

Này, Đến YY Đi

Contents

Này, Đến YY Đi	2
1. Chương 1: Cơ Hội	2
2. Chương 2: Tìm Hiểu	6
3. Chương 3: Gặp Lại	10
4. Chương 4: Hồi Ức	16
5. Chương 5: Nói Lời Cảm Tạ	20
6. Chương 6: Song Hướng	25
7. Chương 7: Đại Thần	30
8. Chương 8: Triển Lâm (1)	34
9. Chương 9: Triển Lâm (2)	39
10. Chương 10: Khốn Nạn	43
11. Chương 11: Bạn Tốt	48
12. Chương 12: Fan Của Nhau	55
13. Chương 13: Vây Xem	58
14. Chương 14: Quản Gia	63
15. Chương 15: Bạn Cùng Phòng	68
16. Chương 16: Đùa Giỡn	72
17. Chương 17: So Đo	76
18. Chương 18: Đồ Ngọt	82
19. Chương 19: Cầu Hát	86
20. Chương 20: Xấu Hổ	92
21. Chương 21: An Ủi	97
22. Chương 22: Cửa Sau	102
23. Chương 23: Vuốt Lông	107
24. Chương 24: Duy Nhất	110
25. Chương 25: Chăm Sóc	114
26. Chương 26: Bị Ném Đá	118
27. Chương 27: Bực Bội	124
28. Chương 28: Thông Suốt	131
29. Chương 29: Poster	139
30. Chương 30: Đánh Trả	145
31. Chương 31: Lui Kịch	154
32. Chương 32: Không Cố Ý	161
33. Chương 33: Chuẩn Bị	168
34. Chương 34: Dễ Ngủ	172
35. Chương 35: Ghen	180
36. Chương 36: Cp Lâu	186
37. Chương 37: Phát Hiện	193
38. Chương 38: Cùng Ngủ	200
39. Chương 39: Công Khai	206
40. Chương 40: Bắt Chuyện	213
41. Chương 41: Lưu Manh	220

42. Chương 42: Thuyết Khách	224
43. Chương 43: Đe Dọa	229
44. Chương 44: Giúp Đỡ	235
45. Chương 45: Vào Xã	241
46. Chương 46: Xin Chỉ Bảo	249
47. Chương 47: Quà	256
48. Chương 48: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (1)	263
49. Chương 49: Trò Chơi	265
50. Chương 50: Toại Nguyên	271
51. Chương 51: Id	277
52. Chương 52: Ép Buộc	279
53. Chương 53: Đối Kịch	285
54. Chương 54: Dẫn Vật	294
55. Chương 55: Hôn Qua Mic	300
56. Chương 56: Tin Tưởng	307
57. Chương 57: Biến Mất	314
58. Chương 58: Có Khách	319
59. Chương 59: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (2)	325
60. Chương 60: Bắt Cóc	328
61. Chương 61: Giải Quyết	333
62. Chương 62: Giày Vò	338
63. Chương 63: Kết Thúc	344
64. Chương 64: Phiên Ngoại 01	352
65. Chương 65: Phiên Ngoại 02	358
66. Chương 66: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (3)	367
67. Chương 67: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (4)	372
68. Chương 68: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (5)	378
69. Chương 69: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (6) – 1	384
70. Chương 70: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (6) – 2	389
71. Chương 71: Phiên Ngoại Về Chồng Chồng Cam Ngọt (sở Tổng X Trần Thành)	394

Này, Đến YY Đi

Giới thiệu

Tựa gốc : [Võng phối] Yêu, lai YY ba~Edit: ỐcThỏ loại : Võng phối, đam mỹ, hiện đại, ầm áp, 1×1, HE, đại thần công,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-den-yy-di>

1. Chương 1: Cơ Hội

Khi xong việc về nhà, Tịch Dương thấy đèn phòng ngủ Tịch Du vẫn còn sáng. Anh bất đắc dĩ lắc đầu, Tịch Du đã thức liên tục vài đêm rồi. Vốn thân thể cậu suy yếu, Tịch Dương làm anh cũng không nói gì cậu, có thể chỉ là không muốn trái ý Tịch Du mà thôi.

Tịch Dương biết, khẳng định là Tịch Du đang vẽ tranh. Từ khi bị tai nạn xe cộ khiến cậu mất đi đôi chân, phải ngồi xe lăn, Tịch Du đã thôi học ở trường dù đã quá nửa học kỳ, hàng ngày chỉ ở nhà, cơ bản không hề ra ngoài. Em trai của mình từ lâu, trên mặt đã không còn nụ cười ngây thơ nữa.

Chỉ là mấy ngày này, Tịch Dương có thể cảm thấy tâm trạng của Tịch Du thay đổi, nói chuyện với anh nhiều hơn, tươi cười cũng nhiều hơn. Mỗi lần Tịch Dương muốn cậu đi ngủ sớm một chút, cậu sẽ làm nũng. Tịch Dương mềm lòng, cũng tùy theo cậu.

Theo thường lệ, Tịch Dương vào nhà bếp hâm nóng sữa. Cửa mở rộng ra, Tịch Du vẫn không chú ý tới anh. Tịch Dương gõ cửa rồi tiến vào, đặt sữa lên bàn máy vi tính, thuận tiện nói một câu “Nghỉ ngơi sớm đi em”, tuy biết rằng hiệu quả không lớn.

Tịch Du hơi đáp lại một chút, đôi mắt vẫn không rời khỏi nhìn chăm chăm vào màn hình.

Tịch Dương hiếu kỳ liếc mắt xem.

Trên màn hình là hai nam sinh rất dễ thương nắm tay nhau đứng chung một chỗ, một cậu trên mặt còn đỏ ửng, quần không mặc hết, lộ ra nửa cái mông, trên hình còn có tiêu đề được viết thật to “Chồng ơi ôm em một cái”.

Bức tranh trông thật khôi hài, Tịch Dương nhin không được bật cười.

Tịch Du lườm anh một cái.

“Sữa để ở đây, anh ngủ trước.”

Tịch Du cười cười với anh: “Anh, ngủ ngon.” Sau đó cầm cốc lên uống từng ngụm sữa.

Khi đi ra ngoài, Tịch Dương còn tiện tay đóng cửa, nhìn vào bóng lưng chuyên chú của Tịch Du, vui mừng hớn hỏ nở nụ cười.

Như vậy cũng rất tốt.

Đồng hồ báo thức trong phòng ngủ tíc tắc chuyển động, Tịch Du dụi dụi đôi mắt chưa xót, đuổi người, có chút mệt mỏi.

File — Lưu, rốt cục cũng hoàn thành.

Tịch Du mở nhóm QQ của tổ kịch, tất cả mọi người đều là cú đêm, vậy nên lúc này trong nhóm còn rất nhiều người onl.

Trang trí – Du lại du khứ: Vẽ xong rồi~

Chuẩn bị – Trái ớt nhỏ: Mau mau mau đăng lên u

Trang trí – Du lai du khứ: [Hình ảnh]

Chuẩn bị – Trái ớt nhỏ: Thật đáng yêu, ôm lấy Du lai du khứ liếm liếm.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi còn chưa rửa mặt đâu.

Chuẩn bị – Trái ớt nhỏ: $\leftarrow_ \leftarrow$ Mấy người đang lặn mau nhanh lên đi ra an ủi trang trí đại nhân của chúng ta một chút nào.

Thụ – Duy Nhất: Poster thật dễ thương, trang trí đại nhân khổ cực rồi.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Xuất phẩm của Du Du, nhất định là hàng tốt. Khen một cái.

Trang trí – Du lai du khứ: O(n_n)O Cảm ơn.

...

Tịch Du là một trang trí mới của giới vồng phối, nhận sáu poster đều là loại đáng yêu, những người biết tới cho rằng cậu sở trường vẽ tranh dễ thương, thực ra Tịch Du đã tiếp xúc ít nhiều với các loại phong cách hội họa, bởi vì từ nhỏ cậu đã đam mê vẽ tranh, đã rất nhiều năm theo học ở mỹ thuật tạo hình, lên đại học cũng chọn chuyên ngành nghệ thuật này. Sau một thời gian dài tích lũy, khả năng hội họa của cậu cũng không tệ.

Tịch Du gia nhập giới vồng phối thực ra do tình cờ, khi cậu buồn chán xem weibo, chợt thấy được thông báo tìm trang trí khẩn cấp của Trái ớt nhỏ, “Các loại bán mình cầu trang trí tới giúp đỡ”. Lời này trong giới vồng phối ai cũng nói được, chỉ là biểu hiện đáng thương của chuẩn bị quá khoa trương, đương nhiên Tịch Du sẽ không hiểu rõ nội tình. Cậu nghĩ chủ post thực sự rất cần trang trí, thấy mình cũng rảnh rỗi, vì vậy gửi tin nhắn riêng cho người ta.

Tuy rằng đề tài là đam mỹ, đối với Tịch Du mà nói thì chẳng vấn đề gì cả, cậu vốn là gay. Ngay từ ban đầu tiếp xúc với vồng phối, cậu chẳng hiểu gì cả, đều là Trái ớt nhỏ tận tay dạy cậu. Đương nhiên, sự nhiệt tình của Trái ớt cũng vì muốn giữ chân vị trang trí này. Giác quan thứ sáu của cô cho rằng Du Du nhất định sẽ nổi tiếng. Bởi vì Tịch Du vẽ tranh không chỉ tốc độ nhanh mà chất lượng còn tuyệt hảo. Các chị em trong giới đều thích những gì đáng yêu, Trái ớt xem tranh của Tịch Du xong thật muốn đem nhân vật trong tranh về nuôi, hiển nhiên, đây là không thực tế. Vì vậy, Tịch Du bị Trái ớt mang về nuôi.

Có thể nói, Trái ớt là mẹ của Tịch Du. Tịch Du không giao tiếp với bên ngoài, cơ bản cậu thường chờ Trái ớt tới tìm giúp đỡ mới làm, là người quen của cô thì có thể tin tưởng. Những điều này đều là Trái ớt dạy cậu, không nên tùy tiện đáp ứng làm poster cho người khác, cẩn thận không lắp được hồ. Thực ra Tịch Du thấy nhận nhiều một chút cũng không sao, cậu lúc nào cũng ở nhà, thời gian vẽ tranh rất nhiều.

Gia nhập vào giới võng phối, Tịch Du dường như tiến vào một thế giới mới, bọn họ không biết cậu là một người tàn tật, sẽ không dùng ánh mắt thương hại để nhìn cậu. Tịch Du không cần phải che giấu chính mình. Cậu có thể tùy ý cùng họ chơi đùa, thỉnh thoảng lại làm trò cười không ảnh hưởng đến ai, như vậy khiến cậu rất thoải mái. Hơn nữa, nguyên bản cậu chỉ vẽ tranh cho mình xem, giờ có thể vẽ cho người khác xem, đồng thời còn nhận được sự khen ngợi của họ, không có chuyện gì vui hơn thế.

Tịch Du nói ngủ ngon trong nhóm, khi đang định log out, Trái Ớt chợt nhận tin tới.

Trái Ớt: Du Du, nói cho cậu chuyện này.

Bình thường Trái Ớt nói chuyện với cậu không mấy khi đứng đắn, Tịch Du thấy cô khách khí như vậy, có chút hiếu kỳ.

Du lai du khứ: Chuyện gì?

Trái Ớt: Cậu từng nói cậu ở thành phố A đúng không?

Du lai du khứ: Ừ.

Trái Ớt: Tôi có người thân cũng ở thành phố A, không bằng chúng ta tìm cơ hội gặp mặt đi.

Tịch Du không lập tức trả lời, cậu đang do dự.

Quan hệ giữa cậu và Trái Ớt dù rất tốt, nhưng cậu chưa nói với cô về tình huống thực tế của mình. Cậu không biết sau khi bạn bè trên internet nhìn thấy cậu sẽ biểu hiện thái độ gì, là thương hại hay mỉa mai, Tịch Du không dám đối mặt.

Cậu không thể nào vượt qua được lỗ thủng tâm lý này, nhận được cái nhìn đồng tình của người khác, cậu sẽ bị ép phải nhớ ra vì sao cậu không thể đứng dậy, vì sao cậu rơi vào kết cục này. Nghĩ lại thấy mình thật ngu xuẩn.

Tịch Du không trả lời, Trái Ớt liền nóng nảy.

Trái Ớt: Du Du, đừng xấu hổ. Đều là người cậu quen, tôi cũng đi mà.

Tịch Du muốn gặp bọn họ, cảm giác cô độc nhiều năm nay cứ quán lấy cậu, những người này là bạn mới của cậu, cậu có xung động muốn quen biết họ ngoài đời.

Du lai du khứ: Được rồi. Lúc nào? Mong rằng đến lúc đó mọi người nhìn thấy tôi sẽ không bị dọa sợ.

Trái ót: Không có, tôi tin tưởng vững chắc Du Du là tiểu thụ đáng yêu ha ha!

Trái ót: Buổi sáng ngày kia, chín giờ, gặp ở CWKTV215 nhé.

Du lai du khứ: Được rồi, out trước, ngủ ngon. 137XXXXXXXXX, đây là số điện thoại của tôi.

Trái ót: Ngủ ngon <(3)>

Tắt máy vi tính, rửa mặt xong, Tịch Du nằm lên giường. Bởi vì hai chân trường kỳ không vận động đã trở nên tái nhợt bệnh tật, Tịch Du hằng ngày đều kiên trì xoa bóp vài phút, không đến mức bị héo rút quá khó nhìn. Căn cứ theo lời của bác sỹ nói, tỷ lệ hồi phục của hai chân rất thấp, Tịch Du đã hết hy vọng, điều này có nghĩa là sau này cậu đều phải vượt qua cùng xe lăn. Thời gian trôi qua, Tịch Du quen rồi. Mọi chuyện qua đi, cậu cũng nhìn rõ một số người, một số việc.

Điện thoại di động để bên gối bỗng rung lên, Tịch Du mở xem, là tin nhắn của Trái ót.

Trái ót: Đây là số di động của tôi, ngày kia gặp ^ _ ^

Tịch Du lưu số điện thoại của Trái ót vào, xếp vào nhóm bạn bè. Theo tâm tình sung sướng vì có bạn, cậu chậm rãi thiếp đi.

2. Chương 2: Tìm Hiểu

Khi Tịch Dương tới gõ cửa phòng Tịch Du, cậu đã rời giường rồi.

“Du Du, đồ ăn sáng anh đã để trên bàn rồi, lát nữa nhớ phải ăn đó.”

Tịch Du thấy bộ dáng Tịch Dương áo nón chỉnh tề, hàng ngày đi làm cực khổ mệt nhọc, hôm nay là cuối tuần, bình thường Tịch Dương sẽ ở nhà bổ sung giấc ngủ.

“Anh muốn ra ngoài à?”

Tịch Dương bày ra bộ dạng thương tâm, nói: “Ngay cả sinh nhật anh trai mà em cũng không nhớ rõ, thật đau lòng.”

Bất ngờ nhắc tới Tịch Du mới nhớ ra ngày mai là sinh nhật anh. Tịch Dương thích náo nhiệt, bạn bè cũng nhiều, mỗi khi tới sinh nhật, anh sẽ mời bạn về nhà ăn cơm, thuận tiện thể hiện tay nghề đầu bếp. Tịch Du biết, hôm nay Tịch Dương muốn ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn.

“Em nhớ mà, đã sớm chuẩn bị quà cho anh rồi.” Tịch Du đương nhiên là đã chuẩn bị quà sinh nhật, cậu còn lo sợ điều gì sơ xuất không kịp nên đã lo thật tốt từ lâu. Không ngờ thoáng cái nhanh như vậy đã tới sinh nhật anh trai.

Tịch Dương thỏa mãn cười, sau đó liền đi ra ngoài.

Tịch Du ăn cháo hoa cùng trứng ốp lếp mà Tịch Dương đã làm, rồi sang phòng khách sạch sẽ tinh tươm. Tuy rằng nhà chỉ có hai người, nhưng vẫn rất là ấm áp.

Từ sau khi ba mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ, hai anh em cậu đã nương tựa lẫn nhau mà sống, Tịch Du hiểu anh trai vô cùng cực khổ. Lúc trước cậu xảy ra chuyện, tinh thần suy sụp không phấn chấn, anh nhất định đã rất lo lắng cho cậu.

Ăn xong cháo, cậu lặn xe về phía bồn rửa, tự giác rửa sạch bát đĩa.

Theo thói quen mở máy vi tính lên, đăng nhập vào weibo, đột nhiên cậu thấy có gần một trăm thông báo. Bình thường weibo của Tịch Du đều không có nhiều người tới hỏi thăm, số fan cũng chỉ mới hơn 100, lúc nào weibo náo nhiệt nhất, lúc đó khẳng định là do kịch mới. Mở weibo ra, hóa ra kịch Chồng ơi ôm em một cái đã phát hành rồi. Vừa nhìn tới thời gian, nào ngờ là nửa đêm 12 giờ. Cậu tiện tay phát lại kèm theo bình luận “Tổ kịch vất vả rồi”, sau đó mở địa chỉ diễn đàn, cũng gửi một câu như vậy ở bên trong.

Giống như tiêu đề, Chồng ơi ôm em một cái là một kịch ngắn hài hước đáng yêu, lại có dàn thành viên lấp lánh, lượt view vô cùng cao. Poster là ấn tượng trực quan đầu tiên để người ta mở bài post, không thể nghi ngờ bức tranh của Tịch Du để lại tiếng vang rất tốt, khá nhiều người đều khen nhìn tranh mà muốn phun máu. Mọi người ai cũng giỏi bới móc người mới, đều cổ vũ trang trí, muốn có nhiều poster hơn, rất thích phong cách vẽ của Tịch Du.

25L: Trang trí ới, cho xin bản không có chữ của poster~

Lướt mắt thấy được cái này, may ma Tịch Du có thói quen khi làm tranh sẽ lưu một file dạng PSD, có thể tùy thời chỉnh sửa. Cậu tự giác đăng hình ảnh không chữ lên trong bài post, thuận tiện nói vài lời cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.

Chợt nghe được thanh âm mở cửa, hẳn là Tịch Dương đã trở về.

Đoán chừng nửa tiếng nữa anh trai sẽ không tới phòng mình, Tịch Du lấy một bức tranh được giấu ở đầu giường, trong tranh là một người mặc áo sơ mi trắng, để lộ xương quai xanh, có chút phong thái thiếu niên non nớt. Người đó đứng trên thảm cỏ xanh đón gió, để gió kia nhẹ nhàng thổi phất phơ những sợi tóc mái, làm hé lộ đôi mắt sáng sủa. Đây là món quà Tịch Du chuẩn bị tặng cho Tịch Dương, nếu như anh trai biết cậu vẽ một bức tranh xinh đẹp như vậy về anh, không rõ sẽ phản ứng như thế nào.

Tịch Du lấy di động chụp hình tranh lại, sau đó nhấn gửi đi.

Tịch Du: Đây là quà em tặng cho anh trai, đẹp không? [Hình ảnh]

Anh Tử Duệ: Ừ, đẹp.

Tịch Du: Là tranh đẹp hay người đẹp?

Anh Tử Duệ: Dương nhiên là anh trai em đẹp ^ _ ^

Tịch Du biết Vương Tử Duệ khẳng định sẽ trả lời như thế. Quan hệ giữa Vương Tử Duệ và Tịch Dương, nên nói thế nào nhỉ, kỳ thực Tịch Du hoàn toàn không cảm thấy đây là quan hệ giữa bao dưỡng và bị bao dưỡng, tuy rằng ngay từ đầu là như vậy. Tịch Du thấy Vương Tử Duệ nâng niu anh trai mình giống như bảo bối, làm gì có đại gia nào lại lấy lòng người mình bao dưỡng như thế. Chỉ là, có thể Tịch dương không được tự nhiên, khó có thể tha thứ cho lúc đầu Vương Tử Duệ cưỡng ép anh, hai người cứ lung túng ở bên nhau như thế.

Khi ba mẹ vừa qua đời, để cuộc sống của họ không quá khổ cực, anh trai đã phải làm mọi loại việc. Vương Tử Duệ ở trong quán bar để ý tới Tịch Dương, sau đó quán lấy các kiểu, dùng rất nhiều cách đe dọa, cảm dỗ. Ban đầu, Tịch Du cũng rất ghét Vương Tử Duệ, cho rằng mấy kẻ có tiền này lỗ mãng thật chẳng khác gì trong tưởng tượng của cậu, hoàn toàn là nhàn rỗi buồn chán không có việc thì đùa giỡn thế thôi. Tịch Du nghĩ Vương Tử Duệ là đồ khốn kiếp, nhìn hắn ta rất không vừa mắt. Thế nhưng, càng về sau, thái độ của Tịch Du với hắn cũng dần thay đổi. Hắn ta đối xử với anh trai rất tốt, trong mắt Tịch Du, bởi vì có quan hệ với anh cậu, Vương Tử Duệ cũng chăm sóc cậu như một người anh trai.

Tịch Du nghĩ, đã nhiều năm như vậy, Vương Tử Duệ thật ra rất đáng thương, một người ở phía sau ra sức theo đuổi, một người thì hờ hững. Hai người họ chỉ thiếu nhau một cơ hội, anh trai hắn cũng thích Vương Tử Duệ.

Tịch Du: Anh định sẽ tặng gì cho anh em?

Anh Tử Duệ: Anh em chưa từng mời anh, làm sao anh tặng được?

Tịch Du: Anh tự chủ động tới cửa đi, anh trai sẽ không trở mặt trước mặt bạn bè.

Anh Tử Duệ: Tiểu Dương sẽ tức giận.

Tiểu Dương là tên thân mật mà Vương Tử Duệ gọi Tịch Dương.

Tịch Du: Nếu không hành động, anh trai sẽ chạy theo người khác, nghe nói gần đây có người theo đuổi anh ấy.

Đương nhiên, đây là Tịch Du nói bậy mà thôi. Có tình địch mới cảm thấy khẩn cấp.

Vương Tử Duệ lập tức gấp gấp nhấn tin hỏi tình hình, Tịch Du không nói cho hắn khiến hắn lo lắng lắm.

Khi Tịch Dương ở trong nhà bếp gọt khoai tây, tự nhiên nghe được tiếng bánh xe lăn.

“Du Du, làm sao vậy?” Anh không kịp buông đồ trên tay đã đi về hướng Tịch Du.

“Anh, mai em muốn ra ngoài.”

Trên mặt Tịch Dương lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó liền trở nên vô cùng kinh ngạc. Biết rõ Tịch Dương nhất định sẽ hỏi kỹ càng. Tịch Du tự giác khai báo: “Mai em đi gặp bạn trên mạng.”

Lúc này, Tịch Dương ngay lập tức bày ra thân phận gia trưởng: “Nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi? Có thể nào là lừa đảo hay không?”

“Anh, em đâu phải trẻ con. Em chỉ thông báo cho anh một tiếng thôi. Hơn nữa bạn bè của anh em không biết nhiều người, ngày mai em ra ngoài, trong nhà tùy các anh ăm ỉ.”

“Là bạn trong giới vông phổi sao?” Tịch Dương từng nghe Tịch Du nói nên biết cậu chơi vông phổi, đoán chừng tâm tình của cậu biến chuyển cũng vì những người bạn bè ở nơi nao ấy.

Tịch Du gật đầu: “Anh, anh đừng lo lắng cho em. Trước đây là em không hiểu chuyện, em sẽ không ngớ ngẩn như vậy nữa.”

Tịch Dương ngồi xổm xuống, vốn muốn xoa xoa đầu Tịch Du, nhưng mà trên tay có chút bẩn, “Nhóc ngốc, có chuyện gì khó nhất định phải nói cho anh, biết chưa?”

Tịch Du nhẹ nhàng “vâng” một tiếng.

“Ngày mai có cần anh đưa em đi không?”

Bởi vì Tịch Du không tiện đi xe bus, hơn nữa trên xe lại chen chúc nhiều người.

“KTV đó không xa, em có thể tự đi được.”

Điểm hẹn là một nơi khá gần, bình thường đi bộ cũng chỉ mất nhiều nhất năm phút đồng hồ, gần nhà như thế, Tịch Dương cũng an tâm hơn.

Tịch Du nói chuyện xong, Tịch Dương định đẩy cậu về phòng.

Tịch Du lắc đầu: “Em tới giúp anh.” Không kịp để cho Tịch Dương từ chối, cậu đã đoạt lấy khoai tây gọt được một nửa trên tay anh. Cậu chỉ là chân không tiện, tay còn rất linh hoạt.

Vì vậy, một người gọt khoai, một người cắt khoai, hai bóng lưng ngồi xuống trong nhà bếp tạo nên hình ảnh thật ấm áp.

Tịch Du rửa sạch khoai tây, len lén ngắm nhìn Tịch Dương vài lần, bầu không khí thật phù hợp, cậu hỏi anh: “Anh, anh thấy anh Tử Duệ thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Có chút khó hiểu cùng nghi ngờ.

Tịch Du nói thẳng: “Anh thích anh ấy không?”

Dao chợt dừng lại trên không trung, sau đó khôi phục ngay tần suất vốn có, “Lo chuyện của chính mình là được rồi, chuyện của anh em khỏi phải quan tâm.”

“A.” Tịch Du ngoan ngoãn đáp, không tiếp tục hỏi nữa.

Chí ít, trong lòng cậu cũng hiểu rõ rồi.

3. Chương 3: Gặp Lại

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng chốc đã tới ngày gặp mặt mấy cô nàng Trái Ớt.

Trong lòng Tịch Du rất khẩn trương, có sự khủng hoảng khi phải ra thế giới bên ngoài, có sự thấp thỏm chờ mong được gặp bè bạn mới. Dọc theo đường đi, cậu chịu đựng ánh nhìn của người khác, không dám nhìn lại họ, chỉ cố gắng tự lặn xe đi.

Thời gian hẹn là chín giờ, tám giờ Tịch Du đã rời giường. Sau khi anh trai không ngừng dặn dò cẩn thận nhiều lần, cậu cũng được thả ra ngoài.

Cảnh sắc bên đường rất mỹ lệ, Tịch Du nhớ ra mình đã thật lâu không hít thở không khí tinh khôi mới mẻ này. Hôm nay ra đường thực là tốt.

Khi cậu gặp một bác gái tốt bụng, bác mỉm cười hỏi cậu muốn đi đâu, sao không có người nhà đi cùng, có cần bác hỗ trợ hay không. Đối mặt với sự nhiệt tình ấy, Tịch Du mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt.

Tâm tình cậu nhờ có sự hảo tâm của bác gái ấy mà trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có lẽ cậu đã quá mẫn

cảm rồi.

Điện thoại di động trong túi vang lên báo hiệu có tin nhắn.

Trái Ớt: Tôi cùng Duy Nhất đã tới rồi, cậu ấy có dẫn theo người nhà, rất đẹp trai đó. Thật là ghen tị mà.

Tịch Du biết lần gặp mặt này mọi người đều ở trong một nhóm gay nhỏ, do Trái Ớt thành lập. Cô mời những chàng gay mà mình quen biết gia nhập, Tịch Du cũng dần dần quen thuộc với họ hơn. Nhưng thật ra Duy Nhất không ở trong nhóm, Tịch Du biết người này qua tổ kịch mà Trái Ớt làm chuẩn bị.

Cậu ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, đã có thể thấy được biển hiệu của KTV.

Tịch Du: Tôi cũng sắp tới rồi.

Khi cậu tới nơi, ở cửa có một cô gái đi qua đi lại, dường như đang chờ người. Tịch Du chỉ liếc mắt liền tiến vào.

Điện thoại di động chợt rung rung, Tịch Du vừa lấy ra đã nghe được tiếng người kích động vang tới.

“Cậu chính là Du Du sao?”

Tịch Du thấy người nói là cô gái vừa nãy, vóc người nhỏ nhắn đáng yêu, lớn lên rất xinh xắn, trong tay cô cũng cầm điện thoại.

Cậu lập tức nhận ra người: “Cậu là Trái Ớt.”

Trái Ớt liên tục gật đầu, tuy rằng chợt lóe lên chút xấu hổ khi thấy Tịch Du ngồi xe lăn, nhưng cô lập tức như quen thuộc đẩy cậu vào trong.

Một bộ dáng tùy tiện khôi phục hoàn toàn hình tượng Trái Ớt mạnh mẽ trên internet.

Cửa phòng được đẩy ra, bên trong rất an tĩnh, bởi vì người còn chưa tới đủ, bọn họ cũng không chọn nhạc.

Có một cậu con trai ngồi trên sofa hát, Tịch Du nghĩ đó hẳn là Duy Nhất.

Hứa Duy thấy Tịch Du thì sửng sốt một chút, không dám tin kêu lên: “Du Du?”

Tịch Du gật đầu. “Xin chào.”

Bởi vì trên mạng nói chuyện ăn ý, ra ngoài đời, tán ngẫu không có gì phải ngại ngùng. Mọi người đều tự trò chuyện những điều thú vị, Trái Ớt nói về sự cố khi đi xe, chọc cho ai cũng cười không ngừng.

Trái Ớt thấy tên thật của mình rất xấu, thế nào cũng không chịu nói cho họ. Vì vậy Tịch Du và Duy Nhất đều trực tiếp gọi cô là Trái Ớt.

Trái Ớt hỏi: “Vị kia nhà cậu sao không thấy đâu?”

“Vừa nãy đi ra ngoài, chắc sắp quay lại rồi.”

Tịch Du cũng có chút hiếu kỳ với người thân mà Hứa Duy dẫn theo. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới rồi.

“Chà, náo nhiệt quá nhỉ.”

Nghe được thanh âm này, nụ cười nhàn nhạt vốn còn ở trên mặt lập tức hạ xuống, Tịch Du cứng còng lưng, không dám nhìn người đứng ở cửa.

May mà lúc này cậu đang đưa lưng về phía cửa.

Liễu Tây Dương thấy trong phòng có thêm người, nhiệt tình chuẩn bị chủ động chào hỏi. Thế nhưng vừa nhìn thấy Tịch Du ngồi xe đẩy, hắn không dám tin tưởng chậm rãi tới gần, nhưng bước chân rõ ràng giảm bớt tốc độ.

Hắn nghĩ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ.

“Xin chào, tôi là bạn trai của Tiểu Duy, Liễu Tây Dương.” Dù sao đều là bạn bè trong giới vông phối của Hứa Duy, ai cũng không ngại đồng tính luyến ái, Liễu Tây Dương rất tự nhiên giới thiệu mình.

Xiết chặt cái chén trong lòng bàn tay, thân thể Tịch Du dường như đang run lên.

Những người khác ở đây đều cảm thấy được không khí có chút quái dị.

Tịch Du bình ổn nội tâm lo lắng, cố tỉnh táo lại. Cậu ngẩng đầu, nhìn Liễu Tây Dương: “Xin chào, tôi là Tịch Du.”

“Du Du!” Liễu Tây Dương kinh ngạc hô to lên, lập tức lộ ra biểu tình hối hận vì phản ứng quá khích của mình.

Rõ ràng hai người này quen biết nhau, Liễu Tây Dương chỉ có thể kiên trì thừa nhận, “Du Du là học đệ

của tôi, không ngờ trùng hợp như thế.”

Ánh mắt Hứa Duy đảo quanh hai người, sau đó bình tĩnh “a” một tiếng biểu thị đã biết.

Sau khi giới thiệu, Liễu Tây Dương liền cùng Hứa Duy thân thiết ngồi một chỗ.

Bình thường bạn bè đã lâu không gặp sẽ ít nhiều hỏi han tình hình gần đây của đối phương, nhưng hai người kia dường như có ý né tránh nhau. Tâm tư của Trái Ớt kín đáo, thầm nghĩ Tịch Du cùng Liễu Tây Dương hình như có vấn đề, trong lòng tò mò, nhưng thấy sắc mặt Tịch Du không tốt lắm nên cũng không hỏi nhiều.

Mọi người lục tục tới đông đủ.

Không thể đặt tên là một chị gái mạnh mẽ, tên thật là Trần Hội, tính cách thẳng thắn, khi vừa nhìn thấy Tịch Du yếu ớt ngồi xe đẩy, trực tiếp dâng tràn tình yêu của mẹ, làm ra một động hành động khiến mọi người cười rộ. Còn có người trong ấn tượng của cả nhà là một tên tham của ngọt, ngoài đời là một cô bé mập lạch quan hào phóng, hậu kỳ Tương Tư.

Tịch Du chậm rãi trầm tĩnh lại, cũng hòa cùng mọi người trò chuyện. Trái Ớt chú ý rằng chỉ cần Liễu Tây Dương mở miệng, Tịch Du sẽ im lặng.

Bởi vì hiện trường chỉ có Hứa Duy dẫn theo người yêu, quan hệ của hai người tự nhiên sẽ bị tò mò hỏi han một phen, còn bị ép lên hát tình ca.

Tịch Du ở xa xa nhìn hai người không ngừng thân mật ân ái, trong lòng không oán giận, chỉ là hận chính bản thân mình. Ngày đó vì sao lại thích hắn, vì sao lại lấy tính mạng ra đánh cược, không chút chùn bước đẩy hắn ra, kết quả mình rơi vào kết cục này.

Tịch Du cúi đầu, tay phủ lên hai chân, khoe mắt có chút chua xót, nhưng nước mắt thế nào cũng không rơi ra được.

Cậu nói với Trái Ớt muốn đi vệ sinh, rồi một mình ra ngoài.

“Tôi đẩy cậu đi nhé.”

Liễu Tây Dương không biết từ lúc nào theo kịp cậu, còn tự nhiên đẩy xe đi. Tới một góc ít người, hắn đột nhiên dừng lại. Liễu Tây Dương tới trước mặt Tịch Du.

Nhìn bộ dạng do dự của hắn, Tịch Du hiểu rõ tâm tư người này, “Anh muốn nói cái gì?”

Liều Tây Dương vò đầu bứt tai, phun ra nuốt vào mãi mới được một câu: “Du Du, anh nói với Tiểu Duy rằng cậu ấy là mối tình đầu của anh, vậy nên...”

Tịch Du nghe phát hiểu ngay, nhìn hình dáng uất ức của người trước mặt có chút buồn cười, “Tôi sẽ không nói gì hết, anh chỉ là học trưởng của tôi mà thôi.”

Liều Tây Dương thư thái cười, nụ cười khiến Tịch Du chói mắt, “Cảm ơn.”

Nhiệm vụ đã hoàn thành, hần liền đi luôn, đầu cũng không ngoảnh lại.

Xe đẩy chậm rãi lăn qua hành lang, dừng ở trước bồn rửa mặt nhà vệ sinh.

Tịch Du thấy gương mặt của người trong gương u ám xơ xác, muốn nhấc khóe môi lên cười một chút cũng cứng ngắc không dậy nổi.

“Cậu không sao chứ?”

Có người đi ngang qua, thấy Tịch Du không thích hợp, tốt bụng hỏi.

Tịch Du ngẩng đầu liếc nhìn người nọ, lắc đầu, “Không sao.” Sau đó cậu lập tức lăn xe trở về. Người nọ nhìn theo bóng lưng của Tịch Du, suy nghĩ sâu xa. Điện thoại di động trong tay đột nhiên rung lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

“Có chút việc đột xuất, tôi tới ngay giờ đây.” Rửa tay sạch sẽ xong, anh vội vã rời đi.

Khi Tịch Du trở về, mọi người còn đang đề nghị đi nơi khác chơi, hiển nhiên là đã chán hát K rồi.

“Tôi không đi đâu.”

Trái ốt không vui, “Vì sao chứ? Khó lắm mọi người mới có dịp mà.”

“Sợ ảnh hưởng tới mọi người thôi, nếu như các người muốn đi leo núi hay gì đó, ngàn vạn lần đừng đưa tôi theo.” Tịch Du đùa.

Mọi người không ngờ tới tình huống đặc thù của cậu, đi nơi nào cũng phải cân nhắc cẩn thận.

“Vậy chúng ta tiếp tục hát đi.” Trái ốt hét lên, cả nhà cũng rất phối hợp tiếp tục ca hát.

Tịch Du giải thích, nói không muốn làm mất hứng thú vui chơi của họ, “Dù sao cũng đã gặp nhau rồi, tôi rất vui vẻ. Anh trai tôi còn đang đợi tôi về, hôm nay là sinh nhật anh ấy.”

Cậu mượn cớ, quyết tâm đi về, mọi người cũng không bắt buộc nữa.

Sắc trời bên ngoài càng ngày càng u tối, chắc là sắp mưa.

Tịch Du trượt nhanh hơn, nhưng càng ngày càng lực bất tòng tâm, dừng sững lại ở một bên thật lâu.

Mưa nhỏ rả rịch rơi xuống, dính lên tay, lên mặt, dường như còn vào mắt.

Một năm yêu nhau khăng khít, thân mật ở chung, kết quả là có thể vờ như không có chuyện gì, giả bộ người xa lạ.

Tịch Du, mày bị coi thường rồi, mày xem hán đã biến mày thành bộ dáng gì.

Những áp lực tích tụ thật lâu cuối cùng vỡ òa, Tịch Du nghĩ, may mà trời mưa mới có thể che đi sự chật vật của cậu. Cậu cúi đầu thật sâu, đặt lên hai đầu gối, khóc rống lên.

Ngay khi cậu cho rằng có thể cùng người kia đi suốt quãng đời này, lại bị hán hung hăng vứt bỏ, phải trả một cái giá đắt tới đau đớn thê thảm.

Tịch Du không còn quan tâm người đi đường ngang qua thấy một màn này liệu có dừng bước chẳng, liệu có nhìn cậu như đang xem kịch vui.

Quần áo đều ướt đẫm, thật lạnh. Trái tim, càng lạnh hơn.

Chẳng biết từ lúc nào, Tịch Du dường như nghe thấy thanh âm mưa rơi tí tách trên tán ô, rõ ràng như vậy, ngay bên tai cậu. Cậu hơi ngẩng đầu, một đôi giày da bóng loáng dừng ở trước mặt.

Cậu ngẩng lên, thấy một gương mặt có chút quen thuộc, ngay không lâu trước vừa mới thấy qua.

“Là anh.”

4. Chương 4: Hồi Ức

“Cảm ơn anh.” Tịch Du thấy người nọ giương tán ô che cho cậu, lại để cho mưa rơi trên lưng mình. Đây chính là người qua đường lúc này trong KTV hỏi thăm cậu có chuyện gì hay không.

Lần thứ hai bị anh ta nhìn thấy bộ dáng thảm hại, cậu che giấu không kịp. Tịch Du lập tức dụi mắt.

“Hắt xì!”

Nương theo tiếng “hắt xì” của cậu, ngay sau đó trên người đột nhiên cảm thấy nặng nề. Người đàn ông kia cởi áo vest trùm lên người cậu, còn anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi.

Lời chưa kịp nói ra miệng, anh ta đã tranh thủ lên tiếng: “Nhà em ở gần đây không, tôi đưa em về.”

Tịch Du vốn không muốn làm phiền người ta đến vậy, nhưng bộ dáng anh ta quen thuộc tự nhiên như không, Tịch Du không có biện pháp đối phó với người như vậy.

Dọc đường đi, hai người đều trầm mặc không nói. Tịch Du là không biết nói chuyện gì với một người xa lạ, người nọ cũng yên lặng không lên tiếng nửa lời. Chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp trên tán ô, tiếng bánh xe lăn cạch cạch cùng tiếng chân. Bầu không khí hài hòa dường như bao phủ quanh hai người.

“Queo ở ngã tư kia đó.” Sắp tới nhà rồi, Tịch Du lấy tay chỉ chỉ, người đàn ông nghi hoặc lắc đầu, “Nơi này sao tôi càng nhìn càng thấy quen mắt nhỉ?”

Tới dưới lầu, Tịch Du nghĩ nên mời anh ta vào nhà ngồi chơi, ít nhất cũng phải bồi thường tiền quần áo.

“Trước chờ tôi một chút, tôi gọi điện thoại.”

Tịch Du chợt nghe anh ta nói với người trong điện thoại một địa chỉ quen tai, sau khi ngắt máy, anh lại im lặng không động tĩnh gì.

Hai người cứ thế đứng ở cửa.

Thang máy mở ra, không ngờ người bước ra là Tịch Dương. Tịch Du vô thức cúi thấp đầu không muốn anh nhận ra mình, quả thực là bịt tai trộm chuông.

Tịch Dương vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Cố Lãm, ánh mắt chậm rãi dao động xuống dưới.

“Du Du, sao em lại về sớm thế?” Thấy Tịch Du, Tịch Dương có chút kinh ngạc. Từ lúc cậu ra ngoài tới giờ mới hơn hai tiếng, mà khi về cả người còn ướt đầm.

“Xảy ra chuyện gì?” Con người Tịch Dương bỗng nhiên co rụt lại, phát hiện ra hai mắt Tịch Du đỏ bừng. Du Du đã khóc. Trong lòng anh nghĩ nhất định có chuyện gì đó, nhưng chắc chắn có hỏi cậu cũng không chịu nói.

“Không sao, em về sớm để tham gia sinh nhật của anh.” Tịch Du mượn một cái cớ sứt sẹo, cậu mạnh giải thích.

Thừa dịp Tịch Du không chú ý, Tịch Dương chớp mắt môi không phát ra tiếng nói với Cố Lãm: Lát nữa cậu nói cho tôi biết.

Trong thang máy, Tịch Dương giới thiệu hai người với nhau. Hóa ra Cố Lãm là bạn đại học của anh trai, chỉ là sau khi tốt nghiệp đã ra nước ngoài, gần đây mới trở về, thảo nào cậu chưa từng thấy qua anh ta.

Tịch Du nghĩ, anh ta cùng anh trai thật là có duyên bạn bè. Trong lòng cậu không khỏi lo lắng, không biết anh ta có thể nói chuyện của mình với anh trai hay không, nhất định phải tìm cơ hội nhắc nhở anh ta một chút.

Đáng tiếc, Tịch Dương vừa gặp được bạn cũ, vội vàng hỏi han này nọ, căn bản không có chỗ cho Tịch Du xen mồm vào.

Thẳng tới khi vào nhà, Tịch Du cũng chỉ có thể ném cho Cố Lãm ánh mắt khẩn thiết mà không biết anh ta có thấy hay không, rồi bị anh trai ra lệnh cưỡng chế trở về tắm rửa thay quần áo.

Vốn sức khỏe Tịch Du không tệ, nhưng không biết có phải hậu quả của tai nạn xe cộ lưu lại hay không mà thân thể cậu trở nên yếu hơn, không để ý một chút rất dễ bị sốt, cảm mạo, mỗi lần đều vật vã mãi.

Trong phòng tắm có lắp vòi hoa sen, nhưng sau này để Tịch Du tiện tắm rửa nên lắp thêm bồn tắm lớn, như vậy cậu có thể tự mình tắm. Bể không lớn như vậy còn để anh trai tắm cho, nhất định rất mất mặt.

Tịch Du tắm rửa xong liền nằm ở trên giường, bởi vì trong đầu hỗn loạn, sợ sẽ ốm nặng hơn, vì vậy cậu đi nghỉ ngơi trước. Thế nhưng, nằm trợn mắt nhìn trần nhà, Tịch Du nghĩ căn bản mình không ngủ nổi.

Khi anh trai hỏi chuyện gì đã xảy ra, cậu hẳn nên nói hết cho anh nghe, giống như những đứa trẻ khác làm nũng với người lớn, kể lể ủy khuất. Tịch Du che giấu chỉ vì không muốn anh trai lo lắng, tất cả đã trở thành quá khứ từ rất lâu rồi, cậu tình nguyện tích lũy thống khổ ấy trong lòng, càng nhiều, càng lâu, càng áp lực.

Đó chẳng phải là một phương thức khác để đè nén bản thân hay sao.

Hai tay trong chăn xiết thật chặt, mũi bắt đầu ê ẩm.

“Du Du, anh nói với Tiểu Duy rằng cậu ấy là mối tình đầu của anh, vậy nên...”

Liễu Tây Dương, anh có phải đã quên, những lời này anh cũng từng nói với tôi. Tịch Du tin tưởng khi đó Liễu Tây Dương không nói dối. Lúc ban đầu hai người ở bên nhau, cẩn thận từng chút một, lo lắng bất an quan sát tâm tình của đối phương, giống như một đứa trẻ mới chập chững biết yêu. Khi đó, chúng ta đã từng hẹn ước, sẽ nắm tay nhau cả đời. Khi đó yêu nhau nồng nàn, mãnh liệt, giờ chỉ vì cậu trở thành tàn tật mà buông tay. Anh không chịu nổi những lời tào lao của người khác sao? Tôi là vì anh mới biến thành như vậy mà.

Cậu cố gắng để mình không nhớ lại quá khứ, nhưng ký ức càng ủa về như thác đổ.

Khi mới vào đại học, cậu cùng Liễu Tây Dương nằm hai giường trên dưới ký túc xá. Vậy nên ngay từ đầu, họ đã xưng huynh gọi đệ, quan hệ vô cùng tốt. Liễu Tây Dương lớn hơn cậu một năm, đặc biệt chiều cổ cậu giống như em trai.

Chỉ là cậu đã thích hấn ta. Nhưng khi đó Tịch Du không dám nói ra, sợ Liễu Tây Dương thẳng, cậu thể mạo hiểm, vì thế lựa chọn chậm rãi né tránh hấn ta. Cuối cùng, Liễu Tây Dương chịu không nổi cậu lúc gần khi xa như thế, chạy tới chất vấn, trong hoàn cảnh hồ đồ ấy mà thổ lộ. Khi ý thức được, hấn ta còn hoảng sợ giải thích, lo lắng cậu không tiếp thu được phần tình cảm này.

Lưỡng tình tương duyệt, hai người tất nhiên là yêu nhau còn hơn trước đây, dính lấy nhau, ngọt ngào như bôi mật.

Khi đó, Tịch Du nghĩ cả đời chỉ cần như vậy là đủ.

Bởi vì cậu yêu người đàn ông này, nên khi chiếc xe có rèm che kia đột nhiên lao tới, Tịch Du lập tức đẩy hấn ta ra. Sau đó tự mình đón lấy, trên đùi đau đớn đến chết lặng. Khi cậu tỉnh lại, bác sĩ nói hai chân đã tàn phế. Cảm giác tuyệt vọng trào dâng, không có bất cứ khả năng nào. Liễu Tây Dương cười nói “Anh sẽ làm chiếc gậy của em”, chỉ vì những lời này, Tịch Du mới có thể kiên cường sống sót.

Cậu vẫn đến trường như bình thường, vẫn đi học như bình thường, bắt đầu cuộc sống hằng ngày được Liễu Tây Dương chiều cổ.

Thời gian trôi qua, dường như việc chăm sóc một người đã trở thành gánh nặng, hoặc là do lời đồn chuyện nhảm trong trường khiến lòng người lay động, hoặc là tình cảm của Liễu Tây Dương không đủ để chống đỡ cậu lâu như vậy.

Hấn nói, chăm sóc cậu như một bảo mẫu vậy mệt chết đi, hấn không chịu nổi.

Hấn nói, đi ra ngoài cùng cậu sẽ bị người ta nhìn ngó, khiến hấn không được tự nhiên.

Hấn nói, coi như anh xin lỗi em, chúng ta chia tay đi.

Chính là hung hăng đánh cậu một đòn như vậy.

Bắt đầu từ ngày đó, Tịch Du nghỉ học ở trường, tự giam cầm mình ở nhà.

Mà khi gặp lại, hai người đã là kẻ xa lạ.

Cửa khe mở ra, Tịch Du lập tức chui vào chần, không kịp lau nước mắt tiêu diệt chứng cứ, chần đã bị xóc lên.

“Du Du, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?” Ngón tay Tịch Dương lau mắt cho cậu, trên mặt tràn đầy yêu thương.

“Anh.” Tịch Du thấy tiếng nói của mình như nghèn tắc, câm nín.

“Ừ.”

“Em khó chịu, em gặp anh ta, anh ta đã ở bên người khác, anh ta muốn em làm bộ như bạn bè bình thường...” Cậu nghẹn ngào nói không nên lời.

Tịch Dương đương nhiên biết “anh ta” là ai, đau lòng nhìn em trai mình, thanh âm ôn nhu vang lên: “Kể kia khốn nạn, chúng ta không nghĩ đến hắn nữa có được hay không?”

Tịch Du cắn răng, tát mình một cái, hiện ra dấu tay đỏ hồng, “Anh trai, em thật hối hận, sao em có thể ngốc như vậy, vô dụng như vậy.”

Nước mắt nóng hổi lướt qua ngón tay, “Du Du, những chuyện đã xảy ra, chúng ta không thể hối hận, chỉ có thể càng sống tốt hơn để mình thoải mái.”

“Đây đều là những người hạnh phúc mới nói vậy, trong lòng em khó chịu, thực sự rất khó chịu.” Cậu nói tiếp càng ngày càng khế, dường như vô lực.

Quá mệt mỏi, quá uể oải, cậu bất tri bất giác ngủ đi. Tịch Dương thay cậu đắp chăn rồi đi ra.

Bạn bè trong phòng khách vui đùa, thanh âm âm ỉ khiến Tịch Dương nghe chói tai. Hôm nay là sinh nhật anh, thế nhưng vì chuyện của Tịch Du mà anh không vui nổi.

Tịch Dương ra phòng khách nhìn thấy Cố Lãm đứng bên cửa sổ, vỗ vai anh ta một cái.

“Không có chuyện gì chứ?”

Tịch Dương âm thầm nghiêm mặt, lắc đầu, “Sao có thể không có chuyện gì.”

Cho dù quan hệ bạn bè không tệ, Cổ Lãm cũng không tiếp tục đào móc việc tư của người khác. Chỉ là không biết có phải đắc tội với ai hay không, anh tự nhiên thấy có ánh nhìn sắc bén bắn lên người mình. Nhìn sang Tịch Dương, lại liếc nhìn người ngồi trên sofa, Cổ Lãm dường như hiểu ra.

=====

Lúc làm chương này, mình tự hỏi sao thụ không hận tra công, ngấm lại chợt nghĩ, hận tức là vẫn còn yêu... Trong bộ truyện tranh mình từng đọc, hai nhân vật chính đã hỏi nhau:

“Trái nghĩa của thích là ghét, trái nghĩa của yêu là gì?”

“Trái nghĩa của yêu là không còn để ý.”

Chỉ khi hết yêu mới không có hận.

Mình thích những câu chuyện thụ bị bỏ rơi, bởi vì chỉ khi từng “mất đi” mới nhận ra sự quan trọng của “có được”.

Tác giả thâm thật =))

5. Chương 5: Nói Lời Cảm Tạ

Cạch.

Trong ngoài gian phòng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chằm chằm đối phương.

Tịch Du vốn nằm trên giường trong phòng, đang gian nan mặc quần vào, mới kéo được phân nửa, Cổ Lãm đã đẩy cửa ra.

Một cái quần đùi màu đen, từ đầu gối trở xuống cứ như thế bại lộ trước mắt người thứ hai. Thế nào lại xảy ra một màn xấu hổ như vậy chứ?

Khuôn mặt Tịch Du đỏ bừng giống như mông khi, không biết là vì xấu hổ hay do thân thể khó chịu.

Cổ Lãm nói rõ mục đích tới đây, “Buồng vệ sinh bên ngoài có người dùng, không ngại cho tôi mượn dùng trong phòng em chứ?” Nói xong, Cổ Lãm mất tự nhiên dụi mũi, có vẻ ngại ngùng.

A~ Tịch Du hiểu ra, nguyên lai là quá mót a.

“Vâng, có thể.”

Tịch Du lễ phép mỉm cười nói, thấy Cố Lãm đang ngây người, cậu không phản ứng nhiều, tiếp tục kéo quần lên. Tư thái này cộng thêm gương mặt tươi cười, Cố Lãm không hiểu sao thấy ...

Khụ khụ, rất đáng yêu.

Tịch Du suy nghĩ một chút, nghĩ là tạm thời không nên ra ngoài, cậu không quen thân với bạn bè của anh trai, đi ra có thể sẽ bị hỏi đông hỏi tây, nghĩ đi nghĩ lại vẫn nên chơi máy tính thì hơn.

Vừa đăng nhập vào QQ, Trái Ớt đã nhắn tin tới, dường như là đúng lúc cậu login.

Trái Ớt: Du Du quả nhiên là một tiểu thụ đáng yêu.

Tịch Du: Cô cũng rất đáng yêu (w’)

Trái Ớt: Chị là chị gái mạnh mẽ mà!

Tịch Du nhớ tới hình dạng của Trái Ớt, lại liên tưởng tới hình tượng chị gái mạnh mẽ, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi.

Tịch Du: Sao đã lên mạng rồi?

Giờ mới là hai giờ chiều, cuộc gặp mặt không có khả năng giải tán nhanh như vậy.

Trái Ớt: Bọn họ đi chơi điện tử, tôi không thích, thấy có chỗ lên mạng liền trực tiếp ngồi chơi.

Tịch Du: Hôm nay gặp được mọi người, tôi rất hài lòng.

Trái Ớt: Tôi cũng vậy~

Tịch Du: lát nữa vẽ một bức tranh tặng cho mọi người.

Trái Ớt: Được, tôi chờ.

Hàn huyền một hồi, Tịch Du mở phần mềm vẽ tranh lên. Cậu quyết định vẽ một bức chibi mọi người thành một bức ảnh tập thể làm thành quả của buổi gặp mặt hôm nay.

Dựa vào ấn tượng nhớ được, Tịch Du vẽ xuống, trực tiếp mô phỏng đúng quần áo trang sức của họ. Đến phiên mình, Tịch Du dựa theo tình huống vẽ một người con trai ngồi xe đẩy. Cậu cố ý bỏ qua một người, bởi vì đây là gặp mặt bạn vong phối, quên đi người nhà cũng được.

“Bức tranh thật đáng yêu.” Phía sau đột nhiên phát ra thanh âm, dọa cho Tịch Du sợ nhảy dựng.

Được người ta khen, Tịch Du khiêm tốn tiếp nhận, nói lời cảm tạ.

Cố Lâm dường như không có ý định đi, tự mình nói chuyện: “Nghe anh trai em nói, em đang chơi vong phối?”

Tịch Du lầm bầm: “Sao anh tôi lại nói cái này với anh?” Ban đầu khi nghe được hai từ “vong phối”, người bình thường tất nhiên sẽ không thể hiểu đây là cái dạng gì, Cố Lâm nói ra, tất nhiên đã được Tịch Du giải thích khái niệm này một phen. Chỉ mong anh trai không nói cụ thể là đam mê vong phối, dù sao không phải ai cũng có thể thản nhiên tiếp thu được sự tồn tại của hủ.

Cố Lâm định hỏi ID của cậu là gì, nhưng mà liếc mắt đã phát hiện trên tranh vẽ có ghi tên rồi.

Du lai du khứ. Cố Lâm âm thầm nhớ kỹ cái tên này.

“Tôi không quấy rầy em vẽ tranh nữa.” Cố Lâm vừa muốn xoay người, Tịch Du đã gọi anh lại.

“Cho tôi số điện thoại của anh đi, tôi tôi gửi hình ảnh cho anh.” Coi như là cảm ơn hôm nay anh giúp cậu.

Tiện tay cầm tập ghi chép trên bàn máy vi tính, anh viết lên một dãy số. “Em muốn vẽ tranh cho tôi?”

Tịch Du gật đầu.

“Vậy nhớ vẽ tôi đẹp trai một chút.” Cố Lâm trêu chọc nói.

Tuy rằng ngoại hình của Cố Lâm xác thực rất tuần tú, không cần anh cường điệu, bức tranh của Tịch Du cũng đã xuất hiện một anh chàng đẹp trai trăm phần trăm. Dù có chút chín chắn, Cố Lâm vẫn rất phong độ ở độ tuổi ba mươi tư của mình. Tịch Du khinh bỉ: “Tự kỷ.”

Cố Lâm mở cửa phòng ngủ đi ra, quay đầu lại ôn nhu cười với Tịch Du: “Cái này gọi là tự tin.”

Cửa đóng lại, che khuất bóng lưng Cố Lãm.

Tịch Du nghĩ, người đàn ông này thật thú vị.

Cứ thế cậu ngồi hơn ba tiếng, cuối cùng cũng vẽ xong hai bức tranh, một bức đăng lên weibo, đồng thời cũng gửi tới nhóm Những chàng gay. Còn lại gửi tới điện thoại của Cố Lãm.

Mọi người đi họp mặt có vẻ như đều onl QQ, mấy người đang ở trạng thái online.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Ước ao, đổ kị, hận, Du Du, cầu ảnh gặp mặt!

Trang trí – Du lai du khứ: Hình như không chụp.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Cậu cho rằng hé ra một bức tranh là có thể lừa dối tôi sao, không được, cầu phát sóng trực tiếp!

Tịch Du vừa định nói mình đã dẫn đầu ra về rồi, những người khác trong nhóm dường như hẹn nhau xông ra.

Đạo diễn – Không đặt được tên: Du Du vẽ tranh cho tỷ tỷ thật là xinh đẹp, hôn một cái <()>

Hậu kỳ – Tương Tư: Trong tranh sao vẽ tôi béo thế, không like!

Chuẩn bị – Trái Ớt: Ai nha~ Như thế vừa rồi, tôi thấy rất đáng yêu mà.

Mạch Mạch bị mọi người đả kích tới phát hỏa.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Các người! (^) Không để ý tới các người nữa, ai bảo chúng tôi ở nước ngoài chứ, nếu không nhất định sẽ tới tham gia họp mặt!

Tuyên truyền Mạch Mạch là du học sinh ở London, muốn đoàn tụ cùng mọi người mà có lòng không có sức, đầu năm nay vé máy bay rất đắt tiền, có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Mạch Mạch yên tâm, tôi có chụp ảnh họ đây, qua đây tôi gửi cho.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Chờ đi, tôi đi học đã!

Đạo diễn – Không đặt được tên: Cư nhiên dám chụp ảnh, mau giao ra đây!

Chuẩn bị – Trái ót: Cô là muốn tôi đăng trên nhóm sao?

Trái ót biết rõ còn cố hỏi, đáp lại là yên lặng cả đoàn, chắc là ở bên ngoài bị Không tử bắt được thực hiện đủ các loại giày vò chà đạp rồi.

Thời gian đã tới năm giờ, phòng khách rất an tĩnh, hẳn là bạn bè của anh trai đã về hết.

Bụng cậu có chút đói, Tịch Du đẩy cửa ra định tới nhà bếp tìm thức ăn.

Chợt từ phòng khách truyền ra âm thanh kỳ quái, ban đầu có chút áp lực đè nén, sau đó chậm rãi phóng to lên.

Về mặt Tịch Du đỏ bừng, bởi vì cậu nghe ra đây là thanh âm của anh trai. Có thể đoán được hai người trên sofa đang làm điều gì.

Tịch Du lui lại, sợ phát sinh ra động tĩnh khiến hai người kia phát hiện ra. Hình ảnh kích tình như vậy mà bị người ta đánh vỡ nhất định sẽ không tốt. Tịch Du thẳng thắn bịt tai không nghe, chiều này lúc nào cũng hiệu quả.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, hai người kia đột nhiên đứng dậy. Tịch Dương đưa lưng về phía cậu, đối mặt với anh là Vương Tử Duệ. Hơn nữa, Vương Tử Duệ liếc mắt đã thấy cậu, nhưng vẫn cứ tiếp tục thực hiện động tác đưa đẩy liên tục không ngừng.

Tiếng nước lách bạch, hai người làm thật kịch liệt, trong quá trình hỗn loạn, anh trai phát ra âm thanh rên rỉ gợi cảm bình thường chẳng thể nào nghe được.

Tôi van hai người, có thể nào nhỏ giọng chút không, tôi còn lù lù trong này nè.

Có lẽ Tịch Du cầu khẩn có tác dụng, Vương Tử Duệ đột nhiên ôm lấy Tịch Dương, mị hoặc nói, “Bảo bối, chúng ta vào phòng ngủ.”

Cạch một tiếng, cửa phòng ngủ của Tịch Dương đóng lại.

Mà Tịch Dương từ đầu tới cuối không hề biết một màn của mình cùng Vương Tử Duệ bị Tịch Du thấy được.

May mà hiệu quả cách âm trong phòng không tệ lắm. Cửa đóng rồi, tất cả tạp âm đều biến mất.

Đoán chừng còn lâu mới được ăn cơm tối, Tịch Du cầm gói bánh quy ăn trước cho đỡ đói. Khi cậu trở lại phòng ngủ, màn hình điện thoại sáng lên, có một tin nhắn mới.

Cố Lãm gửi tới.

Cố Lãm: Cảm ơn, tôi rất thích.

Bức tranh của Tịch Du là tranh màu nước, cảnh Cố Lãm nghiêng tán ô che chở cho cậu.

Khi đó, cậu thê thảm như thế, nhưng hình ảnh khắc họa bản thân lại nhàn nhạt đơn điệu, khung cảnh nhu hòa.

Cử chỉ thiện ý từ một người xa lạ, kẻ khác thì thấy rất ấm áp.

6. Chương 6: Song Hương

Weibo thông báo bài post mới đăng có tag(1) và bình luận, cái weibo cậu vừa mới post kia đã bắt đầu bị luân rồi. Bởi vì trên tranh có mấy CV khá nổi tiếng, vậy nên người tới vậy xem rất nhiều.

Mà Tịch Du tuy chỉ là một trang trí không mấy tiếng tăm, số fan thích tranh của cậu mà follow luôn luôn chỉ có chút ít này.

Bình luận đơn giản chỉ là các loại ước ao được gặp mặt, cùng với tò mò đủ thứ chuyện. Tịch Du chỉ trả lời mấy người, bởi vì trong tranh cậu đã viết ID của từng người, ai là ai người xem có thể hiểu được ngay. Cậu thấy có người cẩn thận hỏi cậu thật sự khuyết tật à, Tịch Du thành thật trả lời đúng tình trạng thực tế của mình, dù sao cậu cũng không có ý định giấu diếm mình không thể bước đi.

Nhưng thật ra Duy Nhất hỏi trong weibo của cậu, tại sao trong tranh không có người yêu cậu ta, Tịch Du dối lòng trả lời: Đây là gặp mặt vòng phối, người thân người yêu không tính. Duy Nhất chỉ trả lời ha ha.

Các fan cảm giác được cuộc đối thoại của hai người có chút quái dị, nhưng mà không cố gắng gắng hỏi, chỉ cầu nhàu nói lần nào Duy Nhất phát weibo cũng túm áy khiến người ta đổ mắt.

Tịch Du vốn không ghét Duy Nhất, tuy rằng cậu ta bây giờ là bạn trai của Liễu Tây Dương. Tịch Du tiện ghé nhìn mấy weibo của Duy Nhất, thấy thái độ làm người tự đại, nhưng lại đăng một số ảnh chụp khỏa thân, che đi bộ phận quan trọng, làm cho người ta thấy ngượng ngùng. Vì vậy, Tịch Du chẳng còn tí hảo cảm nào với người này.

Khi buồn chán, cậu sẽ lên YS tải kịch nghe một chút, tuy rằng không nghe nhiều, hoàn toàn chỉ là giết thời gian. Lúc mở trang đầu tiên của diễn đàn, Tịch Du thấy một bài post được rất nhiều người xem, treo ngay trên trang đầu, kéo dài hơn ba trang, hơn nửa thời gian đăng mới hơn một tiếng trước.

Tiêu đề là Vì sao Cổ Ý đại thần lui giới QAQ . Tịch Du chưa từng nghe thấy cái tên này, dù sao cậu gia nhập vòng phối cũng chưa lâu, liền hiếu kì mở ra xem.

0L: Gần đây mới nghe được kịch của đại thần, thật là một thanh âm hay đầy cảm xúc, sao lại lui giới rồi QAQ Tiện cầu các loại tài liệu về đại thần.

1L: Lâu chủ, người ta đã lui được ba năm rồi, cầu đừng bới móc nữa, cầu buông tha.

2L: Đại khái là do ngoài đời bận rộn đi.

3L: LZ cô độc ác lòi lại chuyện cũ thương tâm của tôi, năm đó đại thần tuyên bố lui giới, cả đời tôi sẽ không quên! Đau đớn biết bao...

...

134L: Cổ Ý thật sự lui rồi, weibo cũng không hề cập nhật. Tốt xấu gì cũng quay về thăm fan của anh đi mà, yêu một thần tượng lui giới thật quá chua xót TT

135L: Trước đây có cô gái tổng hợp một topic tài liệu về đại thần, tôi cho cô địa chỉ [Link]

...

Xem lướt qua bài post, tất cả mọi người đều đăng các loại hồi ức về Cổ Ý, trận thế rất khoa trương. Từ bài post mở weibo của Cổ Ý, số fan cứ nhiên lên tới tám vạn, một cái weibo phát lại cuối cùng dừng tại ba năm trước, số lượng này với Tịch Du xác thực rất khổng lồ.

Đại thần rút cuộc là một tồn tại như thế nào? Tịch Du hiếu kì mở topic tài liệu về Cổ Ý.

Trang tuyên truyền có nền mộc mạc, cánh hoa hồng nhạt chậm rãi tung bay, đại khái muốn dựa trên ID tương đối văn nhã của Cổ Ý. Kéo xuống dưới đều là tác phẩm của Cổ Ý, chủ dịch chiếm tỷ lệ rất lớn, số lượng các vai quần chúng chỉ tính tới hàng đơn vị.

Nghe kịch tốn rất nhiều thời gian, trước tiên Tịch Du mở trang phiên xướng(2), khoảng chừng có hơn mười ca khúc, bài được phát gần nhất cũng là rất lâu về trước rồi, nhưng vẫn có nhiều người tới nghe lại, có thể thấy người này nổi tiếng thế nào.

Tịch Du mở một ca khúc có cái tên không tệ lắm lên: Ý thơ , giai điệu đầu tiên vang lên, Tịch Du chợt nghe ra là một bài hát cổ phong(3) hàm súc.

Thông tin về ca khúc, điền từ, sáng tác, hậu kỳ, cứ nhiên đều là Cổ Ý.

Dương liễu xanh rủ bóng ven khúc cầu nhỏ

Cảnh sắc khôn cùng nhất thời ngấm men say

...

Thanh âm rất ôn nhu, nghe một ca khúc, lại giống như bước vào một nơi núi sông đầm thắm. Càng tinh tế hơn, có thể nghe được tiếng gió thật nhẹ, tiếng dòng nước rì rào, tiếng sao thanh thanh. Tịch Du không hiểu thưởng thức âm nhạc lắm, chỉ là biết nghe rất êm tai, nghe xong còn có chút ý do vị tấn(4), không khỏi nhần tự động lặp lại.

Cổ Ý được nhiều người yêu thích như vậy, tất nhiên là có điểm đặc sắc. Chỉ mới nghe qua thanh âm, Tịch Du cũng hiểu được đây là âm sắc không tẻ.

Liên tiếp nhần tải ca khúc, không ngờ link die, Tịch Du ảo não bĩu môi, không biết tải bài hát về máy tính kiểu gì.

Quên đi, trước cứ lưu trang lại, hôm nào tới hỏi Trái Ớt.

Tịch Du quyết định tải kịch xương, có đôi khi thanh âm lúc hát cùng phối kịch không hẳn đã giống nhau. Cổ Ý toàn chủ dịch kịch dài. Tịch Du nhấn mở, tải từng cái xuống. Cả thanh taskbar đều hiện trong tiến trình download, rất là đồ sộ.

Cửa phòng phát ra tiếng gõ, sau đó chậm rãi mở ra.

Tịch Dương gọi cậu ra ăn cơm.

Trên bàn cơm, ba người. Tịch Du ngồi đối diện Vương Tử Duệ và Tịch Dương, nhìn thấy hai người này không được tự nhiên. Cả căn phòng chỉ có thanh âm cắm cúi ăn cơm, bầu không khí quá quái dị.

Tịch Du nghĩ cậu hẳn là nên nói cái gì, vì vậy hỏi Vương Tử Duệ: “Anh Tử Duệ, anh tặng gì cho anh trai?” Tịch Du tuyệt đối là có lòng tốt hỏi, cũng rất muốn biết.

Tịch Dương ho khan một tiếng, thái độ mất tự nhiên, gấp một miếng thịt gà cho cậu, nỗ lực đổi sang chuyện khác.

“Tối, Du Du, ăn nhiều một chút.”

Wang Zi Dui bất đắc dĩ nhún vai, “Em xem, Tiểu Dương không cho anh nói, hơn nữa, em ấy cũng không có ý muốn nhận quà của anh.”

Tịch Du dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Tịch Dương.

Tịch Dương lườm đầu sỏ gây chuyện, cắn đầu ăn không thèm để ý tới người ta. Tịch Du thấy ánh mắt giả hoạt của Vương Tử Duệ, giơ tay lên, trên ngón tay có một cái nhẫn, chỉ chỉ sang Tịch Dương mà lắc đầu.

Tịch Du hiểu rồi. Vương Tử Duệ tặng anh trai một cái nhẫn, nhưng anh không muốn. Vậy nên khi Tịch Du hỏi quà gì, Tịch Dương mới thẹn thùng.

Đây là cầu hôn sao?

Tịch Dương thấy được một loạt động tác tay của Vương Tử Duệ và Tịch Du, cậu còn giơ ngón cái khen thật giỏi.

Tịch Du cùng Tịch Dương ăn xong rồi, chỉ có Vương Tử Duệ còn tinh tế nhai nuốt, Tịch Dương nhịn không được trừng mắt nhìn anh, không tiếng động thúc giục anh ta ăn nhanh một chút.

“Anh, em về phòng trước.”

Đối mặt với Tịch Du, biểu tình của Tịch Dương lập tức trở nên ôn hòa, bộ dạng anh trai tốt, “Ừ, đi đi, đừng chơi quá khuya.”

Trở về phòng, Tịch Du thở dài một hơi, trong lòng nghĩ anh trai đúng là biệt nữ thụ.

Xa xa, cậu thấy được biểu tượng QQ nhấp chớp liên tục dưới góc màn hình, là Trái Ớt gửi tin tới.

Trái Ớt: Tôi giết!!!!

Trái Ớt: Cậu biết Cổ Ý?!!!!

Trái Ớt: Ông tời của tôi ơi, Cổ Ý cư nhiên đăng weibo QAQ

Trái Ớt: Du Du mau xuất hiện đi mà, cậu không biết tôi là fan cuồng của Cổ Ý sao?!!!

Trái Ớt: Gọi gọi~~

Trái Ớt: ~~~~~

...

Phía dưới gửi tin đầy màn hình.

Tịch Du không hiểu nổi rốt cuộc Trái Ớt đang nói cái gì, cửa sổ vừa được mở lên đã thấy Trái Ớt cấp tốc nhắn tới.

Du lai du khứ: Tôi đây, làm sao vậy?

Trái Ớt: Cậu có phải quen biết với Cổ Ý hay không?

Du lai du khứ: Tôi không quen.

Trái Ớt: Đừng gạt tôi, Cổ Ý follow weibo của cậu!

Du lai du khứ: Hả?

Trái Ớt: Các người follow lẫn nhau.

Tịch Du tất nhiên là đã follow đại thần, đó là khi cậu xem weibo của anh ta thì tiện tay nhấn. Về phần Cổ Ý follow cậu, Tịch Du đúng là ngạc nhiên vô cùng. Weibo đó không phải đã bị Cổ Ý bỏ quên từ lâu sao, Tịch Du chỉ có thể hiểu thành chắc là thỉnh thoảng anh ta mới ghé qua.

Trái Ớt: Du Du, cậu nổi tiếng rồi~~ he he *cười gian*

Trái Ớt cười xấu xa, Tịch Du thấp thỏm mở weibo ra xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Thế nhưng ai tới nói cho cậu biết hơn 200 tag và hơn 100 bình luận cùng với lượng fan tăng gần 200 người kia là sao không?

Cuối cùng cậu tìm ra đầu sỏ gây chuyện, hóa ra Cổ Ý phát lại cái weibo có tranh của cậu, còn kèm theo câu “Bức tranh thật đáng yêu”. Một loạt bình luận sau đó không phải khoa trương khen tranh cậu đẹp mắt mà chỉ quan tâm có phải đại thần cũng đi gặp mặt hay không, người nào là đại thần.

Bị Cổ Ý follow, còn bị anh ta phát lại weibo, các fan đương nhiên cho rằng Tịch Du chính là người quen của Cổ Ý. Đó là một cơ hội tốt, Tịch Du được nhận định trở thành con đường nghe ngóng tin tức mới nhất của đại thần.

Bất đắc dĩ, Tịch Du thật sự không quen Cổ Ý, đối mặt tới đám người hùng hổ lấn tới, Tịch Du chỉ có thể mở trang chủ weibo của Cổ Ý, quyết định gửi tin nhắn riêng cho anh.

*Chú thích:

(1) Tag: Trên weibo cũng như twitter, tag bằng @ID người ta. Tiện nói luôn, phát lại trên weibo (forward) = chia sẻ về wall của mình trên FB.

(2) Phiên xướng: Hát lại, trình bày ca khúc = cover.

(3) Cổ phong: phong cách cổ (kịch cổ phong = kịch cổ trang, cổ đại; nhạc cổ phong = nhạc mang âm hưởng dân gian, dùng các nhạc cụ như sáo, đàn tranh,...)

(4) Ý do vị tấn: ý chưa thỏa mãn.

7. Chương 7: Đại Thần

Trong đầu Tịch Du giờ đang suy nghĩ nên mở lời thế nào.

Đại thần, anh biết tôi sao? Không được, nhớ đâu anh ta nói quen hoặc là không quen thì phải làm thế nào.

Đại thần, vì sao anh follow tôi? Cũng không được, nghe cứ như chuyện được đại thần follow là rất mất mặt vậy.

Giao tiếp với người khác thật sự là việc cực khổ nhất trên đời mà, đặc biệt là hình tượng của đối phương ở trong lòng Tịch Du đã trở nên quá xa vời.

Dưới góc màn hình có mấy hình vẽ, Tịch Du di chuột bấm thử, hiện lên các loại câu văn, dường như là các câu chào hỏi thường dùng do trang chủ weibo cung cấp(1). Tịch Du hiểu kỳ tùy tiện bấm một cái, còn chưa kịp phản ứng, cư nhiên đã gửi câu này đi mất rồi. Trong biết bao nhiêu icon, bất hạnh thay cậu lại chọn nhầm vẽ mặt e thẹn hỏi: “Ha lô (Hello), bạn có nhớ rõ mệnh ven hồ Đại Minh không(2)?”

A! Thật mất mặt.

Tịch Du nhanh chóng gửi lời giải thích, nếu không ấn tượng đầu tiên của cậu với đại thần hỏng bét rồi.

Du lai du khứ: Là tôi không cẩn thận gửi nhầm, ngại quá!!

Cổ Ý: Tiểu trang trí?

Hai người ăn ý đồng thời gửi trả lời cho đối phương.

Cổ Ý nhận được tin của Tịch Du, gửi lại một khuôn mặt cười ^__^

Cổ Ý làm cho người ta ấn tượng thật quá mãnh liệt. Tịch Du tự động bỏ qua cái xưng hô “tiểu trang trí”. Khi cậu đang đắn đo không biết nói cái gì tiếp đã thấy đối phương vào trạng thái đang nhập văn bản, vì vậy cậu nhường cho Cổ Ý nói trước luôn.

Cổ Ý: Bức tranh trên weibo kia rất đáng yêu.

Du lai du khứ: Cảm ơn... Cảm ơn

Đại thần follow cậu chỉ bởi vì bức tranh kia quá dễ thương thôi sao? Còn có, ngụ ý của lời này liệu có phải là Cổ Ý đã xem hết một lượt weibo của Tịch Du rồi không. Cảm giác này khiến cậu có chút thụ sủng nhược kinh.

Bất ngờ kinh hoàng còn nằm ở phía sau.

Đột nhiên thoáng cái có mấy tag mới, Tịch Du mở ra. Những bức tranh xấu cậu vẽ tùy tiện trước đây bị Cổ Ý phát hiện ra mất rồi. Tịch Du có chút thấp thỏm lo âu, Cổ Ý chỉ đăng một weibo mới thôi cũng đã gây nên sóng gió khôn cùng, giờ còn tag nhiều như vậy... Chỉ e...

Tịch Du hoảng loạn nói ra lời trong lòng.

Du lai du khứ: Đại thần, cầu dừng tay a a a!

Cổ Ý: Sao vậy?

Du lai du khứ: Fan của anh rất kinh khủng, vậy nên, có thể đừng phát lại weibo của tôi hay không?

Cổ Ý: Tranh đẹp cần phải chia sẻ với mọi người.

Tuy rằng tranh tự họa của Tịch Du được một người là đại thần võng phối thừa nhận thực rất không tệ, nhưng...

Cổ Ý: Tôi dự định quay lại giới võng phối, tiểu trang trí, chờ mong sau này hợp tác nhé. Có việc ra ngoài nên out trước đây, vẫy tay.

Sau đó liền hiện đối phương không online.

Chỉ một cuộc đối thoại như thế, Tịch Du đã “may mắn” biết được một tin nóng đủ để làm rung chuyển giới

võng phối. Nhưng then chốt là, Tịch Du vẫn chưa tìm ra được đáp án vì sao đại thần follow mình.

Tiểu trang trí.

Tịch Du thấy đại thần này có chút quen thuộc.

Weibo trong nháy mắt náo nhiệt hẳn lên, nhất thời không thể hạ nhiệt được, có thể nhận ra hiệu ứng đại thần rất nhanh đã xuất hiện. Tịch Du quả quyết tắt trang weibo, vừa lúc kịch của Cổ Ý cũng được tải xong một ít. Mở ra một kịch nghe nói là kinh điển nhất của Cổ Ý, đồng thời cũng là kịch thành danh của anh, Tịch Du liền nghe thử.

Vốn Tịch Du có ý định vừa nghe kịch vừa xem tin tức, thế nhưng dần dần, Tịch Du mở phần mềm nghe nhạc ra cỡ lớn nhất, tuy rằng trên màn hình chẳng có hình ảnh gì, chỉ có thanh seekbar(3) cứ đều đều tiến về phía trước.

Thanh âm trầm thấp vang lên tràn đầy bên tai...

Tất cả phần hoa trên đời, trăm nguyện chia sẻ cùng khanh.

Khuynh, nhìn ta là được rồi, quản gì tới nhân ngôn toái ngữ(4) của người khác.

Khuynh, ngươi là của một mình ta, giang sơn rộng lớn, nào bằng được một phần của ngươi.

Một người là thần tử, một người là đế vương. Cho dù hai nam tử này lưỡng tình tương duyệt, ở bên nhau vẫn nguy hiểm trùng trùng. Thế nhưng, đế vương cường đại vì thần tử mà trở thành một bức tường kiên cố, ai cũng không được tổn thương hắn.

Ngay khi thần tử đang lưỡng lự, mâu thuẫn, thậm chí sắp buông tay, ngay khi Tịch Du cho rằng đây sẽ là một kết thúc bi kịch, đế vương không hề do dự bỏ đi thân phận của mình, cùng thần tử lưu lạc thiên nhai.

May mà, cuối cùng hai người vẫn được ở bên nhau.

Tịch Du rất thích câu chuyện này, xác thực các thích người diễn kịch trong câu chuyện này. Thần tử là thanh sắc trong trẻo lạnh lùng, cảm xúc phối ra không tẻ, nhưng trong kịch này, Tịch Du hoàn toàn bị đế vương hấp dẫn.

Cường đại của y, thâm tình của y.

Nguyện ý vì người mình yêu mà bỏ đi tất cả, thật quá vĩ đại. Một người vĩ đại như vậy, Tịch Du nghĩ tới bản thân mình cũng từng thế.

Quả thật kịch này đúng là có thể nâng Cổ Ý lên hàng đại thần. May mà Tịch Du khác lãnh tĩnh, sùng bái Cổ Ý cũng chỉ yên lặng biểu đạt trong lòng, bằng không cậu cũng sẽ bị liệt vào hàng fan cuồng của Cổ Ý mất.

Nghe xong kịch này, Tịch Du chuyển kịch khác sang máy mp3, quyết định trước khi ngủ sẽ chậm rãi nghe. Trong bầu không khí an tĩnh hài hòa, mới có thể cảm thụ được cảm tình của nhân vật được biểu đạt.

Sau đó, Tịch Du chậm rãi tải nguyên tác của kịch kia xuống xem.

“Du Du, đến giờ ngủ rồi.”

Tịch Du theo thường lệ mỗi ngày qua phòng giục Tịch Du đi ngủ. Truyện mới đọc được phân nửa, Tịch Du không cam lòng để đấy mai xem tiếp, đương nhiên là quyết tâm một hơi đọc xong.

“Chờ một lát.”

Tịch Dương đi đến, sờ sờ trán cậu.

“Hình như có chút nóng.”

“Anh, anh lo quá rồi, đây là do thời tiết oi bức.”

Đúng như dự đoán, Tịch Dương thỏa hiệp. Tịch Du nhìn theo anh trai bất đắc dĩ thở một hơi ra ngoài.

Tịch Du vuốt lên nơi vừa được cái gì đó lạnh lạnh trên tay của anh trai chạm vào, là nhẫn. Không ngờ nhanh như vậy anh trai đã bị Vương Tử Duệ tóm được. Anh ấy cùng Vương Tử Duệ đã giằng vò nhau nhiều năm như vậy, Tịch Du từ đáy lòng mong muốn họ có thể hạnh phúc.

Anh trai cần có một người yêu thương anh ấy cả đời, mới không uổng công trước đây chịu nhiều khổ cực.

Ngáp một cái, cơn buồn ngủ kéo tới, Tịch Du rất muốn đọc xong tiểu thuyết mới ngủ.

Cậu cẩn thận khóa cửa phòng lại để tránh Tịch Dương đột kích lần thứ hai, sau đó thanh thần ổn định bắt đầu đọc truyện.

Tổ kịch hình như không làm phần phiên ngoại, Tịch Du thấy phiên ngoại rất đáng yêu mà, cách viết ung dung thoải mái hơn chính văn. Hơn nữa, thân tử bị đề vương đặt ở trên giường bị ép tới đỏ bừng mặt gọi phu quân, cái này đúng loại Tịch Du thích.

Cảm hứng dâng tràn, Tịch Du nghĩ nên vẽ một bức tranh. Dù sao cậu cũng đã thức rất khuya, thức thêm một hồi cũng không sao.

Nói là làm, cậu bắt đầu hết sức chăm chú vẽ tranh.

Trong phòng chỉ có tiếng tíc tắc đều đặn, thỉnh thoảng vang lên âm thanh chuột máy tính.

Tịch Du không định tô màu, chỉ vẽ phác thảo, tiết kiệm được không ít công sức, chưa tới một khắc đã vẽ xong một màn trong phiên ngoại.

Cậu đuổi người, đăng lên weibo.

Du lai du khứ: *Nghe xong kịch Quân thần*, cũng đọc xong nguyên tác, đáng tiếc tổ kịch không làm phiên ngoại. Vì vậy đành vẽ một bức thể hiện sự tiếc nuối của tôi. [Poster]

OK, hoàn thành, Tịch Du lăn xe đến bên giường, khấn cấp chui vào trong chăn. Cậu thuận tay lấy máy mp3 bên gối ra, đeo tai nghe vào.

Đầu dính lên gối, bắt đầu khép mắt, ý thức dần dần tan ra, đoán chừng chẳng nghe tỉ mỉ kịch được đã ngủ mất rồi.

Màn hình mp3 sáng lên vài giây rồi chợt tắt, âm nhạc rất nhỏ vang lên từ ống nghe, còn nường theo tiếng hít thở đều đều.

*Chú thích:

(1) Cái này giống như trong điện thoại hay có các cái tin nhắn được soạn sẵn ấy.

(2) Cái này ăn theo phim Hoàn châu cách cách, Hạ Vũ Hà – mẹ Hạ Tử Vi ở bên hồ Đại Minh, có câu thoại Tử Vy nói với Hoàng đế: “Còn nhớ Hạ Vũ Hà bên hồ Đại Minh năm đó không”, giới trẻ TQ hay lấy ra trêu nhau.

(3) Seekbar (theo Seiji Eiri)

8. Chương 8: Triển Lãm (1)

Sáng sớm, Vương Tử Duệ đã đi, Tịch Dương chuyển cho Tịch Du vé vào cửa Vương Tử Duệ mua.

Triển lãm của thành phố A mỗi năm một lần, quy mô rất lớn. Tịch Du đã thấy nhiều người đăng trên weibo về triển lãm này, nhớ tới thời gian tổ chức chính là bắt đầu từ ngày hôm nay. Tuy rằng Tịch Du có hứng thú với triển lãm, nhưng nghĩ tới trình tự mua vé vào cửa rất phiền phức, cũng không ai đi xem với cậu, đành phải thôi.

Nào ngờ Vương Tử Duệ tri kỷ đã giúp cậu mua vé, đại khái chắc là muốn lấy lòng người nhà vợ?

Thấy có hai vé, Tịch Dư hỏi: “Anh cũng đi cùng em à?”

Nghĩ lại thì Tịch Dương nhất định lo lắng cậu đi một mình, triển lãm đông người hỗn loạn, bị huých bị đẩy là chuyện bình thường. Dù cậu không mấy làm ngạc nhiên, nhưng Tịch Dương vẫn khó nói nên lời.

Tịch Dương gật đầu, anh không hứng thú với cái này, chỉ vì em trai nên mới đi. Sau chuyện ngày hôm qua, tuy rằng qua một ngày đêm, tâm tình của Tịch Du cũng không ảnh hưởng gì lớn, Tịch Dương sợ Tịch Du ngoài mặt làm bộ không vấn đề, trong lòng tràn đầy vết thương.

“Lát anh phải qua công ty xử lý chút việc, em đi cùng anh trước đi.”

Công ty của Tịch Dương rất gần với phố trung tâm, rẽ qua đó rồi đi triển lãm cũng tiện đường.

Trở về phòng thay quần áo, Tịch Dương liền thúc giục Tịch Du ra ngoài. Thấy Tịch Du liên tiếp ngáp, Tịch Dương trách cứ: “Hôm qua em lại thức đêm.”

Tịch Du nhỏ giọng nói dối: “Không thức khuya lắm.”

Tịch Dương yêu chiều xoa đầu Tịch Du, cúi đầu nhìn thấy khóe miệng cậu nhiễm ý cười, tâm tình anh cũng bắt đầu tươi sáng hơn.

Anh giúp Tịch Du ngồi vào ghế phó lái, gấp xe lăn để ở ghế sau, lái xe thể thao rời bãi.

“Anh, em sẽ không lên trên, ở chỗ này chờ anh.” Tịch Du nhất quyết không chịu vào công ty Tịch Dương, cậu thấy ngồi ở bồn hoa bên cạnh cửa công ty đợi cũng được mà.

Thừa dịp Tịch Dương về công ty, Tịch Du buồn chán nhìn người đi đường ngang qua. Trời còn rất sớm, người trên phố không nhiều lắm. Cậu nhìn những đứa trẻ sôi nổi, tràn đầy sức sống thanh xuân, trong lòng ao ước cực kỳ. Vùng lông mày nhăn lại, sau đó từ từ giãn ra.

Cũng không có gì phải băn khoăn.

Khi còn có thể sống, phải biết thỏa mãn. Sống mới là quan trọng nhất, hơn nữa, Tịch Du rất hài lòng với

cuộc sống hiện tại. Anh trai được hạnh phúc, cậu ở trong giới võng phối cũng rất thoải mái, đối mặt với ánh mắt người đời cũng có thể thản nhiên.

Tâm tình thay đổi, xác thực có thể sống rất ung dung.

Điện thoại có cài QQ, mới sáng sớm đã rung lên, không biết là ai nhắn tin sớm như vậy.

Trái ót: Du Du, đừng lừa tỷ tỷ, cậu nhất định quen biết đại thần.

Trái ót: Mau dẫn mối cho chị đi, cần giới thiệu làm quen.

Trái ót: Cầu gần gửi chiêm ngưỡng đại thần QAQ

Đây là sao vậy? Tịch Du mới không cho rằng đã qua một ngày mà Trái ót chưa từ bỏ ý định lại bắt đầu phát cuồng.

Du lai du khứ: A?

Trái ót: “Đã trễ thế này còn không ngủ” sao có thể dụ dàng thế chứ QAQ

Lẽ nào là bức tranh trên weibo?

Tịch Du nhấn mở weibo lên, đối với thông báo n bình luận + n tag @ + n fan đã xem, cậu bỏ qua không nhìn. Lướt qua mấy người, Tịch Du rất nhanh đã tìm được kẻ “đầu sỏ gây chuyện”.

Ngày hôm qua Tịch Du đăng bức tranh vẽ phiên ngoại Quân thần, sau đó vài phút, Cổ Ý đã phát lại weibo của cậu, còn thêm câu: “Đã trễ thế này sao còn không ngủ?” Rõ ràng đây là giọng điệu khi nói chuyện với người quen, Tịch Du không tin là chỉ mới hàn huyên vài câu với đại thần mà hai người có thể trở nên thân thuộc đến thế.

Chỉ là đại thần, sao anh có thể nhẹ nhàng phát lại weibo của tôi, nhẹ nhàng nói bằng ngôn ngữ dễ gây hiểu lầm đến vậy chứ

Thời gian phát lại weibo kia hiện là một giờ sáng, lúc đó Tịch Du mới đi ngủ quả thật đã rất khuya rồi.

Nhưng mà, cách có vài phút đã phát lại weibo của người ta, không phải đại thần ngủ càng trễ sao.

Vì vậy Tịch Du phát weibo của Cổ Ý.

Du lai du khứ: *Anh cũng thế *kính bĩ** // *Cổ Ý: ... [Phát]*

Bây giờ là giờ cao điểm, người vào công ty nối tiếp nhau không ngừng, thời gian trôi qua đã lâu, Tịch Du vô cùng kinh ngạc sao mãi không thấy anh trai đi xuống. Khi cậu đang định gọi điện thoại giục...

“Du Du.” Thanh âm có chút quen thuộc vang lên, thân ảnh Cổ Lãm phong trần mệt mỏi xuất hiện trước mắt cậu. Trông anh có chút vội vàng, khi nói còn thở dốc, tóc cũng bị thổi mất trật tự.

Hôm nay Cổ Lãm không mặc tây trang nghiêm chỉnh, chỉ một bộ quần áo thể thao thoải mái tùy ý, nhìn qua trẻ hơn vài tuổi. Đương nhiên, bản thân anh là một người đàn ông nam tính thành thực, chỉ là Tịch Du thích bộ dáng giống sinh viên như vậy hơn.

Cổ Lãm lấy tay vuốt tóc, “Tịch Dương nói có việc gấp không thể cùng em đi triển lãm, muốn tôi giúp.” Anh nói rõ ý đồ đến đây, sau đó Tịch Du nhận được điện thoại của Tịch Dương, nội dung không khác những gì Cổ Lãm nói cho lắm.

Kỳ thực cậu có thể đi một mình, anh trai đúng là lo lắng thái quá, hơn nữa sao có thể tùy tiện sai khiến bạn bè như vậy chứ.

Mọi người tới càng đông, sợ lúc Cổ Lãm nhận lệnh cũng không dễ dàng gì, Tịch Du khách khí nói: “Vây làm phiền anh.”

Cổ Lãm cong khóe miệng cười: “Đừng khách khí.”

Bánh xe lăn đều trên mặt đường, vững vàng đi về phía trước, Tịch Du ngáp vài cái.

“Tối qua ngủ không ngon sao?”

Tịch Du dụi mắt, thành thật trả lời, “Hôm qua ngủ có chút muộn.” Nói xong lại ngáp một lần.

“Tuổi còn trẻ thức đêm cũng không tốt.” Thanh âm Cổ Lãm vang lên bên tai, âm sắc dường như đồng điệu với Cổ Ý. Tịch Du nghĩ, giọng nói của Cổ Lãm cũng rất dễ nghe. Trầm thấp, ôn nhu.

Tịch Du bĩu môi, tuy rằng Cổ Lãm không nhìn thấy, “Bình thường tôi không thức đêm.”

Cổ Lãm sang sảng cười vài tiếng, đẩy Tịch Du đi về phía trước.

Rõ ràng còn rất sớm, không ngờ đã có rất đông người tới, đủ để thấy mọi người nhiệt tình hứng thú với triển lãm như thế nào. Trong dòng người có cả học sinh và người đi làm, không biết có phải trốn học trốn việc mà đi không.

Trước cửa xếp một hàng dài, bắt đầu kiểm vé.

Hai người đứng ở phía sau, tùy theo dòng người mà đi tới. Cậu được câu không trò chuyện với nhau, cậu hỏi, “Anh không cần đi làm sao?”

“Vừa về nước còn chưa tìm được việc làm. Còn em, không học nữa?”

Bởi vì hôm nay không phải ngày nghỉ, cũng không phải cuối tuần, cho dù là sinh viên cũng không nhất định rảnh rỗi.

Không biết là Cố Lãm cố ý nhắc tới chuyện này, hay anh thực sự không biết cậu đã nghỉ học, nói chung, tâm tình của Tịch Du có chút trầm xuống.

Nào có ai không muốn hưởng thụ quãng đời đại học, nào có ai không muốn kết bạn làm quen. Thế nhưng, vì những chuyện đã xảy ra, Tịch Du không còn ý muốn vào đại học nữa.

Cậu tự mĩa mai: “Người như tôi, muốn đến trường cũng không có cách.”

Đại học yêu cầu sinh viên phải trọ ở trường, mà bố cục ký túc xá đều là giường tầng, bên dưới là bàn học. Trước đây Liễu Tây Dương còn có thể công cậu lên xuống giường, giờ mỗi người một ngả, Tịch Du hiển nhiên không muốn làm phiền bạn cùng kí túc.

Cố Lãm không tiếp tục chủ đề này, chỉ nói “Có đôi khi kết giao nhiều bạn bè cũng không tệ, cuộc sống sẽ không quá nhàm chán.”

“Tôi có bạn.” Chỉ là phương thức gặp gỡ có chút bất đồng, là qua internet. Sợ Cố Lãm không tin, dù sao người như Tịch Du nhìn thế nào cũng thuộc loại thích ở một mình. “Là những người trong giới võng phối, họ đều rất tốt.”

Nhắc tới bọn họ, dường như lại nghĩ tới ít chuyện thú vị, khiến cho sắc mặt Tịch Du vui vẻ hồng hào hẳn lên.

Cố Lãm an tĩnh lắng nghe cậu chậm rãi nói, làm một người nghe rất chuyên tâm.

Tịch Dương hiển nhiên lo lắng thừa, trong lòng Tịch Du có một lỗ hổng, nhưng không thể vĩnh viễn bước không qua, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Đến lượt soát vé, Tịch Du đưa vé cho nhân viên. Người nọ thấy tình trạng của Tịch Du đặc biệt, căn dặn cậu ở bên trong chú ý an toàn, đáng cười rất nhiệt tình.

“Cảm ơn chú.” Có đôi khi, sự quan tâm như vậy không phải là châm chọc, là một loại đồng cảm yêu mến giữa người với người mà thôi.

9. Chương 9: Triển Lãm (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên trong triển lãm rất náo nhiệt, chủ các quầy hàng đều rao to mặt hàng của mình, những người tới cosplay tiến hành biểu diễn đều được khán giả vây xem, còn xin chụp ảnh chung.

Tịch Du vội vàng lấy điện thoại ra cầm trên tay, chụp ảnh chung quanh, ghi lại thành quả ngày hôm nay. Cố Lãm chăm chú quan tâm cậu, hỏi cậu muốn đi bên nào thì đẩy cậu sang bên đó.

Mắt Tịch Du trông mong nhìn vào mấy tập tranh, biểu lộ rất muốn mua, nhưng không dừng lại. Cậu không từ bỏ ý định, mở ví tiền ra xem, quả nhiên trống trơn, một xu cũng không có, đương nhiên là không mua được gì.

Vốn kế hoạch là cậu đi cùng anh trai, thế nên mới không mang tiền. Giờ đổi thành Cố Lãm, mấy việc mở mồm xin tiền xấu hổ ấy cậu không làm được.

Tập tranh rất đắt, không thể nào mượn quá nhiều tiền.

Cố Lãm thận trọng nhìn ra tâm tư của Tịch Du, chủ động hỏi: “Em không mua gì sao??” Sau đó cầm một cái quạt in hình “Chii’s sweet home(1)” lên hỏi, “Có thích cái này không?”, rồi anh nâng một con búp bê đáng yêu, “Cái này thì sao?” Có vẻ Cố Lãm rất hăng hái mua sắm đồ.

Tịch Du hiển nhiên cũng rất thích mấy thứ đó. Cậu nhìn Cố Lãm, lại thấy chủ hàng ra sức đẩy mạnh tiêu thụ, bao nhiêu búp bê, quạt, mua cái thứ hai tính nửa giá.

Cậu vẫy tay, muốn Cố Lãm dựa vào gần mình, lặng lẽ nói với anh.

Cố Lãm nghi hoặc nghiêng người qua.

Tịch Du dán môi bên tai anh, khí tức ấm áp thổi tới, “Cái kia... Tôi không mang tiền.” Nói xong, cậu ngại ngùng cúi thấp đầu.

Cố Lãm nhìn hai cái tai nhỏ biến hồng. Anh cầm lấy cái quạt cùng con búp bê vừa cho Tịch Du xem, ngay cả mặt cả cũng không cần, trực tiếp mua.

Hai người không mang túi, anh mạnh mẽ đặt đồ trong lòng Tịch Du để cậu ôm. Những người đi ngang qua thỉnh thoảng lại nhìn thoáng sang cậu, không biết là nhìn đồ chơi trong lòng, hay nhìn người ngượng ngùng ôm chúng, so với chúng còn đáng yêu hơn.

Tịch Du cúi đầu phiền muộn, không chịu ngẩng đầu. Cậu rất thích đồ chơi đáng yêu, trong phòng còn có một góc nhỏ trưng bày. Thế nhưng đây là nơi công cộng, con gái ôm còn chưa tính, cậu là con trai mà.

Tịch Du chỉ quan tâm lo nghĩ nhất định biểu hiện khác người của mình thu hút người ta nhìn tới, quên mất đây là đâu, một triển lãm dành cho những người cùng chung sở thích, trai gái đều có, điểm giống nhau là đều thích vật đáng yêu. Đầu sở gây chuyện ở phía sau hé miệng cười, đáng vẻ đắc ý.

Rốt cục, thanh âm của Cố Lãm vang lên khiến người đang gục đầu xuống gối hồi phục tinh thần.

“Du Du, muốn chơi cái này không?”

Tịch Du được anh dẫn tới trước một quầy hàng, là trò chơi ném phi tiêu rất thông thường. Mười tệ mười cái, trúng năm cái là có thể chọn một tập tranh mình thích làm phần thưởng. Tương đương với bỏ mười tệ ra mua một tập tranh, rất có lợi, rất mê hoặc khách hàng.

Có mười lần cơ hội, xác suất trúng tập tranh là năm mươi phần trăm, Tịch Du nghĩ hẳn là rất dễ. Cố Lãm thanh toán tiền xong, cậu rất nóng lòng muốn thử xem sao.

Cái đầu tiên, rõ ràng đụng tới thể nhưng không trúng. Cái thứ hai, Tịch Du ném ra ngoài. Cái thứ ba... Cái thứ năm, không trúng, ném được một nửa thì rớt, mấy cái sau cũng không hề trúng. Thẳng tới cái thứ mười mới ném được, nhưng mà vẫn không có thưởng.

Lẽ nào cậu chơi rất kém? Tịch Du bắn khoả nguyên nhân, mắt mở trừng trừng nhìn một cô gái cùng chơi trò này vui vẻ rạo rực ôm phần thưởng rời đi, trước khi đi còn thâm ý liếc cậu một cái.

Cậu bị xem thường rồi (^) Vị trí chiều cao của hai người không giống nhau, cô ấy rõ ràng có lợi thế.

“Du Du, em thích bản nào?”

“A?” Tịch Du thấy Cố Lãm cầm trong tay năm cái phi tiêu, còn năm cái khác... So sánh như thế càng khiến Tịch Du cảm thấy mình không bằng người ta. Cậu không tình nguyện chọn một quyển, sau đó ôm trên tay, vừa lúc có thể che đi đám thú bông trong lòng.

“DIY áo sơ mi, mười tệ một cái, mau tới xem~” Tịch Du nghe được tiếng rao to, lập tức nhìn xung quanh. Cuối cùng cũng gặp được cái mình am hiểu, cậu bỏ qua phiên muộn lúc trước, dự định thể hiện tay nghề trước mặt Cố Lãm.

“Qua bên kia!” Tịch Du đuổi thẳng cánh tay về phía trước chỉ chỉ, thân là người lái xe, Cố Lãm lập tức xuất phát đi về phía đó.

Hai người mua một cái áo sơ mi màu trắng, Tịch Du vẽ lên, thuận tiện để Cố Lãm giúp pha chế màu. Từng nét vẽ quen thuộc, Cố Lãm nhìn hình ảnh dần dần xuất hiện trên mặt áo, tươi sáng đáng yêu. Không ngờ Tịch Du đang vẽ lại bức tranh cậu gửi tới điện thoại của anh.

Bức tranh của Tịch Du vừa liếc mắt qua cũng nhìn ra tay nghề dân chuyên nghiệp, hấp dẫn không ít người tới xem, còn có người lấy điện thoại di động ra chụp lại cảnh Tịch Du vẽ tranh.

Cho tới khi cậu phát hiện ra, không chịu nổi người ta vây quanh quá nhiều, vốn định tỉ mỉ thêm vài nét bút, nhưng cậu quyết đoán dừng lại.

Lần này không thể tô màu toàn bộ, cậu trực tiếp dùng màu đen vẽ nét viền, đồ lại mấy chỗ, Tịch Du đặt tác phẩm trên bàn hong khô.

“Bức tranh thật là đẹp.”

“Nếu như tôi cũng vẽ được đẹp như vậy thì tốt, muốn vẽ liền vẽ được rất đẹp.”

Có người ao ước nói.

“Bạn học, có thể cho tôi chụp ảnh một cái không?” Có nữ sinh cầm camera tới hỏi Tịch Du, cậu gật đầu.

Có người mở đầu, tất cả mọi người đều khẩn cấp tới chụp hình.

Có mấy người muốn chụp Tịch Du, bị câu lấy búp bê che khuất bản thân. Cố Lãm yêu chiều nói: “Mọi người chụp tranh là được rồi, em ấy dễ xấu hổ, đừng dọa em ấy.”

Lời nói tràn đầy cơ tình(2) khiến các hủ nữ ở hiện trường kích động vô cùng. Nhưng mà để không dọa sợ tiểu thụ e thẹn, bọn họ không dám trêu chọc trước mặt mọi người.

Chuyện này cứ thế trôi qua.

Đợi tới khi xong xuôi, Tịch Du ôm rất nhiều đồ trong lòng, đều là chiến lợi phẩm. Tịch Du nghĩ tốn thật nhiều, hôm nào phải tìm cơ hội bảo anh trai trả lại tiền cho Cố Lãm.

Cậu vui vẻ trò chuyện cùng Cố Lãm, bởi vì trong lòng thoải mái, nói cũng nhiều hơn.

“Anh Cố Lãm, chúng ta đi đường kia.” Tịch Du đột nhiên chỉ chỉ cái đường đông kín người, giọng điệu có vẻ khẩn trương, “Anh Cố Lãm, nhanh lên một chút!”

Cố Lãm đẩy cậu đi về hướng đó, lưu ý liếc mắt nhìn con đường rẽ ra hai người định qua.

Hóa ra nơi đó có một người đang đi tới. Tịch Du muốn trốn người ta, Cố Lãm không khỏi lại quan sát nam sinh mặc áo đen kia thêm một chút.

Hai người chờ Tịch Dương ở dưới cửa công ty, cùng nhau ăn cơm trưa.

“Anh Cố Lãm, cảm ơn anh hôm nay theo em.” Qua mấy ngày ở chung, Tịch Du đã quen thuộc với Cố Lãm hơn, nghiêm nhiên bày ra bộ dạng người quen.

Tịch Du đưa túi đựng áo sơ mi cho Cố Lãm: “Đây là quà cảm ơn.”

Cố Lãm nhận lấy, có chút bất đắc dĩ nói, “Có phải mỗi lần anh giúp em, em đều sẽ đưa quà cảm ơn hay không? Như vậy anh bị áp lực thật lớn.”

“Không có, tuyệt đối không có!” Tịch Du liên tục lắc đầu, “Lúc nào vẽ xong một bức tranh, em cũng làm thế này.”

Cố Lãm nhàn nhạt cười, tiếp thu lời giải thích này.

Xa xa thấy Tịch Dương đi tới, Tịch Du hưng phấn vẫy tay, “Anh, bên này.”

Tịch Dương xoa xoa đầu cậu, thân thiết hỏi: “Chơi có vui không?”

“Có có.” Tịch Du nóng lòng muốn tìm người chia sẻ những gì mình đã mắt thấy tai nghe, còn khoe ra chiến lợi phẩm của mình. Thấy Tịch Du vui vẻ như vậy, Tịch Dương cùng Cố Lãm liếc mắt nhìn nhau, có thâm ý.

Nơi ăn trưa do Tịch Dương giới thiệu, không gian sạch sẽ, món ăn mỹ vị, mặt tiền cửa hàng có chút phổ thông, nhưng rất đông khách. Bình thường Tịch Dương hay tới nơi này ăn, ngay cả đại gia Vương Tử Duệ không tình nguyện cũng theo tới, ăn vài lần thành quen.

Chọn nhanh vài món, cửa hàng hiệu suất cao đã mang lên toàn bộ. Bụng Tịch Du đã sớm đánh trống kêu đói, lập tức tiến lên. Thức ăn vừa vào trong miệng, còn chưa kịp nuốt xuống, cậu đã khẩn cấp tán thưởng: “Anh, ăn thật ngon, anh mau học tập bà chủ quán đi.” Như vậy thì bình thường Tịch Du ở nhà cũng sẽ được ăn ngon.

“Thế nào, ghét bỏ thức ăn anh nấu quá chán sao?” Tịch Dương phụng phịu, cũng không có vẻ nghiêm túc.

“Không, anh làm rất ngon.”

Tịch Dương đem trọng tâm câu chuyện chuyển sang người khác, “Nói đến nấu ăn, Cố Lãm tuyệt đối sở trường, cậu ta đã từng học cùng chuyên gia.” Tịch Dương bắt đầu nói.

Tịch Du trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Cố Lãm, “Đàn ông bây giờ sao có thể đảm đang như vậy chứ, em nghĩ không bằng... A”

Nấu ăn, đó là điều Tịch Du có học cũng không học được. Nghĩ đi nghĩ lại, có thể căn bản cậu không có thiên phú trong lĩnh vực này, đành phải buông tha.

“Không sao, sau này em tìm một người biết nấu cơm là được.” Trong lời nói có tính ám chỉ, nhưng Tịch Du đơn thuần không nghe ra.

Đang ăn, Cố Lãm muốn đi vệ sinh, Tịch Dương cũng đuổi theo sau. Cố Lãm rửa tay, Tịch Dương đứng ở bên cạnh anh.

“Cố Lãm, cậu hẳn là biết em trai rất quan trọng với tôi. Tôi không muốn nó tiếp tục chịu khổ.”

Cố Lãm hong khô tay, tràn đầy tự tin nói: “Cậu không cảm thấy, em ấy ở bên tôi có thể hạnh phúc hơn sao.”

Bạn bè ở chung nhiều năm rất đáng tin cậy, Tịch Dương khoác tay lên vai Cố Lãm, bỏ đi sự cợt nhả bình thường, “Nhất định phải nói được làm được.”

Cố Lãm mạnh mẽ gật đầu.

“Đi thôi, Du Du chờ lâu sẽ sốt ruột.”

Khi họ rời khỏi nhà hàng, Tịch Du gặp được người cậu không muốn nhìn thấy, vốn tưởng rằng ở triển lãm đã có thể tránh thoát rồi, không ngờ lại gặp ở chỗ này.

Lần này không có Hứa Duy, Liễu Tây Dương cũng không bị cái gì cản trở.

Hắn ta bắt chuyện với Tịch Du, còn gọi “Anh Tịch Dương”, về phần Cố Lãm, bởi vì không nhận ra nên bị hắn tự động bỏ qua.

Tịch Dương cười nhạt, khi đẩy Tịch Du đi qua bên người hắn, nhắc nhở nói: “Ngại quá, tôi chỉ có một em trai.”

Liễu Tây Dương bị người ta xem thường liền đỏ mặt, đi sang chỗ khác.

“Du Du, không có chuyện gì chứ?” Tịch Dương lập tức lo lắng cho Tịch Du, sợ cậu xúc động tiêu cực. Nhưng về mặt cậu rất bình thường.

“Em có thể có chuyện gì chứ?” Biểu hiện cậu lạnh nhạt ung dung, không hề quan tâm.

“Thực sự là đồ khôn kiếp.” Tịch Dương chưa hết giận mắng, “Da mặt thật dày.”

Tịch Du đặt tay trùm lên tay anh, ngược lại thành người an ủi Tịch Dương, “Anh, tức giận vì hắn thật không đáng.”

Tịch Dương theo thói quen xoa đầu cậu.

Cố Lãm giữa đường tạm biệt hai người, bởi vì có việc nên không thể tới chơi nhà Tịch Du. Cậu thấy dường như mình đã quên việc gì đó, trong đầu vòng vo nửa ngày cuối cùng cũng nghĩ ra.

Miệng cậu hô to một tiếng thiếu chút nữa dọa Tịch Dương sợ nhảy dựng, “Anh, em còn chưa trả tiền cho anh Cố Lãm!”

“Còn cái gì, người ta cam tâm tình nguyện mà.” Tịch Dương thốt ra, cũng may thanh âm khá nhỏ, Tịch Du nghe không rõ ràng, “Anh nói gì?”

“Lần sau có cơ hội gặp mặt thì trả cũng chưa muộn.” Về phần trả hay không trả, trong lòng Tịch Dương đã sớm dự định rồi.

Tịch Dương quan sát sắc mặt hồng hào của Tịch Du, thấy tâm tình cậu cũng không tệ lắm, lại nhớ tới lúc hai anh em giải bày tình cảm với nhau. Lần này đổi lại là Tịch Dương hỏi, Tịch Du đáp.

Tịch Dương bỗng nhiên bày ra bộ dạng thần bí, “Du Du, em thấy Cố Lãm thế nào?”

Tịch Du không nghĩ nhiều, thành thật trả lời, “Là một người rất không tệ.” Trước tiên tóm lược một chút, sau đó cụ thể hình dung, “Tính cách tốt, bản chất tốt, lớn lên cũng đẹp trai nữa. A! Anh, sẽ không phải anh muốn ngoại tình đấy chứ?” Sự thực chứng minh Tịch Du quả nhiên có chút ngốc nghếch, chưa từng hiểu ra ý đồ của Tịch Dương.

Anh vỗ vỗ cái đầu cậu, “Nghĩ đi đâu thế, anh đang muốn tìm nhà chồng cho em đấy.”

Tịch Du xoa xoa đầu bị anh trai đối đãi thô bạo, nói đùa, “Anh, anh đang muốn đuổi em ra khỏi nhà, sau đó cùng anh Tử Duệ thân mật ngọt ngào hả? Anh, anh không cần em nữa sao?” Cậu ôm lấy Tịch Dương khóc lóc kể lể đến là đáng thương, còn thiếu chút nữa là rơi vài giọt nước mắt.

“Em, đứa nhỏ này.” Tịch Du thần kinh thô còn chưa nhận ra tâm tư của Cố Lãm. Quên đi, thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Tịch Dương không nói nữa, dù sao Cố Lãm là một phúc hắc công, cậu ta có thể tự mình đối phó.

*Chú thích:

(1) Chii's sweet home:

(2) Cơ tình: cơ = gay.

10. Chương 10: Khốn Nạn

Tịch Du lấy điện thoại chụp cái áo sơ mi vẽ ngày hôm nay đăng lên weibo, bởi vì trước đó có hiệu ứng đại thần, weibo của cậu có thêm rất nhiều fan follow. Weibo của được đăng lên vài giây, lập tức có người phát bình luận.

YY: *DIY áo sơ mi, thật muốn có một cái QAQ*

YY: *Áo này trông thật quen mắt, chủ PO có phải tham gia triển lãm ở thành phố A không, hình như tôi cũng thấy cái áo này.*

YY: *Ai gu~ Lúc đó thật là cơ tình tràn ngập, tuy rằng người đàn ông này trông cũng không tệ, nhưng mà đại thần nhà chúng ta phải làm sao bây giờ @Cổ Ý*

YY: *Trang trí đại nhân, cầu làm quen QAQ*

Quả nhiên bọn họ hiểu lầm quan hệ của cậu cùng Cố Lãm với Cổ Ý, giải thích cũng chỉ là chuyện bé xé ra to mà thôi, thanh minh là thú tội mà. Cứ để các cô ấy phát huy sức tưởng tượng vô hạn đi.

Tịch Du nhấn mở tag, mở bình luận, chọn mấy người để trả lời.

Cổ Ý: *Lúc nào có thể tặng tôi một bức chứ? // Du lai du khứ: Chiến lợi phẩm, nhưng mà tặng người ta mất rồi [Hình ảnh] [Phát]*

Gần đây Cổ Ý lên weibo rất nhiều lần, hơn nữa mở trang chủ ra, có thể phát hiện kéo xuống dưới đều là weibo của anh ta. Rõ ràng trước đây là vườn hoang mà, sao anh ta không để cỏ dại mọc dài đi, có phải tốt hơn không, trong lòng Tịch Du nghĩ vậy.

Du lai du khứ: (,) *Chụp hình đưa đây // Cổ Ý: Lúc nào có thể tặng tôi một bức chứ? [Phát]*

Trên weibo vang lên âm thanh có tin nhắn riêng, là Cổ Ý nhắn tới.

Cổ Ý: Để cho công bằng, tôi cũng muốn xem ảnh của em.

Tịch Du không ngờ mình chỉ tùy tiện nói, Cổ Ý đã đáp ứng gửi ảnh cho cậu. Cậu ngây thơ nói Cổ Ý đợi chút, rồi đi tìm ảnh.

Trước đây Tịch Du rất thích chụp ảnh, bởi vậy trong máy tính lưu rất nhiều. Lấy mấy cái ra xem, cậu thấy không hài lòng, dù sao gửi cho người khác xem thì phải chọn kỹ một chút.

Có những cái ảnh chụp chung cậu và Liễu Tây Dương, lúc thì đùa giỡn trong ký túc xá, lúc thì đi ra ngoài chơi, còn có ảnh hôn má hơi thân thiết xịu. Tịch Du đã quên không xử lý mấy cái này, giờ nhìn thấy thật chói mắt, trong lòng mơ hồ có chút ác tâm. Trông khuôn mặt tươi cười của Liễu Tây Dương, chỉ thấy quá giả tạo. Cho dù khi đó hai người ở bên nhau là thật lòng.

Cậu xóa bỏ không chút do dự, xóa rồi lại xóa, chỉ cần là ảnh hai người liền nhắm mắt làm ngơ mà vứt đi. Tịch Du còn thấy chưa đủ, xóa mọi thứ thành trống rỗng.

Nói chung, cậu tuyệt không lưu lại bất cứ vết tích nào của hắn.

Tịch Du lấy một tấm ảnh mình ôm đầu gối ngồi trên thảm cỏ, cười tươi xán lạn, là ảnh chụp khi mới vào năm nhất đại học, có vẻ trẻ trung, phấn chấn, bông bột.

Gửi ảnh đi, đối phương rất nhanh nhận lấy.

Du lai du khứ: Cửa anh đâu?

Cổ Ý: Tôi không thích chụp ảnh, trên máy tính không có.

Du lai du khứ: Anh gạt tôi!

Cổ Ý: ^_^ Thật là không có ảnh.

Tịch Du thấy mình đúng là bị lừa giỡn rồi.

Du lai du khứ: Bây giờ lập tức chụp đi, có điện thoại di động mà.

Cổ Ý: Mất điện.

Du lai du khứ: (_|||) Vậy anh xác pin kiểu gì?

Cổ Ý: Máy xác dự phòng.

Du lai du khứ: Vậy đăng nhập QQ trên điện thoại gửi ảnh cho tôi.

Cổ Ý: Ngại quá, tôi không đủ bộ nhớ.

Tịch Du thấy Cổ Ý càng ngày càng khốn kiếp, hình tượng đại thần bị lung lay rồi. Hóa ra đại thần không phải xa không với nổi, cũng không phải hình tượng đồ sộ hoành tráng gì.

Du lai du khứ: Không công bằng QAQ

Cổ Ý: Ngoan~ Tự vẽ theo những gì em tưởng tượng ra đi.

Tịch Du tàn bạo nhìn khung chat, vậy thì tự mình tưởng tượng ra mà vẽ.

Du lai du khứ: Được, anh đừng hối hận!

Bỏ lại những lời này, Tịch Du đổi trạng thái thành “away”, cầm con chuột biến đau thương thành sức mạnh.

Muốn nói tới hình tượng Cổ Ý trong cảm nhận của cậu, ngay từ đầu đã là một đại thần quá xa xôi, không thể khinh nhờn, sau khi tiếp xúc gần gũi, rốt cuộc trở thành hình tượng anh trai nhà hàng xóm, càng hiểu sâu hơn thì trở thành tên lưu manh khốn kiếp.

Vì vậy, Cổ Ý bị Tịch Du miêu tả thành hình ảnh đại thúc hèn mọn cặn bã. Để càng thể hiện rõ nét tính cách nhân vật, cậu còn vẽ thêm một bé shota khóc lóc tím quần hô to “Chú, chú, cháu không muốn, không muốn”.

Cậu muốn tặng cho Cổ Ý một sự bất ngờ, liền đăng ảnh lên weibo.

Du lai du khứ: @Cổ Ý Tới tới tới, mau nhận tranh. [Hình ảnh]

YY: Σ (° ° |||) Đây là đại thần?

YY: Bức tranh quá cảm động!

YY: Bé shota mau mau tới chỗ chị nè~

...

Một lát sau, Cổ Ý cũng phát lại.

Cổ Ý: Du Du đừng sợ, chú sẽ dịu dàng ^__^ // Du lai du khứ: ... [Phát]

Du lai du khứ trả lời Cổ Ý: Đó không phải là tôi!

Cổ Ý trả lời Du lai du khứ: ^__^

Một nụ cười bí hiểm.

Cổ Ý đăng lên hai tấm ảnh, một tấm là chữ ký của Tịch Du, một tấm là bé shota cùng chữ ký. Cứ thế so sánh, Tịch Du mới có thể hiểu được vì sao trên weibo Cổ Ý lại nói như vậy. Mỗi một bức tranh, Tịch Du đều ký tên ở góc trái, lần này có thể là do gấp gáp ký, tên của cậu cách bé shota không xa, chẳng khác nào nói bé shota chính là cậu. Hơn nữa, ông chú kia còn là Cổ Ý. Quả thực là bức tranh giống như vẽ cậu đang bị trêu ghẹo.

Đều tại ký tên sai chỗ, Tịch Du vốn muốn sửa lại, nhưng mà bức tranh đã bị phát lại hơn mười lần rồi, còn đăng thêm lần nữa sẽ càng phiền phức. đành phải quên đi. QAQ

Du lai du khứ: Xem như anh lợi hại, tôi đâu không lại anh!

Càng trò chuyện thân thiết cùng Cổ Ý, Tịch Du có thể nhận ra mấy vui đùa kia không ảnh hưởng đến toàn cục. Kỳ thực hình thức giao lưu giữa hai người giống như bạn bè quen biết, có thể đùa giỡn, có thể làm

nững các kiểu.

Cổ Ý: ^ _ ^

Du lai du khứ: TAT

Thanh âm ho khan vang lên, có người muốn kết bạn, trong lý do còn viết: Trang trí đại nhân, cầu làm quen TAT

Cái biểu tượng khóc giống như nói lên tâm tình nghi hoặc của cậu lúc này.

Xác nhận xong, bên kia rất nhanh đã nhắn tin tới, cấp tốc.

Nha tử: Hỏi thật nhiều người, rốt cục cũng tìm được số QQ của đại nhân TT

Du lai du khứ: Bình tĩnh~

Nha tử: Em muốn hỏi đại nhân lúc rảnh rồi có thể nhận vẽ poster toàn bộ một kỳ kịch đam mỹ hiện đại không? Bởi vì hậu kỳ sắp xong rồi, trang trí ban đầu bỏ trốn, vậy nên em đang cần gấp.

Tịch Du do dự, mấy ngày nay cậu muốn nghỉ ngơi, tạm thời không nhận poster mới. Cô gái kia không chịu thua, lần thứ hai đáng thương nhắn tới.

Nha tử: Đại nhân hỗ trợ đi mà, nha nha nha nha~

Du lai du khứ: Bản Q?

Tốc độ vẽ tranh Q của cậu rất nhanh.

Nha tử: Không phải *chỉ tay*

Du lai du khứ: ...

Nha tử: Thời gian dù không kịp thì tổ kịch vẫn phải chờ, bình thường em vẫn rất thích phong cách vẽ của đại nhân. Đại nhân, thừa dịp lần này chuyển phong cách đi, anh có thể không vẽ tranh Q mà *giơ ngón cái*

Tịch Du đương nhiên biết mình có thể làm, vốn vẽ tranh Q chỉ vì nó dễ thôi. Tuy rằng tổ kịch nói sẽ chờ,

nhưng mà mọi thứ đều xong xuôi hết, chỉ còn thiếu poster, Tịch Du thấy khá băn khoăn.

Cậu không nắm chắc mười phần bức tranh sẽ nhanh chóng được hoàn thành đúng hẹn, nên không dám dễ dãi tiếp nhận.

Du lai du khứ: Hay là thôi đi, gần đây tôi cũng không có nhiều thời gian, sợ làm lỡ tiến độ của tổ kịch. Cô đi hỏi trang trí khác xem.

Nha tử: Đại nhân, chỉ vì chúng em là hạng quèn thôi sao TT

Du lai du khứ: Không phải, tôi cũng đâu có tiếng tăm gì.

Nha tử: Vậy sao anh không tiếp?

Lý do không phải đã nói rồi sao? Khi Tịch Du định gửi lại câu trả lời, bên kia lại nhẩn tói.

Nha tử: Quên đi, chúng tôi không nổi tiếng, không trèo cao nổi.

Sau đó lập tức log out.

Tịch Du không nói gì, sờ sờ mũi, hình như bị hiểu lầm rồi, còn bị ghét nữa.

11. Chương 11: Bạn Tốt

Chủ đề: *Cầu ném gạch Du lai du khứ*

0L: Anh ta cùng Cổ Ý có quan hệ gì? Đạo này thấy nổi như vậy, trước đây khi đại thần còn ở trong giới võng phối sao tôi chưa thấy qua anh ta?

1L: Cầu đừng ném thần tượng tôi, thật vất vả mới thấy anh ấy lên weibo, đừng dọa người ta chạy mất.

2L: Muốn tò mò thì tới thăm weibo của người ta mà hỏi, liên quan gì đến YS.

3L: Kỳ thực cũng hiếm thấy, quan hệ của hai người đó hình như không tệ.

4L: BG xin mời sang sát vách, cảm ơn~

5L: Lầu trên, Du lai du khứ là con trai, giúp cô phổ cập kiến thức, không cần cảm ơn.

6L: Tôi chỉ biết vị trang trí này vẽ tranh Q rất đáng yêu, gần đây mấy hài kịch ngắn đều do anh ta vẽ poster. Là một staff rất không tệ, không có gì để ném đá.

7L: Ném rồi lại ném, lầu chủ, xem như cô lợi hại.

8L: Hai người đó trầm lặng như vậy, có JQ cũng chỉ bối được trên weibo, nhìn ra được họ biết nhau, còn quan hệ xa hơn cần quan sát thêm.

9L: Đầu năm nay đại thần có thêm bạn mới cũng phải đào xới ra mười tám đời tổ tông nhà người ta sao, lầu chủ hóng hớt tới mức nào vậy? Huống chi đại thần đã sớm lui giới, liệu có thể quay lại giới hay không?

10L: Du lai du khứ là một tên tàn phế?

11L: 10L ăn nói đừng thô tục thế, dùng từ văn minh đi ==

12L: Thật đáng tiếc, hình như anh ta ngồi xe lăn, không thể bước đi, là người tàn tật.

13L: Đừng bối móc chuyện ngoài đời. Hơn nữa các cô không thấy lạc đề rồi sao.

14L: Tôi chỉ muốn thần tượng mỗi ngày lên weibo là được rồi, ai quan tâm họ có quan hệ gì. Tôi có thể coi như việc thần tượng lên weibo thường xuyên là điền báo anh ấy trở lại giới không?

15L: Cùng mong muốn, đại thần mau trở lại đi.

16L: Chúng em nhớ anh

...

Tịch Du không xem diễn đàn, vậy nên cũng không biết mình bị ném đá, nhưng thật ra đội Những chàng gay rất náo nhiệt vì chuyện này.

Chuẩn bị – Trái ớt: Rất cực cũng có người trong đội bước ra thế giới, thật không dễ dàng.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Tiểu Du Du, đừng quên rằng chúng tôi cùng cậu là bạn gay hoạn nạn có nhau.

Hậu kỳ – Tương Tư: Làm sao vậy?

Trái ớt gửi một đường link.

Tịch Du lặn xuống, cũng không hiểu người trong nhóm đang kêu ca cái gì, liền mở ra xem.

Chậm rãi xem hết, tâm tình của Tịch Du có chút khó nói, những cuộc trò chuyện đơn giản với đại thần có thể làm cho người ta nghĩ khác đi. Đầu năm nay, đại thần gây hỗn loạn, một trang trí vô danh thỉnh thoảng nói chuyện với đại thần càng gây nên hỗn loạn.

50L: Trang trí này là một kẻ có chỗ dựa, được chiều chuộng kiêu căng, khinh thường những người không có tiếng tăm như chúng ta.

Thấy giọng điệu của lâu này, Tịch Du cơ bản đoán ra ID đó là ai. Mới một giây trước còn có thể khách khí trò chuyện cùng cậu, trong nháy mắt chỉ vì cậu không thỏa mãn người ta mà quyết định lật mặt. Thật đúng là tình tình được chiều chuộng kiêu căng?

Tịch Du tự động quên đi điều lâu trệt này nói, dù sao người ta muốn anti cậu thì sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào. Chút sóng gió ấy, Tịch Du có thể tự mình chịu đựng.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi không biết Cổ Ý.

Chuẩn bị – Trái ớt: Cổ Ý biết cậu~

Trang trí – Du lai du khứ: Nhưng tôi không biết, hôm nào phải hỏi anh ta có biết tôi không mới được.

Chuẩn bị – Trái ớt: (_ |||) Được rồi, Du Du *chỉ tay*

Thấy giọng điệu của Trái ớt đột nhiên thay đổi, Tịch Du nghĩ nhất định không có chuyện gì tốt, trực tiếp vờ như không thấy. Trái ớt gọi vài tiếng trong nhóm nhưng không thấy Tịch Du đáp lại, liền mở cửa sổ chat riêng quấy rầy cậu

Trái ớt: Du Du, tỷ tỷ cầu cậu chuyện này có được hay không~

Du lai du khứ: Khẳng định không phải chuyện tốt, màn hình bị nháy, tôi hoa mắt rồi, không nhìn thấy gì~

Trái ớt: Ai u~ Tỷ tỷ bình thường vẫn luôn chăm sóc cậu mà *chỉ tay*

Du lai du khứ: Cô có gì cứ nói thẳng đi, tôi không chịu nổi cô làm nũng thế này đâu *lau mồ hôi*

Trái ót: Đồng ý sớm có phải là tốt không! Bạn tôi có một bức tranh cần gấp, cần một trang trí vẽ cực cực đẹp, cậu có hiểu không?

Du lai du khứ: Thế nên cô kéo tôi xuống nước?

Trái ót: Ôi, bạn tôi cần một vị trang trí “thật tuyệt”, tôi chỉ biết mỗi cậu.

Du lai du khứ: Nịnh tôi cũng vô dụng, ai chẳng biết cô quen biết rộng ←__←

Trái ót: Ai u~ Em trai à~

Du lai du khứ: Tôi chỉ có một anh trai.

Trái ót: A, anh trai à! Mau, âm thanh của anh ấy thế nào, yêu nghiệt thụ, kiện khí thụ, nhược thụ, dương quang thụ? Mau dụ dỗ vào giới.

Du lai du khứ: Cô, đủ rồi đó.

Trái ót: Cậu không đáp ứng thì tôi sẽ quấy rầy chết cậu, tắt máy tính còn có điện thoại di động.

Du lai du khứ: Tôi cũng chưa nói sẽ không đồng ý.

Trái ót: Được, thành giao. Tôi lập tức kéo cậu vào nhóm.

Trái ót mạnh mẽ vang dội đường như chỉ sợ Tịch Du hối hận, lập tức kéo cậu vào nhóm, còn tốt bụng giúp cậu đổi tên nhóm.

Nhóm tổ kịch Chúng mình yêu nhau đi

Còn chưa biết tên kịch là gì, Tịch Du cho rằng bạn của Trái ót phân nửa là đồng loại với cô ta. Quét mắt nhìn danh sách tổ kịch, staff đã đầy đủ, từ trên xuống dưới đều là thực vật, toàn bí đỏ với khoai sọ, ót, cà đó. CV thì chỉ có mấy vai quần chúng mà thôi.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Hoan nghênh trang trí, thuận tiện thổ lộ, tranh Q thực đáng yêu QAQ

Trang trí – Du lai du khứ: Cảm ơn.

Biên đạo – Trái ót: Đồ lạnh lùng, chẳng thấy cảm ơn tôi bao giờ! Tôi đã mất rất nhiều nước bọt để mời

người.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Bạn tốt cả đời, còn cảm tạ cái gì. Trước không nói chuyện nữa, tôi phải liên tục f5 hòm thư thôi, Khoai sọ mới chiêu mộ, không biết có CV nào chủ động tới không.

Biên đạo – Trái ớt: Chúc cô may mắn.

Tuyên truyền – Khoai sọ: Chúc cô may mắn.

Trang trí – Du lai du khứ: Chúc cô may mắn.

Trong nhóm trở nên an tĩnh, Tịch Du cũng lặn xuống dưới tìm linh cảm vẽ poster. Không thể không nói, bạn bè đúng là dễ ngược đãi bản thân, vốn cậu không định nhận thêm kịch mới, vẽ nhiều quá sẽ khiến mắt mệt mỏi, tuy rằng cậu đã qua thời kì dùng mắt quá độ dễ cận thị rồi.

Toàn bộ một kỳ kịch rất đơn giản, độ dài không dài, câu chuyện vườn trường, tình tiết song hướng thâm mến, rất đáng yêu.

Tịch Du nghĩ đến chuyện vẽ cảnh công hôn lén lút thì bị bạn cùng phòng đang tắm quên mang quần áo ngưỡng ngưỡng nhô đầu ra bắt gặp gọi công. Sau đó, tổ kịch vốn đang yên lặng đột nhiên nháy nháy.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Tôi giết, quá mất bình tĩnh TTTTTTT

Biên đạo – Trái ớt: Không ai động đến hòm thư của cô à?

Chuẩn bị – Bí đỏ: Không phải, tôi còn tưởng tôi đang nằm mơ. Không được, tôi phải nhéo mình một cái.

Biên đạo – Trái ớt: Có gì mau nói đi.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Ai nha đau quá! Trái ớt, tôi nói ra cô ngàn vạn lần đừng kích động.

Biên đạo – Trái ớt: Nói đi, tôi đang rất bình tĩnh.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Tôi nhận được một phần ghi âm dự tuyển tên là “Công – Cổ Ý”.

Biên đạo – Trái ớt: A a

Biên đạo – Trái ớt:

Hậu kỳ – Cà: Đừng spam ==

Tịch Du thấy được tên Cổ Ý cũng có chút kinh ngạc, dù sao người trong giới vẫn chưa biết Cổ Ý định quay về nên không có chuẩn bị nào mời anh phối kịch. Vì vậy, anh đành phải tự mình đi tìm kịch. Sau đó, tổ kịch may mắn này được đại thần chọn rồi.

Biên đạo – Trái ớt: Bí đỏ, cô đừng gạt tôi, cô biết tôi là fan cuồng của Cổ Ý, cô gạt tôi, tôi giết cô.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Tôi không gạt cô, tôi đã nghe xong đoạn âm đó rồi, âm thanh quá quá hay, tôi lập tức gửi cho cô.

Biên đạo – Trái ớt: Rốt cục tôi cũng đợi được thần tượng trở về, rốt cục tôi cũng đợi được kì tích.

...

Sau đó Trái ớt lặn xuống nghe ghi âm, còn cần có thời gian giảm tốc, phục hồi tinh thần.

Tịch Du vốn muốn tới weibo quấy rầy Cổ Ý một chút, Bí đỏ đã nhanh chóng mời người ta vào, dù sao cũng là đại thần, tất nhiên thuận lợi được xét duyệt vào tổ kịch.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Hoan nghênh đại thần.

Công – Cổ Ý: Chào mọi người.

Trang trí – Du lai du khứ: Chào đại thần (^o^)/~

Công – Cổ Ý: Chào tiểu trang trí ^__^

Chuẩn bị – Bí đỏ: ←__← Người vậy xem weibo khẳng định đại thần cùng Du Du có JQ.

Biên đạo – Trái ớt: ←__←Người vậy xem weibo khẳng định đại thần cùng Du Du có JQ (Du Du, cậu còn dám nói không quen biết đại thần)

Trang trí – Du lai du khứ: OTZ thật sự là không quen mà.

Công – Cổ Ý: Tôi là fan của Du Du.

Chuẩn bị – Bí đỏ: $\Sigma(^{\circ} \circ |||)$

Biên đạo – Trái ót: $\Sigma(^{\circ} \circ |||)$

Trang trí – Du lai du khứ: Đại thần, cầu anh đừng gây chuyện.

Công – Cổ Ý: $\wedge _ \wedge$

Biên đạo – Trái ót: Tôi vẫn là nên nhẹ nhàng rút đi thôi, thế giới hai người của họ không chứa chấp tôi (A a! Để tôi thổ lộ một chút, thần tượng, em yêu anh!)

Trong nhóm lại an tĩnh, Tịch Du cùng Cổ Ý cũng không tiếp tục nổi lên nữa, bởi vì bọn họ đã ra chat riêng rồi.

Tiếng ho khan của QQ vang lên, Cổ Ý đề nghị thêm bạn. Sau khi nhìn lại mục xác nhận kết bạn do cậu cài đặt, Tịch Du thật muốn tìm cái hố mà chui vào, làm nũng cái gì vậy.

Câu thứ nhất: Tui có thể ôn nhu hỏi một vấn đề không $\sim \downarrow$

Trả lời: Được.

Câu thứ hai: Bạn là ai = w =

Trả lời: Cổ Ý.

Câu thứ ba: Có thể thêm bạn rồi o(*//// //\\/*)q

Trả lời: $\wedge _ \wedge$

Cũng mệt cho đại thần phải bình tĩnh trả lời hết đám câu hỏi này.

*Chú thích:

Biên đạo: Biên kịch + đạo diễn

12. Chương 12: Fan Của Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tịch Du phát hiện từ khi cậu biết Cổ Ý đến nay đều nói chuyện với anh trên weibo, hai người chưa từng hỏi QQ của nhau. Lần này tham gia cùng một tổ kịch, họ mới có cơ hội thêm bạn QQ.

Nhấn thêm bạn tốt, Tịch Du mở tư liệu QQ của Cổ Ý ra xem, đăng cấp chỉ là một mặt trắng (1), những nội dung khác đều trống rỗng. Xem ra cũng là một acc nhỏ giống mình.

Cổ Ý: Không lừa em, tôi thật sự là fan của em.

Du lai du khứ: Thật... sao?

Cổ Ý: Tranh trên weibo của em tôi đều xem qua hết rồi, em xem [Ảnh chụp màn hình]

Trong hình ảnh là một loạt các bức ảnh được lưu trong máy, tuy rằng phóng to ảnh lên nhìn vẫn không rõ ràng, nhưng Tịch Du vẫn có thể mơ hồ nhận ra đó là tranh của mình. Cổ Ý lưu riêng tranh của cậu trong một mục, thực sự đúng là một fan chân chính.

Tịch Du nhấn nút chụp màn hình trên QQ của mình, gửi một ảnh qua.

Du lai du khứ: Kỳ thực tôi cũng là fan của anh [Ảnh chụp màn hình]

Tất nhiên trong ảnh là kịch truyền thanh của Cổ Ý, tuy rằng không được đầy đủ, nhưng nhìn qua khá nhiều, toàn bộ đều được để trong từng mục riêng.

Vậy nên, có thể nói hai người là fan của nhau sao?

Một lát sau, Tịch Du gửi tới một tin.

Du lai du khứ: Sao anh không tuyên bố quay trở lại trên weibo, định tặng bất ngờ cho fan của anh à?

Thế nhưng nhận lại chỉ là hệ thống tự động trả lời, Cổ Ý đi ghi âm rồi, Tịch Du không quấy rối anh nữa.

Cậu phát hiện đã liên tục vài ngày nay cậu đều nghe kịch của Cổ Ý, muốn ngừng mà không ngừng được, hơn nữa nghe đi nghe lại vẫn không thấy chán. Thấy đám kịch lưu trong máy dần dần được nghe hết, Tịch Du còn lo lắng nghe xong những tác phẩm này sẽ không còn gì để nghe nữa, bây giờ Cổ Ý quay về giới vông phổi, tiếp tục phối âm, Tịch Du thấy điều mình lo trở nên thừa thãi rồi.

Tìm tòi những tài liệu liên quan đến Cổ Ý đã thành một loại sở thích mới của cậu, Tịch Du lục lọi các chủ đề cũ trong diễn đàn. Có topic chúc phúc khi Cổ Ý tuyên bố lui giới, có không ít CP lâu cao tầng của Cổ Ý cùng các CV khác. Topic anti anh cũng có nhưng đều bị lượng fan cuồng đại chuyển hóa thành topic thổ lộ tình cảm.

Trong thanh âm của Cổ Ý có một sức hấp dẫn bí ẩn, Tịch Du thích âm sắc của anh. Nếu cậu đã nói với Cổ Ý rằng cậu là fan của anh, vậy thì phải xứng đáng với chức này. Huống chi cậu gần quan được ban lộc, có thể tiếp xúc gần gũi với thần tượng.

Dường như, cuộc sống trong giới vông phổi, bởi vì quen biết được một người bạn mới, cậu có thêm điều để chờ mong.

Thỉnh thoảng Tịch Du sẽ ngủ trưa một chút, cậu nghĩ Cổ Ý bận rồi, tâm tình vẽ tranh cũng không có, lại chẳng còn việc gì khác để làm, đành cứ nằm trên giường nghỉ ngơi một hồi. Tịch Du nhìn trần nhà, chợt nghĩ tới mình ngày nào cũng hết ăn lại ngủ, ngủ dậy chơi vi tính, sinh hoạt như vậy có chút đơn điệu nhàm chán. Nhìn xung quanh căn phòng, tựa như đang cầm tù bản thân. Ban ngày anh trai đi làm, không có ai trò chuyện cùng cậu, dù có lên mạng cùng bạn bè tán gẫu, đó vẫn là một loại biểu hiện của tịch mịch.

Trước đây Tịch Du sẽ không suốt ngày làm ỗ trong phòng ngủ, sẽ cùng bạn bè hẹn nhau ra ngoài chơi, thời gian gấp gáp nhưng phong phú. Cậu thấy mình hiện tại chẳng khác gì vợ hiền ở nhà giúp chồng dạy con, người ngoài còn có thể ra chợ mua đồ ăn, làm chút việc nhà. Vừa tưởng tượng mình sẽ phải tiếp tục những ngày tháng như vậy, Tịch Du chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối rồi, cậu sờ sờ bụng, thấy nó đang cần nhả kêu la. Điện thoại của Tịch Dương đúng lúc gọi tới, nói là đêm nay không trở về. Tịch Du không hỏi anh xảy ra chuyện gì, có thể là do công việc, hoặc là bị Vương Tử Duệ kéo tới nhà anh ta rồi.

Tịch Dương bảo cậu tự hâm nóng thức ăn trên bàn, còn dặn dò phải nhớ đóng kỹ cửa nẻo, quả thực đã coi cậu như một kẻ ngốc không thể tự gánh vác sinh hoạt gia đình.

Loại lo lắng này của Tịch Dương chỉ là thói quen được tập thành từ sau khi Tịch Du xảy ra chuyện mà thôi.

Vừa tỉnh lại, ý thức của Tịch Du hỗn loạn. Bóng đêm bên ngoài đã phủ đầy, cậu lười biếng không muốn ăn cơm tối, nghĩ rằng ngủ thêm một giấc tới sáng luôn đi. Vì vậy, liền ngủ luôn.

Tịch Du bị gió mưa nửa đêm đánh thức, phòng ngủ của cậu chưa đóng cửa sổ, vậy nên mưa hắt hết vào trong nhà, còn rất đáng ghét hắt vào tranh phác thảo.

Dự báo thời tiết nói buổi tối sẽ có mưa rào, Tịch Du vừa tỉnh lại, bên ngoài còn có một tia chớp xẹt qua. Tịch Du đứng dậy muốn mở đèn, nhưng bấm mấy lần vẫn không sáng, xem ra đã mất điện rồi.

Xe lăn cách giường hơi xa, Tịch Du không xác định mình có thể với tới hay không, thế nhưng mưa càng lúc càng lớn. Cậu khê cần môi, lấy tay chống sàn nhà, kéo lê thân mình xuống giường, dần sát sàn chậm rãi lết về phía cửa. Một tay có thể nâng thân thể lên, Tịch Du vươn tay với được tới cửa sổ, vừa lúc mượn lực chống đỡ thân mình bám vào, nhưng mà có chút quá sức.

Móng tay bị cào rách có chút đau đớn, may mà cửa sổ dễ đóng. Tịch Du thở dốc đặt mông ngồi xuống đất, lấy tay xoa đi giọt nước trên trán, khóe mắt không che giấu được mệt mỏi.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, cậu khê nở nụ cười mỉa mai. Không ngờ chỉ đóng một cánh cửa sổ thôi cũng khó khăn đến vậy, Tịch Du nhụt chí lấy tay nện mạnh vào chân mình, nhưng chẳng có gì hết, ngay cả cảm giác đau đớn.

Cậu không muốn lại chột vật bò lên giường nữa, dù sao cũng không có ai thấy. Tịch Du co người ôm lấy đầu gối, dựa vào bức tường gạch men, ngủ thiếp đi.

Xung quanh trở nên hỗn loạn, có người gọi cậu tỉnh lại, nhưng đôi mắt không thể nào mở ra được. Tịch Dương ôm Tịch Du lên giường, đắp kín chăn.

Yêu thương nhìn gương mặt hồng của cậu, Tịch Dương hung hăng trừng mắt nhìn đầu sổ gây chuyện.

“Em vốn lo lắng Du Du ở nhà một mình, quả nhiên không sai.” Nếu không phải tối qua anh bị người này mạnh mẽ lưu lại, Tịch Du sẽ không gặp chuyện như vậy.

Vương Tử Duệ chột dạ dụi mũi, sau đó nhắc nhở Tịch Dương mau đo nhiệt độ cho Tịch Du.

“Không phải đang đo sao, gấp cái gì!”

Tỉ mỉ nhìn chăm chăm, chờ tới khi đủ thời gian, Tịch Dương lấy nhiệt kế ra xem, thở phào một hơi.

May mà chỉ là sốt nhẹ.

Anh giúp Tịch Du uống thuốc hạ sốt, sau đó để cậu ngủ một giấc hồi phục sức khỏe.

Khi anh cùng Vương Tử Duệ đang định ra khỏi phòng, Tịch Du đột nhiên phát ra thanh âm khàn khàn: “Anh, em thấy mình thật vô dụng.”

Tự đáy lòng Tịch Dương nghe những lời này trở nên chua xót vô cùng, mấy câu an ủi chưa chắc đã có tác dụng.

Tịch Dương vén chút tóc mái lòa xòa trên trán cậu, nhẹ nhàng vuốt ve: “Anh trai vốn phải chăm sóc em trai mà.”

“Thế nhưng anh cũng sẽ mệt mỏi.”

Tịch Dương ghen hòng, suy nghĩ nên trả lời thế nào.

“Du Du, sau này muốn đóng cửa sổ có thể làm như vậy.” Thanh âm trong trẻo của Vương Tử Duệ vang lên, không biết từ lúc nào anh đã cầm ra một cái gậy móc quần áo(2), khom người ngồi xuống, từ vị trí trên giường đặt một cái gậy dài tới cửa sổ, có thể chạm tới bệ cửa, dùng một chút lực, cửa sổ liền bị đóng kín. Hơn nữa, khi mở cửa sổ ra, dùng cái này có thể giữ góc mở của cửa.

Vương Tử Duệ đặt cái gậy bên giường cậu, “Để đây nhé, có thể dùng bất cứ lúc nào.”

Phương pháp hữu dụng này cũng rất ngớ ngẩn quái lạ, bầu không khí trầm trọng nhờ Vương Tử Duệ mà tan biến. Tịch Du hé ra nụ cười âm thầm trên gương mặt trắng bệch, nhẹ nhàng đáp, “Em hiểu rồi.”

Khi đó, Tịch Du biết, người này sẽ đối xử với anh cậu thật tốt.

*Chú thích:

(1) QQ hay weibo cũng có cấp độ sử dụng, người dùng càng lâu và thường xuyên thì lv càng cao, bắt đầu từ hình ngôi sao, rồi lên hình mặt trăng.

(2) Gậy móc quần áo: dùng để treo quần áo lên giá trên cao, các cửa hàng hay dùng.

13. Chương 13: Vây Xem

Tịch Du bị Tịch Dương dùng lệnh cưỡng chế không cho phép xuống giường, không cho phép chơi máy tính, phải đảm bảo nghỉ ngơi đầy đủ. Lần này cậu bị bệnh, Tịch Dương vô cùng khẩn trương, còn xin nghỉ ở công ty, ở nhà chăm sóc cậu, sợ Tịch Du không nghe lời.

Poster được yêu cầu còn chưa nói với chuẩn bị, mong cô ta không quá sốt ruột, nhưng mà ngấm lại, làm kịch đầu thể nhanh như vậy, hơn nữa chủ dịch thụ còn chưa tìm được. Thật ra cậu bản khoản không biết Cổ Ý có trả lời câu hỏi cuối cùng kia của cậu hay không.

Thỉnh thoảng Tịch Du lại với lấy cái di động trên tủ đầu giường, đáng tiếc, dù lấy đúpwc cũng vô dụng, bởi vì nó hết pin.

Tịch Du nằm nhiều tới mức đau cả người, khó chịu nhứt mảy, Tịch Dương ngạc nhiên, còn cho rằng thân thể cậu có chuyện. Tuy rằng sau tai nạn xe cộ, thể chất của Tịch Du yếu đi, nhưng mà chưa tới mức bệnh nhược đến vậy.

“Anh, em muốn tìm việc.” Tịch Du nghĩ mãi mới dám nói rõ điều lẩn藏在 lòng mình, không nắm chắc Tịch Dương sẽ đồng ý. Cậu còn chưa tốt nghiệp đại học, muốn tìm việc chỉ có thể dựa vào quan hệ.

Tịch Dương ngăn người, lập tức đáp: “Em tìm việc còn quá sớm.”

“Không sớm, em ở nhà cũng không có việc gì làm.”

Tịch Dương dường như vẫn không tán thành Tịch Du ra ngoài tìm việc, tìm mọi lý do để cản.

Tịch Du bĩu môi, rầu rĩ hừ một tiếng.

“Hay là anh đăng kí cho em một lớp mỹ thuật nhé, em xem, có thể kết bạn mới, có thể nâng cao năng lực hội họa, vẹn cả đôi đường.”

Tịch Du không ngại lùi một bước, hơn nữa kiện nghị này cũng không sai, cậu chỉ không muốn một ngày hai tư tiếng đều chôn mình trong nhà, hơn nữa nâng cao kỹ thuật vẽ tranh chẳng phải càng tốt hay sao.

Tịch Dương thừa thắng xông lên: “Lớp học ở ngay cạnh thư viện, em còn có thể đọc thêm sách bổ sung tri thức.” Dùng đủ mọi thứ tốt để mê hoặc Tịch Du.

Kết quả có thể nhìn ra rồi.

Tịch Dương lập tức gọi điện thoại giúp Tịch Du sắp xếp xong xuôi, xem ra là anh đã sớm chuẩn bị, chỉ chờ cơ hội nói ra, Tịch Du bất cứ lúc nào cũng có thể đi học. Bởi vì khóa học cách ngày một buổi, không cần lo

lãng sẽ bận việc gì đó mà phải nghỉ học, bản thân học sinh có thể lựa chọn học bù, điểm này cũng là chiều cố các học sinh có buổi học chính tại trường.

Thấy sắc mặt Tịch Du đã tốt hơn nhiều, Tịch Dương căn dặn cậu ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về rồi mới ra ngoài.

Tịch Du lắc đầu, có chút bất đắc dĩ với việc anh trai cứ coi mình như trẻ con. Tịch Dương đi rồi, Tịch Du như được giải phóng, lập tức mở máy tính lên QQ.

Tiếng títt títt liên tiếp vang lên, có rất nhiều người nhắn tin offline cho cậu. Trái Ớt là nhắn nhiều nhất, tròn 25 tin.

Trái Ớt: Poster vẽ thế nào rồi?

Trái Ớt: Nè! Không onl à?

Trái Ớt: Nè người trẻ tuổi, đừng chơi trò mất tích với tôi chứ, có chuyện gì khó khăn mà phải cắt mạng thế

Trái Ớt: Du Du~

Trái Ớt: Mau lên mạng đi nha, gào gào.

...

Phía dưới đều là một đồng đội thoại nhảm chán của Trái Ớt, có thể thấy được cô rảnh rồi tới mức trò chuyện một mình với khung chat.

Du lai du khứ: Tôi đây.

Thừa dịp Trái Ớt chưa trả lời, Tịch Du nhìn sang tin nhắn của Cổ Ý.

Cổ Ý: Ủ, đoán đúng rồi.

Câu này để trả lời khi cậu hỏi anh ta về giới để tặng bất ngờ cho fan có phải không.

Cổ Ý: Out?

Cổ Ý: Sao lại không onl Q, đã xảy ra chuyện gì?

Lời ít ý nhiều, chỉ ba câu thoại, so với Trái Ớt thì khác nhau một trời một vực, khí chất của Cổ Ý rõ ràng thăng cấp lên nhiều.

Thấy Cổ Ý đã lên mạng, Tịch Du tự hỏi không biết anh làm nghề gì, đã không còn là sinh viên, sao ngày nào cũng nhàn nhã chơi internet như vậy.

Du lai du khứ: Bị cảm %>_<% Anh trai tôi không cho tôi động vào máy tính.

Trái Ớt còn chưa đáp lại, Cổ Ý đã nhanh chóng trả lời.

Cổ Ý: Hiện tại không sao rồi chứ?

Du lai du khứ: Ủ ừ, ốm thật khó chịu TAT

Cổ Ý lớn tuổi hơn cậu, bình thường hai người nói chuyện vẫn tương đối tùy ý. Vì vậy Tịch Du tự cho phép mình kiêu một chút, người bệnh là lớn nhất mà.

Cổ Ý: *xoa cảm* Nhất định phải chú ý sức khỏe.

Du lai du khứ: Vâng vâng. Được rồi, có thể hỏi đại thần làm nghề gì hay không? Sao mỗi ngày đều onl QQ?

Cổ Ý: Đang thất nghiệp chờ sắp xếp việc làm.

Du lai du khứ: Thật trùng hợp, tôi cũng thế~ *nhắm tay*

Cổ Ý: Bạn nhỏ, hẳn là em còn chưa tốt nghiệp.

Du lai du khứ: Anh đẹp trai, không tìm được việc chính là đang thất nghiệp chờ sắp xếp việc đó.

Trái Ớt chưa trả lời cậu, Tịch Du nhắn tin lâu vẫn không thấy đáp lại, trong tổ kịch cũng yên tĩnh không nhúc nhích.

Du lai du khứ: Sao Trái Ớt vẫn chưa trả lời Q của tôi, trong tổ kịch cũng không có ai nổi lên?

Cổ Ý: Chúng tôi đang đối kịch ở YY.

Du lai du khứ: Tìm được chủ dịch thụ rồi?

Cổ Ý: Muốn tới vậy xem không? YY số XXXXX

Cậu chưa từng vậy xem tổ kịch đối kịch bao giờ, hơn nữa còn có thể nghe được âm thanh hiện trường của Cổ Ý, ngu gì không đi. Tịch Du mở lại tài khoản YY, mở phần mềm YY đã bị vứt bỏ từ lâu, còn phải chờ update thật dài, tốc độ mạng chậm rãi thật làm người khác phát điên.

Du lai du khứ: Đang update, đại thần nhất định phải chờ tôi!

Cổ Ý: Ủ O(n_n)O~

Tiến độ cuối cùng cũng được 100%, Tịch Du lập tức vào phòng, dùng acc nhỏ tên là Cá màu trắng. Trong kênh có một phòng là S~M, có năm người, chắc là nơi tổ kịch pia kịch. Nhưng mà phòng bị khóa rồi, Tịch Du không thể vào được, lại không cầu cứu Cổ Ý được, cậu đành phải chơi trò đoán mật mã.

S~M mật mã sai.

69 mật mã sai.

419 mật mã sai.

...

Tịch Du siêng năng thử đi thử lại, khi cậu đang định đổi một cái khác, tiếng mưa rơi tí tách vang lên, Tịch Du được người ta kéo vào trong phòng.

Cậu ảo não kêu một tiếng, “A! Tôi còn chưa tìm ra mật khẩu.”

Có tiếng cười vang lên, Tịch Du nghe ra được giọng Trái Ớt. Lúc này cậu mới chú ý trong kênh mở tự do trò chuyện, áo của cậu cũng biến thành màu xanh lam rồi.

Trái Ớt hiển nhiên không nghe ra giọng Tịch Du, chỉ thấy đây là một thụ âm không tệ, vội vàng đùa giỡn nói: “Ra là một bé Cá thụ đáng yêu lạc đường vào phòng điều giáo của chị.”

Tịch Du lập tức đổi ID của mình thành Du lai du khứ, lúc này Trái Ớt mới nhận ra cậu.

Không đợi Trái Ớt kịp phản ứng, một thanh âm quen thuộc khác vang lên: “Trái Ớt, tiếp tục đi.”

Người trong phòng không nhiều lắm, nhìn ID có thể nhận biết được Trái Ớt, chuẩn bị, Cổ Ý, 1, quần chúng, mặc dù có hai người cậu không nhận ra, nhưng mà Tịch Du lập tức biết được đâu là thanh âm của đại thần.

Một công âm ôn nhu như thế, Tịch Du dường như còn nghe ra ý cười nhàn nhạt trong giọng điệu của anh, hẳn là cười câu oán giận kia của cậu?

Được rồi, lại mất mặt trước đại thần.

Tịch Du chăm chú nghe bọn họ đối kịch, kết quả thụ vừa lên tiếng, Tịch Du đã thấy quen tai. Thật đúng là tình cờ, CV phối thụ là Duy Nhất, thảo nào ID là 1.

Không ngờ trùng hợp đến thế, vừa kết thúc một tổ kịch lại gặp trong tổ kịch khác. Cũng là do Duy Nhất quen biết với Trái Ớt, khó tránh khỏi tăng xác suất gặp Tịch Du.

Thanh âm của Duy Nhất mềm mại ôn hòa, cũng phù hợp với tướng mạo của cậu ta. Không ngờ khẩu vị của Liễu Tây Dương chuyển biến nhanh như vậy, chỉ ít Tịch Du không chấp nhận mình là một nhược thụ.

Đây vốn là một hài kịch ngắn, toàn bộ quá trình thu âm, thụ đều làm nũng, công đều chiều chuộng dung túng, diễn xuất của hai người không tệ, số lần bị đạo diễn cắt rất ít.

Qua một lần cơ bản là ổn thỏa rồi. Có người nói hai người vừa đối kịch vừa mở CE ra thu âm, như vậy sẽ nhanh hơn, Tịch Du nghĩ mình phải bắt tay vào làm poster thôi.

Đối xong, mọi người không lập tức giải tán mà ở lại nói chuyện phiếm.

Tịch Du vốn không muốn nói, nhưng mà Trái Ớt cứ đuổi theo cậu.

Trái Ớt: “Du Du, chị thiếu chút nữa tới tòa soạn đăng tin tìm trẻ lạc đó.”

Tịch Du không muốn mở mic, chắc là còn chưa khôi phục lại sau tiếng hờn dỗi của mình vô ý phát ra lúc nãy, chỉ đánh chữ trên khung bình luận.

Du lai du khứ: Còn chưa tới 48 tiếng đồng hồ, cảnh sát sẽ không thụ lí.

Mới một ngày không login đã bị hỏi đông hỏi tây, chứng tỏ người nọ rất quan tâm cậu. Tất nhiên Tịch Du biết Trái Ớt lo lắng cho mình, chỉ là cách quan tâm của cô có chút đặc biệt.

Cổ Ý ngắt lời Trái Ớt, thay cậu giải thích: “Du Du bị ốm.”

Một tiếng thét chói tai qua đi, mang theo một loạt âm thanh bùm bùm, đèn xanh trước tên chuẩn bị sáng lên, “Đại thần, anh có cần phải yêu chiều thế không em tan chảy mất.”

Trái ót: “Du Du đổi nghề làm CV đi, tôi sẽ thành fan CP của các người, tên couple cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, gọi là YY!”

Một chữ Y là chữ cái đầu của từ “Ý” trong tên Cổ Ý, một chữ Y là chữ cái đầu của từ “Du” trong Du lai du khứ, ghép chung một chỗ, vừa vắn có thể phối hợp thành một tên CP rất hay.

Cổ Ý cười khẽ, đồng ý nói: “Tên không tệ.”, cũng không biết là anh đang gián tiếp tán thành Trái ót ghép đôi mình hay có ý tứ gì.

Tịch Du phát hiện Duy Nhất hầu như không nói gì, hơn nữa ID của cậu ta đã biến mất. Duy Nhất không nói một tiếng đã rời phòng.

Trái ót còn đang ồn ào nói chuyện phiếm, cũng chỉ có Cổ Ý tốt bụng phụ họa cho cô, Tịch Du chỉ thỉnh thoảng gõ vài câu trên khung chat. Còn hai cô gái khác, chỉ treo máy nằm ngay đơ thôi. Có lẽ do khí chất của đại thần quá mạnh mẽ, chỉ có cô em Trái ót mới chống lại được.

*Chú thích:

Cổ Ý: gyyì

Du lai du khứ: yóu lái yóu qù

14. Chương 14: Quản Gia

Duy Nhất chủ động thêm bạn cậu, Tịch Du có chút bất ngờ ngoài ý muốn. Nhìn yêu cầu của người này mấy lần, cuối cùng cậu vẫn nhấn xác định.

Tịch Du hay vô thức tránh né Duy Nhất, cậu nghĩ chắc Duy Nhất cũng nhận ra. Có gì cần nói thì lên tổ kịch nói cũng được, Tịch Du không hiểu sao phải thêm bạn nhau, đành chờ Duy Nhất gửi tin trước.

Duy Nhất: Tôi chia tay với Liễu Tây Dương rồi.

Thấy ba chữ “Liễu Tây Dương”, Tịch Du có chút bất ngờ, lại nhìn hai chữ “chia tay”, trong lòng cậu nghĩ: Đây là tới tính sổ sao? Đi thẳng vào vấn đề như vậy, chỉ có thể là Duy Nhất đã biết rõ nội tình.

Duy Nhất: Hắn ta là kẻ khôn.

Không phải mắng mình sao? Hình như còn gộp mình với cậu ta vào chung nhóm bị hại. Tịch Du rất bình

tính gửi lại một chữ “à”. Cậu không biết phải nói gì, tất nhiên sẽ không bỏ đá xuống giếng, an ủi cổ vũ lại có vẻ dư thừa, hơn nữa thấy tâm trạng của Duy Nhất coi như cũng ổn định.

Duy Nhất: Cậu rất thân với Cổ Ý sao?

Tịch Du kinh ngạc khi thấy cậu ta nhanh như cắt thay đổi chủ đề, hơn nữa còn kì quái nhắc tới Cổ Ý, lẽ nào tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với chuyện của đại thần sao?

Tịch Du không thích người khác mượn cơ hội hỏi cậu về tin tức của người khác, có cảm giác rất tiểu nhân, liền chỉ trả lời qua loa.

Du lai du khứ: Không quá thân thiết.

Chỉ ít cậu chỉ hiểu chút xiu về Cổ Ý trên mạng, căn bản không quen biết ngoài đời.

Duy Nhất: À, tôi thấy quan hệ của hai người không tệ.

Tịch Du không trả lời tiếp, cũng không biết phải nói như thế nào, bên kia cũng không hồi âm nữa, Tịch Du đóng khung chat, tiếp tục làm việc của mình.

Cổ Ý chẳng biết từ lúc nào đã gửi Q nhiều lần, hỏi cậu sao lại rời phòng rồi.

Du lai du khứ: Có thể do không cẩn thận đứt mạng.

Cậu chỉ tùy tiện mượn cớ.

Cổ Ý: A, xem weibo ←__←

Trên QQ rõ ràng có thể nói luôn cho cậu, còn bảo cậu tự đi xem weibo, đại thần đúng là làm chuyện thừa. Tịch Du tất nhiên chỉ nghĩ vậy trong lòng, không nói ra ngoài, ngoan ngoãn mở weibo.

Quả nhiên weibo bị spam rồi.

Thấy nhiều bình luận nói “Thụ quá”, “Đại thần thật tri kỉ”, “Ôn nhu yêu chiều công, ôm yếu mỹ nhân thụ, tôi thích!”, hơn phân nửa đều do đại thần nói gì đó khiến các fan kích động, Tịch Du mở weibo mới nhất của Cổ Ý.

Cổ Ý: *Người ốm cần chú ý: Đừng vội uống thuốc bậy bạ, phải đi bệnh viện trước. Dùng nước muối sinh lí lau người, nên uống trà táo đỏ. Đề cử theo kinh nghiệm của bản thân. Cách làm cụ thể: ... @Du lai du*

khứ Phải chú ý giữ gìn sức khỏe.

Hiểu rõ dụng ý của đại thần, nội tâm Tịch Du chạy qua một dòng nước ầm, cảm giác được đại thần quan tâm thật không tệ, Tịch Du tràn đầy ý cười, vui vẻ phát lại weibo của anh.

Du lai du khứ: *Vâng, cảm ơn đại thần quan tâm o(> <)o// Cổ Ý: ... [Phát]*

Đem những lời giống như đúc đã nói ở QQ gửi lại cho Cổ Ý, còn nói rõ tình trạng gần đây của mình.

Du lai du khứ: Sau này tôi có khả năng sẽ ít thời gian lên mạng hơn, đi học một lớp mỹ thuật.

Cổ Ý: Ủ, thừa lúc còn trẻ, hoạt động nhiều lên.

Du lai du khứ: Nói cứ như anh già lắm vậy.

Cổ Ý: Đã tốt nghiệp đại học nhiều năm như vậy, có cảm giác một người cô độc đáng thương.

Chạy tới vấn đề tình cảm, Tịch Du trò chuyện càng thêm thoải mái.

Du lai du khứ: Đại thần ưu tú như thế, sẽ có cơ hội thoát kiếp FA.

Cổ Ý: Ủ, tôi đợi ^__^

...

Bàn với chuẩn bị về vấn đề vẽ poster một lần, cô ấy chọn cảnh thụ quên quần áo nhô đầu ra khỏi phòng tắm gọi công giúp đỡ, về nguyên nhân thì cô trực tiếp nói rất kích thích. Được rồi, loại tranh vẽ nửa kín nửa hở như vậy nằm trong phạm vi Tịch Du có thể chấp nhận được.

Nghe Trái Ớt nói hậu kỳ của tổ kịch là một hậu kỳ giỏi, tốc độ của tổ kịch rất nhanh, âm thu cũng xong xuôi rồi, Tịch du bị Trái Ớt thúc giục mau chóng hoàn thành poster, so với chuẩn bị còn tích cực hơn, kỳ thực cô rất khẩn cấp chờ đợi thời khắc đại thần quay lại giới vồng phối, đẩy lên một hồi cuồng loạn sôi sục, thuận tiện PR luôn cho kịch của họ, lợi dụng hiệu ứng đại thần.

Về một hồi, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng chuông. Lẽ nào Tịch Dương quên chìa khóa sao?

Độ cao của Tịch Du không với được tới mắt mèo, không nhìn được ai ở bên ngoài, chỉ có thể cẩn thận do dự có muốn mở cửa hay không. Trong phòng ngủ vang lên tiếng điện thoại di động, Tịch Du lại phải quay xe về phòng

Là Cố Lãm gọi tới.

Tịch Du nghe máy, thanh âm Cố Lãm dịu dàng truyền tới: “Du Du, phiền em ra mở cửa một chút.”

Tịch Du mở cửa, Cố Lãm mặc âu phục, thân thể thẳng tắp đứng ngoài cửa, thấy Tịch Du thì khóe miệng mỉm cười, trên tay cầm một túi nilon. Tịch Du có chút nghi hoặc, sao Cố Lãm lại đột nhiên xuất hiện.

“Anh em không ở nhà.”

Cố Lãm gật đầu, “Anh biết, anh em bảo anh tới làm đồ ăn ngon cho em.”

Cơm thừa hôm qua đã hết, xem ra Tịch Dương không có thời gian rảnh để về nhà, Tịch Du đã quen rồi.

Cậu có chút bất mãn với chuyện Tịch Dương cứ tùy ý sai khiến bạn bè mình như vậy, “Anh em cũng thật là, cứ làm phiền anh.” Kỳ thực gọi cơm hàng cũng rất tiện mà.

Cố Lãm cười, “Dù sao anh cũng rảnh.” Anh vừa nói vừa bỏ thức ăn trong túi mang vào nhà bếp.

Sắn tay áo bắt đầu vo gạo, bộ dáng anh thành thạo thoạt nhìn như bình thường vẫn hay làm.

“Anh mua rau xanh, cà, khoai tây, em mới ốm dậy, cần ăn món thanh đạm.” Nghe Cố Lãm nói xong, Tịch Du bĩu môi, chắc chắn là Tịch Dương nói cho anh biết.

Cố Lãm bảo cậu cứ về phòng chơi máy tính trước, thức ăn sẽ làm xong ngay. Tịch Du nghĩ đi nghĩ lại, cứ ở cạnh chờ là được rồi, vì vậy liền ngồi nhìn người đàn ông này bận rộn chạy tới chạy lui.

Trong lúc cậu buồn chán còn trò chuyện với Cố Lãm giết thời gian, “Anh Cố Lãm, anh còn chưa tìm được việc sao?” Bởi vì thấy anh ấy cứ nhàn nhã đi chơi với cậu.

Cố Lãm mỉm cười sâu xa, có chút thần bí nói: “Đã tìm được rồi.”

Tịch Du thuận tiện hỏi là công việc gì.

“Quản gia độc quyền, phụ trách làm cơm, lái xe đưa đón.”

Tịch Du hô lớn, “A!” Tuy rằng Cố Lãm thực có năng lực làm quản gia, các tố chất mọi phương diện đều phù hợp, cũng không phải Tịch Du khinh thường nghề này, chỉ là thấy Cố Lãm như vậy chẳng khác nào nhân tài không có chỗ trọng dụng. Cố Lãm tốt xấu gì cũng tốt nghiệp ở nước ngoài, hơn nữa, gọi là quản gia cho nó êm tai, chính xác hơn chỉ là osin.

Tịch Du đảo mắt nhìn Cố Lãm từ trên xuống dưới, có lẽ nên nói người này đặc biệt có chí khí?

Một bàn tay đột nhiên vươn ra trước mặt cậu, Cố Lãm nhẹ nhàng nói, “Du Du, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Tịch Du mơ hồ vươn tay, còn chưa kịp phản ứng trước lời nói của anh, có chút mờ mịt hỏi, “Chỉ giáo nhiều hơn?”

“Phụ trách nấu cơm, đưa đón em đi học.” Cố Lãm nhắc lại một lần nữa.

Lúc này Tịch Du mới tỉnh ngộ, ngượng ngùng cười nói, hóa ra anh trai trực tiếp kéo bạn mình tới làm cu li, không thể tin nổi, “Anh Cố Lãm, anh nhất định là rảnh đến đau trứng rồi.” Buột miệng nói luôn ngôn ngữ mạng ra.

Cố Lãm thoải mái nhún vai, “Đãi ngộ không tệ, chỉ cần chăm sóc em thôi, còn được trích phần trăm.”

Tịch Du đương nhiên cho rằng đây là do Tịch Dương đơn phương giở trò, thực sự là rảnh rồi kiếm chuyện, chính mình lại vui vẻ thanh tịnh quảng được gánh nặng.

Như là đoán trước được Tịch Du muốn nói gì, Cố Lãm bổ sung, “Nếu như em không đồng ý, anh còn phải trả thêm tiền.”

“Ặc...” Ngay cả cự tuyệt cũng không có cơ hội, Tịch Du nghĩ, mình là từ chối thì quá bất lịch sự rồi.

Nấu xong cơm, hai người vào bàn. Quen ăn đồ Tịch Dương làm, Tịch Du thấy thức ăn của Cố Lãm thật quá ngon, nhớ lại Tịch Dương từng nói Cố Lãm đã học nấu ăn chuyên nghiệp.

Cố Lãm cầm đũa không nhúc nhích, chỉ thỏa mãn ngắm bộ dạng Tịch Du tham ăn và cơm vào miệng, thỉnh thoảng còn giúp cậu gấp thức ăn, mồm miệng cậu nhồm nhoàm nói lời cảm tạ.

Thức ăn làm rất ngon, thanh âm lại êm tai, bề ngoài thì đẹp trai, tính cách dịu dàng. Một người tốt như vậy, mang theo nuôi bên người cũng tốt hơn là làm quần gia.

Vì vậy, Tịch Du cùng Cố Lãm bắt đầu triển khai cuộc sống gần gũi như thế.

15. Chương 15: Bạn Cùng Phòng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xe đẩy được đẩy lên trước xe hơi, Cố Lãm cẩn thận mở cửa ghế phụ lái ra. Dựa vào động tác đỡ của anh, Tịch Du ôm vai anh cố đứng dậy.

Đầu gối được nâng lên, ảnh ngược hiện lên từ gương lồi trong bãi đỗ xe, Tịch Du được Cố Lãm không cần tốn nhiều sức lực bế lên.

“Anh...”, cậu sợ ngã, tóm chặt lấy quần áo của anh. Tịch Dương thì còn có thể chấp nhận được, nhưng nằm trong vòng tay một người đàn ông khác, Tịch Du vẫn thấy không tự nhiên.

Ngồi vào vị trí phụ lái, Tịch Du mau chóng thắt dây an toàn, không biết có phải bị anh ta nhìn đến mức khấn nguyện, cài mãi cũng không được, trong xe phát ra tiếng títt títt cảnh báo. Tịch Du vô cùng xấu hổ.

Cố Lãm cười nhẹ, trực tiếp giúp cậu cài. Tịch Du cúi đầu, ánh mắt liếc qua ngón tay thon dài của anh rồi lập tức dời đi ngay. Thừa dịp Cố Lãm cất xe đẩy vào ghế sau, cậu mới lén lút ngẩng đầu, vỗ vỗ hai má ửng hồng, bình phục tâm tình, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Người kia ở phía sau bận rộn vẫn không quên nhìn qua gương chiếu hậu, thấy được biểu tình phong phú của Tịch Du, bị người ta quan sát còn không tự phát hiện ra.

Hôm nay Cố Lãm đưa Tịch Du đi tới trung tâm dạy mỹ thuật, xem xét tình hình, không khí học tập ở đây một chút, thuận tiện làm quen với môi trường mới, sau đó sáng sớm mai bắt đầu đi học. Sở dĩ chọn khóa học buổi sáng bởi vì Tịch Du muốn tránh thời gian làm văng phối ra. Phân nửa giới văng phối đều là học sinh, cú đêm, sáng sớm mọi người còn ngủ vù vù, tới gần trưa mới bắt đầu thời gian sinh hoạt của họ.

Từ nhà Tịch Du đi xe tới trung tâm mất khoảng hơn mười phút, tuy rằng gần phố lớn, nhưng khung cảnh khá an tĩnh. Bên ngoài có tấm biển rất to, viết “Trung tâm dạy mỹ thuật”, bố cục tương đối nhỏ, còn trưng bày các bức tranh được đóng khung kính, hẳn là tác phẩm của học sinh, có phái trừu tượng, có phác họa tĩnh vật, kiến trúc. Lầu một là phòng trống, có biển chỉ dẫn nói “Có việc mời lên lầu”. Không biết có phải Tịch Dương đã tinh tế tuyển chọn hay không, nhưng ở đây tuy chỉ có hai tầng, nhưng vẫn lắp cầu thang máy, rất tiện cho Tịch Du lên xuống.

Hai người đi qua một gian phòng học, có mười học sinh đang ngồi trước giá vẽ, hoặc là đang vẽ tranh, hoặc là nghe thầy giáo giảng bài, hai ba người châu đầu ghé tai nói chuyện riêng, sĩ số tuy ít, nhưng vẫn có không khí học tập. Loại cảm giác đã lâu không được thấy này khiến Tịch Du có chút chờ mong.

Làn gió ôn hòa truyền tới qua cửa sổ, một góc rèm phòng khẽ bay lên.

Cố Lãm hỏi: “Thích ở đây không?”

Nhìn cảnh sắc xanh thắm bên ngoài, Tịch Du gật đầu. Ở đây thực không tệ, vẽ tranh mệt mỏi có thể ra ngoài ngắm cảnh thả lỏng tâm tình.

Cố Lãm ôn nhu cười, cảm nhận được sự hài lòng của Tịch Du.

Học sinh đến giờ giải lao, chen lấn chạy đi, không khỏi liếc mắt đánh giá người lạ trên hành lang một phen, khiến Tịch Du có chút ngại ngùng.

Cậu xiết chặt nắm tay, sợ gặp phải những ánh mắt khinh miệt.

“Du Du?” Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên, Tịch Du ngẩng đầu, nhận ra người đối diện, là bạn cùng phòng ký túc xá hơn một năm trước của cậu, Phương Lê Triết.

Xa cách lâu ngày, gặp lại bạn cũ trong hoàn cảnh này, hai người đều cảm thấy có khoảng cách. Phương Lê Triết tính tình hoạt bát, người dễ hòa đồng, khơi chuyện trước, hai người không còn áp úng hỏi thăm tình hình gần đây của nhau. Tịch Du hồi tưởng lại khoảng thời gian còn học đại học, mỗi ngày đều cùng Phương Lê Triết ồn ào náo nhiệt. Bốn người trong phòng đều là kẻ dễ hơi, ở chung một chỗ rất vui vẻ.

Cố Lãm tri kỷ, đi sang chỗ khác, dành thời gian cho họ trò chuyện.

Phương Lê Triết có chút hiếu kỳ với sự xuất hiện của Cố Lãm, dù sao cậu ta biết mặt anh trai Tịch Du, mà hiển nhiên không phải là người này.

Tò mò hỏi: “Vừa rồi là ai?”

“Bạn của anh trai.”

Phương Lê Triết gật đầu, lén lút ngắm Cố Lãm thêm vài lần, muốn quan sát kỹ hơn. Sau khi bị đối phương phát hiện ra, cậu ta làm như không có chuyện gì thu hồi ánh mắt. Phương Lê Triết sẽ không nói ra những chuyện làm cả hai cùng xấu hổ, nắm chắc phạm vi giới hạn có thể nói.

Cậu ta cười, “Trông sắc mặt cậu không tệ, thân thể khỏe không?”

Tịch Du gật đầu, chân không thể đứng dậy, nhưng mạng vẫn còn. Cậu đã an ủi mình nhiều lần như vậy, “Cậu học ở chỗ này à?”

“Ừ, cậu cũng thế à?”

“Đúng vậy.”

Phương Lê Triết quàng vai cậu, “Vừa lúc, có thể tụ tập với nhau rồi.”

Nụ cười trên mặt Tịch Du nhẹ nhàng vô hại, không ngờ ở nơi xa lạ có thể gặp lại bạn cũ.

Đến giờ vào học, Phương Lê Triết hỏi Tịch Du số điện thoại cùng cách thức liên lạc.

Cố Lãm thấy người ta đi rồi mới chậm rãi bước tới.

Tịch Du như có như không nói với anh, “Trước đây cậu ta không hề câu nệ tiểu tiết, giờ từng động tác đều cẩn thận dè dặt. Cậu ta thay đổi rồi, em cũng có thể thay đổi.”

Cố Lãm xoa xoa đầu cậu, nhân cơ hội gió làm rối tóc cậu mà nghịch ngợm, “Có đôi khi thay đổi là hướng về những điều tốt đẹp hơn.”

Tịch Du ngậy người, cũng không biết có nghe thấy anh nói gì không, “Trở về đi.”

Ra khỏi trung tâm, hai người tiện đường đi tới thư viện gần đó, không gian rất lớn, chủng loại sách đa dạng, bầu không khí an tĩnh, đúng kiểu Tịch Du thích. Tịch Du làm thẻ mượn sách, hai người xem một chút rồi trở về.

Nói chung, hôm nay quả là một ngày phong phú.

Tịch Du không biết từ lúc nào mình đã trở thành một người bận rộn như vậy, vừa lên QQ đã bị gọi liên tục.

Trái ót: Poster vẽ thế nào rồi? Cho chị xem trước đi.

Du lai du khứ: Mới phác họa, còn chưa lên viền. Gấp cái gì ←_←

Chuẩn bị – Bí đỏ: Du Du

~Du lai du khứ: Là chuyện poster sao, tôi sẽ tận lực thức đêm nay để vẽ cho xong.

ABC: Xin hỏi trang trí gần đây có rảnh rồi nhận poster Q cho kịch bé nhỏ của tôi không?

Du lai du khứ: Gần đây tôi rất bận, không thể nhận thêm được. Chúc bạn sớm tìm được trang trí

~Tịch Du trả lời từng cái tin nhắn offline một. Bên kia nhận được cũng trả lời lại rất nhanh, gần như phát cùng một lúc, Tịch Du thiếu chút nữa không đáp xuế.

Trái ót: Mong chờ thành phẩm

Chuẩn bị – Bí đỏ: Cũng không phải chỉ hỏi poster, muốn hỏi Du Du có thể vẽ thêm một bức tranh bốn ô(1) không QAQ

Du lai du khứ: Xem tình hình đã, tôi...

Chuẩn bị – Bí đỏ: Được, mong tin tốt lành từ cậu ()

ABC: Vâng, mong lần sau có cơ hội hợp tác. Cảm ơn lời chúc.

...

Tịch Du thở một hơi dài, cuối cùng cũng trả lời xong, nghĩ tới mình có nên gia nhập hội quanh năm ẩn thân không. Tên Q của Cổ Ý, hóa ra anh cũng online rồi.

Quên đi, học tập đại thần, không vào đảng ẩn thân.

Thấy Cổ Ý lên mạng bằng điện thoại, Tịch Du ngoan ngoãn không tới quấy rối anh. Cậu đã có thói quen thường cùng anh trò chuyện, chia sẻ tâm sự. Cổ Ý rất kiên nhẫn, cũng rất dịu dàng, tính tình không tệ, rất đáng làm bạn tâm giao. Tịch Du xác định như vậy trong lòng.

Tô viên cho poster đã xong, cậu chờ một lát nữa rồi mới làm tiếp. Tịch Du mở cửa sổ, nhìn những người ngang qua đường bên ngoài. Liếc mắt chợt thấy hai bóng hình quen thuộc.

Là Tịch Dương cùng Vương Tử Duệ, hai mắt cậu nhìn họ chằm chằm không chớp mắt lấy một cái. Hai người họ đứng ở trước xe hơi, bởi vì xung quanh ít người qua lại nên động tác bắt đầu làm càn. Có thể chỉ mình da mặt Vương Tử Duệ dày, dám giữa ban ngày ban mặt hôn nhau ngoài trời.

Tịch Du tiếc nuối khoảng cách quá xa, cậu không thấy rõ. Hẳn là mặt anh trai đỏ ửng lắm rồi, đẩy Vương Tử Duệ ra, một mình bước về phía trước. Tịch Du rất xấu xa nở nụ cười, tuy rằng không thấy rõ nét mặt, nhưng tự cảm thấy biểu tình trên mặt Tịch Dương rất đáng yêu.

“Cười cái gì mà hài lòng?”

Nghe được thanh âm của Cố Lãm phát lên, Tịch Du chợt dạ trả lời, “Em không thấy gì hết!”

Rõ ràng là một đáp án kỳ quái, Cố Lãm liếc mắt ra ngoài, chẳng có cái gì cả.

*Chú thích:

(1) Tranh bốn ô:

鬼屋

by 囧草

16. Chương 16: Đùa Giỡn

“Vương Tử Duệ, emn anh không phiền à!” Khi Tịch Dương thô bạo hét lên, thỉnh linh đẩy cửa phòng khách dọa tới hai người bên trong. Vì vậy, ba người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc.

Vương Tử Duệ đóng cửa, làm như không có việc gì, sải chân dài bước tới sofa, động tác linh hoạt lưu loát.

Tịch Dương ho khan một tiếng che giấu xấu hổ, theo đuôi Vương Tử Duệ ngồi xuống một cái ghế khác. Vương Tử Duệ xách mông điên cuồng nhích qua, ôm lấy thắt lưng của Tịch Dương, khoe miệng nở nụ cười. Tịch Dương không dám ở trước mặt hai người còn lại trong nhà bày ra bộ dáng hung hãn, chỉ hơn run run muốn thoát khỏi bàn tay của Vương Tử Duệ.

Tịch Dương cùng Cố Lãm không khỏi nhìn nhau cười vì một bầu không khí khôi hài này.

Trên bàn cơm, khó có khi thêm một người, Vương Tử Duệ đã không còn địch ý với Cố Lãm như lúc đầu gặp gỡ, chắc là đã biết Cố Lãm cùng Tịch Dương chỉ là bạn bè tốt, không bị xếp vào phạm vi tình địch.

Hơn nữa, Vương Tử Duệ nhìn Cố Lãm chăm chăm gấp thức ăn vào bát Tịch Du, động tác vô cùng thân thiết, dịu dàng, so sánh hai cặp đôi, hẳn có chút mặc cảm. Tự phân cao thấp, hẳn cũng gấp thức ăn ưa thích cho Tịch Dương, còn thay đổi giọng điệu: “Tiểu Dương, ăn nhiều một chút, em gầy quá.”

Tịch Dương nhẹ giọng nói thầm, “Em tự gấp được.” Nói xong vẫn ăn thức ăn Vương Tử Duệ gấp cho.

Rõ là một tên khẩu thị tâm phi.

Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, Vương Tử Duệ không kiêng nể gì cả, hăng hái hẳn lên, Cố Lãm làm gì, hẳn cũng làm theo y như thế. Qua một lúc, tay cầm đĩa của Cố Lãm không đưa qua đưa lại nữa, có thể anh nhận ra mình quan tâm quá mức, Tịch Du sẽ ngại ngùng nhìn anh, muốn nói mà không dám. Cố Lãm không muốn làm ra động tĩnh lớn, đành tạm thời thu tay.

Ăn một bữa cơm, bỏ qua chút nhạc đệm, coi như bình thản trôi đi.

Vương Tử Duệ mặt dày quần lầy, nhân cơ hội ở lại. Còn Cố Lãm tất nhiên về nhà. Tiễn người đi rồi, Tịch Du đóng cửa lại.

Đương sự không còn ở đây, Tịch Dương mới truy hỏi chuyện Cố Lãm.

“Anh, sao anh đột nhiên lại mời Cố Lãm tới chăm sóc em?”

Tịch Dương cầm tăm xiên miếng táo, cho vào trong miệng, “Thế nào, cậu ta chăm sóc em không tốt?”

Tịch Du lắc đầu, “Sao anh có thể làm phiền tới người khác?”

Tấm lòng yêu thương bao la của anh trai bị em trai coi là kỳ quái, trên mặt Tịch Dương tràn ngập bất mãn, oán khí sâu nặng nghiêng rằng, “Gần đây công ty rất bận, anh không thể chăm sóc em tốt, tìm người quen tới mới đỡ lo.”

Lông mày Tịch Du nhú thành hình chữ xuyên, trên mặt cũng khó chịu vô cùng. Tịch Dương biết, đây là do cậu không tìm được lời để cãi lại.

Để chúc mừng thắng lợi của mình, Tịch Dương an ủi Tịch Du, tay trái đập lên vai cậu, tay phải cầm một miếng táo gọt bên miệng cậu, “A~”

Tịch Du hung hăng cắn, phát sinh âm thanh sồn sột, nhai cho hả giận! Sau đó cậu xoay người về phòng.

Du lai du khứ: *QAQ Anh trai càng ngày càng không đáng yêu.*

Cậu một bụng tức giận đăng weibo, sau đó chạy đi sửa poster, cậu còn phải vẽ tranh bốn ô nữa cơ. Trẻ ngoan phải chăm chỉ, vẽ xong poster vẫn còn thừa thời gian làm tranh bốn ô, Tịch Du nghĩ vậy.

Thụ té ngã xuống trước mặt công, lại còn đột nhiên kêu to sắc lang, bị những bạn học xung quanh bàn tán cho xấu hổ không dám ngẩng đầu, cuối cùng vẫn là công cười cười lôi thụ đi. Đây là lần đầu tiên công thụ quen biết nhau, duyên phận bắt đầu, ngày đầu tiên khai giảng đại học.

Không ngờ, vừa mới vào ký túc, hai người chính là bạn cùng phòng giường trên giường dưới. Có thể công yêu thụ ngay từ cái nhìn đầu tiên, lúc mới gặp gỡ dặt tiểu thụ ngọc ngém đáng yêu về, sau đó ngày nào cũng chậm rãi theo đuổi cậu.

Nghỉ ngơi một hồi, Tịch Du mở ra nhóm tổ kịch đang liên tục nháy nháy kia.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Tất cả mọi người nhanh tay lên~ Demo kịch đã được gửi tới hòm thư rồi.

Tuyên truyền – Khoai sọ: Nhanh vậy? Mấy hôm trước mới giao âm mà.

Hậu kỳ – Cà: Âm hiệu vốn đã tìm sẵn rồi, kịch hài làm cũng đơn giản, quan trọng nhất là có thể tùy ý xử lí âm thô của thần tượng trở thành động lực vô cùng lớn với tôi ()

Biên đạo – Trái Ớt: Không có H, có thể xử lí cái gì chứ.

Hậu kỳ – Cà: Tinh trùng thượng não (^) Dù chỉ là nghe thần tượng thở dốc, tôi cũng vô cùng thỏa mãn o(*//// //***)q

Tịch Du trôi lên đổi chủ đề, tránh cho bọn họ lại ở trong nhóm tiếp tục nói chuyện không biết rụt rè 18+.

Trang trí – Du lai du khứ: Tranh bốn ô còn chưa xong, các cô cứ chậm một chút đi mà *hai mắt đắm lệ*

Biên đạo – Trái Ớt: Làm nũng đáng xấu hổ.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Du Du vất vả rồi *ôm chặt*

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi đi tải kịch nghe~

Tốc độ mạng mạnh mẽ rất nhanh đã tải được kịch 20MB trong hòm thư xuống. Tịch Du đã sớm quen thuộc kịch bản, biết không có H, đương nhiên thoải mái mở loa.

Mới đầu âm nhạc vui tươi rất bắt tai, còn có tiếng dẫn truyện loli giới thiệu chương trình, có người nói là Trái Ớt giả giọng, kém hơn giọng thật rất nhiều, Tịch Du căn bản không nghe ra.

Không biết có phải do không quá thích người phối kịch hay, ngay cả các loại âm thanh liên quan cũng có cảm giác khó chịu, Tịch Du thấy thanh âm của chủ dịch thụ là lạ, khi xù lông thì mang cảm giác chua ngoa, khi khóc lại có chút ra vẻ. Nhưng mà nghĩ tới vấn đề này, Tịch Du quy nó là do tâm lý, đạo diễn đã duyệt rồi, cậu chỉ là người ngoài nghề trong diễn xuất.

Khi cậu nghe thanh âm của đại thần lại thấy rất thỏa mãn, có thể do hiểu biết về Cổ Ý. Vừa nghe được thanh âm của anh, cảm giác quen thuộc chậm rãi tràn dâng. Vừa dịu dàng, vừa mang theo tình cảm yêu chiều ấm áp, so với những gì cậu biết về Cổ Ý thì rất phù hợp. Có những giọng nói, Tịch Du nghe qua một lần đã quên, có những người mang âm thanh dù thiên biến vạn hóa, Tịch Du vẫn nhận ra. Giống như Cổ Ý vậy, đôi khi anh giả một vai phụ thái giám, trong kịch có nhiều thái giám, nhưng thanh âm của Cổ Ý vừa xuất hiện, cậu đã có thể lập tức phân biệt rõ ràng.

Trong lòng Tịch Du có chút đặc ý: người này là người cậu hiểu rõ.

Khoảng cách giữa người nổi tiếng và kẻ chìm ngấm rất xa xôi, nhưng cự ly giữa bạn bè lại rất gần.

Cổ Ý đang online, Tịch Du không chút do dự gửi tới tình cảm sùng bái vô cùng qua.

Du lai du khứ: Đại thần quá siu (ˆoˆ)/~

Có lẽ là do lần trong đám con gái đã lâu, dần dần Tịch Du cũng hay dùng những lời cùng biểu tình nũng nịu. Cậu vốn muốn làm một trang trí lẳng lẳng khiêm tốn, tối đa là tỏ vẻ đáng yêu trong phạm vi bạn gay, còn lại phải “an phận thủ thường” theo kịp tiến độ của tổ kịch, tạo cho những người không quen cảm giác cao quý lãnh diễm, lạnh lùng kiêu ngạo.

Mỗi khi trò chuyện với Tịch Du, chỉ cần Cổ Ý online, sẽ nhanh chóng trả lời cậu.

Cổ Ý: ^__^ Poster cũng rất đáng yêu.

Vậy nên bọn họ kỳ thực là đang tung hô lẫn nhau.

Du lai du khứ: Rất nhanh là có thể ra kịch rồi, chờ mong đại thần tái nhậm chức đại thần, làm náo động giới vông phổi.

Cổ Ý: Khiêm tốn =.=

Cổ Ý: Xem weibo đi.

Du lai du khứ: Weibo? A.

Lần nào cũng thế, Tịch Du đã thành thói quen, ngoan ngoãn mở weibo ra, quả nhiên trong dự liệu.

Cổ Ý: *Em trai đáng yêu là được rồi ()*//Du lai du khứ: *QAQ Anh trai càng ngày càng không đáng yêu. [Phát]*

YY: *Đại thần làm nũng kìa!!!!*

YY: *Cảm giác yêu thương nồng đậm này đến từ đâu, @ Du lai du khứ: cậu và đại thần thực sự chỉ là bạn trai tốt thôi sao?*

YY: *Weibo của thần tượng gần đây thường xuyên đăng mới, quá ấm áp.*

YY: *Yêu nhau đê, yêu nhau đê.*

...

Du lai du khứ: *Lại bị spam rồi, đại thần dịu dàng một chút đi mà* // Cổ Ý: *Em trai đáng yêu là được rồi ()*[Phát]

Tịch Du nghĩ một chút, để không bị ném đá tới chết, cậu lập tức xóa bỏ weibo vừa rồi, đồng thời gửi lại câu đó sang QQ.

Du lai du khứ: *Lại bị spam rồi, đại thần dịu dàng một chút đi mà*

Cổ Ý: Vẫn luôn dịu dàng mà.

Du lai du khứ: Nó nói nó đau TVT

Cổ Ý: Chìa tay ra xoa xoa.

Du lai du khứ: Dừng lại! Quá hèn mọn rồi.

Cổ Ý: Bản chất của Du Du chậm rãi bại lộ trước mặt tôi rồi, ha ha.

Du lai du khứ: Nè, đừng như vậy QAQ Tôi chỉ là một tiểu hủ nam ngây thơ mà thôi.

Cổ Ý: Trao đổi đồng giá, tôi sẽ cho em hiểu sâu sắc về thế giới đại thần ^_^

Du lai du khứ: (^) Tôi không trò chuyện nữa, tranh bốn ô còn chưa vẽ xong, êm dịu lăn đi thôi *lăn qua lăn lại*

Tuy rằng còn chưa thử cho đối phương đáp án, nhưng thời gian để hai người chậm rãi quen thuộc lẫn nhau còn nhiều mà... Tạm thời không vội.

17. Chương 17: So Đo

Nhóm tổ kịch Chúng mình yêu nhau đi

Tuyên truyền – Khoai sọ: *link thử nghiệm* Mọi người mau tới xem chút đi, không có vấn đề gì thì tôi phát kịch.

Hiệu suất của tổ kịch Chúng mình yêu nhau đi thật cao, rất nhanh đã làm xong kịch, chỉ còn chờ tuyên truyền làm bước cuối cùng.

Tuyên truyền thiết kế mẫu chữ mới mẻ độc đáo, yếu tốt đầu tiên hấp dẫn người nghe, tuy rằng có thể biết trước được dù cho topic phát kịch mộc mạc, dựa vào một vị CV cũng có thể khiến topic nhanh chóng nổi như cồn.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Đoạn cuộn lời bài hát phần đầu lưu lại quá nhiều đoạn trống.

Tuyên truyền – Khoai sọ: Được, tôi đi sửa.

Biên đạo – Trái ớt: Tôi nghĩ màu nền chuyển sang hồng phấn đi, thoát nhìn sạch sẽ hơn.

Tuyên truyền – Khoai sọ: Được, tôi đi sửa.

Thụ – Duy Nhất: Khổ poster cùng khung phía dưới không hợp lý.

Tuyên truyền – Khoai sọ: (/T T)/ a a a, nhiều vấn đề như vậy, tôi thật khấn trương.

Trang trí – Du lai du khứ: Khoai sọ đừng khấn trương mà.

Tuyên truyền – Khoai sọ: *ôm ôm* Chỉ có Du Du là tốt <()>

Trang trí – Du lai du khứ: Phía sau tên đại thần quên không ghi xã đoàn.

Tuyên truyền – Khoai sọ: Cái này không thể trách tôi, là lỗi của chuẩn bị, nhưng phát hiện của cậu thật đúng là ... (các cô đều hiểu mà).

Chuẩn bị – Bí đỏ: Thật đúng là ... (Tôi hiểu)

Biên đạo – Trái ớt: Thật đúng là ... (Hừ hừ, tự mình hiểu là tốt rồi)

Trang trí – Du lai du khứ: = = Các người...

Công – Cổ Ý: Cảm ơn Du Du ()

Trang trí – Du lai du khứ: Đứng khách khí~

Chuẩn bị – Bí đỏ: = =

Thụ – Duy Nhất: = =

Tuyên truyền – Khoai sọ: = = *link thử nghiệm* sửa xong rồi, còn gì không?

Chuẩn bị – Bí đỏ: Mọi người mau lên link thử nghiệm mới! Có kinh hỉ nha!

Tịch Du mở trang web mới ra, liên tiếp kéo xuống dưới, bởi vì tuyên truyền thử vài lâu, chiếm không gian rất lớn, kéo mãi mới thấy được kinh hỉ mà chuẩn bị nói.

8L: Cổ Ý? Là Cổ Ý thật sao??? Là thần tượng Cổ Ý của tôi thật sao??????????

9L: Trời ơi!! Thật hay giả vậy, không phải là tuyên truyền gà mờ đang luyện tập chứ?

10L: Nhìn poster hẳn là muốn phát kịch mới.

11L: Thật vậy chẳng? Đại thần sẽ quay về giới võng phối sao? Trên weibo chẳng thông báo gì cả.

...

17L: Em gái tuyên truyền ới, 7L kia rất không tệ rồi, mau phát kịch đi.

18L: Đêm nay sẽ phát mà, đừng vội, chờ đợi đi, đại thần của tôi TVT

19L: Các chị em đừng nóng, tuyên truyền đang nỗ lực chuẩn bị rồi (tuyên truyền)

...

Công – Cổ Ý: Áp lực có chút lớn.

Thụ – Duy Nhất: Đại thần, tôi làm CP với anh còn chịu áp lực lớn hơn nè OTZ

Công – Cổ Ý: Không có việc gì, tôi đã ba năm không phối âm, khẳng định kém đi.

Thụ – Duy Nhất: Đại thần vẫn luôn rất tuyệt.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Khoai sọ, có thể phát kịch rồi, tôi đã sẵn sàng ngồi xem kịch của chúng ta bị luân chết.

Tuyên truyền – Khoai sọ: *nắm tay* Chúng ta cùng đi.

Sau đó trong nhóm không hện mà cùng yên lặng chờ.

Tuyên truyền – Khoai sọ: QAQ Đăng quá nhiều chỉ sợ bị cho rằng đăng bình luận, chờ một lát đi!

Vì vậy lại một phen thấp thỏm chờ đợi.

[Xuất phẩm của Tổ kịch Tham ăn] Toàn bộ một kỳ kịch truyền thanh đàm mỹ hài Chúng mình yêu nhau đi giấy dựa tuyên bố:

Tuyên truyền – Khoai sọ: phát kịch *link*

Cuối cùng cũng bước một bước tới kết cục viên mãn.

Chuẩn bị – Bí Đỏ: Tung hoa (^o^)/~

Biên đạo – Trái ớt: Tung hoa (^o^)/~

...

Tịch Du chăm chăm cướp sô pha của kịch, sau đó mới gửi tin trong nhóm tổ kịch, chỉ sợ không cướp được sô pha, thất hứa với đại thần.

Trang trí – Du lai du khứ: Tung hoa (^o^)/~

Sau đó, mọi người ôm côi lòng tràn đầy mong chờ xếp hàng gửi lời nhắn, lúc này mới phát hiện đã có người sớm tiên hạ thủ vi cường.

0L: STAFF

Chuẩn bị: Bí đỏ

Biên đạo: Trái ớt

Trang trí: Du lai du khứ [Người tự do]

Hậu kỳ: Cà

Tuyên truyền: Khoai sọ

CAST

Công: Cổ Ý [Xã đoàn Thanh độ]

Thụ: Duy Nhất [Phòng làm việc Linh Nhất]

Vai phụ: Trái ớt/ Mười bốn/ Hân Tử

Chuẩn bị phát biểu cảm nhận: Hiệu suất cao thuận lợi dễ rồi, tổ kịch vất vả rồi. Cuối cùng: Đại thần, em là fan cuồng của anh a a a a a a *bị tha đi*

1L: Ôm đại thần chiếm sô pha, rất vinh hạnh được hợp tác với đại thần (Du lai du khứ)

2L: Ôm tổ kịch chiếm sô pha (Tổ Tham ăn)

3L: Tổ kịch vất vả rồi ($\wedge\circ\wedge$)/~ Rất vinh hạnh được hợp tác với đại thần (Duy Nhất)

4L: Tốc độ của 1L thật quá nhanh! Thân mật không giải thích (Tổ Tham ăn)

5L: Công: Cổ Ý [Xã đoàn Thanh Độ] $\Sigma(^{\circ}|||)$ Không phải là tôi nhìn nhầm chứ, ID giống hệt, xã đoàn giống hệt.

6L: Trong link thử nghiệm đã thấy rồi, hóa ra không phải giả!!!

7L: Đại thần tái nhậm chức rồi!!!!!!!!!!

8L: QAQ Tổ kịch GJ.

9L: Copy từ topic sát vách [13L: Tôi có thể khẩn cầu nhỏ nhỏ coi như đây là điểm báo thần tượng của tôi trở về hay không?] Cô bạn dự đoán như thần.

...

10L: Rất vinh hạnh hợp tác với tiểu trang trí $\wedge_ \wedge$ (Cổ Ý)

11L: Tiểu trang trí cùng đại thần $\leftarrow_ \leftarrow$ (Trái ớt)

12L: Duy tiểu thụ thật đáng yêu, làm CP với đại thần rất hợp, xem trọng người mới này.

...

25L: Quả nhiên là CV có nhiều fan cuồng, diễn xuất tệ, thuần túy chỉ làm nũng giả vờ đáng yêu, muốn trở thành người nổi tiếng thì phải chậm rãi tu luyện đi, đại thần không hiếm lạ đâu.

Bình luận của Tịch Du và Duy Nhất có nội dung không khác nhau lắm, vị trí cũng rất gần, đại thần chỉ trả lời Tịch Du, bỏ qua Duy Nhất, ít nhiều khiến Duy Nhất xấu hổ. Vì vậy, các anti fan của Duy Nhất mới tràn ra.

26L: Chịu không nổi, nghe thụ khóc thật khiến tôi nổi da gà.

27L: Đừng có ném đá, tôn trọng kịch tổ đi. Nghe xong rồi, có vài bình luận nho nhỏ. Thanh âm của đại thần vẫn đẹp như trước, vẫn dịu dàng trêu mếu, đã rất lâu rồi mới được nghe, hoan nghênh anh trở về~ Chờ mong thật nhiều các tác phẩm mới của đại thần. Thanh âm của thụ rất ngọt ngào, làm nũng rất đáng yêu, lúc khóc nghe hơi giả, nhưng mà diễn xuất có thể từ từ bồi dưỡng, hãy tiếp tục cố gắng lên. Hậu kỳ Cà không cần phải nói, âm hiệu BGM dùng rất chuẩn. Cuối cùng là poster của trang trí đại nhân và tranh bốn ô, quá đáng yêu.

...

Chuẩn bị – Bí đỏ: Các bạn, bài post của chúng ta bị luân thật nhanh, tôi, vô, cùng, hạnh, phúc.

Ý tứ ẩn bên trong tự nhiên ai cũng hiểu.

Biên đạo – Trái Ớt: *Xoa cằm* Có fan tất nhiên sẽ có anti, huống chi đại thần là nhân vật lợi hại như vậy.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Chỉ có cô hiểu tôi QAQ Thấy một đồng ném đá vào hội nghị như thế cũng có chút thương cảm.

Trang trí – Du lai du khứ: ()

Biên đạo – Trái Ớt: Ôm đại thần chiếm sô pha gì gì đó, có cần phải gấp gáp tuyên bố chủ quyền như vậy không?

Trang trí – Du lai du khứ: Cô hiểu lắm rồi.

Kỳ thực là đại thần có việc phải ra ngoài, vì vậy Tịch Du chủ động giúp anh chiếm sô pha thôi.

Biên đạo – Trái Ớt: ←_← Cậu cũng chỉ có thể cậy mạnh ở phương diện này.

Thụ – Duy Nhất: Trái Ớt, tôi phối thực sự rất tệ sao?

Biên đạo – Trái Ớt: Không có, phôi rất đáng yêu mà. Có khen ngợi mà, tham khảo bình luận đi, cố gắng là được, kiên cường lên.

Duy Nhất trời lên, Tịch Du lại lặn xuống, chẳng tới khi bị vấn đề của Duy Nhất lôi lên mới không tình nguyện trả lời.

Thụ – Duy Nhất: Du Du có ý định làm CV không? Có rất nhiều fan mong cậu thành CP với đại thần!

Tịch Du có cảm giác câu nói sau mang theo ý thăm dò cùng mỉa mai nhàn nhạt.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi làm trang trí là được rồi, không dự định ôm đồm cái khác =.=

Thụ – Duy Nhất: A, được rồi. Sao đại thần không online?

Trang trí – Du lai du khứ: Hình như có chuyện quan trọng phải ra ngoài =.=

Thụ – Duy Nhất: Quả nhiên muốn tìm đại thần chỉ cần hỏi Du Du là biết *cười to*

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi đâu phải thiết bị định vị toàn cầu =.=

Thụ – Duy Nhất: Ha ha.

Bầu không khí hai thụ thụ nói chuyện phiếm với nhau có chút kỳ quái, những người khác yên lặng vậy xem màn hình không hiện thân.

*Chú thích:

18. Chương 18: Đồ Ngọt

Nhóm Những chàng gay.

Trang trí – Du lai du khứ: [Xuất phẩm của Tổ kịch Tham ăn] Toàn bộ một kỳ kịch truyền thanh đam mỹ hài Chúng mình yêu nhau đi giấy dựa tuyên bố, hoan nghênh tới xem, cảm ơn đã ủng hộ o(*//// //*)q

Tịch Du gửi một cái quảng cáo lên nhóm nhỏ của mình.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Lại thấy Du Du.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Trước đây cũng không thấy cậu ra sức tuyên truyền của kịch trong nhóm chúng ta như vậy, hôm nay có vấn đề à?

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Chúng ta sẽ xuyên thấu qua vấn đề để nhìn rõ bản chất.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi chỉ quảng cáo một phát thôi mà.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Giải thích chính là che giấu.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Che giấu nhất định là sự thật.

Trang trí – Du lai du khứ: Không nói với các người (^)

Chuẩn bị – Trái Ớt: Du Du, khi không có đại thần, cậu đấu võ mồm với chúng tôi không phải là quyết định sáng suốt đâu.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: +1

Chuẩn bị – Trái Ớt: +YY

Hậu kỳ – Tương Tư: + Du Du và đại thần.

Tịch Du vốn muốn giấy dựa thêm một phen, chợt nghe được tiếng mở cửa, vội vàng nói tạm biệt trong nhóm rồi đẩy xe ra ngoài đón khách.

Trang trí – Du lai du khứ: Có người tới dẫn tôi đi ăn bánh ngọt, vẫy móng *móng vuốt nhỏ*

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Hận những kẻ hơn nửa đêm rồi còn ăn, chúc cậu càng ăn càng béo.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Không đâu chị, Du Du chỉ muốn được tặng cân thôi.

Hậu kỳ – Tương Tư: Tôi cũng đang ăn kem.

Về phần cô gái béo không chú trọng hình tượng suốt ngày chỉ ăn đồ ngọt cùng quà vặt này, hội Trái Ớt không muốn phí lời khuyên bảo thêm nữa, bởi vì căn bản là vô dụng.

Khi lái xe đi từ trung tâm mỹ thuật, Tịch Du thấy một cửa hàng đồ ngọt mới mở, thiết bị sáng sủa sạch sẽ, hơn nữa buôn bán cũng rất tốt, đã muốn có cơ hội nếm thử. Tịch Dương bảo không có thời gian, để Cố Lãm dẫn cậu đi mua, nhưng mà không phải miễn phí, Tịch Du đã sớm được thông báo, đêm nay cậu mời khách.

Sờ sờ tiền trong túi áo, ba tờ Mao gia gia hẳn là đủ rồi.

Thấy Cố Lãm đi tới, Tịch Du khấn cấp giục. Cố Lãm thấy cậu chỉ mặc một cái áo ngắn tay đơn bạc, tuy rằng giờ là mùa hè, nhưng thời tiết buổi tối có chút lạnh lạnh trong trẻo.

Tịch Du đổi áo dài tay, lại bị buộc mặc thêm áo khoác mới được ra ngoài.

Buổi tối chín giờ, vẫn là giờ cao điểm của phố xá, khi bước vào cửa hàng, Tịch Du may mắn vẫn tìm thấy chỗ trống, không phải chờ. Cố Lãm ôm Tịch Du ngồi vào ghế mềm, cậu lập tức cầm lấy thực đơn chăm chú nhìn.

Mỗi bàn chỉ có một cuốn thực đơn, Tịch Du cầm rồi, Cố Lãm chỉ nhìn cậu do dự chọn đi chọn lại. Món nổi nhất của cửa hàng là pancake, là một loại bánh rán mỏng, giòn, có nhiều vị. Tịch Du quán quýt chọn mùi vị, sầu riêng, xoài, ô mai, chuối, bỏ qua cái này lại tiếp tục muốn chọn thêm các loại đồ uống, nhân với lượng ăn của hai người thì tốn rất nhiều tiền, vì vậy Tịch Du phải tính toán thực tỉ mỉ.

Cậu chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng nhú mi suy nghĩ, Cố Lãm chỉ cười nhẹ nhàng: “Chọn được chưa?”

Lúc này Tịch Du mới nhận ra mình đang chiêm riêng thực đơn, vội vàng đẩy qua: “Anh Cố Lãm, anh chọn trước đi.”

Cố Lãm chọn trên menu, Tịch Du thầm đếm trong lòng, một món, hai món... Năm món, sáu món... Không đủ Mao gia gia rồi.

Chọn xong, Cố Lãm đưa thực đơn cho Tịch Du, “Anh chọn giúp em rồi, nhìn xem còn món nào muốn ăn nữa không.”

Tịch Du phát hiện ra, những vị Cố Lãm chọn, ngay cả đồ uống cũng là nước dưa hấu mà cậu thích, còn món chè xoài trân châu(1). Cậu tính nhanh trong đầu, tổng giá trị là 180 tệ.

He, đủ tiền. Mặc dù hơi nhiều, Tịch Du lo mình ăn không hết, nhưng mà biết ơn sự săn sóc của anh Cố Lãm, vẫn nên thịnh tình khoản đãi người ta.

Nhân viên phục vụ ghi xong, còn phải chờ hồi lâu.

“Một lát nữa ăn không hết, em cứ gói mang về nhà.” Tịch Du nghĩ, Cố Lãm giống như con giun trong bụng

cậu, luôn có thể đoán được cậu nghĩ gì. Tịch Du hài lòng sung sướng nghĩ ăn không hết thì mang về, tặng cho anh trai ăn thử một cái, còn lại đều thuộc về mình = =

Món chè xoài được đưa lên đầu tiên, nhân viên đặt ở phía Tịch Du. Chỉ có một cái thìa, Tịch Du nghĩ một chút rồi nói, “Anh Cố Lãm, anh ăn đi.”

“Cái này vốn gọi cho em mà.” Cố Lãm không nhận, Tịch Du liền mừng rỡ nhận lấy, bắt đầu ăn.

Ừm~ Tịch Du cho một thìa lớn vào miệng, thưởng thức hương vị. Vị xoài rất ngọt, nước chè cũng rất ngon. Thấy Cố Lãm ở trước mặt nhìn mình, Tịch Du thấy ăn một mình thật ngại, không do dự múc một thìa giơ ra, “Anh Cố Lãm, rất ngọt đó.”

Cố Lãm ghé miệng ăn một ngụm.

Tầm mắt Tịch Du thoáng nhìn về phía đối diện. Một nữ sinh đã bón cho một nam sinh, hiển nhiên là đôi tình nhân đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt. Lúc này Tịch Du mới phát hiện ra cử chỉ của cậu có phần thân mật, nhanh chóng thu tay, thấy Cố Lãm vẫn nhàn nhạt như không việc gì, Tịch Du thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong món này, Tịch Du nhận ra Cố Lãm không ăn thêm món nào khác.

“Anh Cố Lãm, anh không cần khách khí mà.” Đã nói là cậu mời khách rồi.

Cố Lãm dịu dàng nhìn cậu, “Anh no rồi.”

“A.” Một người đã no, Tịch Du nhìn cái bàn tràn đầy trước mặt, len lén thò tay xuống xoa bụng mình. Đường như còn chưa no, vì vậy tiếp tục ăn.

Cậu buồn chán nhìn xung quanh, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở cửa.

“Khụ!” Thiếu chút nữa bị nghẹn, Tịch Du vội vàng uống nước đưa hầu.

Cố Lãm nhanh chóng đứng dậy vỗ lưng cho cậu, nhắc nhở Tịch Du ăn chậm một chút.

Tịch Du đáp lời, sau đó trộm nhìn về cửa, Liễu Tây Dương cũng thấy cậu ở đây, ánh mắt lạnh lùng. Tịch Du nghĩ, Liễu Tây Dương trông thật thảm hại. Chắc là vừa mới thất tình, trong lòng khó chịu lắm. Đúng dịp gặp phải Liễu Tây Dương, Tịch Du đảo mắt cái đã quên đi, ăn uống no đủ xong thì đóng gói về, gọi người thanh toán.

Sờ mó túi tiền trống không, trái tim cậu đau nhói. Tịch Du khóc thầm lặng lẽ, bộ quần áo cất Mao gia gia

bị thay mất tiêu rồi.

Người bán hàng đứng ở một bên chờ cậu trả tiền, Tịch Du không thể làm gì khác ngoài hướng ánh mắt cầu cứu Cố Lãm, ngốc nghếch không được tự nhiên nói, “Anh Cố Lãm, anh giúp em thanh toán đi.” Sau đó còn yên lặng bồi thêm một câu, “Lần sau em mời.” Ha ha, cười gượng hai tiếng, Tịch Du thấy mặt mày vô cùng.

Cố Lãm hiểu ra tình huống của cậu, lấy ví tiền ra đưa hai tờ Mao gia gia hồng hồng.

May mà Cố Lãm không vì cậu mời khách mà không mang tiền, nếu không thì hai người xong đời.

Rời khỏi cửa hàng, Cố Lãm đẩy Tịch Du ra bãi đỗ xe. Cơn gió thoang thoảng mát lành thổi qua, cuốn đi không khí oi bức đông đúc trong tiệm, quả là thư sướng.

Tịch Du sờ sờ bụng, giờ đã tròn ra rồi, “Ăn nhiều đồ ngọt như vậy, nhất định sẽ béo.” Tịch Du than thở.

“Không nặng.”

“Sao anh biết được?” Tịch Du thốt ra.

Cố Lãm nói thẳng, “Mỗi ngày đều ôm em, tất nhiên sẽ biết.”

Lời này nghe như bị đùa giỡn. Tịch Du ho khan hai tiếng, vững vàng tâm lý, “Em vốn đã rất nhẹ rồi.” Cậu lẩm bẩm hai tiếng, ánh trăng dịu dàng không chút nào che giấu, chiếu rọi đôi tai đỏ ửng.

Ánh mắt người đàn ông kia trở nên thâm thúy, khóe miệng mỉm cười.

19. Chương 19: Cầu Hát

Tịch Du thông thả đi tắm, tẩy đi sự uể oải mệt mỏi, rồi mở mp3 nghe Ý thơ lần thứ n, danh khúc của Cổ Ý đại thần.

Vuốt ve đôi chân, có âm nhạc làm bạn, Tịch Du đuổi người, chỉ cảm thấy càng tỉnh táo, không hề buồn ngủ. Thời gian chậm chạp trôi qua, trước khi rời đi Cố Lãm đã nhắc nhở cậu đi ngủ sớm, Tịch Du ngoan ngoãn đáp ứng.

Nhưng bây giờ nhìn về máy tính cách đó không xa, màn hình đen phản chiếu cái bóng nhàn nhạt, hình ảnh một người ngồi trên giường, tựa như mơ hồ mộng lung. Tịch Du vươn tới, đấu tranh tâm lý vô cùng dữ dội, cuối cùng vẫn nhịn không được mà mở máy tính.

Màn hình máy tính thân thiết hiện ra trước mắt, là bức tranh che ô Tịch Du vẽ tặng cho Cố Lãm, khổ tranh vừa vặn dùng làm hình nền. Cậu vẫn luôn dùng hình này không muốn đổi, bởi vì màu sắc nhã nhặn, không nhức mắt.

Đăng nhập vào chim cánh cụt, Tịch Du tắt các loại ava nhấp nháy dưới góc màn hình, đăng một weibo lên.

Du lai du khứ: *Anh quản gia đưa tôi đi ăn đồ ngọt* *Đã quên mang tiền còn bắt anh ấy mời khách, thật quá mất mặt [Ánh đồ ngọt được gói trong túi lạnh]*

Tiện tay đăng mấy bức tranh minh họa mới vẽ lên, sau đó cậu thu nhỏ trang web lại.

Nhóm tổ kịch Chúng mình yêu nhau đi

Biên đạo – Trái Ớt: Thật buồn chán.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Trái Ớt, cô còn chưa ngủ sao?

Biên đạo – Trái Ớt: Không ngủ được, tên Du Du đáng ghét kia nửa đêm còn đăng ảnh đồ ăn lên quyền rũ chúng ta.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Gần đây tôi đang giảm cân, đừng nhắc đến đồ ăn với tôi.

Biên đạo – Trái Ớt: [Ảnh]

Trái Ớt tiện tay gửi hình ảnh trên weibo của Tịch Du lên nhóm.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Đáng ghét TUT Đừng dụ dỗ tôi, tôi sợ tôi sẽ không nhận được mà tới nhà bếp ăn vụng.

Biên đạo – Trái Ớt: Nhà của tôi chẳng có gì ăn cả, ngay cả mỳ ăn liền cũng không có.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Thật đáng thương *xoa cằm*

Tịch Du nhàm chán nhìn bọn họ trò chuyện từng câu, rõ ràng có thể chat riêng nhưng cả hai vẫn gửi tin trên nhóm, có thể thấy được hơn nửa đêm, hai người họ đang rất buồn chán.

Biên đạo – Trái Ớt: Bí đỏ, tới YY của tổ kịch đi, tôi muốn hát.

Chuẩn bị – Bí đỏ: Được, vừa lúc ba mẹ tôi không có nhà.

Vì vậy, hai người chuyển địa điểm chiến đấu sang chiến trường YY.

Tịch Du nghĩ mình cũng nhàn rồi không có việc gì, lén lút theo đuôi leo vào gian phòng YY trong thông báo nhóm.

Có một ID áo vàng ở trong phòng Điều giáo SM, Tịch Du vừa vào kênh đã bị họ kéo phòng. Cậu vẫn giữ ID lần trước: Du lai du khứ. Rất rõ ràng, hai người có thể nhận ra ID đột nhiên xuất hiện này là ai.

Trái ót: “Du Du, nhanh như vậy đã đi hẹn hò với anh quản gia về rồi sao?”

Cũng không biết có phải do Tịch Du cố ý hay không, cậu mở mic, sau đó cầm bánh quy trên bàn cắn cắn, phát ra tiếng nhai sồn sột, nghe giống như đang ăn món gì đó rất ngọt, kỳ thực chỉ là món bánh lót dạ mà thôi.

“Ừ, ăn có chút nhiều.”

Trái ót thấy bụng mình rất không chịu thua kém, bắt đầu kêu vang.

Trái ót mắng: “Suốt ngày ăn, đồ tham ăn.”

Tịch Du thêm dầu vào lửa: “Còn đóng gói mang về cơ, giữ lại mai ăn tiếp.”

Trong YY phát ra tiếng hét chói tai, giọng nói bi thương của Trái ót vang lên: “Du Du, tôi chợt nhận ra cậu tuyệt đối không đang yêu. Bí đỏ, sao cô không nói lời nào?”

“Tỉ mỉ nghe thanh âm của Du Du, rất đáng yêu. Du Du, nói thêm vài câu nữa đi.” Đây là lần đầu tiên Bí đỏ nghe thấy tiếng Tịch Du, lần trước pia kịch, mặc dù có nghe được tiếng cậu oán giận làm nũng, nhưng không chú ý. Đêm nay yên tĩnh, nghe rất rõ ràng.

“Bí đỏ, cô là kẻ cuồng âm thụ không biết xấu hổ!” Trái ót nói móc.

“Cảm ơn chị Bí đỏ khích lệ, Trái ót, không phải cô muốn hát sao?”

“Có phải cậu muốn nghe tỷ tỷ nên mới vào không?”

Tịch Du ừ ừ hai tiếng.

Nhạc đệm vang lên, tiếng Trái ót nói cùng nhạc dạo, “Du Du, một lát nữa cậu cũng hát một bài đi, không được nghe chùa.”

Bí đỏ lập tức gõ trên khung bình luận: Du Du hát đi!

Du lai du khứ: Trái ớt, không được ghi thù như thế!

Trái ớt: Tôi mặc kệ! Tôi hát xong cậu phải lên mic! Không cho phép bỏ trốn!

Sau đó Trái ớt bắt đầu hát, không chú ý tới khung bình luận nữa.

Du lai du khứ: Cô đây là không trâu bắt chó đi cày.

Bí đỏ: Du Du hát đi *mất long lanh*

Du lai du khứ: Tôi hát không hay.

Bí đỏ: Du Du hát đi *mất long lanh*

Du lai du khứ: Sẽ dọa sợ các cô.

Bí đỏ: Du Du hát đi *mất long lanh*

Du lai du khứ: ...

Bí đỏ: Du Du hát đi *mất long lanh*

Nếu không phải cậu biết khung chat YY không có chức năng tự động trả lời, cậu sẽ cho rằng Bí đỏ đang dùng hệ thống tự động, đây là cố chấp tới mức độ nào vậy? Trong YY cũng chỉ có mấy người, Tịch Du châm chọc một chút.

Du lai du khứ: Vậy được rồi, tôi đi tìm nhạc đệm.

Bí đỏ: (^o^)/~ Tôi chờ.

Tịch Du đã lâu rồi không bài hát mới, trong nhất thời không nghĩ ra nên hát cái gì. Gần đây cậu quen thuộc nhất giai điệu của Ý thơ , đáng tiếc bài này do chính Cổ Ý sáng tác, căn bản không tìm được nhạc đệm, hơn nữa Cổ Ý lại không onl. Tịch Du nghĩ tới một cách, trực tiếp hát song song với nguyên tác là được rồi, không sợ bị lạc giọng, coi như là song ca với đại thần, he he, vẹn cả đôi đường.

Nghĩ vậy, Tịch Du kéo âm Ý thơ ra ngoài màn hình.

Trái ớt hát xong, quyết đoán lôi cậu lên mic.

“Du Du, không nên hát qua loa nha!” Nói một câu cổ vũ xong, Trái ớt tắt mic.

Khi âm nhạc vang lên, cô nhện không được kích động, một mình spam khung bình luận.

Trái ớt: Du Du, cậu cứ nhiên hát bài của đại thần!

Trái ớt là fan cuồng của Cổ Ý, tất nhiên biết rõ bài nào đại thần cover, bài nào anh tự sáng tác, thế nên chỉ nghe qua vài giây đã lập tức nhận ra chủ nhân của ca khúc.

Làm fan cuồng lâu năm phải biết rõ ca khúc thuộc về thần tượng, những vai thần tượng phối, có thể lập tức nhận ra đại thần, Trái ớt chính là như vậy.

Tịch Du nói mình hát khó nghe, chỉ ít có thể dùng tiếng của Cổ Ý để che giấu, thanh âm tinh tế nhẹ nhàng, bởi vì không bình tĩnh nên nghe có chút run rẩy, không tệ chút nào.

Trái ớt: Thanh âm này mà phối H, nhất định rất tuyệt! O(*//// //*)q

Đáng tiếc, Tịch Du căn bản không muốn làm CV, không được, nhất định Trái ớt phải mời được đại thần cùng Du Du hợp tác một phen, phối kịch H cho cô nghe.

Trái ớt vui sướng rạo rức ghi âm, quả nhiên khi thần tượng không có mặt, bắt nạt tiểu thụ là sáng suốt nhất.

Cổ Ý tặng cho Du lai du khứ một đóa hoa.

Trái ớt: A!!!!!!! Đại thần!!!!!! Thần tượng!!!!

Chợt nhìn thấy trên khung bình luận xuất hiện thông báo, Trái ớt trực tiếp dùng hành động thể hiện sự kinh ngạc của mình. Vừa xem ID đã xác thực có thêm một người, chính là Cổ Ý.

Trái ớt thấy rõ Cổ Ý trước đó ở trạng thái không online, giờ lại gặp ở đây, cô nghĩ mình trong lúc vô ý đã nhận ra JQ ẩn giấu rồi.

Bí đỏ cùng Trái ớt đồng loạt tặng hoa. Tuy nhiên đẳng cấp thấp chỉ có thể tặng năm đóa, đợi tới khi hoa hồi phục đầy rồi mới tặng tiếp, lúc đó chắc đã hát xong rồi. Trái ớt không ngờ đẳng cấp YY của đại thần cao như vậy, có thể tặng tới tám đóa hoa.

Ngân dài một hơi, rốt cục hát xong, nhiệm vụ hoàn thành. Tịch Du thấy các cô gái tặng hoa cho mình, liên tục nói cảm ơn. Sau đó cậu chợt nhìn thấy ID của đại thần.

“A! Đại thần!”

Làm trò trước mặt tác giả sáng tác, hát tốt còn chưa tính, vấn đề là Tịch Du hát không hay.

Cổ Ý mở miệng, nhẹ cười khích lệ cậu: “Hát không tệ.”

Nhất định chỉ là lời khách sáo, không nói hát cực chán đã là an ủi người ta rồi.

“Đã trễ này sao em còn chưa ngủ?”

“Lát nữa sẽ ngủ.”

Cổ Ý vừa xuất hiện, trong phòng mặc dù có bốn người, nhưng hai chị em kia cam tâm tình nguyện ngậm miệng không lên tiếng.

“Đừng thức nữa, ngủ đi.”

Trái Ớt ở bên kia điên cuồng gõ cho Tịch Du.

Trái Ớt: Mau mau, xin đại thần hát một bài đi.

Du lai du khứ: Sao cô không tự nói?

Trái Ớt: Tôi nói có ích lắm ấy, mau lên đi Khóc lóc om sòm lẫn lộn cầu xin.

Phải biết rằng, Trái Ớt không bằng lòng chỉ có thể đối kịch với Cổ Ý, thật lâu rồi không được nghe thần tượng hát, Trái Ớt sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp hôm nay. Cô vốn cũng có thể tự mình cầu thần tượng hát, nhưng vẫn lo lắng đại thần sẽ từ chối, trái tim mong manh sao chịu đựng nổi bị đại thần cự tuyệt, còn không bằng để Tịch Du trực tiếp hỏi, phần thắng còn lớn hơn.

Cổ Ý đã nói ngủ ngon, Tịch Du lại áp ứng: “Đại thần, cái kia...”

“Ừ?”

“Trái Ớt nói cầu đại thần hát một bài.” Tịch Du nghĩ dù sao đó là sự thật, tuy rằng bản thân cậu cũng

muốn nghe lắm.

Trái ót lập tức phản kháng.

Trái ót: Đáng ghét

Du lai du khứ: ^ _ ^

“Em muốn nghe cái gì?” Cổ Ý hỏi Tịch Du, cậu nhìn danh sách các ca khúc Cổ Ý đã từng hát, nói “Ý thơ.” Quả nhiên cậu thích nhất nghe bài này.

“Tôi đi tìm nhạc đệm.”

“Vâng vâng.” Tịch Du ngoan ngoãn chờ.

Trái ót: Cậu với đại thần quả nhiên có JQ.

Du lai du khứ: Kỳ thực cô nói cũng thể thôi, đại thần là người tốt, nhất định sẽ đồng ý ^ _ ^

Trái ót: (^) Không có khả năng.

20. Chương 20: Xấu hổ

Tịch Du nghĩ, quả nhiên, đại thần chính là đại thần, giọng hát hay như vậy, so ra cậu tuyệt đối không thể sánh bằng.

Cổ Ý nói rằng anh đã lâu không hát, sẽ có chút bờ ngõ, thế nhưng tiếng hát trong YY căn bản là không cần hậu kỳ, chất lượng đã đủ đạt chuẩn rồi.

Tịch Du đang nghĩ, nếu như để Cổ Ý hát những bài tương đối không đứng đắn, không biết hiệu quả sẽ thế nào. Ví dụ như loại đáng yêu nũng nịu, bởi vì hình tượng của Cổ Ý là khí chất ôn nhu công, lúc nào cũng duy trì một phong cách không thay đổi khó tránh khỏi làm người ta hiểu kỳ muốn nhìn thấy một mặt khác. Tịch Du thừa nhận mình có chút xấu xa. Nhưng cậu vẫn rất chu đáo quyết định chỉ nói cầu phúc lợi, ở nơi công cộng phải chứa chút mặt mũi cho đại thần.

Cổ Ý hát xong, Tịch Du mở mic vỗ tay, còn bồi thêm một câu: “Rất hay!”

Tịch Du thấy thời gian đã muộn rồi, vừa muốn nói chúc ngủ ngon, Trái Ớt đã chen vào.

“Thần tượng.” Bộ dạng chân chó yếu ớt.

Tịch Du đoán chừng cô nàng còn chưa nghe đủ, muốn nghe thêm một bài.

“Ừ?”

“Cầu thần tượng song ca với Du Du một bài!” Trái Ớt một hơi nói ra yêu cầu của mình, Tịch Du còn chưa kịp tiêu hóa, sững sờ khi thấy khẩu vị của Trái Ớt quá nặng, còn kéo theo cậu xuống nước.

Tịch Du không dám công khai phản bác, tâm tình quá kích động sẽ có vẻ như mình ghét song ca với đại thần, chỉ có thể gọi Trái Ớt trên QQ.

Du lai du khứ: Trái Ớt, cô hơi quá đáng rồi đó!

Trái Ớt: He he, tới hát một bài đi.

Du lai du khứ: (^)

Trái Ớt: Không muốn thì cậu cứ trực tiếp từ chối đại thần là được rồi, đại thần là người tốt như vậy, sẽ không để bụng đâu~

Cổ Ý đã trả lời rồi, vút quyền lựa chọn cho Tịch Du, “Nếu Du Du muốn hát thì được.”

Đối mặt với lời mời của đại thần, Tịch Du không thể thẳng thắn nói “Không!” đành phải ôm suy nghĩ “Dù sao cũng đã hát một bài, thêm một bài nữa cũng không vấn đề gì!”, cắn răng đồng ý một tiếng.

Cổ Ý hỏi cậu muốn hát bài gì.

“ Dắt tay đi”. Bài hát này Cổ Ý cũng từng hát, hết cách rồi, mấy ngày này Cổ Ý chính là ca sỹ cậu quen thuộc nhất, nhưng trong mắt người khác thì không chỉ có thế.

Tịch Du dường như còn nghe thấy một tiếng cười khẽ như có như không.

Trái Ớt: Du Du, tôi thấy cậu so với tôi còn yêu sâu đậm hơn (^ o ^)/~

Du lai du khứ: ...

Trang đầu YS chợt xuất hiện một topic, trước tiên thông báo cho mọi người CV đang hiện thân trên YY, cấp tốc vậy xem. Những người nhanh mắt thấy mau chóng mở ra, sau nội dung kích động thì thẳng tiến đến YY, lúc tiến vào còn không quên lên các nhóm bạn tốt, nhóm fan của mình tuyên truyền một phen.

Vì thế, giữa đêm khuya tĩnh mịch, phòng vốn chỉ có bốn người thoáng cái đã thẳng lên hơn trăm, con số còn không ngừng dâng lên, rất có khí thế đồ sộ.

Người khởi xướng, trong bốn người, nhắm mắt đoán cũng biết.

Khi Tịch Du hát thường thu nhỏ YY, mắt chỉ nhìn vào lời bài hát, sợ nhìn lầm hát không kịp Cổ Ý. Bài Dắt tay nói về một câu chuyện tình cảm thanh thuần tinh khiết, không có phân vai, tổng cộng có bốn đoạn lời, hai người mỗi người hát một đoạn, đồng thanh một đoạn, hai giọng hát bất ngờ vô cùng hài hòa.

Lần đầu tiên nghe được thụ âm của tiểu trang trí mà đại thần nhắc tới, mọi người không khỏi điên cuồng gõ bình luận biểu thị sự kích động của mình.

YY: Thanh âm của tiểu trang trí thật đáng yêu~

YY: Lúc còn sống rất cực có thể lại được nghe đại thần hát Quá hoài niệm.

YY: Đại thần hát thêm đi mà.

...

Khi Cổ Ý còn ở trong giới vồng phổi, coi như là một người khiêm tốn, trong ca hội chỉ tiếp một số người quen, một năm chỉ tổ chức sinh nhật một lần, tổng cộng số lần Cổ Ý xuất hiện trong YY ít đến đáng thương. Cách ba năm chưa một lần được nghe anh hát, thật vất vả anh mới trở lại giới vồng phổi làm kịch, nhưng căn bản vẫn không thỏa mãn được mọi người.

Không có nhóm fan chính thức, chỉ có YY là nơi gần gũi với thần tượng nhất, tiện thể có thể thấy những người khác cùng với đại thần. Thời cơ hiếm thấy như vậy, sao có thể không khiến cho người ta nhảy nhót.

Rất cực cũng hát xong (o°w°O)

“Khó nghe chết đi được, đại thần đừng ghét bỏ tôi!” Cậu vẫn trò chuyện nhưng bình thường, lần này còn dùng giọng điệu làm nũng để biểu đạt.

Tịch Du nghe được tiếng cười khê, lần này càng rõ ràng hơn.

Cậu ngốc nghếch còn chưa biết mình đã bị hơn ba trăm người tới vậy xem, ngay cả Trái Ớt cũng nhin không

nổi mà tới nhắc nhở.

Trái ớt: Người trẻ tuổi, xin hãy hết sức bình tĩnh nhìn khung bình luận ()

Tịch Du vốn cho rằng Trái ớt lại gõ lung tung cái gì, thế nhưng khi cậu thấy đám ID xa lạ trong khung bình luận, lại chăm chú nhìn gian phòng phía dưới phòng Điều giáo SM.

Ai có thể nói cho cậu biết, từ lúc nào trong phòng lại có nhiều người như vậy không. Tốc độ spam trong khung chat vẫn đều đều tăng lên.

YY: Thụ làm nũng o(*//// ///*)q

YY: Công chiều chuộng o(*//// ///*)q

YY: Dắt tay nhau o(*//// ///*)q

...

YY: Rất hay.

YY: Song ca rất tuyệt (^o^)/~

...

Khi Tịch Du đang hát bọn họ đã tới rồi. Vốn cậu thầm nghĩ là Trái ớt bày trò, cùng lắm chỉ hát trước mặt Bí đỏ thôi, không ngờ lại hát trước nhiều người như vậy. Tịch Du không am hiểu hát hò, một mình hát thì có thể tự tin đôi chút, nhưng hát cùng với đại thần, chẳng phải càng thể hiện rõ sự yếu kém của cậu sao.

Tuy rằng đã hát xong rồi, tuy rằng mọi người đều không biết bộ dạng thật sự của cậu, nhưng Tịch Du vẫn yên lặng tắt mic, quần bách muốn trốn vào chỗ.

Du lai du khứ: Trái ớt, đều tại cô bắt tôi hát

Đầu óc cậu mơ hồ, vốn định gửi tin QQ cho Trái ớt lại nhầm sang khung bình luận YY, hơn nữa, mắt của các cô gái rất tinh, vừa nhìn thấy sẽ lập tức phản ứng lại ngay.

Đây là tiểu thụ làm nũng hờn dỗi nè, thật muốn ôm một cái.

YY: Mau nép vào lòng đại thần đi thôi.

YY: Du Du không nên xấu hổ, các tỷ tỷ đều rất dịu dàng.

YY: Tiểu trang trí hát lại một bài nữa, tôi quên ghi âm rồi ____

Cổ Ý đứng lúc ra giải vây: “Đã khuya rồi, tất cả mọi người đi ngủ đi.”

YY: Còn chưa đủ mà QAQ Mới nghe được một bài!

YY: Đại thần cùng trang trí lại song ca thêm một bài nữa đi.

Vừa rồi là cậu hát khi không biết chuyện xảy ra, giờ nhất quyết không dễ dàng chấp nhận hát nữa. Cậu gõ QQ của Cổ Ý.

Du lai du khứ: Tôi đi ngủ đây~

Cổ Ý: Ủ, em ngủ ngon.

Sau đó, ID của Tịch Du biến mất trên mic.

YY: Sao lại đi rồi, đừng xấu hổ mà.

YY: Thanh âm của tiểu trang trí thật hay.

...

“Được rồi, mọi người ngủ đi, sau này còn có cơ hội.”

Có lời hẹn này, trong lòng mọi người cân bằng hơn.

YY: Lần sau nhất định phải báo sớm nha!

YY: Nhớ phải kéo theo cả tiểu trang trí nữa nha o(*//// //\\/*)q

Có thể Cổ Ý nhìn thấy bình luận trong YY, khẽ nói một câu “Nếu như em ấy chấp nhận hát”, sau đó rời khỏi phòng.

Đương nhiên, mọi người chỉ mơ hồ nghe thấy đại thần lẩm bẩm gì đó, cụ thể thì nghe không rõ. Nhưng mà được nghe hiện trường đại thần hát, đêm nay đã rất viên mãn rồi o(*//// //\\/*)q

Cổ Ý thấy Tịch Du đã logout đi ngủ, mở weibo của cậu ra xem, tiện thể phát lại cái mới nhất.

Cổ Ý: *Tôi sẽ làm bánh gato nhé // Du lai du khứ: Anh quản gia đưa tôi đi ăn đồ ngọt* *Đã quên mang tiền còn bắt anh ấy mời khách, thật quá mất mặt [Ảnh đồ ngọt được gói trong tủ lạnh][Phát]*

21. Chương 21: An Ủi

Tịch Du ngủ rất say, mơ mơ màng màng cảm thấy có tiếng động gì đó.

Mờ mịt mở mắt ra, Tịch Du thấy có một bóng người đứng bên cửa, đang xoay người rời đi, Tịch Du nhận ra ngay.

“Anh.” Cậu nhẹ nhàng gọi. Người ở cửa dừng lại, “Du Du, anh đánh thức em à?” Sau đó đi tới bên giường, mở đèn ngủ ở đầu giường lên. Ánh sáng chói mắt khiến mắt cậu sinh đau, Tịch Du nhắm mắt lại rồi mới chậm rãi mở ra lần nữa.

Đôi mắt Tịch Dương đỏ ửng, bộ dạng cũng rất tiêu tụy.

“Anh làm sao vậy?”

Tịch Dương lắc đầu, cởi áo khoác, Tịch Du nhích người sang một bên cho anh nằm lên giường. Tịch Dương không chui hẳn người vào chăn, chỉ giang hai tay ôm thắt lưng Tịch Du, bộ dạng yếu đuối làm nũng.

Thanh âm của anh khàn khàn vang lên: “Hôm nay có chút mệt mỏi.”

Trước đây, khi hai anh em còn nhỏ, lúc nào cũng vô cùng thân thiết ngủ chung một giường như vậy. Qua nhiều năm, thật đúng là làm cho người ta hoài niệm quá khứ.

Tịch Du nhẹ giọng đáp lại một tiếng, vươn tay gạt nút tắt, ngọn đèn vàng rực rỡ chậm rãi biến mất.

Nếu anh trai không muốn nói, Tịch Du cũng sẽ không hỏi. Điều cậu có thể làm là bất cứ lúc nào cũng ở bên anh trai cậu.

Sáng sớm khi Tịch Du tỉnh lại, bên cạnh trống không, Tịch Dương đã đi rồi. Quay đầu lại, cậu thấy một tờ ghi chú được dán trên tủ đầu giường.

Anh đi làm, bánh ngọt trong tủ lạnh là mang về cho anh đúng không, anh cầm đi nhé.

Hôm nay được nghỉ, không cần đi học, Tịch Du rửa mặt sạch sẽ, ăn uống xong xuôi rồi ngồi mở máy tính như thường lệ.

Khi cậu đăng nhập vào weibo, lại bị người ta spam. Tịch Du đã quá quen thuộc với cảnh này rồi.

Cổ Ý: *Tôi sẽ làm bánh gato nhé // Du lai du khứ: Anh quản gia đưa tôi đi ăn đồ ngọt* *Đã quên mang tiền còn bắt anh ấy mời khách, thật quá mất mặt [Ảnh đồ ngọt được gói trong tủ lạnh][Phát]*

Tịch Du có thể thống kê ra, người phát lại weibo của cậu nhiều nhất chính là Cổ Ý.

Du lai du khứ: *Vậy nếu có cơ hội, mong được nếm thử bánh gato của đại thần// Cổ Ý: Tôi sẽ làm bánh gato nhé [Phát]*

Khi cậu mở diễn đàn YS, Tịch Du thấy ca hội hôm qua được phát sóng trực tiếp ngay trang đầu, cậu nghĩ có thể người ta sẽ bàn luận về biểu hiện của mình trên YY tối qua, mang tâm trạng tìm tòi cũng sẵn sàng nghênh tiếp gạch đá mà nhấn mở.

1001L: Quá thỏa mãn, tối hôm qua.

1002L: Thanh âm của tiểu trang trí cũng rất hay, rất tình cảm, là tuyệt phối với đại thần.

1003L: Đại thần cùng tiểu trang trí rốt cuộc có quan hệ gì vậy, quan tâm weibo lẫn nhau nhiều như vậy.

1004L: Có hy vọng họ sẽ trở thành một CP chân chính.

1005L: Dù sao tôi cũng đã thích đôi này rồi, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy thân mật trên weibo
o(*//// //*)q

1006L: Lầu trên, bắt tay nào, tài liệu trên weibo đủ để mở lầu CP rồi.

1007L: Nơi này là phát sóng trực tiếp ca hội, ca hội đã kết thúc, có thể kết thúc luôn chủ đề buồn chán này không.

1008L: 1007L cô vào nhầm nhà à, ai quy định kết thúc rồi thì không được tiếp tục thảo luận, topic thông báo ca hội còn bàn rầm rầm, hướng chỉ là ở đây.

1009L: Người ta chỉ là lên mic với nhau một chút, các cô sao phải kích động như vậy, một đám hủ nữ dục

cầu bất mãn(1).

1010L: Thì sao? Cô không phải hủ nữ chắc, còn tỏ ra kì thị người khác.

1011L: Căn bản chỉ là giao lưu trên mic thôi, cho dù là bạn thân thì biểu hiện cũng quá thân mật rồi. Nếu không phải là người yêu thì đó chính là giao lưu.

1012L: Thấy khó chịu thì đừng trả lời, chúng tôi trò chuyện là việc của chúng tôi.

1013L: Thật đáng thương thay cho chỉ số thông minh thấp kém của các cô, tình nguyện tin tưởng giả tạo cũng không muốn đối mặt với sự thật.

1014L: Cô không quản được chúng tôi đâu.

...

Xem những dòng thảo luận từ hài hòa tới kịch liệt, càng ngày càng nghiêm trọng. Tịch Du không phải chưa từng vậy xem những cuộc công kích bàn phím như vậy, chỉ là lần này làm đương sự, cậu cho rằng người ta đang bịa đặt. Quan hệ tốt một chút, tùy ý nói thì là giao lưu, qua miệng người khác thành cái gì thì Tịch Du không quản được, nếu bởi vì vậy mà phải xa lánh Cổ Ý, khiêm tốn trên weibo một chút, Tịch Du hoàn toàn không cần...

Lòng cậu phiền não vô cùng, Tịch Du đóng trắng web, tiếng QQ đột nhiên vang lên, nhưng mà bất ngờ là tên của người gửi. Liễu Tây Dương gọi cậu, cũng không phải Tịch Du block hắn ta, thực ra vẫn đặt hắn trong nhóm bạn tốt, không có việc gì thì không để ý đến hắn, hơn nữa cậu luôn cài đặt ẩn thân mà. Về phần Liễu Tây Dương block cậu, vậy cũng chẳng sao cả.

Liễu Tây Dương: Onl không?

Liễu Tây Dương: Onl không?

Liễu Tây Dương: Onl không?

...

Không phải Tịch Du không muốn để ý, mà là cho dù cậu để ẩn, Liễu Tây Dương vẫn cứ liên tục nhắn tin tới.

Du lai du khứ: Có.

Liều Tây Dương: Anh chia tay với Tiểu Dục rồi.

Du lai du khứ: À.

Tịch Du không hiểu sao hẳn ta phải thông báo việc hai người chia tay cho mình, hơn nữa đó hẳn là chuyện đã xảy ra lâu rồi, mấy vụ chia tay này không có gì vui vẻ để mà khoe khoang.

Liều Tây Dương: Có phải em nói gì với em ấy không?

Du lai du khứ: Tôi có thể nói cái gì?

Liều Tây Dương: Vậy sao em ấy biết được quan hệ trước đây của chúng ta.

Du lai du khứ: Tôi không biết, không thể trả lời. Giống như anh nói vậy, chúng ta không có quan hệ gì hết, xin đừng dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện với tôi.

Liều Tây Dương: Du Du, em trở nên càng ngày càng ngang ngược.

Du lai du khứ: Chẳng rõ chuyện gì lại tới cổ tình gây sự. Còn nữa, Liều Tây Dương, anh cũng trở nên càng ngày càng khốn kiếp rồi.

Gửi xong câu này, Tịch Du tức giận kéo nick của Liều Tây Dương xuống, hẳn ta dám nghi ngờ cậu xúi giục Hứa Dục chia tay với hẳn. Liều Tây Dương, anh cho tới giờ vẫn không hiểu được tôi là người như thế nào.

Tịch Du đăng weibo, bởi vì trong lòng cậu bị Liều Tây Dương khiến cho khó chịu, tựa như một quả bóng bị kim châm vào nổ tanh bành, nóng lòng muốn tìm cho xả giận.

Du lai du khứ: *Chẳng rõ chuyện gì lại tới cổ tình gây sự. Cuối cùng tôi cũng thấy rõ.*

YY: *Tiểu trang trí làm sao vậy?*

YY: *Có phải chuyện bài post không? Đừng để tâm mà, những người đó ăn no làm càn thôi.*

YY: *Thấy rõ thì tốt rồi, cười một cái, chuyện gì cũng không còn ghê gớm nữa.*

YY: *@Cổ Ý đại thần mau tới an ủi tiểu thụ.*

Khi Cổ Ý login, weibo đã bị spam chết luôn. Không riêng gì những dòng phát lại kịch mới, còn có bình

luận và tag. Nhìn nội dung weibo, Cổ Ý phát lại weibo của Tịch Du.

Cổ Ý: ()/ Ôm một cái~ // Du lai du khứ: Chẳng rõ chuyện gì lại tới cổ tình gây sự. Cuối cùng tôi cũng thấy rõ. [Phát]

YY: Lại thấy đại thần làm nũng.

YY: @ Du lai du khứ ()/ Ôm một cái~

YY: Quay đầu lại đi, cậu sẽ thấy được người còn tốt hơn!

...

Xem các fan náo nhiệt spam hai bên, các loại trí tưởng tượng được phát huy.

Cổ Ý: Xảy ra chuyện gì thế?

Du lai du khứ: =.=

Cổ Ý: Xoa xoa đầu.

Du lai du khứ: Biến thành đầu trục.

Cổ Ý: [Tóc giả]

Du lai du khứ: Một chút cũng không buồn cười

...

Có thể kể chuyện ngoài đời của mình cho bạn trên mạng là không đáng tin, nhưng bọn họ cách nhau cái máy tính, không biết nhau ngoài đời, càng thích hợp để tâm sự, dùng cách nhìn khách quan bàn luận về vấn đề của người khác.

Du lai du khứ: Đại thần, anh có từng bị người ta đá bao giờ chưa?

Cổ Ý: Không có, Du Du bị đá sao?

Thực ra cũng không thể nói là đá hay không đá, khi đó cậu có thể cảm nhận được tâm tư kín đáo của Liễu Tây Dương, chỉ là chờ hần tự mình nói ra mà thôi, tới tận khi hần nói không chịu nổi cái nhìn của người ngoài nữa, không muốn chăm sóc một người tàn phế nên chia tay, Tịch Du đã có thể bình tĩnh tiếp nhận, bởi vì cậu đã biết trước rồi.

Cổ Ý: Đó là hần ta không có mắt, sẽ có người tốt hơn thay thế hần.

Du lai du khứ: Anh muốn nói là “Quay đầu lại đi, cậu sẽ thấy được người còn tốt hơn!” sao?

Cổ Ý: Phụt, bị em phát hiện ra rồi.

Du lai du khứ: Lúc tôi nhàn rồi cũng sẽ vào weibo của đại thần xem bình luận gì đó mà.

Cổ Ý: Tôi thấy lời của cô bé này nói rất có lý. Em có thể để ý người bên cạnh mình mà ←_←

Tịch Du biết là Cổ Ý đang ám chỉ gì đó, nhưng cậu không ngờ được ý tứ sâu xa phía sau.

Du lai du khứ: Cảm ơn đã an ủi ^_^

Tịch Du không biết, hay do cố ý bỏ qua không muốn hiểu rõ, thực ra tình cảm nhẹ nhàng đã sớm tiến vào trái tim cậu rồi. Chỉ ít, đã trở thành một thói quen khó lòng thay đổi được, như là quen trò chuyện với ai đó, quen có một người bên cạnh mình.

*Chú thích:

(1) Dục cầu bất mãn: không được thỏa mãn dục vọng.

22. Chương 22: Cửa Sau

Tịch Du đã thoát ly khỏi Trái Ớt, độc lập nhận vẽ poster, chủ yếu là do chính Trái Ớt cũng bận rộn, không thể lúc nào cũng lưu ý giúp cậu được. Vì vậy, Tịch Du quyết định tự mình kiếm việc.

Có đôi khi nhàn rỗi đến đau trứng, nhận một, hai việc cũng không tệ, có thể giúp cậu khỏi buồn lo vô cớ, tập trung vẽ xong tranh lại thấy không còn gì buồn chán hết. Học thêm lớp mỹ thuật, kỹ xảo hội họa của cậu tăng lên nhiều, Tịch Du rất muốn áp dụng thử.

Tuyển trang trí Tuyển một trang trí, poster chính kịch cổ trang, có ba kỳ.

Nội dung như tiêu đề, ai quan tâm xin liên hệ QQ mail: XXXXXXX@qq.com.

Nguyên tác Yểm lệ Link.

Cái topic tuyển người này có lượt view rất cao, là một bài hot, phía dưới đều chúc tổ kịch sớm ngày tìm được trang trí, sớm ra kịch này nọ, tổ kịch cũng đau khổ thổ lộ rằng giờ không có trang trí nào tìm tới cửa.

Văn án: Người ấy là danh tướng, hán trời sinh là nô tài, hai người ở bên nhau vĩnh viễn không được thừa nhận thân phận, hưởng chi đều là thân nam tử.

Tác giả nhắc nhở: Ít ngược về tình cảm, ngược nhiều về thân thể, cẩn thận nhé Xin hãy tin tác giả là mẹ đẻ.

Nhìn hai từ quân thần, Tịch Du đã biết tác phẩm này thuộc loại văn phong nặng nề u ám. Hơn nữa xem số lượng chữ lên đến hàng nghìn, bình luận đều dài, có thể thấy được tác phẩm này nổi tiếng không phải không có lý.

Tịch Du mở ra một bức poster cổ phong, là hình tượng một vị tướng quân, lúc trước nghe xong một bộ kịch cổ phong thì có cảm hứng liền vẽ ra, lần này đúng lúc phát huy tác dụng. Gửi tranh tới hòm thư của chuẩn bị, Tịch Du chờ hồi âm.

“Ngài có một thư mới”, thấy bên góc màn hình thông báo, Tịch Du lập tức mở ra.

Yêu Tử: Cảm ơn sự ủng hộ của trang trí, nhưng poster của bạn và phong cách của kịch không hợp nhau, rất xin lỗi. Mong lần sau có cơ hội hợp tác.

Trong lòng Tịch Du có chút mất mát, gửi trả lời cho người ta, chúc tổ kịch sớm tìm được trang trí, sớm ra kịch. Cậu mở tranh của mình ra xem, tổng thể màu sắc thiên về màu lạnh, vị tướng ngồi trên lưng giục ngựa phi nước đại, bụi bay mù mịt, quần áo nhưng toát lên tư thế oai hùng, kiêu ngạo mạnh mẽ. Phong cách hội họa có thể thay đổi, nếu chuẩn bị nói ra yêu cầu cụ thể, Tịch Du nghĩ mình sẽ làm được, bị người ta hời hợt loại bỏ như vậy khiến cậu không vui.

Du lai du khứ: [Ảnh] Anh thấy tranh này vẽ thế nào?

Tịch Du gửi ảnh của mình cho Cổ Ý xem, để anh đánh giá một chút. Người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, hoặc là có sai sót gì đó mà cậu không chú ý tới. Trạng thái của Cổ Ý là bận rộn, Tịch Du vốn tưởng phải đợi lâu mới nhận được phản hồi, nào ngờ vừa gửi sang đã thấy bên kia lập tức trả lời, mỗi lần tốc độ đều nhanh như vậy khiến Tịch Du sinh ra hoài nghi không biết có phải anh luôn đợi gửi tin tới hay không.

Cổ Ý: Nhìn rất không tệ.

Du lai du khứ: Vừa này đăng kí vào một tổ kịch cổ phong bị người ta cự tuyệt thực sự rất tệ sao?

Cổ Ý: Tôi thấy rất đẹp mà.

Được Cổ Ý khen ngợi vài câu, tâm tình của Tịch Du lập tức tốt lên.

Cổ Ý: Gần đây tôi tiếp một vở kịch cổ phong, đúng lúc thiếu trang trí, em có hứng thú không?

Du lai du khứ: Đây là anh muốn dẫn tôi đi cửa sau?

Cổ Ý: Ừ, người khác tôi không cho đi cửa sau đâu.

Du lai du khứ: Nếu như tổ kịch không thành vấn đề thì tôi có thể.

Cổ Ý: Được, vậy em chờ một chút.

Chắc là Cổ Ý đi thương lượng với người trong tổ kịch, lúc này Tịch Du mới hối hận, thực sự không có vấn đề gì chứ? Dựa vào quan hệ với đại thần liệu có bị tổ kịch mắng là tiểu nhân không? Để không làm đại thần mất mặt, Tịch Du tìm một ít poster kịch đam mỹ cổ phong, chậm rãi xem và phân tích đặc điểm, dự định học hỏi tham khảo.

Đột nhiên nhảy ra một khung yêu cầu, là lời mời vào nhóm, cậu biết đại thần đã bàn bạc xong rồi, không chút do dự nhấn xác định.

Chế tác – Yêu Tử: Tung hoa hoan nghênh trang trí (w

Sùng Dương – Duy Nhất: Hoan nghênh tiểu thụ nhà đại thần.

Quần chúng 123: Trời lên, hoan nghênh trang trí.

Tịch Du thấy được mấy ID quen thuộc, tạm thời không bàn tới Duy Nhất, chú ý là vị chuẩn bị tên Yêu Tử kia. Tên tổ kịch là nhóm Làm sai hóa 2, không nhắc tới tên kịch, nhưng Tịch Du mở sổ QQ ra đối chiếu, quả nhiên là giống nhau như đúc.

Vừa rồi còn bị người ta từ chối, bây giờ dựa vào quan hệ với Cổ Ý mà được chấp nhận, chỉ có thể nói lần thứ hai được chứng kiến kỳ tích của đại thần.

Chế tác – Yêu Tử: Trang trí đâu? Sẽ không bị sự hoan nghênh nhiệt liệt của chúng ta dọa cho chạy mất chứ (_|||)

Sùng Dương – Duy Nhất: Hả là xấu hổ rồi o(> <)o

Lâm Hiền – Cổ Ý: Du Du?

Trong nhóm liên tục có người hỏi, Tịch Du đành mau chóng lên chào.

Trang trí – Du lai du khứ: Chào mọi người, sau này mong chỉ bảo nhiều hơn.

Sùng Dương – Duy Nhất: Quả nhiên đại thần gọi mới lên.

Dù Tịch Du chưa đọc Yểm lệ, nhưng đã biết trong dàn diễn viên có hai chủ dịch là Lâm Hiền và Sùng Dương, xem ra Duy Nhất lại làm CP với Cổ Ý.

Tịch Du không để ý tới cảm giác châm chọc khiêu khích của Duy Nhất, quay sang trả lời tin riêng của Yêu Tử.

Chế tác – Yêu Tử: Thật tình cờ, không ngờ nhanh như vậy đã được hợp tác, hóa ra trang trí mà đại thần quen biết chính là cậu.

Tịch Du ngồi trước máy tính ngượng ngùng, hóa ra cô nàng chuẩn bị này nhận ra được cậu là trang trí mới bị cô từ chối.

Du lai du khứ: Ừ, thật trùng hợp. Không biết chuẩn bị muốn poster có phong cách gì, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Chế tác – Yêu Tử: [Ảnh] Giống như Thiên Thương đại nhân vẽ vậy, bởi vì Yểm lệ có rất nhiều fan, chúng tôi mong muốn kịch này bất kể là STAFF hay CAST đều phải hoàn mỹ.

Du lai du khứ: Vâng vâng.

Tịch Du nhìn poster của Thiên Thương, thoát tiên thấy tranh của người này với mình cũng không hơn kém nhau là mấy. Hơn nữa phong cách tranh không quan trọng, quan trọng là phải phù hợp với kịch. Đại đa số trang trí đều muốn được tự do phát huy mà không bị hạn chế. Nhưng mà những điều này đều do Tịch Du tự mình suy nghĩ, ý kiến này mà nói với chuẩn bị sẽ thành kênh kieu.

Cậu cần phải đón ý hòa theo tổ kịch.

Tạm thời kết thúc trò chuyện với chuẩn bị, cô nàng cũng không nhắn thêm gì nữa.

Cổ Ý: Một lát nữa tôi pia kịch với Duy Nhất, em muốn tới nghe không?

Đây là lần thứ hai đại thần chủ động mới Tịch Du tới nghe đối kịch.

Du lai du khứ: Sẽ không quấy rầy anh chứ?

Cổ Ý: Em cũng là thành viên tổ kịch mà.

Du lai du khứ: Vậy lát nữa tôi tới nghe.

Tịch Du tìm được địa chỉ tải tiểu thuyết Yểm lệ , gửi vào điện thoại di động để đọc. Số YY của tổ kịch được ghi trên thông báo, Tịch Du chép lấy để vào phòng.

Nhìn qua cái ID màu trắng giản dị, lần này không ai lôi cậu vào, Tịch Du đành phải tự mình nhảy xuống phòng. Trong phòng có những âm thanh bất đồng đan xen lẫn nhau, có tiếng cười, tiếng hoan hô, thật náo nhiệt.

Sau đó tất cả yên lặng, đèn xanh trước tên chuẩn bị sáng lên: “Tiểu Duy, cậu phối kịch với đại thần rất không có cảm giác CP, xấu hổ sao? Cứ tưởng tượng đại thần là một người khác đi.”

Duy Nhất nói: “Rất khó nha.”

Cổ Ý vẫn dùng thanh âm vạn năm dịu dàng ấm áp không thay đổi: “Lại đổi thử vài lần nữa, đừng quá khấn trương.”

“Vâng.” Thanh âm mang theo hờn dỗi cùng thỏa mãn đáp lại.

Yêu Tử cất một tiếng: “Cái tên thấy thấy sắc quên nghĩ kia, được lắm, tiếp tục đi.”

“Ai? Sao lại có thêm một ID rồi.” Yêu Tử chột hiếu kỳ hỏi.

Dù tên của người này là = =, Cổ Ý vẫn lập tức nhận ra người mới tới, ID không hề thay đổi, cái tên Tịch Du luôn dùng “Tôi là một con cá.”

“Du Du.”

23. Chương 23: Vuốt Lông

Vốn Tịch Du chỉ muốn tới âm thầm vây xem họ pia kịch, Cổ Ý nhất thời gọi to như thế, cậu đánh bất đắc dĩ gõ chữ trên màn hình.

= =: Tôi chỉ tới vây xem thôi, mọi người cứ tiếp tục.

Yêu Tử cũng không lãng phí thêm thời gian, để hai người bắt đầu đối kịch tiếp.

“Tiểu Duy, câu kia của cậu không được.” “Vẫn không được, làm lại một lần, thân phận của cậu là nô tài, cần phải khiêm nhường một chút.” ... “Được rồi, như vậy tốt.” Cổ Ý cơ bản một lần là qua, Duy Nhất cơ bản toàn bị kẹt lại.

Về cách biểu đạt tình cảm sai, Yêu Tử để Cổ Ý dẫn dắt cậu ta một chút, thúc đẩy Duy Nhất tiến bộ, hiệu quả không tồi.

Tịch Du không phát biểu cảm nghĩ gì, chỉ yên lặng nghe. So với việc nghe kịch đã được phát hành, Tịch Du có khuynh hướng thích nghe thanh của đối kịch của Cổ Ý, bởi vì đạo diễn sẽ vạch ra những lỗi sai trong diễn đạt, CV phải sửa chữa nhiều lần, như vậy sẽ có biến hóa đối lập về cảm xúc, càng khiến người ngoài cảm thụ được sự cố gắng của chủ dịch. Tịch Du chưa đọc nguyên tác, khi nghe đối kịch cũng đoán ra được vài phần hướng phát triển tình tiết trong tiểu thuyết.

Sau khi quen biết Cổ Ý, cậu càng tiện vây xem hiện trường đối kịch.

Nghỉ ngơi giữa cảnh, Yêu Tử thở nhẹ một hơi, đã không còn sự nghiêm túc khi đối kịch: “Đại thần so với đạo diễn như tôi còn vất vả hơn, Tiểu Duy, có phải cậu bất mãn với tôi không, hay là tôi rời đi để các người một đối một nhé?” Thanh âm lạnh lạnh mang theo ý trêu chọc dày đặc.

Duy Nhất ngại biện nói: “Yêu Tử, cô cũng đâu phải không rõ tôi nắm bắt cảm xúc nhân vật kém, đại thần, anh đừng để bụng nha.” Khi nói với Cổ Ý, biểu hiện của Duy Nhất trở nên tương đối rụt rè, cẩn thận.

“Có đại thần ở đây, cậu sợ gì chứ hả tiểu thụ nhà đại thần?” Yêu Tử dựa trên thân phận công thụ trong kịch mà trêu Duy Nhất.

Nhưng người bị bỏ quên trong góc đột nhiên được nhớ tới. “Du Du mới là tiểu thụ nhà đại thần.” Hiển nhiên Duy Nhất tự chủ trương lôi chuyện Tịch Du mượn hơi quan hệ với Cổ Ý để vào tổ kịch. Vốn hai người chỉ dừng lại ở thân phận bạn bè tốt, thoáng cái đã bị người ta kéo gần, Tịch Du nhạy cảm thấy Duy Nhất đang mượn cơ thử phản ứng của cậu.

Duy Nhất không phải người tùy ý hay nói giỡn, câu nói kia qua loa có chút giả tạo.

Tịch Du không thích mang thù, cho dù là bạn trai cũ của bạn trai cũ, cậu cũng không có thù hận gì. Nhưng

có vẻ như Duy Nhất không nghĩ thế, Tịch Du càng không muốn để ý tới người này.

Yêu Tử nói tiếp: “Trang trí lên mic đi, chúng ta cùng nhau tâm sự.”

Du lai du khứ: Mọi người cứ tiếp tục đi, tôi đang bận.

Lần đối kịch của Cổ Ý đã kết thúc, Tịch Du không cần thiết phải trò chuyện với người xa lạ làm gì.

Vừa nhìn cách trả lời đã biết tâm trạng của cậu không tốt, mang theo ý hờ hững lãnh đạm, ám chỉ người lạ đừng đến gần mình.

Mọi người ở đây đồng thời trầm mặc, Tịch Du lại gõ tiếp một câu.

Du lai du khứ: Đại thần, tôi bận việc, vậy móng~

Sau đó mang theo áo trắng trời khỏi phòng đối kịch.

Duy Nhất cho rằng mình đã làm sai, vội vàng áy náy: “Đại thần, Du Du sẽ không giận chứ?”

Cổ Ý nhàn nhạt cười, “Không sao, tôi đi vượt lông, phần còn lại lần sau chúng ta làm tiếp nhé.” Sau đó cũng rời phòng theo Tịch Du.

Trong phòng YY chỉ còn lại Yêu Tử cùng Duy Nhất.

Yêu Tử rất bất mãn với sự xa cách của Tịch Du, khó chịu nói với Duy Nhất: “Trang trí này tính tình thật tệ, không phải chỉ là kẻ tàn phế thôi sao.”

Duy Nhất vội vã cắt lời cô: “Yêu Tử!” May mà Cổ Ý đã rời đi, trong phòng chỉ có hai người, “Phần còn lại cô chỉ dẫn cho tôi đi, lần sau sẽ không làm mất thời gian của đại thần.”

“Được rồi.”

Cổ Ý không biết phải mở lời với cậu thế nào, dù sao cũng không thể hỏi “Em giận à?”. Cổ Ý vững tin lúc này Tịch Du đối với mình hoàn toàn là quan hệ bạn bè đơn thuần, hỏi như vậy sẽ khiến cậu xấu hổ. Trong khi anh đang suy nghĩ nên dùng từ ngữ thế nào mới đúng, Tịch Du đã nhún tới trước.

Du lai du khứ: Đại thần, anh nghĩ poster kỳ một nên thiết kế thế nào cho hợp.

Cổ Ý: Chuẩn bị không yêu cầu sao?

Du lai du khứ: Cô ấy nói tùy tôi, tôi muốn hỏi ý kiến anh một chút.

Cổ Ý đã xem kịch bản không dưới năm lần, giờ vội vã lướt qua, tìm một đoạn có thể áp dụng vẽ poster kịch.

Cổ Ý: Cảnh năm đi, thụ bị phát, công ở một bên đau lòng yêu thương, ấn nhãn nhưng bất lực.

Tịch Du không lập tức trả lời, chắc là đi xem kịch bản.

Du lai du khứ: Được rồi, tôi đi vẽ tranh cảnh này, cảm ơn đại thần nhắc nhở (w<.)) .

Cổ Ý: Không cần khách khí.

Du lai du khứ: Tiện thể biểu lộ một lần, diễn xuất của đại thần quả nhiên rất tuyệt.

Mỗi khi được nghe hiện trường, Tịch Du luôn cảm thấy thanh âm của đại thần có sức quyến rũ khác nhau. Với mỗi vai diễn, Cổ Ý sẽ có cách biểu đạt khác nhau. Dù là ôn nhu hay khí phách, đối với người nghe, thính giác luôn có cảm giác được hưởng thụ.

Cổ Ý: Poster của Du Du cũng rất tuyệt mà.

Lại một cuộc đối thoại như vậy, mỗi lần Tịch Du muốn chân thành tán thưởng anh một phen, Cổ Ý sẽ đáp lại ý như thế. Cũng không thể nói Cổ Ý chỉ đang qua loa lấy lệ, có thể anh thực sự thích poster của mình.

Trong ngực cậu mơ hồ khó chịu, Tịch Du nghĩ chắc là do thời tiết khô nóng, không qua để tâm, nói chuyện phiếm với Cổ Ý xong thì bắt đầu vẽ.

Đang làm dang dở, Yêu Tử đột nhiên nhấc tới.

Chế tác – Yêu Tử: Poster vẽ cảnh hai đi.

Tịch Du nhìn qua kịch bản, cảnh hai là công đang ở thư phòng nghỉ ngơi, thụ nhẹ chân tiến đến đắp chăn cho hắn.

Chế tác – Yêu Tử: Phải có hiệu quả như vậy. Bối cảnh là thư phòng, có cửa sổ, bên ngoài có cây đào, hoa đào theo gió tan tác rơi xuống đất. Thụ cúi người đắp chăn cho công, ánh mắt mang theo lưu luyến.

Du lai du khứ: tôi đã bắt đầu vẽ rồi, gửi cho cô xem thử.

Văn kiện vừa gửi qua, Yêu Tử nhận được đã lập tức trả lời.

Chế tác – Yêu Tử: Quá ngược rồi, sẽ dọa người nghe sợ chạy mất, làm theo phương án tôi nói đi.

Cũng may tranh chưa vẽ được nhiều.

Du lai du khứ: Được.

Kỳ thực cái mà Yêu Tử nói còn rườm rà hơn, vẽ cây đào với cánh hoa, nhìn tưởng vật nhỏ, nhưng lại là phần tinh xảo nhất. Biểu tình của thụ, biểu hiện của ánh mắt, cũng là một chỗ khó.

Tịch Du càng ngày càng thấy ngực khó chịu, không ngồi nổi, đành phải lên giường nằm một chút.

Vội người trong chăn, Tịch Du gọi điện thoại cho Cố Lãm, bảo anh không cần phải làm nhiều cơm, bởi vì cậu không muốn ăn. Cậu nói dối Cố Lãm là mình đã ăn xong rồi, nếu không Cố Lãm nhất định sẽ hỏi tới hỏi lui.

Làn gió ngoài cửa sổ thoáng tới, mang theo cảm giác man mát nhẹ nhàng. Tịch Du sợ rằng mình đã sinh bệnh, nghỉ ngơi thoải mái, ngủ một giấc hẳn là không sao. Cậu chậm rãi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

24. Chương 24: Duy Nhất

Duy Nhất chủ động mời Cố Ý đối kịch, mặc dù cách lần trước không lâu, nhưng Duy Nhất vẫn muốn thử một lần, không ngờ là thành công.

Lần này trong phòng YY chỉ có hai người Cố Ý và Duy Nhất.

Làm lại một lần phần lúc sáng đã đối, Duy Nhất cảm thấy diễn xuất của mình đã ổn rồi, cũng nhận được sự đánh giá cao của Cố Ý. Anh nói anh đã gửi âm thô cho chuẩn bị. Vậy mà anh vẫn bớt thời gian đối kịch với cậu, Duy Nhất vô cùng cảm kích.

Được nửa giờ, Duy Nhất muốn nghỉ ngơi, để khuấy động bầu không khí, mong muốn gần gũi Cố Ý hơn, cậu nhân thời gian trống trò chuyện cùng Cố Ý. Anh kiên trì nghe Duy Nhất kể một chút chuyện thú vị quanh mình, thỉnh thoảng cũng đón ý đáp lời, nếu như không phải biết rõ đại thần với mình chỉ là người xa lạ, thiếu chút nữa Duy Nhất đã có cảm giác mình quen biết Cố Ý từ lâu.

“Đại thần, có thể hỏi anh một chuyện cá nhân không?” Duy Nhất thử thăm dò, nếu nói tới vấn đề cá nhân, tất nhiên không thích hợp để hỏi đối phương, nhưng Duy Nhất vẫn muốn biết, đành mượn cơ hội này.

Cổ Ý hoàn toàn không ngại, thanh âm vẫn dịu dàng như trước: “Cái gì?”

Duy Nhất ậm ừ mãi mới nói một câu: “Đại... Đại thần, anh có bạn trai không?”

Cổ Ý trước giờ không tiết lộ thông tin nào là mình còn độc thân, cũng không tiết lộ mình đã ra khỏi đội ngũ FA(1), không ai hỏi tới thì Cổ Ý cũng không chủ động nói ra làm gì. Bởi vì fan kịch chỉ cần YY các CP trong vòng phối là đủ thỏa mãn rồi, chẳng ai an nhàn đi tò mò chuyện sinh hoạt cá nhân của thần tượng.

Cổ Ý dường như không ngại bị hỏi chuyện đời tư, chỉ ít từ thanh âm dịu dàng của anh có thể nhận ra điều đó. “Không có.”

Duy Nhất ở đầu bên kia hơi thở hắt ra, không quá rõ ràng.

“Nhưng mà...” Trái tim cậu run lên.

Duy Nhất xiết chặt hai tay, có điều cậu đoán trước được.

“Có người tôi thích, còn đang theo đuổi.”

Quả nhiên...

Trong lòng Duy Nhất đã đoán ra rồi, lòng hiếu kì đã nổi lên, không chú ý tiếp tục hỏi, “Là Du Du sao?” Câu hỏi mang theo chút hoài nghi, chút chần chừ, thực ra Duy Nhất không tình nguyện nghĩ tới người này, nhưng gần đây người xuất hiện gần gũi với Cổ Ý nhất, chỉ có thể là Tịch Du.

Đèn xanh sáng lên, nhưng không đợi được Cổ Ý trả lời. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng tạp âm, sau đó Duy Nhất nghe được tiếng chuông trừ tình.

Cổ Ý tắt mic nghe điện thoại.

Ở bên kia, Duy Nhất còn đang nhìn chằm chằm vào khung xác nhận “Xin hãy gửi tin xác minh” trên màn hình, trong lòng dao động bất định. Cậu còn chưa thêm bạn Cổ Ý, tuy rằng chỉ cần nhấn chuột một cái là được, nhưng cần dùng dũng khí thật lớn. Sợ bị cự tuyệt, lại sợ xấu hổ sau khi thêm bạn không tìm được đề tài để nói chuyện. Duy Nhất nghĩ giữa mình và Cổ Ý dường như không biết bắt đầu bằng cái gì với loại quan hệ không phải người lạ cũng chẳng phải người quen này.

Bởi vì Duy Nhất hoàn toàn không thân Cổ Ý, đụng mặt vài lần trong tổ kịch, cơ hội tiếp xúc này nọ căn

bản là không nhiều.

Không biết, Tịch Du và Cổ Ý trò chuyện thì nói về cái gì.

Thanh âm dịu dàng lần nữa vang lên bên tai, tựa như lúc còn đang đối kịch: “Duy Nhất, xin lỗi, tôi có việc phải out.”

Nghe giọng anh có vẻ sốt ruột, Duy Nhất “ừ” một tiếng biểu thị mình biết rồi.

Nick của Cổ Ý lập tức rời khỏi phòng, ngay cả QQ cũng nhanh chóng logout.

Cuối cùng, Duy Nhất đành phải tắt khung xin thêm bạn đi. Anh gọi cậu là “Duy Nhất” mà không phải là “Tiểu Duy”, xưng hô như vậy có thể biểu hiện rõ khoảng cách giữa bọn họ.

Cậu lật xem weibo của Cổ Ý. Duy Nhất gia nhập giới vồng phối khi Cổ Ý đã lui giới rồi, chỉ biết được anh qua lời kể của Trái Ớt. Ngữ khí si mê của cô nàng nghe rất khoa trương, Duy Nhất mới tìm nghe thử một tác phẩm của Cổ Ý.

Bàn tới công âm hay trong giới vồng phối có thể tóm một bó lớn, khi Duy Nhất nghe được thanh âm của Cổ Ý cũng chỉ nghĩ nó hay vậy mà thôi. Nhưng phải là một người như thế nào để khi lui giới rồi, trong weibo vẫn có fan không ngừng nhấn lại ở bài đăng mới nhất, “năm mới vui vẻ”, “sinh nhật vui vẻ”, “đại thần bao giờ mới về cho em ngắm một cái”... Từng câu, từng câu đều chứa đựng biết bao tưởng niệm.

Ba năm trôi qua vẫn không thay đổi, Duy Nhất cuối cùng cũng hiểu thế nào là CV tử huyệt của giới vồng phối.

Nhìn lại cậu, mới có 1000 fan, sẽ chỉ ở trên weibo giả vờ ngây thơ làm nũng, khi hẹn hò với Liễu Tây Dương mới khoe bạn trai, thân mật ân ái, thoát nhìn bình luận với phát lại cũng tương đối nhiều.

Một CV chẳng bao giờ có fan vĩnh viễn, giới vồng phối chính là như thế, người cũ lui xuống, người mới tiến lên, còn ai nhớ kỹ một CV từng huy hoàng nữa.

Vậy mà Cổ Ý là người khiến fan phải hoài niệm mãi mãi.

Trên weibo trước đây, đa phần Cổ Ý đều phát lại weibo đăng kịch, thỉnh thoảng mới đăng vài trạng thái, hiếm của hiếm mới thấy, vừa nhìn đã biết là một người rất nghiêm túc. Thế nhưng sau khi trở về giới vồng phối, nơi nơi chốn chốn đều có thể thấy anh trêu đùa với Tịch Du, mang theo chút dí dỏm hài hước.

Duy Nhất thừa nhận, cậu đồ kị, lần này lại là vì Tịch Du.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng, đột nhiên Yêu Tử gửi tin tới.

Yêu Tử: — Lúc nào cậu giao âm, đại thần đã giao rồi.

Duy Nhất: Tối nay gửi cho cô, gấp cái gì chứ.

Yêu Tử: Tổ kịch hàng xóm một năm phát sáu kỳ, chúng ta phải vượt qua họ.

Duy Nhất: OTZ

Yêu Tử: Trang trí gọi mãi mà không được, sao có thể như vậy, cản trở người khác

Duy Nhất: Không onl sao?

Yêu Tử: Đúng vậy, không phải cậu ta nói ngày nào cũng onl sao, thế nào vừa vào tổ kịch của chúng ta đã như vậy, bực thật.

Duy Nhất: Tôi vừa cùng đại thần đối kịch đó (^o^)/~

Yêu Tử: — Hưng phấn vậy? Rung động rồi?

Duy Nhất: Đại thần là một người rất ôn nhu.

Yêu Tử: Giờ cậu mới phát hiện ra sao? Động lòng rồi thì ra tay liền đi, đại thần sẽ không chờ cậu đâu.

Tiểu thụ theo đuổi tiểu công cùng nguyên lý với nữ theo đuổi nam. Năm ấy là Liễu Tây Dương theo đuổi Duy Nhất, được người ta theo đuổi rất có cảm giác an toàn, thêm cảm giác hư vinh, như vậy mới chứng minh tầm quan trọng của mình trong lòng đối phương.

Biết rằng có một người thích bạn, bạn cũng sẽ vô thức chú ý đến người đó, bất giác nảy sinh tình cảm kì lạ với người đó. Duy Nhất đối với Liễu Tây Dương chính là như vậy.

Giống như Yêu Tử nói, nếu muốn có được Cổ Ý, chỉ có tự mình ra tay, thế nhưng, Duy Nhất không buông bỏ được mặt mũi được.

Yêu Tử: Hẹn hò với đại thần mới có lợi, cậu xem Kỳ Miêu gia nhập giới cùng thời với cậu, chạy theo tử hòng, giờ sống thật tốt.

Kỳ Miêu cùng Duy Nhất gia nhập giới gần nhau, thanh âm cũng gần giống nhau, mềm mại nhu hòa, đáng yêu thụ, ngay từ đầu, giữa hai người không có khoảng cách khác biệt. Nhưng dần dần, Duy Nhất bị bỏ lại phía sau. Một là Kỳ Miêu phối H quá cứng luôn bị ném đá đột nhiên tiến bộ, luôn luôn nhận phối H được mọi người thích nghe nhiều hơn, Duy Nhất lại không nhận nhiều. Thứ hai là Kỳ Miêu đang hẹn hò cùng với một đại thần võng phối đã lui giới, dẫn tới lượng fan tiếp viện cũng tăng lên, yêu ai yêu cả đường đi lối về mà.

Dẫu Duy Nhất cho rằng mình phối kịch tốt hơn Kỳ Miêu thế nào thì cũng vô dùng, Kỳ Miêu có một đại thần che chở cho hần tất cả.

Mà Yêu Tử nói cũng không sai, Cổ Ý có thể làm vậy cho cậu.

Có người mình thích, còn đang theo đuổi. Nói cách khác là chưa cùng một chỗ, chuyện tương lai ai mà biết trước được nha (_)

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là “Thoát đoàn”. Đoàn ở đây là “đoàn đi tìm chết”, cụm từ được sử dụng trên mạng ám chỉ những người độc thân, đồng thời phản đối có người yêu, coi người yêu là địch thủ. Đơn giản có thể sử dụng khi bạn không có bạn trai, hoặc bạn gái. Nếu bạn đã có người yêu, chính là đã “thoát đoàn”.

25. Chương 25: Chăm Sóc

Tịch Du nghĩ mình chỉ ngủ một lúc thôi, cuối cùng lại bị sức nặng trên ngực đè tỉnh. Hít thở sâu nhiều lần để mình bình tĩnh thả lỏng một chút, trong ngực vẫn có cảm giác nặng nề khó chịu.

Cậu sờ trán mình, không có nóng mà. Khí trời vừa khô vừa oi, chính cậu cũng không ngờ bên trong mình phản ứng lớn như vậy.

Giơ tay lên vuốt ngực, bình ổn di động lên xuống.

Khi cậu nửa đứng dậy, trong ngực bỗng co rút căng thẳng, Tịch Du vội vàng rút thùng rác đặt bên giường ra, nôn hết những gì đọng mãnh trào lên miệng.

Nôn quá nhiều, ngay cả xương sườn cũng có cảm giác đau đớn.

Cậu dùng khăn tay lau miệng mình, ngửi được mùi hôi hôi. Cảm giác khó chịu đã giảm bớt không ít, ngực cũng trở nên bình thường hơn.

Nửa dựa vào giường, Tịch Du than thở thân thể không chịu thua kém của mình, sao lúc nào cũng yếu đuối như vậy.

Đầu óc đã tỉnh táo lại, vẫn muốn ngủ thêm một chút, Tịch Du cố gắng đứng lên, định tới buồng vệ sinh súc miệng. Kết quả đột nhiên không nhận được, lần này đã quá trễ, trực tiếp nôn lên sàn nhà.

Toàn bộ gian phòng phảng phất mùi chua khó ngửi, cái này càng làm cho người ta muốn nôn hơn.

Thân thể không chịu nổi nữa, Tịch Du gọi điện thoại cho Tịch Dương, nhân cơ hội này kêu gọi con người cả ngày lưu luyến bên ngoài không về nhà trở về.

Cả người cậu cong lại, chui trong ổ chăn. Tịch Du dụi đôi mắt chua xót, thẳng thắn nhắm mắt lại.

Khi Cố Lãm tới, chỉ thấy Tịch Du cuộn người trong chăn, lộ ra mỗi cái đầu, thần tình mệt mỏi.

Thấy được bãi màu trắng xanh trên mặt đất, Cố Lãm đoán bệnh của Tịch Du trở nặng. Đầu tiên anh nghĩ cậu phát sốt, sờ lên trán lại thấy rất bình thường. Đã ới hết rồi, chẳng lẽ là ăn phải đồ ôi thiu?

Vốn Tịch Du cũng không ngủ sâu, trên trán được một bàn tay dịu dàng bao phủ, cậu tưởng Tịch Dương tới. Người đang ôm đặc biệt yếu đuối, thanh âm kiềm nén run rẩy của Tịch Du vang lên: “Anh, em khó chịu.”

Đôi mắt phiếm lệ vô cùng đáng thương thẳng tắp tiến vào đáy mắt Cố Lãm.

“Du Du, có phải em đã ăn gì không tốt không?”

Tịch Du lầm bầm: “Không có... Em chỉ ăn mấy cái bánh gato thôi.”

Cố Lãm yêu thương nhìn bộ dáng vô lực của Tịch Du, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định đưa cậu đi viện.

“Anh đưa em đi bệnh viện.”

Tịch Du vẫn không nhúc nhích, lười biếng nói: “Em không muốn thay quần áo.”

Quần áo để ở trên giường, Cố Lãm cầm lên, trước tiên giúp cậu cởi nút áo ngủ.

“Lạnh chết em!” Tịch Du giãy dụa trốn vào trong chăn.

Nhiệt độ trong nhà rất nóng, nhưng Tịch Du vẫn thấy lạnh. Cố Lãm đành phải vói tay vào trong chăn giúp

cậu cởi quần áo.

“Nào, đưa tay ra.”

Tịch Du ngoan ngoãn giơ tay.

Chiếc áo ngủ bị thân thể chặn cuối cùng cũng bị rút ra.

Cố Lãm ngồi ở trên giường, để Tịch Du dựa vào người anh, giúp cậu mặc áo vào. Lại tới quần.

“Nào, ôm lấy cổ anh.”

Tịch Du ngoan ngoãn vươn hai tay vòng qua cổ Cố Lãm.

Lúc này cậu mới mở to hai mắt đầy tơ máu, ngây người nhìn Cố Lãm, nhận ra người trước mắt, “Anh Cố Lãm.” Tịch Du kêu một tiếng rồi lại nhắm mắt, cái đầu vùi vào lòng Cố Lãm trốn.

Cố Lãm không ngừng tay, nhanh chóng đưa cậu đi bệnh viện.

Quả nhiên không sai, bị ngộ độc thực phẩm khiến Tịch Du sốt nhẹ, truyền hai bình nước là có thể xuất viện.

Trong phòng truyền nước có mùi thuốc khó ngửi, người rất đông, tiếng TV huyền ảo hòa cùng tiếng ho, tiếng cười đùa âm ỉ, rất ồn ào.

Cố Lãm đưa người vào góc phòng.

Lúc này Tịch Du đã có chút thanh tỉnh, cũng biết Tịch Dương lại giao mình cho Cố Lãm. Tịch Dương bất hạnh bị cậu oán giận dưới đáy lòng, thật là một tên anh trai không đáng tin.

Hộ sĩ đâm kim tiêm vào. Trong ấn tượng của cậu, tiêm rất đau, một cái kim nho nhỏ như vậy đâm sâu vào thịt của mình, còn bơm dịch thể gì đó vào người, quá là đáng sợ.

Cậu khấn trương nhìn chăm chăm hộ sĩ chuẩn bị, bởi vì sợ hãi, Tịch Du quay đầu sang nhìn Cố Lãm ngồi bên cạnh, trong mắt toát lên vẻ đáng thương làm người ta luyến tiếc.

Cố Lãm dùng giọng nói đầy từ tính của mình an ủi: “Không đau đâu.” Cố Lãm khó có được lúc hưởng thụ sự toàn tâm toàn ý ỷ lại của Tịch Du trước mặt mình.

Khi người ta ôm là lúc không phòng bị nhất, Cố Lãm nghĩ cần phải kéo gần khoảng cách giữa hai người. Ở bên em khi em ôm, quan tâm em, loại cảm động này rất dễ dàng tiến vào trái tim đối phương, biến thành thiện cảm.

Tịch Du từ từ nhắm mắt, bộ dáng kiên nhẫn chịu đựng khiến cho hộ sĩ cười tới suýt nữa đâm nhầm. Kim tiêm đâm vào sẽ không đau, Tịch Du cứng ngắc không dám động, chỉ sợ đâm lệch sẽ sưng tấy lên.

Cố Lãm biết Tịch Du từ trưa đã không ăn gì, có ăn cũng đã nôn ra hết rồi, trong bụng chắc chắn trống rỗng.

Anh ra ngoài mua cháo về, Tịch Du dùng tay trái không thuận múc cháo. Ừm, ăn rất ngon.

“Không phải em bảo đã ăn trưa rồi sao?”

Lời nói dối bị vạch trần, Tịch Du xấu hổ cười cười.

“Cơm anh làm không thể ăn sao?” Cố Lãm mượn cớ hỏi.

Tịch Du lắc đầu, trên thực tế thì Cố Lãm nấu còn ngon hơn Tịch Dương.

“Anh đã làm gì khiến em không hài lòng sao?”

Tịch Du mãnh liệt lắc đầu. Một quản gia toàn năng ôn nhu sẵn sàng như thế, đâu có gì để xoi mói đâu.

Cố Lãm thở dài, bộ dạng uể oải quả thực như nguyên nhân lần này khiến Tịch Du ốm là do anh sai lầm vậy.

“Là em không muốn ăn không muốn uống, lại không muốn làm phiền anh tới uống công.”

Đôi mắt sâu thẳm hun hút nhìn chằm chằm Tịch Du, mỗi câu mỗi chữ đều mang theo tình cảm sâu sắc: “Thân thể không thoải mái cứ nói với anh, người chịu khổ là em mà.”

Tịch Du nhỏ giọng giải thích: “Thực ra em cứ nghĩ chỉ cần ngủ một giấc là ổn rồi, đột nhiên lại nhớ ra giờ thân thể không còn giống như trước nữa.” Mang theo chán nản bất đắc dĩ, Tịch Du dường như vẫn không thoát được khúc mắc tàn tật của mình.

Cho dù lúc nào cũng chôn sâu nó trong lòng, nhưng mỗi khi có cơ hội, nỗi mất mát ấy lại xuất hiện.

“Em sinh bệnh, anh sẽ đau lòng.” Tịch Du thấy khóe mắt đuôi mày Cố Lãm đều mang theo tình cảm luyến

tiếc, nghe vậy làm cậu then thùng. Tịch Du đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn thẳng anh, chỉ yên lặng xúc từng thìa cháo vào miệng cho tới tận khi thấy đầy.

Rõ ràng là ý tứ lẩn tránh, Cố Lãm nhìn Tịch Du vẫn cúi đầu, động tác bất an mắt tự nhiên.

Đối với kết quả này, Cố Lãm cũng thấy thất vọng. Du Du, chỉ ít khi em ôm, người ở bên em, là anh.

Hai bình nước tí tách chảy cũng mất hơn một giờ, căn bản không thể nào nhanh chóng tháo kim ra được.

Tịch Du quay sang nói với Cố Lãm: “Anh Cố Lãm, cho em mượn điện thoại chơi điện tử đi.”

Cố Lãm lấy điện thoại, khi đang định rút ra ngoài, đột nhiên dừng lại.

Nhìn màn hình di động trên điện thoại, anh nói với Tịch Du: “Điện thoại hết pin rồi.”

“A.” Tịch Du nhăn mày, chép chép miệng, đành phải chấp nhận cùng mấy bạn nhỏ trong phòng xem tiết mục thiếu nhi trên TV ăng ten.

Cố Lãm nhân lúc Tịch Du không chú ý, thò tay vào ấn phím trên điện thoại, cho tới khi màn hình hoàn toàn tối đen, Cố Lãm mới an tâm bỏ máy vào túi.

26. Chương 26: Bị Ném Đá

Tịch Du nằm ở trên giường nhìn Cố Lãm bận bịu dọn dẹp tang vật dưới sàn nhà, quét hết bụi bặm chồng chất, thông gió.

Động tác của anh rất thuần thực, một chút cũng không mất kiên nhẫn.

Tịch Du vẫn luôn ngấm nhìn Cố Lãm bởi vì thực sự không hiểu nổi những lời anh nói có ý gì, “Em sinh bệnh, anh sẽ đau lòng.” Cậu cố gắng suy đoán, phải biết rằng cho dù là bạn thân nhất, lúc đau ốm nhiều lắm cũng chỉ dùng từ “lo lắng”, căn bản không dùng “đau lòng”, đúng là kỳ quái. Nghĩ tới hết mọi khả năng, khi Cố Lãm nói những lời này, nét mặt anh nghiêm túc như vậy, biểu thị rằng những lời này đối với anh là hiển nhiên.

Có phải cậu suy nghĩ nhiều hay không, cậu...

Cố Lãm quay đầu lại nhìn Tịch Du, đôi mắt cậu sâu xa nhìn anh, biểu tình chìm trong suy nghĩ miên man. Khung cảnh trước mắt rõ nét hơn, lúc này Tịch Du mới dần nhận ra mình chẳng hay đã nghĩ đến mất hồn

từ lúc nào, chỉ thấy vẻ mặt dịu dàng của Cố Lãm rõ ràng trước mắt.

“Anh Cố Lãm, hôm nay anh vất vả rồi.”

Đưa cậu đi bệnh viện, mất gần hai tiếng đồng hồ chờ cậu truyền nước, đưa cậu về nhà, không chút nhần nhó mặt mày dọn dẹp chỗ ô ứ trên sàn và căn phòng toàn mùi chua thối. Tuy rằng bọc bên ngoài thân phận “quản gia”, nhưng Tịch Du viết, chẳng có ai nhàn rỗi chạy đi làm bảo mẫu của người khác cả.

Trừ phi người kia cam tâm tình nguyện, thích làm thế.

Cố Lãm đặt chén nước nóng lên tủ đầu giường: “Lát nữa nhớ phải uống thuốc.”

Tịch Du gật đầu.

Cố Lãm mặc áo khoác vào chuẩn bị ra ngoài, nhìn theo bóng lưng to cao lại mang vẻ mệt nhọc của anh, Tịch Du gọi anh trước khi anh kịp đi.

“Anh Cố Lãm, đi đường cẩn thận.”

Dáng vẻ tươi cười xán lạn vô cùng lại có chút cứng ngắc của cậu chiếu vào đôi mắt Cố Lãm.

“Ừ.” Cố Lãm đi ra ngoài, tiện thể đóng chặt cửa.

Chậm rãi thả lỏng bàn tay đang xiết chặt, khi đoán ra tâm tư của Cố Lãm đối với mình, Tịch Du không biết phải ở chung với anh thế nào. Cố Lãm không vạch trần cậu, chính cậu vốn không nên tùy tiện mơ tưởng. Có thể Tịch Du ngốc nghếch, nhưng một khi đã nhận ra tình cảm của Cố Lãm, làm sao có thể giả vờ không biết.

Suy nghĩ của Tịch Du vốn rất đơn giản. Lúc nào cũng chỉ coi Cố Lãm là anh Cố Lãm, không được nghĩ lung tung. Vậy nên, khi có biến cố bất thành hình xảy ra, Tịch Du lo lắng không biết phải đối mặt với Cố Lãm thế nào.

Rì rì rì...

Điện thoại trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, có vẻ cấp thiết.

Vừa mới nhấn nút nghe, tai cậu thiếu chút nữa bị thủng luôn. Nếu không nhìn tên hiển thị trên màn hình, Tịch Du còn không nhận ra người gọi tới là ai.

Trái ớt ở đầu dây bên kia vẫn duy trì giọng nói khùng khiếp không cân xứng với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

“Chị đây gọi cho cậu cả chục cuộc rồi đấy biết không, sao giờ mới nghe máy hả?”

Tịch Du tiêu hóa mãi mới xong câu nói của Trái ớt, áy náy trả lời, “Có chuyện gì vậy?”

“Mau mở máy tính ra xem trang đầu diễn đàn đi, dọa chết cậu luôn!”

Có chuyện gì khẩn cấp vậy chứ. Tịch Du ngắt điện thoại, đặt máy tính xách tay lên giường chơi.

Đăng nhập QQ, rất nhiều ava nhấp nháy liên hồi khiến người ta choáng váng, Tịch Du nhấn tắt toàn bộ, biểu tượng trở về lại hình chú chim cánh cụt màu đen đứng im không nhúc nhích.

Mở trang web, lên diễn đàn.

Topic: Tịch Du

Liếc mắt đã trông thấy tên mình, thảo nào Trái ớt vội vàng như vậy, hóa ra tên thật của cậu xuất hiện ở này bài post đầu trang, còn nội dung của nó chắc tám, chín phần đều nói về cậu rồi.

Trái ớt nói có thể hù chết mình, nhưng chung quy là nội dung ghê sợ như thế nào. Tịch Du nhấn mở.

0L: Tịch Du, quen biết cậu hơn một năm thật không ngờ cậu lại là loại người tâm tư xấu xa như thế, chia tay rồi còn không để người khác sống an lành, ly gián quan hệ giữa tôi cùng Tiểu Duy, có phải cậu rất đắc ý hay không? Như cậu mong muốn, tôi chia tay với em ấy rồi. Còn cậu lại lập tức tìm một thằng đàn ông khác thân mật ân ái. Cậu biết rõ tôi không phải người thích tự làm khó bản thân mình, cùng lắm thì “cá chết lưới rách”. Nghe nói trong giới vồng phối nick của cậu là Du lai du khứ, một trang trí, không rõ mọi người có biết không. Tôi không thể nói chính xác, vì thật ra tôi không chơi vồng phối.

1L: Cái tình huống gì đây Σ(° °|||) Thật hay giả?

2L: Xi căng đan thật lớn.

3L: Không chơi vồng phối mà có thể mò tới tận đây sao? LZ, anh xác định phía sau anh không có ai chứ? Nếu ngay cả tên thật của Du lai du khứ (nếu tôi đoán không nhầm thì chính là tiêu đề) đều nói hẵn ra rồi, chính anh cùng người tên Tiểu Duy kia của anh sao không lộ rõ người thật ra đây.

4L: Đời thật cũng không yên ổn.

5L: JP(1) phải đuổi, sớm đã không vừa mắt cậu ta, dám ôm đùi đại thần, Cổ Ý, anh tỉnh lại đi.

6L: Quan hệ gì tới đại thần chứ, nhẹ nhàng ôm đi~

7L: Việc nhà có thể đóng cửa tự bảo nhau mà, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài có biết không, anh thật ngu ngốc.

8L: Du lai du khứ coi như tham gia vòng phối cũng lâu, nếu RP(2) không tốt thì đào thải đi, đỡ cho mọi người kết nhầm bạn xấu.

9L: Vu khống, LZ, anh đưa chứng cứ ra đây, kể rõ mọi chuyện cũng được.

...

20L: Có chứng cứ thì tung ra, không có thì rút đi.

21L: Fan của Du lai du khứ rất đông mà, tới biện bạch đi chứ.

22L: Người bình thường muốn nổi tiếng đều phải dựa vào đại thần đúng không? Vị trang trí kia sau khi được đại thần quan tâm mới bắt đầu trở thành tử hống(3), chuyện ở trên mạng được đại thần nâng đỡ thế nào không liên quan tới nhân phẩm của người ta, người khác không có quyền xen vào. Thế nhưng ở ngoài đời đã chia tay chồng rồi đừng làm mấy chuyện xấu xa phá hoại tình cảm của người khác, lại còn chối bay chối biến, chết không thừa nhận. Không sai, vì tình yêu mà hi sinh thân thể của mình xác thực rất vĩ đại, thật đáng cảm động. Nhưng nội tâm của cậu sao có thể đen tối như vậy, một lời khó nói hết, cậu tự giải quyết cho tốt.

24L: Lầu trên biết rõ sao?

25L: LZ là cố tình sao, thật đáng tiếc cho chỉ số thông minh của anh. Lên án người khác rõ ràng như vậy, tôi cam đoan anh biết rõ trang trí đó là ai, cẩn thận người ta tìm anh tính sổ.

26L: Con mẹ nó không có chứng cứ thì nói làm cái quái gì (> <)

...

40L: Trước khi bị xóa, cấp tập chiếm lầu.

Nhóm những chàng gay.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Tra công.

Chuẩn bị – Trái ớt: Du Du đáng thương.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Tôi đã xin mod xóa bỏ bài viết.

Trang trí – Du Du: Cảm ơn~

Chuẩn bị – Trái ớt: Du Du, cậu không sao chứ?

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Du Du, cậu không sao chứ?

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Du Du, cậu không sao chứ?

Chuẩn bị – Trái ớt: (o) Oa~ mấy người chúng ta hiếm lắm mới đoàn kết thế này __

Trang trí – Du Du: ...

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Du Du, cậu đã xem bài post rồi à?

Trang trí – Du Du: Ừ.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Không... Sao... Chứ? *chỉ tay*

Trang trí – Du Du: Không sao, chỉ là đám người xấu nhàn rồi tới đau trứng vậy xem mồm miệng bản thủ ấy mà.

Đạo diễn – Không thể đặt tên:Ặc.

Xem bộ dạng của cậu không giống như không vấn đề gì, nhất định bị kích thích không nhẹ mới khiến một người bình tĩnh như vậy nói ra lời thô tục, phải biết rằng Du Du trong ấn tượng của mọi người là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhả lễ độ.

Chuẩn bị – Trái ớt: Du Du, cậu quá bình tĩnh, do bị họ ném đá sao?

Trang trí – Du Du: Các cô tin tôi là được, người khác tôi không quan tâm.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Ai nha~, đột nhiên trở nên mồm mép linh hoạt thế.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: [Ảnh chụp màn hình] Du Du, cậu cứ nhiên không gửi cho chị ảnh chụp xinh đẹp như vậy.

Trang trí – Du Du: Hả?

Đồng hồ cát biểu thị tiến độ load ảnh vẫn chuyển động, Tịch Du chờ hình ảnh xuất hiện.

Trang trí – Du lại du khứ: (_ |||)

Đó là bức ảnh chân dung cậu chụp lúc tốt nghiệp cao trung(4), thảo nào Không tỷ nói cậu xinh đẹp. Trong ảnh là một thiếu niên mặc trang phục cổ đại thuần màu trắng, tóc dài hơi rối, bên tai còn cài bông hoa đào, tay nâng chống cằm, quay mặt vào ống kính mà mỉm cười.

Vốn cậu chỉ định chụp ảnh chân dung cùng bạn thân hồi cao trung, nào ngờ bị cậu ta kéo vào tổ chụp ảnh. Người nọ da mặt thật dày, Tịch Du biết mình không thể nào từ chối, đành phải chấp nhận. Cũng may chụp không nhiều lắm, chỉ là trang phục được nữ tính hóa, những cái khác không có gì đáng ngại.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Tôi giết! Anh này không phải cậu cho tôi xem sao? Thế nào lại bị người ta đăng lên diễn đàn?! Liều Tây Dương kia sao có thể thiếu đạo đức như thế?!

Trang trí – Du lại du khứ: Anh ta không có ảnh này, tôi chỉ cho mỗi mình cô.

Chuẩn bị – Trái Ớt: A? Nhưng mà không phải tôi đăng đâu. Lẽ nào bất tri bất giác tôi đã bị phân liệt nhân cách thành Trái Ớt đen xấu xa.

Ở thời khắc mấu chốt, Trái Ớt còn không quên bày trò làm dịu bầu không khí. Cô không cần giải thích rồi rít, Tịch Du vẫn tin cô.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Trái Ớt, cô dám giấu riêng không cho chúng tôi xem, thật quá đáng.

Trang trí – Du lại du khứ: Ở đây tôi còn một tấm, có muốn hay không?

Tịch Du đã hào phóng chủ động hỏi như vậy, cô quyết đoán không muốn.

Hậu kỳ – Tương Tư: Có có, gửi riêng tôi đi~

Đột nhiên nhảy ra một người ngu ngốc không biết nhìn tình huống như vậy, trong lòng Trái Ớt gào thét

OTZ.

Chuẩn bị – Trái ớt: Du Du, tôi muốn biết còn ai có ảnh chụp nữa.

Chuẩn bị – Trái ớt: Lần trước Tiểu Duy có hỏi tôi ảnh chụp hôm gặp nhau, tôi nén lại gửi cho cậu ta, hình như có để lẫn vào.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: $\Sigma(^{\circ}|||)$ Trái ớt, cô đúng là “thành sự không có, bại sự có thừa”.

Chuẩn bị – Trái ớt: Tôi để ảnh chụp của bạn trên mạng vào cùng một thư mục mà Cũng chưa chắc là Tiểu Duy làm, để tôi đi hỏi cậu ta.

Trang trí – Du lai du khứ: Không cần, tôi tự giải quyết.

Tịch Du hiếm khi trở nên kiên quyết như thế.

Chuẩn bị – Trái ớt: TVT Được rồi.

Đương nhiên, đầu tiên phải giải quyết vấn đề của Liễu Tây Dương.

*Chú thích:

(1) JP: Cực phẩm (thường mang ý nghĩa xấu)

(2) RP: nhân phẩm

(3) Tử hồng: Nổi tiếng là “hồng” (đỏ), “tử hồng” (đỏ tím) là cực kỳ nổi tiếng.

(4) Cao trung: Cấp 3. Ở TQ hay NB thì có sơ trung và cao trung ứng với cấp 2 và cấp 3 bên VN.

27. Chương 27: Bực Bội

Liễu Tây Dương, sao anh ấu trĩ thế?

Từng câu chữ chính nghĩa lên án chất vấn cậu đều chỉ là những ngôn từ hư ảo, công khai đặt trong giới vông phôi cũng đủ đẩy lên một trận sóng gió, Tịch Du sẽ không bị dọa sợ. Cây ngay không sợ chết đứng, chỉ là

một ít chuyện ngậm máu phun người, căn bản chẳng ảnh hưởng gì tới tình cảm của người khác, không đáng kể gì. Chơi vông phối để tìm kiếm sự vui vẻ và thoải mái, đó là nguyện ước ban đầu của Tịch Du, nếu vì mấy thứ thị phi kia mà ảnh hưởng tới tâm tình thì thật không đáng, tiếp tục ở trong giới còn có ý nghĩa gì.

Trái lại, Tịch Du chỉ thấy Liễu Tây Dương thật đáng buồn. Đánh rơi mất nhân tính hay là vứt bỏ đạo đức rồi. Hơn nữa, chạy tới làm loạn trong giới vông phối, hẳn cho rằng không ai quen biết hẳn thì không cần phải kiêng nể gì sao?

Bấm trên điện thoại di động mười một chữ số cậu đã thuộc lòng từ lâu, nếu như hẳn không thay số, hẳn là có thể gọi được.

Nghe được tiếng người đầu dây bên kia bình tĩnh nghe máy, Tịch Du cười nhạo một tiếng, môi mỏng khẽ nhếch: “Liễu Tây Dương? Anh hèn hạ thế. Anh làm như vậy là có ý gì?”

...

“Bài post trên diễn đàn là anh đăng đúng không?”

...

Tịch Du nói một lúc, Liễu Tây Dương vẫn chưa từng lên tiếng, có thể là bị hỏi dồn dập không kịp nói, cũng có thể là không tìm ra lời phản bác. Nói chung, Tịch Du mắng một lúc xong lập tức ngắt máy, còn tắt di động không muốn bị quấy rầy.

Nhìn màn hình máy tính chuyển thành đen sì chiếu lên bộ dạng phần nộ của mình, khó có khi cậu biểu lộ biểu tình phong phú như thế, Tịch Du lấy tay vỗ lên mặt mình hai cái, sau đó một mình trong phòng cười ngậy ngô.

Mắng tên tra công kia một trận xong, cảm giác thật sung sướng. Tịch Du tính tình hiền lành, đối với người ngoài dù là trong giới vông phối hay trong đời thực rất ôn hòa, nhưng đó cũng chỉ giới hạn khi không ai chạm tới điểm mấu chốt của cậu.

Liễu Tây Dương kia đã thành công chọc giận Tịch Du, để cậu thu lại phần ngoan ngoãn tốt đẹp của mình, đối với loại người này căn bản không cần khách khí.

Người này tạm thời giải quyết xong, còn có Duy Nhất. Bình thường Tịch Du có thể không tiếp xúc Duy Nhất thì sẽ cố gắng tránh né, chỉ là lần này, cậu biết rõ ảnh chụp của cậu chỉ có thể truyền ra từ chỗ Duy Nhất.

Cậu vốn không thích chuyện trên mạng với ngoài đời bị lẫn lộn, chúng nó vốn có ranh giới rõ ràng. Trong giới vông phối, Tịch Du cảm thấy việc bới móc đời tư của người khác rất vô liêm sỉ, như vậy dù ít dù nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt.

Ảnh chụp vốn được đăng từ weibo của một cô gái, bị người ta lôi ra tới bài post kia, ảnh của người khác còn truyền bá tới tận bài post thật đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

80L: [Ảnh] Tìm được ảnh chụp của trang trí kia, mọi người cùng xem.

...

90L: Mẹ nó, ngay cả ảnh của người ta cũng mò ra, ai mà thiếu đạo đức như vậy. Nhưng mà công nhận lớn lên thật đẹp trai.

91L: Ảnh nghệ thuật mà thôi, dùng pts thì xấu trai cũng thành đẹp trai.

92L: Một người tốt như vậy sao phải cùng người khác tranh giành đàn ông chứ? Vị trang trí này hẳn là một phú nhị đại(1), trên weibo còn nói có quần gia gì đó.

93L: Đáng tiếc cho đôi chân đẹp đẽ, thấy 23L nói trang trí là người tàn tật, chớp mắt cái đã vứt bỏ người ta thật khốn nạn mà, người ta có trả thù cũng là bình thường.

94L: Lâu trên, không có bằng chứng tạm thời đừng kết luận. Không có gì đảm bảo là lâu chủ không chém gió, giới võng phối đầu phải chưa từng xảy ra chuyện ảo tưởng như vậy. Ngồi đợi lâu chủ đăng bằng chứng.

95L: Tịch Du kia sao không bày tỏ quan điểm vậy, chột dạ rồi.

96L: Người ta là không thèm chấp đó. Có gì mà phải bày tỏ, vứt một tên khốn kiếp, tìm một anh cao phú soái(2), Du Du cùng Cổ Ý ở bên nhau đi.

97L: Nghe nói Du lai du khứ rất thân với Cổ Ý, a, làm fan cuồng của đại thần, tôi tạm thời bảo lưu ý kiến, đi theo đại thần thôi.

98L: 96L thuộc đảng CP đại thần cùng Du Du sao?

99L: Đúng đúng, lẽ nào cô cũng là...?

100L: Cào cào, đã thích bọn họ thật lâu rồi.

...

Phía sau đều là phần trò chuyện của hai cô gái mới quen biết nhau, hoàn toàn coi bài post thành phần mềm chat QQ, bầu không khí trong post nhờ vậy mà trở nên vui vẻ hơn.

Tịch Du nhận ra cách nói chuyện của hai cô gái này mơ hồ có chút quen thuộc.

Nhấn mở khung chat của nhóm Những chàng gay, quả nhiên là Trái Ớt, ngay cả Không tỷ cũng ồn ào theo.

Chuẩn bị – Trái Ớt: [Ảnh chụp màn hình] Mẹ ôi, tôi với Không tỷ sao mà phối hợp ăn ý vậy trời.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Cho bọn họ thấy, fan CP Du Du cùng đại thần sao có thể thua được.

Chuẩn bị – Trái Ớt: (^) Dám ném đá Du Du nhà chúng ta, với tư cách mẹ đẻ, tôi là người đầu tiên không tha thứ.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Trái Ớt, tiếp tục tiếp tục.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Được được.

Trang trí – Du lai du khứ: Ặc, trông các cô có vẻ rất hưng phấn.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Hiếm lắm mới có dịp thể hiện khả năng chiến đấu bàn phím của tôi, có thể không vui sao.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Yên tâm, sẽ không gây thêm phiền phức cho cậu, nhiệm vụ làm lạc đề của post cứ để cho tôi cùng Trái Ớt đi, cậu giải quyết việc cần giải quyết đi _

Tịch Du rất nhiên hiểu rõ bản lĩnh đấu võ mồm kinh khủng của Không tỷ và Trái Ớt, các cô thích lẩn qua lẩn lại thì tùy họ thôi, Tịch Du tiếp tục làm chính sự của mình.

Theo đầu mỗi trong bài post rất dễ dàng tìm ra weibo của người đăng ảnh, cô gái kia vì làm lộ ảnh chụp trong bài post nên bị mắng rất thảm, weibo đăng ảnh đã bị xóa, weibo mới nhất cũng đều là bình luận mắng các loại kiểu “Tại sao chưa có sự cho phép đã tùy ý đăng ảnh?”, “Cô thật là fan của Du Du sao?”, “Có đầu óc hay không vậy?”

Weibo của cô gái lời ít ý nhiều mà viết rằng: Du Du là thần tượng của tôi (^ o ^)/~

Tịch Du nhìn nội dung weibo, thấy hầu hết đều phát lại kịch do cậu trang trí, đôi khi còn gửi lời chúc ngủ ngon, cổ vũ các loại tới cậu. Bởi vì không tag Tịch Du cho nên cậu không biết có những weibo tràn đầy tình cảm thế này.

Cậu nghĩ cô gái này chắc chỉ vô tình thôi, vốn muốn đăng weibo một chút, không ngờ vì thế mà to chuyện. Phỏng chừng sẽ tự trách bản thân nhiều lắm.

Tịch Du không giận cô được. Weibo hiện lên cô ấy đang lên mạng, cậu gửi tin mật qua.

Du lai du khứ: Onl không?

Oa oa oa oa: $\Sigma(^{\circ} \circ |||)$ Du Du?

Du lai du khứ: Ủ

Oa oa oa oa: Xin lỗi TUT Em không nên đem ảnh chụp của anh đăng lên weibo, xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi.

Oa oa oa oa cho rằng Tịch Du tới tìm cô tính sổ, áy náy vô cùng, đáng vẻ phi thường khản trương.

Du lai du khứ: Không phải tôi tới trách cô, chuyện ảnh chụp sau này cẩn thận chút là được.

Oa oa oa oa: Vâng vâng.

Du lai du khứ: Có thể nói cho tôi biết là ai gửi ảnh cho cô không?

Oa oa oa oa: Duy Nhất, bởi vì lần trước thấy trên weibo mọi người đi gặp mặt, em cho rằng anh ấy sẽ có ảnh của anh nên mới đi hỏi, sau đó anh ấy gửi cho em.

Oa oa oa oa không do dự khai ra Duy Nhất, thần tượng ở trước mặt, những người khác chẳng tính là gì, huống chi đây là cơ hội lập công chuộc tội.

Du lai du khứ: Tôi biết rồi, còn có, cảm ơn sự ủng hộ của cô, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.

Oa oa oa oa: Vâng vâng, Du Du cố lên *ôm quyền* Cho em xin lỗi lần cuối, lần sau sẽ không thể nữa.

Thật là một cô gái đơn thuần! Xác nhận được đáp án, Tịch Du mở QQ tìm người, không lên mạng. Cậu vẫn gửi tin nhắn qua.

Du lai du khứ: Onl không?

Đúng như dự đoán, không trả lời. Tịch Du nhấn mở nhóm tổ kịch.

Nhóm tổ kịch Yêm Lệ [tin mới 999+]. Tịch Du nhấn mở ra xem, vài giây trước Duy Nhất vẫn còn gửi tin.

Du lai du khứ: Duy Nhất, cậu không cảm thấy cần phải giải thích chuyện ảnh chụp với tôi sao?

Du lai du khứ: Là cậu truyền ảnh ra ngoài đi?

Tuy rằng ảnh này vốn do Tịch Du gửi cho Trái Ớt, gửi tới gửi lui trong số những người quen mới có thể không cần thận lạc ra ngoài. Không phải Tịch Du muốn giấu diếm ảnh chụp không cho ai xem, nhưng Duy Nhất chưa hỏi ý kiến cậu đã gửi ảnh ra ngoài cho người khác.

Duy Nhất rốt cục bị lôi lên rồi.

Duy Nhất: Tôi đã nói cô ấy không được tự ý truyền bá ra ngoài, bởi vì lúc đó cô ấy nắn nĩ dữ quá, hơn nữa lại là fan cuồng của cậu, nếu thật là fan chân chính, tôi nghĩ hẳn không vấn đề gì.

Du lai du khứ: Cậu chẳng thể nào đảm bảo được cô ấy sẽ không tung ảnh ra ngoài.

Duy Nhất: Xin lỗi.

Đã có lời áy náy này, Tịch Du không thể không tha, chuyện ảnh chụp thôi cứ quên đi.

Du lai du khứ: Làm sao cậu biết được quan hệ trước đây của tôi và Liễu Tây Dương?

Nếu muốn hỏi, ngay cả cái này cũng phải hỏi rõ ràng. Liễu Tây Dương một mực khẳng định cậu phá hoại tình cảm của hắn, nhưng Tịch Du chẳng nói gì cả, chỉ có thể chứng minh Duy Nhất đã nói dối gì đó nên Liễu Tây Dương mới tức giận mắng cậu nói không giữ lời.

Đợi một lát vẫn không thấy Duy Nhất trả lời, Tịch Du biết hẳn là cậu ta sẽ không đáp lại đâu.

Du lai du khứ: Cậu nói với Liễu Tây Dương là tôi nói cho cậu, tôi đã già rồi, trí nhớ cũng kém, mời cậu xác minh lại cho tôi biết, tôi nói với cậu lúc nào.

Tịch Du chất vấn Duy Nhất, thái độ kiên quyết muốn một đáp án.

Duy Nhất lập tức logout, cách làm này tựa như một vở hài kịch. Khi bắt đầu, sẽ dùng thật nhiều những vở bọc đẹp để che giấu bản thân. Khi bị người ta vạch trần sự thật, chỉ có thể giống như rùa đen rút đầu.

Loại âm mưu nho nhỏ này thật quá bình thường.

Vốn không cần thiết phải vạch trần, duy trì vẻ mặt hài hòa với người ta cũng không tệ, lúc đụng mặt trong tổ kịch cũng không quá khó khăn. Nhưng hiện tại Tịch Du không cần nữa. Ngay cả nghĩ cũng không mất

thời gian nghỉ, cậu trực tiếp cho nick Duy Nhất vào sổ đen.

Mắt không thấy, tâm khỏi phiền.

Tịch Du thở dài một hơi, định logout đi ngủ.

Đột nhiên chuẩn bị của Yểm Lệ chủ động gọi tới, hẳn là chuyện poster.

Chế tác –Yêu Tử: Onl không?

Du lai du khứ: Làm sao vậy?

Chế tác – Yêu Tử: Ặc, trang trí, tôi muốn nói với cậu một chuyện.

Du lai du khứ: chuyện gì?

Chỉ cần không phải đổi cảnh trong poster đã là tốt lắm rồi, lần trước vẽ poster mà Yêu Tử đề cập, may mà còn chưa kịp vẽ xong thì cô ta lại đòi đổi cảnh. Tịch Du đành phải đồng ý, thấy Yêu Tử thúc giục gấp gáp như vậy, thức đêm vẽ cho xong rồi gửi cho cô ta. Đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì, cậu còn tưởng không cần sửa chữa gì nữa.

Chế tác – Yêu Tử: Thực ra trước khi Cổ Ý đề cử cậu, tôi đã tìm đại nhân Thiên Thương mời nhận trang trí, gửi lời mời qua tin nhắn offline QQ, kết quả anh ấy không để ý tới, tôi nghĩ rằng anh ấy không nhận nên mới đồng ý Cổ Ý cho cậu vào. Nào ngờ hôm nay Thiên Thương đại nhân gửi tranh đã hoàn thành cho tôi TUT

Du lai du khứ: Vậy nên?

Chế tác – Yêu Tử: Kỳ một chúng tôi dùng poster của anh ấy, tôi không biết phải giải thích với anh ấy thế nào, người đó khá xét nét.

Đây là đang trá hình tự khen mình rộng lượng chứ còn gì nữa.

Chế tác –Yêu Tử: Ngại quá trang trí QAQ Tôi không ngờ mọi chuyện lại thành thế này, xin thông cảm.

Poster mình vẽ không được sử dụng, thời gian và công sức uống phí của mình không được ghi nhận, làm như vậy, thật không tôn trọng người khác.

Du lai du khứ: Lúc đó hẳn cô đã phải biết dàn xếp tốt, tôi gửi cho cô hai bức, vẽ đúng theo ý kiến của cô,

kết quả là vô dụng.

Chế tác – Yêu Tử: TUT trang trí, xin tha thứ, fan của Thiên Thương đại nhân mà ném đã sẽ phá hỏng kịch mắt, hơn nữa gần đây cậu còn bị cho lên top, tạm thời ở ẩn chờ sóng gió qua đi thôi.

Hóa ra không muốn bị mình liên lụy đây mà. Chỉ cần cố gắng giải thích, hẳn Thiên Thương sẽ hiểu mà thông cảm.

Du lai du khứ: Vậy cứ dùng của anh ta đi.

Tịch Du tâm tình bực bội, tắt máy tính. Thật xúi quẩy, ngủ!

*Chú thích:

(1) Phú nhị đại: nhà giàu 2 đời.

(2) Cao phú soái: giới giàu đẹp.

28. Chương 28: Thông Suốt

Khi Cổ Ý login, QQ bị ném bom oanh tạc, tràn đầy tin nhắn riêng cũng như tin trong nhóm.

Click chuột mấy cái, mở hết một loạt ra lại không thấy ava mình chờ mong nhấp nháy. Thân thể khó chịu chắc em ấy nghĩ sớm rồi.

Trái Ớt mời bạn vào nhóm “Những chàng gay”. Đặt cái tên này thật mang đúng phong cách của Trái Ớt. Nghĩ nghĩ, Cổ Ý liền tiện tay nhấn mở khung chat của Trái Ớt, hẳn là có nói rõ mục đích của cô.

Trái Ớt: Thần tượng, em kéo anh vào nhóm mẹ đẻ của Du Du.

Trái Ớt: Đương nhiên, anh gia nhập nhóm không phải với tư cách mẹ đẻ.

Trái Ớt: Thần tượng, anh có onl không?

...

Đều là tin gửi từ trước đó, bỏ qua các ava đang nhấp nháy khác, Cổ Ý nhấn xác định gia nhập nhóm.

Chim cánh cụt nhỏ liền an tĩnh, rồi ava của nhóm tổ kịch hình tám chữ số không ngừng nhảy nhót liên tục.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Du Du logout, chắc là ngủ rồi.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Ủ, đêm nay quá đáng sợ. Không còn sớm nữa, mọi người đi ngủ đi, ngày mai lại tới xem tình hình.

Trái Ớt cùng Không thể đặt tên tiêu hao không ít tế bào não trên bài post kia, cương quyết biến topic đó thành bài thông báo CP trên đầu diễn đàn thật không dễ dàng, để cho những kẻ có ý đồ đổ thêm dầu vào lửa hoàn toàn không thể chen vào.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Thời khắc mấu chốt thì thần tượng lại không onl. Sao có thể như vậy chứ?

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Tiểu thụ đáng thương, đại thần mau tới đây đi!

Tuyên truyền – Mạch Mạch: (°o°) Sao tôi lại thấy đại thần gia nhập nhóm của chúng ta kìa?

Chuẩn bị – Trái Ớt: A, cuối cùng cũng vào. Thần tượng TUT Anh rốt cục cũng login rồi.

Cổ Ý vừa mới đăng nhập, thấy trong nhóm đều nói về Tịch Du, thì có chút khó hiểu.

CV – Cổ Ý: Làm sao vậy?

Đại thần vừa xuất hiện, Trái Ớt lập tức không thể bình tĩnh, khóc lóc kể lể.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Du Du bị treo trên top, còn bị tung ảnh.

Chỉ một câu nói nào có thể khái quát mọi việc, tình huống cụ thể còn chưa nắm rõ, Cổ Ý gửi tin riêng cho Trái Ớt.

Trái Ớt: Du Du nói là không sao, chỉ lo đứa nhóc này cái gì cũng giấu kín trong lòng, cầu đại thần truyền thêm sức mạnh *nháy mắt*

Cổ Ý: Yên tâm, tôi sẽ không để em ấy chịu uất ức.

Đại thần trực tiếp tỏ rõ thái độ của mình.

Cổ Ý: Đưa ảnh chụp bị công bố đây.

Xem ra thần tượng đã đọc bài post rồi, muốn nhìn ảnh thì cứ nói thẳng đi. Thực tế Trái Ớt rất muốn đáp là “Anh cầu xin em đi, cầu xin em đi, cầu xin em gửi ảnh cho anh”. Nhưng thần tượng ở trước mắt, Trái Ớt đâu dám làm càn. Vì vậy rất ngoan ngoãn trực tiếp gửi ảnh sang.

Trái Ớt: __ Thần tượng, em có thể hỏi anh một vấn đề không?

Cổ Ý: Ừ?

Trái Ớt: Anh thích Du Du à?

Cổ Ý không trực tiếp trả lời, Trái Ớt không từ bỏ tiếp tục gửi tin.

Trái Ớt: Đây là cam chịu sao?

Cổ Ý: Giống như cô nghĩ vậy.

Trái Ớt: __ Anh biết em đang nghĩ gì sao?

Cổ Ý: Du Du không onl, tôi cũng out đây.

Không đợi Trái Ớt trả lời, Cổ Ý đã đổi trạng thái thành rời mạng. Xem ra, Du Du không ở đây, đại thần quá cô đơn. Nếu Cổ Ý không onl nữa, Trái Ớt cũng không ngại, thực nghiêm túc đem thông tin mình vừa phát hiện ra chia sẻ với cả nhóm, dù sao đều là người tin tưởng được, không sợ tiết lộ ra ngoài.

Kỳ thực, làm lộ cũng không tệ (ˆoˆ)/~

Chuẩn bị – Trái Ớt: [Ảnh chụp màn hình] Tin hot, CP chúng ta YY có hy vọng trở thành CP thật.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Tôi đã sớm dự liệu bằng giác quan thứ sáu của mình.

Hậu kỳ – Tương Tư: Tiểu công sủng tiểu thụ là tuyệt nhất, “Tôi sẽ không để em ấy chịu uất ức”, ai ui o(*//// ///*)q

Chuẩn bị – Trái Ớt: Chúng ta có thể nhân cơ hội mở lâu CP không, tài liệu đều đã thu thập rồi.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Vào thời buổi sóng gió thế này thì không nên, chúng ta phải khiêm tốn lặng

lẽ.

Chuẩn bị – Trái Ớt: A a.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Trái Ớt, trước khi xóa post, tôi lên spam lần nữa.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Được được.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: = = Lúc này không phải nói muốn đi ngủ sao?

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Ai ya, vừa nhận được năng lượng đại thần truyền cho mà.

Bài post kia đoạn đầu còn là hai bên cãi nhau kịch liệt, phía sau chậm rãi trở thành trò chuyện gió êm sóng lặng. Phía trước còn có người cố tình bôi mớ phê bình lặp đi lặp lại, bị mấy cô Trái Ớt chất vấn vài lần liền lặn mất tăm.

291L: Chúng ta hàn huyền lâu như vậy trở thành chiếm núi xưng vương mất rồi. Sao LZ còn chưa xuất hiện?

292L: Không có chứng cứ nên làm rùa đen rụt đầu đây mà.

293L: Nếu như LZ muốn viết tiểu thuyết cầu huyết, tôi nhất định sẽ cổ vũ nhiều hơn.

294L: Các cô gái đi ngủ sớm đi, rõ ràng không có kịch hay gì để xem.

295L: Không phải nói muốn mở nhóm CP sao, bao giờ mở?

296L: Tạm thời không nhận hội viên, chờ thành lập rồi, đến lúc đó các chị em nhớ tới nha.

297L: Được được, chờ, không biết có thể kéo cả chính chủ vào hay không. Dù sao Du Du chưa từng có nhóm fan.

298L: Nhóc ấy quá khiêm tốn, nhưng mà có nhóm CP cũng thế, đâu thể có hai chính chủ.

299L: A, mau sang trang đi.

300L: Mọi người ngủ ngon.

301L: Lưu tên sang trang, ngủ ngon.

...

Qua vài giây không có gì mới, bài post sau khi lật trang đã bị xóa bỏ.

Chuẩn bị – Trái ót: Được rồi, đã xóa post rồi, có hậu thuẫn tốt, mở post nào tôi xóa post đó. Tôi chẳng ngại đe dọa bạn tôi bắt cậu ta lậm dụng chức quyền đâu.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Lần này ngủ thật, chào đón ngày mai tươi đẹp, vẩy móng.

...

Điện thoại di động bên gối đầu chợt vang lên, Tịch Du mờ mịt nghe máy, nghiêng nhiên mang bộ dạng nửa tỉnh nửa mơ: “Alo?”

“Du Du.”

“Ừ? Cổ Ý, làm sao vậy?” Tịch Du nhắm mắt, vùi đầu vào chăn, nửa mặt dè lên điện thoại để nghe, “Buồn ngủ quá.”

Thanh âm mềm nhũn làm nũng, vừa nghe đã biết cậu đang mơ màng, ngay cả xưng hô cũng không phân biệt được. Cổ Lãm chỉ muốn gọi điện xác nhận tâm trạng của Tịch Du. Ngủ say như vậy, hẳn là không tệ lắm. “Ngày mai chờ anh tới đón em. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Nghe âm thanh dịu dàng ấy dường như có khả năng thôi miên, Tịch Du càng nói càng nhỏ giọng.

Cho tới tận khi nghe được tiếng ngáy nhẹ truyền tới, Cổ Lãm có thể tưởng tượng ra tư thế ngủ say đáng yêu của Tịch Du.

Kết thúc cuộc điện thoại, anh gọi điện cho Tịch Dương. Anh cần Tịch Dương nói lại hết cho mình những gì Tịch Du đã trải qua. Đối với chuyện của cậu, anh không thể nào không quan tâm, hiện tại, anh muốn có thể hiểu hết tất cả đau đớn của cậu.

Tịch Dương rất tín nhiệm Cổ Lãm, không hỏi nhiều, lập tức nói hết những gì mình biết, còn đánh giá cái tên Liễu Tây Dương khốn kiếp kia một lượt. Tịch Dương là người ngoài, không nhất định có thể hiểu rõ, nhưng lúc này bất luận Cổ Lãm dùng thân phận Cổ Lãm hay thân phận Cổ Ý cũng đều không thể trực tiếp hỏi Tịch Du rõ ràng. Chỉ là căn cứ vào những gì mình biết, như vậy cũng đủ rồi.

Người ở triển lãm khiến Tịch Du hoảng loạn né tránh, lần thứ hai gặp ở nhà hàng nọ, hẳn là Liễu Tây Dương.

Vào thời điểm mấu chốt, không thể chỉ lùi bước không tiến, có thể áp dụng thủ đoạn bạo lực thích hợp.

Nhắn số điện thoại của người mình không thường liên hệ, Cố Lãm lúc nào cũng cố gắng tránh không tìm đến người này, nhưng lần này cần hắn hỗ trợ.

“Alo, chú Chu, có thể phiền chú chút việc nhỏ không?” Đôi môi mỏng hé ra hợp lại kể tình hình cho người ở đầu dây bên kia, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm ánh trăng ngoài khung cửa sổ.

Càng ngày càng nồng.

...

Cố Lãm nhìn mấy trăm tag trên weibo, đều là gián tiếp hỏi quan điểm của mình với chuyện của Tịch Du, hai mày anh nhú chặt.

Con chuột di chuyển, Cố Lãm gõ một câu vào khung đăng weibo.

Cổ Ý: *Đứa ngốc, tất cả chỉ là quá khứ, tin anh đi ^_^ @Du lai du khứ*

Bởi vì bất kỳ lúc nào cũng có anh ở bên cạnh em. Những lời này, tạm thời Cố Lãm giữ trong lòng, rồi sẽ tới một ngày, anh không hề giữ kín nữa mà nói với Tịch Du.

Cứ như vậy gói đầu lên điện thoại ngủ một đêm, khi sáng sớm Tịch Du tỉnh lại, trên mặt để lại dấu vết, hình dáng rất khôi hài.

Cậu ngồi trước gương thật lâu, một mực quán quít không biết xử lý vết này thế nào. Đề lên điện thoại của đêm, dấu ấn có chút thâm, trông rất không tự nhiên. Vậy nên khi Cố Lãm tới, Tịch Du đang cầm khăn dùng sức xoa mặt, bộ dạng căm giận vô cùng.

Động tác còn tiếp tục, hiển nhiên người ngồi trước gương không nhận ra Cố Lãm đứng ở cửa, khổ não lắm bẩm: “Sao mà lau mãi không hết?”

Cố Lãm khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào cửa, yên lặng thưởng thức.

Cho tới khi ánh mắt hai người giao nhau, Tịch Du cuống cuống buông khăn trong tay, ngại ngần nhìn anh.

Xong rồi, bộ dạng ngu ngốc bị thấy hết rồi QAQ

Cố Lãm nhíu mày, không để tâm lắm. Anh ung dung đi tới phía sau Tịch Du, nhìn cậu qua gương: “Còn lau nữa sẽ khiến mặt đỏ lên đấy.”

Bởi vì bị ánh mắt của anh nhìn trắng trợn, Tịch Du ngại ngùng không tự nhiên, khiến cho mặt càng đỏ, càng bị anh chê cười.

Ai, nếu như cậu ngốc một chút thì tốt, cứ như trước đây thì những hành vi này của Cố Lãm chẳng có ý gì, giờ lại khiến Tịch Du liên tưởng sang một chiều hướng khác. Cậu không thể trực tiếp hỏi Cố Lãm: “Anh thích em đúng không?”

Nhờ đâu mình hiểu lầm, không phải là một sương tình nguyện sao, sai rồi, không thể dùng từ “một sương tình nguyện”. Nếu như mình đoán không sai, Cố Lãm thừa nhận, vậy mình phải trả lời anh thế nào.

Tốt nhất cứ giả vờ không biết gì hết.

Cậu thở ra nhẹ nhõm ổn định tâm trạng.

“Thân thể khỏe hơn chưa?”

“Vâng.” Sáng sớm tỉnh dậy, tinh thần vô cùng sảng khoái, nhìn khí sắc của Tịch Du cũng đủ hiểu.

Cậu nghĩ nếu như nói có anh trai chăm sóc, chắc hẳn có thể mượn cớ không làm phiền Cố Lãm nữa, cũng giúp cậu khỏi ngại ngùng. Từ lần trước Tịch Dương cãi nhau với Vương Tử duệ, Tịch Du thấy tình cảm của hai người đó ngày càng tăng lên, dính nhau như keo sơn. Tịch Dương là anh trai của cậu lại có thể thoải mái để cậu ở nhà một mình, sợ rằng ngay cả chuyện hôm qua cậu sinh bệnh, anh cũng chưa biết. Thế nhưng Tịch Du không muốn chen vào cuộc sống của Tịch Dương và Vương Tử Duệ. Những ngày tháng yên ổn sắp tới, anh trai tìm được hạnh phúc, cậu cảm thấy rất vui mừng.

Khi Cố Lãm ôm Tịch Du vào ghế phó lái, cậu vốn đã sớm thành thói quen vậy mà vẫn đỏ mặt như lần đầu tiên, thân thể khẽ run, có chút khấn trương nhưng vẫn cứng người cố làm như bình tĩnh.

Cố Lãm khẽ nhếch khóe miệng, có chút thỏa mãn nở nụ cười.

Có chút thông suốt rồi, không tệ.

Đưa vật đã sớm mua đặt ở hộp đồ giữa hai ghế ra, Cố Lãm cầm ống hút vào hộp sữa đậu nành cho Tịch Du.

Cậu cắn bánh bao, uống sữa đậu, Cố Lãm chỉ nhìn cậu ăn. Bị người ta nhìn chăm chăm không rời nửa giây,

Tịch Du nuốt không nổi. Cậu liếc mắt nhìn nhưng Cố Lãm làm như không phát hiện ra.

Tịch Du xoa xoa mặt mình, nghi hoặc hỏi: “Trên mặt em có cái gì bẩn sao?” Dấu vết trên má chỉ còn nhàn nhạt, đã mờ nhiều rồi, hẳn là không có gì kỳ quái.

Tịch Du soi gương chiếu hậu, tất cả đều bình thường mà.

Cố Lãm cũng thành thật trả lời là không có.

Tịch Du không dám hỏi rõ, chỉ lăm bằm nhỏ giọng: “Vậy anh đừng có nhìn chăm chăm em như vậy.” Cậu cho rằng Cố Lãm không nghe thấy, nào ngờ anh tiếp lời: “Du Du, khi em đỏ mặt rất đáng yêu.”

Bị anh nói như thế, mặt Tịch Du trong nháy mắt đỏ bừng, nhìn Cố Lãm giảo hoạt cười, cậu chợt hiểu ra: “Anh Cố Lãm, anh đừng trêu em!”

Cố Lãm nhún nhún vai, “Không có đâu, anh chỉ nói sự thật.” Sau đó hai tay anh nắm tay lái, hỏi Tịch Du: “Có thể đi chưa?”

Vì lo lắng Tịch Du ăn no sẽ say xe, mỗi lần Cố Lãm đều đợi cậu ăn xong một lát mới xuất phát.

Bị thay đổi chủ đề, Tịch Du lập tức quên mất chuyện vừa rồi.

Sờ sờ cái bụng của mình, cậu bày ra bộ dạng không phòng bị lưỡi biếng nói: “Còn có chút no. Thảm rồi, lúc nào cũng ngồi, sẽ thành bụng mỡ.” Về mặt Tịch Du thật đáng thương, có đôi khi con trai cũng rất chú trọng vóc dáng của mình.

Nhìn bộ dạng uể oải của cậu, đôi mắt mở thật to ướm át nhìn anh, Cố Lãm cố gắng nhịn xuống, thò tay qua sờ sờ bụng cậu: “Không có thịt.”

Tịch Du còn đang buồn bã hao tổn tinh thần, vô cùng bất mãn với ý kiến của Cố Lãm, cầm tay anh dẫn dắt sờ soạng, khẳng định: “Anh sờ nữa mà xem, thật nhiều thịt.”

“Quá gầy, cần phải bồi bổ thêm.” Khi Cố Lãm nói lời này, thanh âm nhàn nhạt nhẹ nhàng, tựa như kẻ rất gần, trong không gian nhỏ hẹp này, thanh âm không lập tức tiêu tan, vẫn khe khẽ văng vẳng bên tai cậu.

Hơn nữa, ánh mắt chuyên chú của Cố Lãm thật quá rõ ràng.

“Chắc là được rồi, lái xe đi.” Tịch Du vội vàng nói với Cố Lãm.

Tiếng động cơ khởi động, che giấu đi tiếng tim đập mất trật tự của Tịch Du. Nhưng mà cậu không nhin nổi mà liếc mắt nhìn anh. Từ góc nhìn này, Cố Lãm thật sự rất đẹp trai. Đường nét rõ ràng, ngay cả khóe miệng nhếch lên một mặt cười cũng có vẻ phong tình lạ thường.

Một người đàn ông như vậy sẽ thích cậu sao?

29. Chương 29: Poster

Khi họ tới lớp học của trung tâm thì vẫn còn sớm, học sinh đứng tùm nập ba trò chuyện. Phương Lê Triết học năm ba đại học cách trung tâm rất gần, buổi sáng lại không có tiết, vậy nên hai người có thể học cùng lớp cùng đi học với nhau.

Đưa người đến nơi, Cố Lãm ân cần hỏi han Tịch Du vài câu. Xung quanh có rất nhiều người vây xem, Phương Lê Triết cảm thán nói: “Du Du, cậu cần có một người chăm sóc cậu, tôi thấy anh Cố Lãm của cậu cũng không tệ.”

Tịch Du khinh bỉ nhìn qua, “Từ lúc nào cậu mở lòng cảm thông với đồng tính luyến ái thế. Tôi nhớ hồi tôi cùng với Liễu Tây Dương come out với mọi người, cậu...” Chợt nhận ra mình vô ý nhắc tới Liễu Tây Dương, thanh âm của Tịch Du chậm rãi nhỏ dần.

Phương Lê Triết khoát tay lên vai Tịch Du, thành khẩn nói: “Liễu Tây Dương là người xấu, mấy anh em trong phòng ngủ chúng ta đã sớm tuyệt giao với hắn ta. Lương tâm của hắn ta bị chó ăn rồi, chưa từng làm bạn bè với chúng tôi.” Đây không phải với tư cách đương sự mà là một người ngoài cuộc, mặc dù hai năm là bạn cùng phòng, Phương Lê Triết vẫn vô cùng bất mãn với Liễu Tây Dương.

Tịch Du nhẹ nhàng cười nói: “Trưởng Phòng, lẽ nào cậu còn lo tôi không nhìn ra bản chất của hắn? Làm một kẻ vong ân bội nghĩa, tôi còn chưa tới mức đó.”

Phương Lê Triết nghi ngờ nhìn một vòng, cho rằng Tịch Du lại đang cậy mạnh. Tịch Du cười rất xán lạn, dường như muốn chứng minh cho cậu ta thấy tất cả đều là quá khứ. Phương Lê Triết thấy sắc mặt của cậu không tệ, biết Tịch Du không sao, trong lòng cũng yên tâm phần nào.

“Tục ngữ nói ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác. Báo ứng của Liễu Tây Dương đã tới rồi.” Phương Lê Triết đột nhiên nói ra một câu như thế, Tịch Du có chút khó hiểu.

Cậu nghi hoặc nhìn Phương Lê Triết, chỉ thấy bạn mình hí hửng thú thuật lại tin tức nhận được cho cậu nghe. “Ngày hôm qua Liễu Tây Dương ở quán bar đắc tội với mấy tên côn đồ, mười ngón tay đều bị bẻ gãy, rất là thảm nha.” Phương Lê Triết tấm tắc hai tiếng, nếu như bây giờ đang ở hiện trường, có khi cậu ta sẽ bị dọa sợ, tuy không có máu tanh nhưng dù sao tay đứt ruột xót. Liên tưởng thôi cũng thấy ghê.

Mà Liễu Tây Dương học chuyên ngành hội họa, tay bị thương tất nhiên sẽ ảnh hưởng lớn.

Cùng trường với nhau hơn hai năm, Phương Lê Triết không phải không cảm thấy đáng tiếc cho cảnh ngộ của Liễu Tây Dương, nhưng so với Tịch Du, như thế vẫn vĩnh viễn là không đủ.

Tay, nỗ lực trị liệu một chút, cầm dũa cũng không vấn đề gì. Tịch Du thì sao... Cậu ấy còn có thể đứng lên hay không?

Chợt nghe thấy tin tức này, Tịch Du cảm thấy mờ mịt, lẽ nào đây là quả báo? Tâm tình cậu có chút phức tạp, khi biết được Liễu Tây Dương thật sự chịu khổ, cậu không có cảm giác vui vẻ nhẹ nhàng như mình tưởng.

Liễu Tây Dương, tư vị trở thành kẻ tàn phế, anh đã cảm nhận được chưa? Tịch Du xiết chặt tay ma sát trên đùi, hai lông mày nhíu chặt.

Chủ đề này là do mình khơi ra, vốn tưởng là tin tốt, nhưng mà khi nhìn thấy phản ứng của Tịch Du, dường như đang nhớ lại chuyện đau thương, Phương Lê Triết vội vã chuyển lời, cố gắng đổi trọng tâm câu chuyện.

“Du Du, sao cậu còn gọi tôi là Trưởng Phòng, tên này thật quá thô tục.” Phương Lê Triết tỏ vẻ ghét bỏ. Trưởng của một phòng, không chỉ là đứng đầu trong phòng mà còn phải chấp nhận cái xưng hô vô cùng thuận miệng này. Trước đây, Phương Lê Triết đã nhiều lần mạnh mẽ nhắc nhở bạn cùng phòng trực tiếp gọi tên cậu, còn có thể biểu hiện tình nghĩa anh em. Trưởng Phòng đồng âm với thị trưởng, Phương Lê Triết thấy nó thật quá cmn tầm thường.

Tịch Du tùm tùm trả lời: “Báo cáo Trưởng Phòng, em đã cố sửa nhưng không được.”

Thầy giáo vào phòng học, hai người lập tức trở lại vị trí của mình, bắt đầu chăm chú nghe giảng. Điều này cũng giúp Phương Lê Triết thở phào một hơi. Mặc dù cậu ta dẻo miệng nhưng an ủi một người rơi vào ưu thương nặng nề đối với cậu vẫn có chút khó nói.

Tiết học bốn mươi lăm phút rất nhanh trôi qua. Những người trong phòng học đi thành từng tốp tản ra ngoài, Tịch Du ở lại lớp chờ Cố Lãm, còn Phương Lê Triết phải về trường học, không ở lại cùng cậu được.

Tịch Du nhàm chán lấy bút vẽ phác họa, nội dung học hôm nay chính là cái này. Phác họa nhân vật, tiến hành miêu tả đặc điểm khuôn mặt của một người, vận dụng sức quan sát nhạy cảm mới có thể vẽ giống thật. Nét bút vẽ bề ngoài, nét thô nét mảnh, nét đậm nét nhạt, đều vô cùng trọng yếu.

Giá vẽ được xếp thành từng hàng chỉnh tề, chỗ cài giấy phác họa còn trống, chờ học sinh buổi chiều tới thêm vào. Phòng học vắng vẻ lặng như tờ, rất dễ để người ta bận lòng. Tịch Du vừa chìm vào dòng suy tưởng, vừa đặt bút vẽ lên giấy.

Phút chốc qua đi. Có tiếng chân đến gần Tịch Du, cậu vẫn không để ý tới đằng sau mình có thêm một người.

Cố Lãm đứng ở sau lưng Tịch Du xem hình ảnh được phác họa trên giấy, từng nét bút dần hiện lên vẻ quen thuộc. Cố Lãm nâng cằm, tinh tế quan sát. Khi Tịch Du vẽ xong cái miệng, toàn bộ tổng thể khuôn mặt hiện ra, anh đột nhiên nói: “Người trong tranh là anh sao?”

Tịch Du bị thanh âm đột nhiên vang bên tai mình làm cho hoảng sợ, bút vẽ lạch cạch rơi xuống mặt đất, đầu bút vạch một đường dài. Cậu lập tức cúi lưng muốn nhặt, động tác của Cố Lãm nhanh hơn, mau chóng cầm lấy, còn lấy tay xóa đi vết bút. Sau đó anh đưa bút cho cậu, tay hai người tiếp xúc trong nháy mắt, giống như có dòng điện xẹt qua, xâm nhập thẳng tới tận đáy lòng. Kéo giãn khoảng cách ra, hai tay Tịch Du nắm chặt lấy bút, làm tư thế xiết lại, che giấu cảm giác không được tự nhiên khi tiếp xúc thân thể.

Cậu thấy mình càng ngày càng kì quái, đối mặt với Cố Lãm, đặc biệt là khi chỉ có hai người, cậu sẽ thấy khẩn trương.

Cậu cẩn thận liếc mắt nhìn Cố Lãm, đúng lúc anh quay sang mỉm cười với cậu, hai ánh mắt giao hòa. Tịch Du lập tức cúi đầu.

“Làm sao vậy?”

Ánh mắt Tịch Du chợt lóe, sau đó làm như không có việc gì: “Không sao, về thôi.” Trong lòng cậu đang mắng Phương Lê Triết, nhất định là tại cậu ta nói lung tung vào sáng sớm nên mới khiến Tịch Du bị ảnh hưởng.

Bản thân cậu đâu có ý kia, người khác có muốn thúc đẩy giúp cũng chỉ là vô dụng. Chỉ có thể nói là cán cân trong lòng Tịch Du đã hơi chệch một chút rồi.

Xe đậu dưới lầu, Cố Lãm quen thuộc ôm người ngồi vào ghế phó lái. Tịch Du ôm chặt cổ anh, da dán vào da, cậu lại thấy khác thường nữa rồi.

...

Tịch Du mở diễn đàn ra, thấy trang đầu đã không còn bài viết liên quan tới mình liền thở dài một hơi.

Một đám người vào giúp vui mồm năm miệng mười?? Mới một ngày không có tin tức mới đã qua loa tản đi, hơn nữa người mở bài post cũng không hề thấy bóng dáng, muốn tìm cũng không thể nào tìm ra.

Kịch dài kỳ cổ phong đam mỹ Yếm lệ , tuyên bố phát kỳ một, thời gian: ngày XX tháng XX năm XXXX lúc 00:12.

Trang đầu xuất hiện tên kịch quen thuộc, còn vừa mới rạng sáng đã gửi thông báo, coi như đã từng là thành viên của tổ kịch, Tịch Du định gửi chút lời nhắn, chỉ là còn chưa kéo xuống hết bình luận bên dưới đã thấy được mấy lời đáng ghét.

12L: Tổ kịch, trang vẽ rõ ràng phong cách là Thiên Thương, tại sao ký tên lại là Du lai du khứ?

13L: Chẳng lẽ trang trí bắt chước theo poster của Thiên Thương sao?

14L: Tranh này chính là của Thiên Thương mà, tôi đã hỏi chính chủ rồi, ghi tên người khác vào là có ý gì?

15L: Sao lại là Du lai du khứ? Đạo này tần suất lên sân khấu hơi cao...

...

Danh sách staff ở lầu chính viết trang trí là Du lai du khứ. Tịch Du đương nhiên không vẽ tranh này, hẳn là tổ kịch ghi sai rồi.

20L: Poster là của Thiên Thương, tổ kịch hẳn đã ghi sai tên rồi (Du lai du khứ)

Chờ mãi tổ kịch không trả lời, cậu nhấn làm mới mấy lần vẫn chỉ thấy mỗi lời giải thích lể loi của mình ở đó. Tịch Du không thể làm gì khác ngoài gọi trong nhóm.

...

Trang trí – Du lai du khứ: Chuẩn bị có onl không?

Vắng vẻ không tiếng động, đợi mãi mới có người trả lời.

Trang trí – Thiên Thương: Làm sao vậy?

Trang trí – Du lai du khứ: ...

Trong nhóm vốn có bảy người giờ trở thành tám người, người mới tất nhiên chính là Thiên Thương.

Trang trí – Du lai du khứ: Không có gì, tôi gửi tin riêng cho chuẩn bị.

Vừa mới nhấn mở ava của Yêu Tử, tin nhắn của Trái Ớt đã gửi tới.

Mặc kệ có phải việc quan trọng hay không, mỗi lần Trái Ớt đều nhấn rung cửa sổ trước. Đột nhiên nhảy ra khung chat, ít nhiều gì cũng bị giật mình.

Trái ót: Poster trong kịch Yếm lệ không phải tranh của cậu à?

Xem ra là thấy được tin đồn trong bài post.

Du lai du khứ: Ừ.

Trái ót: Sao lại viết tên của cậu lên? Chuẩn bị là đầu heo à, còn sợ chưa đủ loạn.

Du lai du khứ: Ặc, vốn tôi cũng vẽ poster kịch này, sau Thiên Thương cũng vẽ một tấm, nên ...

Trái ót rất nhanh đã nắm bắt được điểm mấu chốt trong lời của Tịch Du.

Trái ót: Cậu bị tổ kịch lật lọng à?

Du lai du khứ: Cứ cho... là vậy đi.

Trái ót: Mẹ nó, tổ kịch JP, trong bài post đều đang nói về cậu kìa, sao tổ kịch còn chưa trả lời?

Du lai du khứ: Tôi tìm chuẩn bị, còn chưa đáp lại.

Trái ót: = = Chuẩn bị JP.

22L: Thiên Thương? Du lai du khứ? Chỉ số thông minh thế nào mới có thể gõ nhầm tên hai người này chứ?

23L: Làm vậy có phải rất không tôn trọng Thiên Thương hay không hả tổ kịch?

...

28L: Xin lỗi, bởi vì không kịp thông báo tin mới nên khiến mọi người hiểu sai, tôi xóa post này, mới sang post mới [Link] (chuẩn bị).

...

30L: Thật đúng là buồn cười, tên mà cũng viết sai, một chút thành ý cũng không có, tôi thấy lo lắng cho kịch này rồi đây.

31L: Nếu đã phát topic mới thì mọi người sang đó đi.

Yêu Tử đã gửi lời xin lỗi trong nhóm tổ kịch.

Chế tác – Yêu Tử: Thiên Thương đại nhân, thật ngại quá, em đã sửa rồi *cúi đầu*

Trang trí – Thiên Thương: Không sao. Poster kỳ hai lúc nào cần?

...

Trái ót: Chuẩn bị JP sao không nói với cậu chuyện đổi người, kể rõ xem nào.

Xem ra poster các kỳ đều giao cho Thiên Thương rồi, cậu đi cửa sau sợ rằng phải lẳng lặng ra thôi. Dưới tình huống không thông báo cho ai, trong tổ kịch lại có tới hai người làm trang trí, thật đúng là mĩa mai. Chỉ là, sao chuẩn bị ngay cả một câu giải thích cũng không có, rõ ràng cậu đang onl.

Không muốn lại phải gõ chữ nữa, Tịch Du chụp ảnh màn hình đoạn nói chuyện của cậu và Yêu Tử gửi cho Trái ót.

Sau một lúc lâu đám bong bóng trên màn hình bay tới bay lui, màn hình máy tính tiến vào trạng thái tạm nghỉ.

Khi Cố Lãm bước vào, chỉ thấy Tịch Du đang chán nản cúi đầu.

“Làm sao thế?”

Tịch Du ngẩng đầu hỏi: “Có thể ăn chưa?” Thanh âm nghe hữu khí vô lực. Cậu tự mình đẩy xe, rõ ràng không yên lòng, lách qua Cố Lãm mà đi vào phòng bếp.

Cố Lãm vào phòng ngủ, đẩy chuột một cái, có hai cái hiện ra trên màn hình.

[Nhóm tổ kịch Yểm lệ]

Chế tác – Yêu Tử: Thiên Thương đại nhân, thật ngại quá, em đã sửa rồi *cúi đầu*

Trang trí – Thiên Thương: Không sao. Poster kỳ hai lúc nào cần?

Các kỳ sau không cần tôi vẽ nữa sao? Trong khung gỗ còn có dòng chữ chưa gửi đi của Tịch Du.

Trái ót: Du Du, cậu cũng quá hiền lành rồi.

Trái ót: Tranh của cậu đã vẽ xong rồi, sao có thể đổi người, bắt nạt người ta không nổi tiếng, thật quá đáng!

Trái ót: Không phải thần tượng cùng tổ kịch với cậu sao? Anh ấy có biết không?

Trái ót: Này này...

Du lai du khứ: Chào bạn, hiện tại tôi có việc bận, một lát nữa sẽ liên hệ lại với bạn.

Trái ót: Tôi đi đây, trả lời tự động rồi.

...

Nhìn chăm chăm khung chat trên màn hình, ánh mắt anh tối sầm. Cố Lãm mở QQ của Yêu Tử trong mục trò chuyện gần nhất ra, kiểm tra lịch sử trò chuyện, sắc mặt ngày càng lạnh hơn.

30. Chương 30: Đánh Trả

Tịch Du ăn từng miếng từng miếng cơm, rõ ràng không có tâm trạng ăn uống.

Cố Lãm ngồi ở đối diện cậu, chỉ chăm chăm giúp cậu gấp thức ăn vào bát. Ngay cả động tác cố gắng của anh cũng bị Tịch Du bỏ qua, rơi vào trạng thái mất hồn mất vía.

Tịch Du “hừ” một tiếng, buông đũa xuống, “Không muốn ăn nữa.” Sau đó cậu ngồi ngây ngốc, chẳng có động tĩnh gì. Rõ ràng tâm tình cậu thay đổi, Cố Lãm vốn còn muốn hỏi nguyên do, nhưng Tịch Du chẳng có anh cơ hội trực tiếp đẩy xe về phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng gầy gò của cậu, lại bát cơm gần như không vơi đi, Cố Lãm đập lòng bàn lại, cầm bát của mình đi rửa rồi trở về.

Võng phối chỉ là trò chơi để vui vẻ, nhưng Tịch Du lại vì nó mà không ngừng buồn phiền. Cậu không hề biết giữa đại thần và người không nổi tiếng lại bị phân biệt đối xử rõ ràng như thế.

Xem lướt quá poster của Thiên Thương trên weibo, khiêm tốn mà nói, tranh của cậu đẹp hơn.

Thế nhưng trong giới võng phối luôn luôn có thứ tự nhất định. Qua một thời gian, cậu đã lạc hậu hơn người ta nhiều. Huống hồ người xem không phải họa sĩ chuyên nghiệp, không thể đánh giá một bức tranh là tốt hay dở, chỉ cần nhìn nó tinh xảo, thoát nhìn không tệ là đã được ủng hộ tung hô rồi.

Đem cậu so sánh với Thiên Thương, trong lòng Tịch Du có chút ghen tị. Sao có thể vô duyên vô cớ bị chuẩn bị phán knock out được?

Thật muốn tìm người kẻ khổ mấy ngày nay.

Tịch Du nhìn trên QQ, cái ava của Cổ Ý hiện đang dừng di động, do dự liệu có nên gửi tin qua hay không. Mấy ngày này xảy ra chuyện, không rõ Cổ Ý đã biết chưa, thấy anh không phản ứng gì, chắc là không biết đâu. Hay là cậu cũng giả vờ không biết?

Tịch Du sợ bị hiểu lầm là bạn bè không thật lòng, về sau anh không thêm quan tâm đến cậu nữa. Tịch Du rất quý trọng người bạn này.

Trong đầu quần quít, vừa mở trang weibo đã thấy có n lần phát lại + n bình luận.

Cổ Ý: *Đứa ngốc, tất cả chỉ là quá khứ, tin anh đi ^_^ @Du lai du khứ*

Nhìn thấy weibo này được đăng ngày hôm qua, Tịch Du vui mừng tươi cười, cảm giác vô cùng thỏa mãn khi được bạn bè tin tưởng.

Cậu tự trách mình sẽ có thể nghĩ đại thần là người nông cạn như vậy, uống công quen biết anh lâu ngày.

Vội vàng phát lại.

Du lai du khứ: *Vâng, em tin. ()//Cổ Ý: Đứa ngốc, tất cả chỉ là quá khứ, tin anh đi ^_^ @Du lai du khứ [Phát]*

Xem weibo xong, trong lòng đã không còn vật cản gì, lần này Tịch Du không hề do dự gõ Q làm phiền.

Du lai du khứ: Đại thần~

Cổ Ý dù đang dùng điện thoại vẫn trả lời rất nhanh như thường.

Cổ Ý: Ủ~

Du lai du khứ: Cổ Ý đại thần, anh có từng bị ném đá bao giờ chưa?

Cổ Ý: Hình như chưa.

Du lai du khứ: (°o°) Siêu vậy.

Cổ Ý: Mấy ngày nay vất vả rồi.

Du lai du khứ: Vâng, quá vất vả. Quả nhiên em suy nghĩ quá đơn giản về giới võng phôi, không ngờ người ta trên mạng cũng lục đục với nhau như thế.

Cổ Ý: Dù là thế giới ảo hay thế giới thật, chỉ cần mình thật lòng đối đãi là tốt rồi.

Du lai du khứ: Cảm ơn anh trai tri âm tri kỉ.

Cổ Ý: __

Du lai du khứ: __ ←__←

Cổ Ý: Nghe Trái Ớt nói em có một tấm ảnh nghệ thuật, sao không thấy đâu vậy *nháy mắt*

Du lai du khứ: (^) Lần này em sẽ không đơn giản bị lộ ảnh chụp như vậy đâu.

Đương nhiên Tịch Du vẫn nhớ mãi lần trước mình quá ngây thơ để cho Cổ Ý lừa mất ảnh.

Du lai du khứ: Trừ phi anh gửi ảnh cho em nhìn trước, dù cho rất xấu trai em cũng sẽ không ghét bỏ anh.

Cổ Ý: Thực sự không có ảnh.

Phép khích tướng cũng không có tác dụng, Cổ Ý nhất quyết không cho cậu xem ảnh. Có thấy được ảnh hay không cũng không phải vấn đề gì lớn, dù sao cậu cũng không nhìn mặt để kết bạn. Tịch Du nghĩ tới ảnh chụp sĩ nhục lần trước, có thể chứng minh rằng, đại thần lúc nào cũng vững như kiềng ba chân, Tịch Du không thể khiêu khích anh!

Du lai du khứ: Vậy em cũng sẽ không gửi ảnh cho anh đâu, hết hy vọng đi.

Cổ Ý: [Một viên gạch nghiền nát trái tim]

Lo âu trong lòng dần dần tan biến, nhìn bộ dạng phối hợp của Cổ Ý, Tịch Du đắc ý cười, gương mặt tái nhợt cũng hồng hào hơn vài phần.

Tâm tình sáng sủa hơn, cậu đột nhiên nhớ ra hình như vừa rồi làm mình làm mất với Cố Lãm QAQ

Du lai du khứ: Tâm trạng em không tốt, lại đổ lên đầu anh quản gia, cần phải gọi điện xin lỗi!

Trong vòng phối, Tịch Du luôn gọi Cố Lãm là anh quản gia, vậy nên các fan trên weibo mới nghĩ cậu có một anh quản gia cao phú soái thật. Trái Ớt còn vòng vo hỏi xin ảnh chụp của Cố Lãm, bị Tịch Du đáp gọn lỏn một câu “Đem đại thần đến đổi”. Đối với Trái Ớt mà nói, đó là chuyện không thể nào xảy ra, không có ảnh chụp của Cố Lãm thì thôi, chứ cô không dám trực tiếp tới xin ảnh thần tượng. Nếu mà xin được thật, tức là Cố Ý cho Trái Ớt xem ảnh chứ không cho cậu xem, Tịch Du chỉ có thể ngạo kiều lắm bầm.

Cố Ý: Được.

Điện thoại di động đột nhiên chấn động, có cuộc gọi của “Du Du”.

Khóe miệng anh vẽ lên một mặt cười ôn hòa, Cố Lãm chờ người ở đầu dây bên kia mở miệng.

Áp a áp úng mãi cuối cùng cũng áy náy nói được một câu: “Anh Cố Lãm, vừa rồi tâm trạng em không tốt, xin lỗi.”

Sau đó là cậu nín thở khẩn trương chờ Cố Lãm trả lời.

Cố Lãm hơi hạ người, thích ý dựa vào ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Nghe tới bên tai Tịch Du lại thành thở dài.

Ý tứ bị xuyên tạc, Tịch Du dè dặt nói: “Anh Cố Lãm, anh không tức giận chứ?”

“Anh không sao, là xảy ra chuyện gì?”

Tịch Du nói “vâng” nho nhỏ nhưng không nói tiếp, hiển nhiên là không muốn tiết lộ thêm.

“Buổi tối anh lại tới, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Bên kia lập tức ngoan ngoãn “vâng”.

Kết thúc trò chuyện, Tịch Du nhìn chằm chằm điện thoại di động thật lâu, vừa rồi thiếu chút nữa đã kể hết cho anh Cố Lãm. Thói quen đôi khi là thứ rất đáng sợ, tập mãi thành quen sẽ chậm rãi trở thành một phần của cuộc sống, dần dần thành nghiện. Thích sự săn sóc của người kia, thích dáng tươi cười của anh, thích thanh âm ôn nhu của anh.

Thế nhưng, cậu cúi đầu nhìn đôi chân gầy gò của mình. Tịch Du dụi dụi viền mắt đỏ ửng, ngay cả đứng

cậu cũng không làm được, là một kẻ tàn phế mà thôi.

— Không muốn ở thành gánh nặng của người khác nữa.

...

Trái ót cố gắng chờ phát động, chuẩn bị tốt tất cả xong chạy tới gọi Cổ Ý.

Trái ót: Thần tượng, chuẩn bị xong rồi, có thể phát chưa?

Cổ Ý: Ừ.

Trái ót: Em đi đây~

Sau đó bắt đầu đếm ngược theo thời gian 3, 2, 1.

Một bài văn dài lưu loát xuất hiện trên lầu chính, còn có các cô bạn trong nhóm gay hỗ trợ gây ồn ào. Bài post như lửa càng đốt càng cháy lớn, để xem mấy kẻ khốn kiếp kia qua đêm nay có thể kiêu ngạo thế nào.

Trái ót ngửa mặt lên trời cười to, hay cho một lũ khốn nạn lẻo mép, các người cứ đắc ý đi. Kỳ thực Trái ót vốn đã rất muốn giúp Tịch Du giải thích oan uổng, khổ nỗi tư liệu trong tay không có nhiều, mù quáng mở topic chỉ càng thêm đổ dầu vào lửa. Không ngờ đột nhiên thần tượng lại gọi mình hỗ trợ, cung cấp một ít tư liệu mới, Trái ót tất nhiên vô cùng hân hoan nhận nhiệm vụ.

Trọng trách nghiêm phạt kẻ xấu xin hãy giao cho tôi, với tư cách là mẹ đẻ của cậu, để tôi xử lý đi, Du Du~

Cổ Ý: Nếu như Du Du tới hỏi cô...

Cổ Ý chợt gửi tới một câu như thế, Trái ót lập tức ngẫm hiểu, chân chó nói.

Trái ót: Vâng vâng, em đảm bảo sẽ không nói nhận được tư liệu từ người nào.

Cổ Ý: Ừ.

Trái ót: Vây đại thần, nhóm CP...

Trái ót: Đại thần?

Trái ót: logout mất rồi.

Khi bắt được Du Du còn đang onl, mặc kệ cậu đã thấy tin tức trên diễn đàn hay chưa, Trái ót vẫn gửi tin tới.

Trái ót: Du Du, tôi mới mở topic, tuy rằng cậu không ngại nhưng vẫn không thể tránh được người ta nói xấu sau lưng, tôi đành công bố hết chân tướng. Cậu muốn nói tôi nhiều chuyện thì tôi cũng chịu thôi QAQ
Cậu vào địa chỉ này xem đi [Link]

Tịch Du chột mắt liên tục, cho tới tận khi Trái ót gửi đi gửi lại mất lần mới trả lời.

Du lai du khứ: Ặc.

Trái ót: 〰

...

Nghe lần không nên tìm heo làm bạn, đại nhân nói cho tôi biết tiêu đề nhất định phải thật dài thật dài thật dài

0L: Mặc kệ mọi người có thấy bài post công kích trang trí Du lai du khứ hay không, nói chung tôi muốn ở đây làm sáng tỏ mọi chuyện. Xin tự giới thiệu, tôi ở trong vòng phối có ID là Trái ót, tốt xấu gì cũng ở trong giới này năm năm, nếu như các bạn hỏi tôi là ai Tôi chỉ có thể cố gắng hơn để có thể nổi tiếng.

Vốn tưởng sau khi bài post kia bị xóa thì mọi việc sẽ kết thúc, nhưng lại nảy sinh vấn đề ảnh chụp cá nhân bị công bố, khó bảo toàn còn có người biết rõ bí mật bên trong. Tôi cũng phải lấy danh nghĩa cá nhân thay Du Du nói rõ sự thật. Đứa nhỏ kia không muốn phản bác, vậy nên chỉ có mẹ đẻ này ra mặt thôi. Nếu có bất cứ thắc mắc gì, xin hãy gọi tới số điện thoại của tôi XXXXXXXXXXXX. Chúng ta có thể tâm sự, đương nhiên, không tiếp những bạn trẻ muốn gây rối.

Nhiều lời vô ích, phía dưới là chính văn. Chỉ là một ít tin tức tôi biết, dấu sao thì dù quan hệ tốt đến mấy, Du Du cũng sẽ không cho tôi biết tất cả.

1, Người mở topic kia tên là Liễu Tây Dương, đương nhiên hắn đã nói cả tên thật của Du Du ra, tin rằng mọi người sẽ không lên án tôi tung tên thật của hắn. Kỳ thực giữa họ là một câu chuyện cầu huyết, tôi thực lòng không muốn nói, nhưng không thể không nói. Liễu Tây Dương với Du Du là bạn học, gặp gỡ nhau một năm, Du Du vì cứu hắn mới bị xe đâm hỏng chân, phải ngồi xe đẩy. Phàm là người có lương tâm sẽ không vì thế mà bỏ rơi người ta. Được, hắn muốn chia tay, Du Du chia tay, từ nay về sau hai người đường ai nấy đi. Hắn cũng lập tức tìm được người yêu mới, đó là người trong giới vòng phối, cái này tôi sẽ nói trong phần 2. Người yêu mới của hắn biết quan hệ trước đây của hai người (làm sao mà hắn biết được thì tôi không rõ), hắn cho rằng Du Du đã nói cho người yêu hắn. Tất nhiên là Du Du không làm vậy, căn bản chẳng đáng, hắn cho rằng hắn là ai chứ. Kết quả, chớ nóng nảy còn nhảy tường, hắn mở topic mắng chửi người. Được rồi, nói nhiều như vậy, tóm lại Liễu Tây Dương là một tên khôn.

2, Ảnh chụp của Du Du, ở đây tôi phải nói xin lỗi Du Du. Ảnh chụp là do tôi không cẩn thận gửi đi. Bởi vì Duy Nhất – kẻ “tùng” là bạn tôi, cũng là người yêu mới trong mục 1 đã hỏi xin ảnh chụp hôm offline. Tôi không cẩn thận gửi luôn cả ảnh của cậu cho cậu ta. Vậy nên, khi ảnh bị lộ ra ngoài, Duy Nhất là kẻ đáng nghi nhất, Du Du cũng đã chứng thực. Mặc kệ lí do gì, không được công bộ ảnh của người khác khi không được phép. Nói thật, tôi rất thất vọng, quen biết Duy Nhất đã lâu, còn từng gặp mặt, không ngờ cậu ta lại là một kẻ âm mưu thủ đoạn như vậy. Khi Liễu Tây Dương mở topic mắng Tịch Du, thân là đương sự, sao cậu lại trốn tránh? Ít nhất cũng phải nói rõ sự thật, đằng này lại gây thêm rắc rối. Còn có tôi muốn hỏi, rốt cuộc cậu đã nói gì khiến Liễu Tây Dương hiểu lầm Du Du như vậy, tôi rất hiếu kỳ.

3, Nghìn vạn lần không nên tìm heo làm bạn, đây là trọng điểm. Không rõ mọi người có biết vụ tổ kịch Yểm lệ ghi sai tên trang trí chứ. Lỗi là khó tránh khỏi, phát kịch cũng không dễ dàng, tôi không trách các cô. Nhưng chuẩn bị à, ngay từ cậu cô đã để Du Du vẽ poster, chớp mắt đã quay ngoắt 180 độ tìm Thiên Thương, lấy mọi lý do để đá người ta là sao? Thái độ như thế thật quá kiêu ngạo, ảnh ở dưới.

[Ảnh chụp màn hình QQ]

Chế tác – Yêu Tử: Thực ra trước khi Cổ Ý đề cử cậu, tôi đã tìm đại nhân Thiên Thương mời nhận trang trí, gửi lời mời qua tin nhắn offline QQ, kết quả anh ấy không để ý tới, tôi nghĩ rằng anh ấy không nhận nên mới đồng ý Cổ Ý cho cậu vào. Nào ngờ hôm nay Thiên Thương đại nhân gửi tranh đã hoàn thành cho tôi TUT

Du lai du khứ: Vậy nên?

Chế tác – Yêu Tử: Kỳ một chúng tôi dùng poster của anh ấy, tôi không biết phải giải thích với anh ấy thế nào, người đó khá xét nét.

Đây là đang trá hình tự khen mình rộng lượng chứ còn gì nữa.

Chế tác – Yêu Tử: Ngại quá trang trí QAQ Tôi không ngờ mọi chuyện lại thành thế này, xin thông cảm.

Du lai du khứ: Lúc đó hẳn cô đã phải biết dàn xếp tốt, tôi gửi cho cô hai bức, vẽ đúng theo ý kiến của cô, kết quả là vô dụng.

Chế tác – Yêu Tử: TUT trang trí, xin tha thứ, fan của Thiên Thương đại nhân mà ném đá sẽ phá hỏng kịch mất, hơn nữa gần đây cậu còn bị cho lên top, tạm thời ở ẩn chờ sóng gió qua đi thôi.

Chẳng lẽ cả hai tấm poster đều không dùng được? Loại đắc tội cả hai bên như vậy như vậy ở trong vòng phối nhiều lắm. Đương nhiên chỉ vì thế thì không thể nói cô là heo, chuẩn bị JP như vậy trong giới vợ được cả đấy. Tôi đây lại nhắc cô một chút, đừng tưởng rằng dùng acc nhỏ sẽ không bị người ta thấy, lần thứ hai tôi phải than rằng cô đúng là kẻ ngu xuẩn, loại đàn bà nói xấu sau lưng người khác mà cũng dám lên tận weibo nói. Một đương sự nữa chính là Duy Nhất, thằng nhóc cậu phải mở to mắt ra xem đi, cậu làm việc bậy bạ giờ nổi tiếng rồi đó. Tuy nói con người có quyền tự do ngôn luận, nhưng cậu có thể ghen trong lòng không nói ra sao.

[Ảnh chụp màn hình weibo]

Yao Yêu Tử 1234: Không biết vì sao, tôi ngứa mắt Du lai du khứ.

Duy Nhất trả lời Yao Yêu Tử 1234: Từ lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã ngứa mắt rồi.

Yao Yêu Tử 1234 trả lời Duy Nhất: A, quên mất các người đã gặp mặt, trông có được không?

Duy Nhất trả lời Yao Yêu Tử 1234: Còn có thể thế nào, chỉ là một kẻ tàn phế.

Yao Yêu Tử 1234 trả lời Duy Nhất: Cậu thật xấu miệng. Bảo tôi cố ý bắt cậu ta vẽ lại poster, không ngờ cậu ta vẽ thật, đúng là ngu ngốc.

Duy Nhất trả lời Yao Yêu Tử 1234: Ha ha, tôi sao bằng cô được.

Nhìn cái này đi, các tổ kịch xin hay chú ý, còn ai dám hợp tác với CV và chuẩn bị thâm độc như thế? Ai có thể bảo đảm họ sẽ không ngáng chân chúng ta.

Cuối cùng, viết dài dòng cũng không biết mọi người có kiên nhẫn đọc hết hay không. Lời chỉ có thể, muốn nói đều đã nói, mọi người chậm rãi xem kịch vui đi, tôi lặn đây.

...

Trái Ớt còn ngấm đi ngấm lại bài post một lần, ngay cả một lỗi chính tả cũng không có.

1L: Cướp sô pha.

2L: Ngồi băng ghế.

3L: Tôi là tới vì Trái Ớt và Du Du đích (ˆoˆ)/~

4L: Thật dài O.O

5L: Trang trí phản bác.

6L: Kiên nhẫn đọc xong, không thể không nói thực ra bên người tôi cũng xuất hiện một đứa bạn nham hiểm đến thế, thật đúng như những lời này.

7L: Thối đời ngày nay, lòng người không như xưa. Tiểu trang trí quá đáng thương.

8L: Giới vông phổi nhỏ nhỏ của chúng ta không chứa chấp nổi loại người như vậy đâu, cút đi thôi!

...

Thấy phản ứng của những người đầu tiên, Trái Ớt biết lần này có thể giải quyết được Duy Nhất và Yêu Tử, fan kịch đều có lý trí cả.

Tường đổ người đẩy, muốn phản biện cũng không có khả năng.

Hơn thế nữa, Trái Ớt còn đem gửi link vào topic của tổ kịch Yểm lệ ra.

...

150L: Từ topic hàng xóm tới vậy xem chuẩn bị JP + CV nào đó.

151L: Nói thật, tôi là fan tác phẩm này, một chút cũng không cảm thấy Duy Nhất thích hợp với vai chủ dịch thụ. Hơn nữa, nhân phẩm như vậy cũng làm tôi thấy không hợp hơn.

152L: Duy Nhất, cậu không dám nhận sự kiện tung ảnh và vụ lên weibo mắng người sao? Cậu không dám đáp lại sao? Weibo có thể giả chết, nhưng trong topic kịch tốt xấu gì cũng phải trả lời chứ __ Tôi biết cậu đang xem đánh giá của người khác với cậu, rất xin lỗi. Cậu đúng là không thích hợp với vai thụ này, phổi vai nào giống như cậu ấy, bỉ ổi.

...

160L: Bộ phận bên trên xin hãy chú ý ngôn từ, còn thô bạo nữa sẽ bị ban nick (mod)

Cho cậu block tôi, muốn block cũng là chị đây block cậu! Trái Ớt biết chắc Duy Nhất là người làm lộ ảnh của Du Du, vốn định tìm cậu ta hỏi cho ra nhẽ, nào ngờ đã bị block. Không thông báo tiếng nào đã đưa người ta vào sổ đen, tốt xấu gì cũng phải báo trước chứ, chị đây còn chưa hỏi tới đã bỏ trốn rồi ()

Nhìn thời gian, Trái Ớt nghĩ hẳn là Du Du đã đọc xong rồi.

Trái Ớt: Du Du ~ Du Du~

Du lai du khứ: Cô lý giải thật rõ ràng.

Trái ót chột dạ ở trong lòng.

Du lai du khứ: Cậu với Duy Nhất không phải là bạn bè sao?

Trái ót: Tôi không có loại bạn heo như thế, cậu ta đã sớm block tôi rồi, có lẽ là biết tôi sẽ đứng về phía cậu. tôi thực hối hận lúc trước giúp cậu ta tìm kịch, làm chuẩn bị kịch cho cậu ta, ai biết được cậu ta có từng lợi dụng tôi hay không, ai...

Trái ót nói rất nhiều, muốn đánh lạc hướng Tịch Du, sợ cậu hỏi chuyện cô không trả lời nổi. Đương nhiên là dù có bị hỏi thì Trái ót cũng thề sống thề chết bảo vệ thần tượng quyết không khai. Bằng không thì trực tiếp log out là được rồi.

Có thể là Trái ót lo lắng thừa, Tịch Du thực sự không có hỏi tới.

Du lai du khứ: A.

Trái ót: Du Du, cậu sẽ không trách tôi xen vào việc của người khác chứ. Cậu nói thật cho tôi biết đi QAQ

Du lai du khứ: Không trách, Trái ót, cảm ơn cô đã ra mặt vì tôi.

Trái ót: Việc nên làm mà.

Trái ót: Duy Nhất bị chửi rất thảm, tôi không biết nên buồn hay nên vui trước nỗi đau của người khác nữa (_) [Ảnh chụp màn hình]

Trên weibo của Duy Nhất có một bức ảnh lộ nửa thân trên, phía dưới có người nhắn: Bán đứng sắc đẹp, làm hồng mắt người khác, rút khỏi vòng phổi đi.

Du lai du khứ: Ặc, nên vui đi.

31. Chương 31: Lui Kịch

Lần thứ hai Cổ Ý gọi cậu là khi anh dùng máy tính.

Cổ Ý: Lui khỏi nhóm tổ kịch Yểm lệ đi.

Du lai du khứ: Hả?

Cổ Ý: Anh đã đọc bài post rồi. Anh đưa em vào, anh đi em cũng phải đi theo.

...

Cổ Ý: Vậy nên, em bỏ trốn cùng anh đi.

Vốn Tịch Du đã có ý định lui nhóm, chỉ không ngờ người từ trước đến này luôn có trách nhiệm với kịch như Cổ Ý cũng sẽ rời nhóm. Tịch Du hẳn nên khuyên anh vài cậu, nhắc anh suy nghĩ cẩn thận, dù sao đột nhiên rời nhóm sẽ dẫn sự chú ý lên người mình.

Thế nhưng, cậu không biết phải khuyên như thế nào. Đi theo một chuẩn bị có nhân phẩm như thế, trong tâm lý, cậu thấy Cổ Ý rời sớm mới tốt, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn chằm chằm vào màn hình, mơ màng chìm vào suy tư, đến khi Cổ Ý giục lần nữa mới gọi được hồn Tịch Du về.

Cổ Ý: Lui không?

Mở nhóm tổ kịch, số người chỉ còn bảy, thiếu một người, nick của Cổ Ý không còn trong danh sách thành viên. Trong lòng quyết định, di chuột lên ava của nhóm, nhấn chọn — Rời khỏi nhóm.

Du lai du khứ: Lui (˘o˘)/~

Cổ Ý: Ừ.

Cổ Ý: Gửi hai bức poster của em cho anh.

Du lai du khứ: Làm sao vậy?

Cổ Ý: Ngắm thử xem.

Du lai du khứ: À.

Tịch Du không nghi ngờ anh, gửi hai tấm poster qua. Được một lúc, Cổ Ý nhắc cậu lên xem weibo.

Du lai du khứ: Lại xem weibo OTZ

Du lai du khứ: A.

Thông thường khi Cổ Ý nhắc cậu xem weibo, Tịch Du biết phân nửa là anh tag cậu. Kỳ thực Cổ Ý không cần phải tag cậu làm gì, vô duyên vô cớ mất năm ký tự trong giới hạn 140 chữ, dù sao lên QQ nhắc cậu xem cũng được.

Nhấn mở weibo, quả nhiên như dự đoán, 25 cái repost, nhấn mở ra, tiến vào trang chủ weibo của Cổ Ý.

Cổ Ý: @Du lai du khứ Tranh vẽ không tệ~ [Ảnh]

YY: Cái này là poster Yếm lệ sao?

Cổ Ý trả lời YY: Ừ.

YY trả lời Cổ Ý: Thần tượng đáp lại em, ôm lấy~! Thế nhưng trong topic phát kích không thấy poster này.

Cổ Ý trả lời YY: Cô có thể đi hỏi chuẩn bị.

YY trả lời Cổ Ý: A a, em thật muốn biết vì nguyên nhân gì, chỉ có thể nói chuẩn bị mất như mù. Nhưng mà hai bức tranh này rất đẹp, cầu trang gốc không chữ~

Cổ Ý trả lời YY: @Du lai du khứ

Du lai du khứ trả lời YY: Tôi gửi tin riêng cho cô.

YY2 trả lời Du lai du khứ: Em cũng muốn.

YY3 trả lời Du lai du khứ: Còn có em.

...

Liên tiếp không ngừng có người xin tranh, Tịch Du trực tiếp đăng tranh lên weibo rồi lại gửi link, phát lại weibo của Cổ Ý:

Du lai du khứ: Down poster ở địa chỉ [Link], cảm ơn mọi người ủng hộ (o °w °O) // Cổ Ý: @Du lai du khứ Tranh vẽ không tệ~ [Ảnh]

YY: Tiểu trang trí nhà đại thần.

YY: Tiểu thụ dùng chữ để biểu lộ tình yêu là một tiểu thụ dễ thương (o °w °O)

YY: Tôi mò từ bài post của Trái Ớt qua đây, từ người qua đường chuyển thành fan, tiểu trang trí cố gắng lên, cho ra nhiều tác phẩm tốt hơn.

...

Tịch Du nhần nại trả lời tất cả, có cô gái còn bảo cậu quá nghiêm túc, không cần phải đáp lại toàn độ đâu. Không biết có phải nhờ vào bài post của Trái Ớt không, fan của cậu đông lên đến hơn trăm người, lượng repost và bình luận ở weibo cũng nhiều hơn. Trả lời từng cái một quả thật có chút bận bịu, vì vậy Tịch Du chỉ chọn mấy người để đáp lại. Có càng ngày càng nhiều fan thích tranh của cậu, trong lòng Tịch Du cảm thấy vui sướng âm ỉ.

Đương nhiên, Tịch Du biết, nếu như không có Cổ Ý tuyên truyền sẽ chẳng thể nào hấp dẫn được nhiều người xem như vậy.

Trái Ớt đột nhiên buzz làm cửa sổ chat nhảy ra trước mắt.

Trái Ớt: Thần tượng GJ!

Du lai du khứ: Cái gì?

Trái Ớt: Thấy trên weibo của thần tượng rồi, lui kịch Yểm lệ (^) đám người dám bắt nạt tiểu thụ nhà anh ấy ăn phải quả đắng rồi.

Tịch Du tiêu hóa mãi câu nói của cô mới hiểu ra tiểu thụ trong lời của Trái Ớt chính là mình. Cậu đã sớm biết Trái Ớt tự nhận định quan hệ giữa cậu và Cổ Ý nhưng không thể trách được, dù sao nói mãi cũng không thông, lại lười sửa.

Du lai du khứ: (_ |||)

Trái Ớt: Cậu không cảm thấy thần tượng đối với cậu thật tốt sao _

Du lai du khứ: Cô tưởng tượng quá nhiều rồi, chúng tôi là bạn bè thuần khiết.

Trái Ớt: _

Trái Ớt suy nghĩ một chút, dù mình không ám chỉ cái gì, nhưng Tịch Du đúng thật là đồ ngốc. Thần tượng đối xử chiều chuộng cậu ta như thế, biểu hiện rõ ràng như vậy, cậu ta giả vờ không biết hay thực sự không biết, cứ làm như không có chuyện gì xảy ra. Thật sự cho rằng bọn họ YY nhiều CP như vậy đều là không có căn cứ sao? Sai rồi, tất cả đều khảo sát từ thực tế để đưa ra kết luận chính xác đó!

Thần tượng, xem ra con đường theo đuổi Du Du của anh còn rất quanh co.

Trái ớt nhắc Tịch Du mới để ý tới weibo của Cổ Ý, này giờ cậu chỉ tập trung trả lời weibo của anh, quả nhiên bên dưới poster có một cái khác.

Cổ Ý: *Chính thứ tuyên bố rời khỏi tổ kịch Yểm lệ, xin lỗi.*

Tịch Du tiếp tục phát lại.

Du lai du khứ: *Đi theo đại thần //* Cổ Ý: *Chính thứ tuyên bố rời khỏi tổ kịch Yểm lệ, xin lỗi. [Phát]*

Cổ Ý: *Có thịt ăn //* Du lai du khứ: *Đi theo đại thần [Phát]*

Du lai du khứ: *Em ăn kiêng, chỉ ăn rau dưa //* Cổ Ý: *Có thịt ăn [Phát]*

Cổ Ý: *Ăn kiêng không tốt //* Du lai du khứ: *Em ăn kiêng, chỉ ăn rau dưa [Phát]*

...

YY: *Lại thấy thân mật.*

YY: *Phát qua phát lại, thần tượng sao không bình luận?*

YY: *Ngày nào cũng tag n lần, trang trí cũng đại thần hòa hợp ghê.*

YY: *Chuẩn bị nhất định sẽ khóc chết, nhưng mà cũng xứng đáng (_)*

...

Được rồi, về cơ bản thì phía dưới đều là YY cậu cùng Cổ Ý, một mình Trái ớt thì không nói làm gì, vì sao ngay cả người qua đường cũng nghĩ họ là một đôi chứ.

Không biết có phải đại thần không có cái gì khác để đùa giỡn ngoài tiểu thụ hay không?

Có một người xin kết bạn, trong khung xác nhận chỉ viết một chữ “Thêm”. Không có ghi chú là người trong vòng phối, Tịch Du chỉ coi như người lạ, vì vậy nhấn từ chối. Qua lần này, nick đó lại thêm bạn lần nữa, trong khung xác nhận vẫn chỉ có một chữ “thêm”, lời ít ý nhiều.

Lần này Tịch Du kiên trì viết trong khung từ chối: Xin lỗi, tôi không thêm người lạ.

Người kia chưa từ bỏ ý định, lần nữa cậu lại thấy cùng một ava. Xác nhận: Trang trí, thêm.

123: Tôi là Yêu Tử.

Bởi vì Yêu Tử không thêm bạn Tịch Du, cậu lui nhóm rồi, muốn liên hệ với cậu chỉ có thể xin kết bạn. Có thể là cô ta sợ Tịch Du không đồng ý nên mới mở một acc nhỏ.

Bên này Tịch Du còn chưa biết phải trả lời Yêu Tử thế nào, bên kia đã bắt đầu mắng.

123: Cậu muốn đi thì đi, sao lại xui Cổ Ý cũng đi? Cậu đúng là lợi hại.

123: Tôi ngứa mắt cậu nên cậu cố ý đúng không?

Vốn Tịch Du đang định làm hòa xin lỗi cô ta vì rời nhóm, lại thấy thái độ này, cậu nghĩ không cần phải tốt bụng.

Du lai du khứ: Vậy xin lỗi, cứ coi như tôi cố ý đi. Quyết định của Cổ Ý tôi không thể tùy ý điều khiển, nếu cô muốn gọi anh ấy trở lại, để tôi xem cô có bản lĩnh đó hay không.

123: Không ngờ cậu sẽ nói thế, trước đây giả vờ làm tỏ trắng ngay thơ cái gì.

123: Tôi giết.

Cuộc trò chuyện chẳng hay ho gì, Tịch Du trực tiếp kéo cô ta vào sổ đen, không muốn nhìn thấy những lời làm mình không thoải mái nữa. Kẻ không đáng tiếp xúc, từ này về sau giang hồ rộng lớn không cần gặp lại.

Topic kịch Yểm Lệ vì có lượng lớn lời thô tục nên bị xóa. Theo sự kiện RP của kịch tổ, bộ kịch cũng bị liên lụy, càng ngày càng không được xem trọng, rõ ràng là một tác phẩm rất nổi tiếng. Làm kịch không dễ, nhưng Yêu Tử thân là chuẩn bị mà không có thái độ đoàn chính, khó có thể khiến fan kịch tín phục.

Tịch Du biết Yêu Tử và Duy Nhất lúc này chỉ có thể lui giới, nhưng tất cả đều là gieo gió gặt bão. Trong giới vông phối, cần nhất hai chữ: an phận.

Buổi tối khi Cổ Lãm tới, trên tay anh còn cầm theo một tập tài liệu. Khi ăn, Tịch Du có chút hiếu kỳ, trên bề mặt tài liệu trắng tinh không vết mực, không biết đó là cái gì.

Cơm nước xong, Cổ Lãm đưa tài liệu cho Tịch Du, bảo cậu xem. Cuối cùng cũng được thỏa mãn lòng hiếu

kỳ, Tịch Du chậm rãi mở ra.

Kế hoạch tranh tuyên truyền hoạt động Thành phố và cuộc sống

1, Thành phẩm: Bản phác họa điện tử.

2, Chủ đề: Liên quan tới “thành phố” và “cuộc sống”.

...

Tịch Du không hiểu, hiểu kỳ chớp mắt mong Cố Lãm giải thích, “Đây là?”

“Công ty bọn anh gần đây muốn tổ chức một hoạt động, em có hứng thú vẽ tranh tuyên truyền hay không?”

Phản ứng đầu tiên của Tịch Du không phải trả lời vấn đề này mà là kinh ngạc kêu to: “Anh Cố Lãm, anh tìm được việc rồi!” Vậy thì sao lại... Câu nói kế tiếp cậu dừng kịp.

Cố Lãm hiểu ý cậu, cười: “Thời gian rất tự do, không cần lo lắng xung đột tới thời gian chăm sóc em.”

“Nào có công việc tốt như vậy?” Tịch Du hiển nhiên không tin, buồn bực nói.

Tại Cố Lãm tinh nên nghe được, khó có dịp trêu chọc nói: “Du Du không hài lòng với sự phục vụ của anh Cố Lãm sao?” Lời nói rất mờ ám.

Tịch Du cười ngây ngô, thái độ kiên quyết lắc đầu. “Không có đâu, anh Cố Lãm đẹp trai như vậy, mang theo bên người để ngắm cũng tốt cho mắt, so với các bác gái còn tốt hơn.” Tịch Du nghĩ, nếu như Cố Lãm không thể tới chăm sóc cậu, anh trai nhất định sẽ mời bác gái giúp việc tới, còn phải tìm một người cẩn thận đáng tin mới yên tâm.

Cố Lãm cười nhân nhật mà rất thân thiết, rất thỏa mãn với hình dung của Tịch Du về mình, tuy rằng bị so sánh với bác gái.

“Trở lại chuyện chính, em có hứng thú hay không?”

Tịch Du có chút do dự, dù sao tuổi của cậu còn chưa tới tốt nghiệp đại học, lí lịch kém. Cố Lãm để cậu làm tranh tuyên truyền, bức tranh mà kém sẽ khiến anh mất mặt.

Nhưng trong lòng cậu vẫn muốn thử xem, sau này tìm công việc khẳng định cũng liên quan tới thiết kế, vẽ tranh. Cơ hội này rất hiếm, có thể tích lũy kinh nghiệm, hơn nữa dựa vào sức mình để kiếm tiền. Bên này

trong lòng Tịch Du còn do dự, bên kia Cố Lãm đã nhìn thấu tâm tư của cậu, tiếp tục động viên:

“Rất đơn giản thôi mà, yêu cầu cơ bản đều đã viết, em tùy tiện vẽ là được, có muốn thử hay không?”

Thử hay không thử, Tịch Du nhìn sâu vào đôi mắt Cố Lãm, lựa chọn ngay một ý.

Cố Lãm ngồi quỳ xuống, kiên trì chờ cậu trả lời, vẻ mặt bình tĩnh.

Trước ánh mắt của anh, Tịch Du khẽ gật đầu. Sau đó, Cố Lãm nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Thời gian rất thoải mái, có thể từ từ làm. Tài liệu em cứ xem kỹ đi.”

Trở về phòng, Tịch Du lập tức mở máy tính, lên baidu tìm kiếm một ít poster tuyên truyền hoạt động về tham khảo.

Chăm chú nghiêm túc xem, ngay cả khi Cố Lãm gõ cửa đi vào cũng không biết.

Nhìn Tịch Du lúc nào cũng bĩu môi hí hoáy vẽ lên trang giấy, ánh chiều tà hạ xuống xuyên qua từng nhánh cây, bước qua khung cửa sổ, phủ lên người Tịch Du, sắc màu chan hòa mà ấm áp. Bóng lưng cậu kéo ra thật dài trên mặt đất phòng ngủ.

Cẩn thận đóng cửa lại, Cố Lãm nhẹ chân bước ra ngoài.

32. Chương 32: Không Cố Ý

Sáng sớm mù sương.

Tịch Du bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Xoa xoa đôi mắt, sau khi xác định là Tịch Dương, cậu mới thoải mái nhắm mắt ngủ tiếp. Giọng nói khàn khàn cất tiếng hỏi: “Anh à, làm sao vậy?”

Thấy bộ dạng của Tịch Du, hiển nhiên còn muốn ngủ tiếp. Khó có được lúc anh trai lâu ngày không thấy về nhà tiễn em đi học, nhưng hình như thời gian còn sớm.

Tịch Dương sửa sang lại nếp nhăn trên quần áo, sợ quấy rầy Tịch Du, đành phải nhỏ giọng trả lời: “Không có việc gì, em ngủ tiếp đi.”

Tịch Du “vâng” lấy lệ một tiếng, sau đó đổi sang tư thế đưa lưng về phía Tịch Dương, bịt kín lỗ tai.

Tịch Dương nhún vai, được rồi, anh bị ghét bỏ rồi.

Sáng sớm đã bị Tịch Dương đánh thức cũng không làm ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của Tịch Du. Cậu duỗi người, tỉnh táo thoải mái.

Nửa đứng dậy cầm lấy quần áo đặt bên gối, khi đang định cởi bộ đồ trên người xuống, Tịch Du bỗng sững sốt bất động. Trên mặt cậu toát lên vẻ giận dữ và xấu hổ, còn có khăn trương và bất an.

Buông quần áo ra, hai tay Tịch Du run run lần xuống, chậm rãi xốc chần lên, sờ mò giữa hai chân.

Rất ẩm ướt.

Cậu thấy trên giường có một bãi nước màu vàng nhạt, thoát nhìn có chút chói mắt.

Tịch Du hoảng loạn, vì sao cậu không khống chế được nước tiểu. Cậu căng thẳng nghĩ, mới nhận ra phía dưới trơn trơn. Bắp đùi vốn có thể cảm nhận sự thô ráp đột nhiên thấy lạnh lẽo.

Thậm chí, Tịch Du còn có thể ngửi được mùi khiến người ta buồn nôn phiêu tán trong phòng, chui vào mũi.

Cậu không dám động, chỉ sợ càng động càng không khống chế được thân thể của mình. Vốn đang trong tư thế nằm xuống, cậu kéo chần che mặt mình, nhỏ giọng khóc.

Tịch Du thừa nhận, cậu sợ lắm, có thể, thân thể cậu tổn thương không đơn giản như cậu tưởng.

Không khí dần lạnh lẽo. Tịch Du run rẩy.

Khi Cố Lãm mở cửa ra, thấy Tịch Du chùn chần kín đầu, còn tưởng rằng cậu chưa tỉnh, đang định gọi cậu rời giường, nào ngờ Tịch Du hét lớn khiến anh thất thần.

“Anh đừng tới đây!” Tịch Du nói, càng cố kéo chần chặt hơn, chỉ chừa lại đôi mắt ướt đầm đáng thương nhìn Cố Lãm.

Từ góc độ của anh, Cố Lãm thấy rất rõ ràng cái chần đang rung lên bần bật.

Tịch Du đang run.

Cố Lãm thử tới gần một chút, Tịch Du kích động ngăn cản: “Anh Cố Lãm, anh đừng tới đây! Đừng tới đây!”

Hiển nhiên là cậu không muốn anh tới gần. Cố Lãm không biết Tịch Du đang sợ cái gì, chỉ có thể thử dùng ngôn ngữ để tìm hiểu.

“Du Du, em sao thế?”

Tịch Du trầm mặt, lắc đầu.

Tiếng nước nhỏ nhỏ vang lên, hợp với khuôn mặt tái nhợt của cậu nghe càng thêm yếu đuối. Chậm rãi, thanh âm vang to hơn, nước mắt giống như từng hạt châu đứt dây, nối nhau rơi xuống.

Rất mất mặt, rất chật vật. Tịch Du nào dám nói cho Cố Lãm biết, nhưng cậu không dám động đây. Cậu sợ khẽ động thôi, cái đó sẽ chảy ra, mùi càng thêm nồng nặc.

“Du Du, nói cho anh Cố Lãm biết, em làm sao thế?” Thanh âm của anh nhẹ nhàng, mang theo từ tính lại có chút dè dặt.

Tịch Du dùng sức túm lấy góc chăn, từ chối trả lời.

Thấy Du Du một mực né tránh không để anh xem, Cố Lãm bước về phía trước, tranh thủ lúc cậu chưa kịp phản ứng thì xốc chăn lên.

Cố Lãm cau mày, nhìn chằm chằm vào nơi nào đó.

Tiếng chim ngoài gian phòng đột nhiên ngưng bật, bên trong trở thành một trận lung tung.

Bị anh Cố Lãm thấy rồi, thấy rồi... Trong đầu Tịch Du tràn đầy cái này, cậu bịt mắt lại, không muốn nhìn thấy gì hết. Không muốn thấy phản ứng của Cố Lãm, không muốn thấy vẻ mặt ghét bỏ của anh.

Cậu không kìm được nước mắt, để nó tùy ý tuôn rơi, dọc theo hai gò má, dính vào từng sợi tóc, rơi trên gối đầu.

Từng giọt, từng giọt như đánh mạnh vào trái tim Cố Lãm.

“Đồ ngốc.” Thanh âm của anh vẫn dịu dàng đến thế, vang lên bên tai cậu. Trên trái đột nhiên thấy ẩm ướt, giọt nước dính trên tóc bị gạt đi, còn di xuống tai, “Không sao đâu.”

Tịch Du nghe được tiếng chân rời đi, hai ngón tay chậm rãi mở ra, nhìn lên.

Đi rồi sao?

Chậu rửa mặt được đặt trên mặt đất, sau đó có tiếng giặt khăn. Tịch Du tiếp tục bịt mắt, không dám nhìn Cố Lãm.

Bên hông đột nhiên cảm thấy tê dại, Tịch Du sợ hãi ló ra xem, Cố Lãm đang muốn cởi quần của cậu. Tịch Du vươn tay ngăn chặn hành động của anh, không cho anh tiếp tục.

Anh đang muốn tẩy rửa cho cậu sao?

Bốn mắt giao nhau. Tịch Du hơi né tránh ánh mắt anh, khàn khàn nói: “Em tự làm.”

Tay cậu định nhận lấy khăn mặt trên tay Cố Lãm, nhưng anh lại nhân cơ hội kéo quần lót của cậu xuống luôn.

Á!

Tuy rằng mình là đồng tính, nhưng địa phương tư mật bị anh nhìn thấy, Tịch Du vẫn vô cùng xấu hổ và giận dữ che đi Tiểu Du Du của mình, lần thứ hai cậu mạnh nói: “Anh Cố Lãm, em tự làm.”

Bàn tay Cố Lãm ngưng lại một chút khiến Tịch Du thở phào, cho rằng anh đã buông tha.

Cố Lãm bình tĩnh trả lời: “Không sao, anh không ngại.”

Nhưng mà em ngại!

Ngón tay mềm nhẹ, bắp đùi được khăn mặt ấm áp nhẹ nhàng chà qua, cảm giác rất thoải mái.

Tịch Du nuốt nước bọt, hồi hộp nhìn chằm chằm bàn tay Cố Lãm di chuyển, chỉ hy vọng anh không sờ tới bên kia.

Không như mong muốn, Tịch Du cưỡng chế thanh âm muốn thoát ra khỏi miệng, cảm giác thật kỳ quái.

Cố Lãm lau vừa chậm vừa cẩn thận, Tịch Du không biết hình phạt tâm lý này phải tới lúc nào mới kết thúc. May mà khi cậu sắp không chịu nổi nữa rồi, tay của Cố Lãm rút cuộc rời khỏi thân thể cậu.

Quen thuộc lấy trong ngăn tủ ra một cái quần lót mới cho Tịch Du mặc vào, chờ cậu mặc xong, Cố Lãm mới đem quần lót bẩn và ga giường ném vào máy giặt.

Vẻ mặt của anh nhàn nhạt, một chút cũng không thấy mất tự nhiên. Tâm lý hồi hộp của Tịch Du cũng biểu hiện hết lên mặt, Cố Lãm giả vờ như không thấy.

“Du Du, lát nữa anh cùng em đến bệnh viện.”

Tịch Du cúi đầu, nhìn không rõ biểu cảm. Tuy rằng cậu có chút mâu thuẫn với bệnh viện, nhưng Tịch Du biết không có cách nào khác, bằng không chuyện như sáng nay sẽ tiếp tục xảy ra, thậm chí ngày càng nghiêm trọng.

Việc không khống chế được nước tiểu có thể xảy ra trên người mình như vậy, lo lắng của Tịch Du không phải là thừa. Cậu sợ mình sẽ biến thành như thế. Vậy nên cậu “vâng” một tiếng, chỉ mong sự tình không phải như mình nghĩ, chỉ là buồn lo vô cớ thôi.

Tịch Du không muốn ăn sáng, thực sự không ăn nổi. Cố Lãm đành mua bánh mì cho cậu lót dạ, tránh đói bụng.

Bệnh viện.

Môi có chút trắng bệch, hai tay Tịch Du đan vào nhau, co quắp bất an.

Bàn tay to lớn bao phủ lấy đôi tay rét run của cậu, Tịch Du ngẩng đầu, thấy Cố Lãm nhẹ cười, ánh mắt sâu thẳm lộ ra nét kiên định: “Yên tâm, không sao đâu.” Sau đó đứng dậy đi đăng ký.

Tịch Du cảm nhận được từ bàn tay kia, tình cảm ấm áp đang bao trùm lấy cậu, sự căng thẳng cũng giảm bớt rất nhiều.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn người ta đi đi lại lại, nhìn người đàn ông với bóng lưng cao lớn, anh đứng ở bên kia, thỉnh thoảng ngoái lại nhìn cậu, cho cậu ánh mắt an bình. Tịch Du nghĩ chẳng cần phải sợ nữa.

“Nè, người tàn tật.” Thanh âm vừa có chút xa lạ vừa quen thuộc vang lên từ phía sau.

Tịch Du cũng không xác định được là đang gọi mình nên không đáp lại.

“Tịch Du.”

Chỉ thấy Hứa Duy đang bắt chéo chân ngồi thành thói thích ý trên băng ghế, ánh mắt giảo hoạt nhìn cậu chằm chằm.

Không ngờ ở đây lại đụng mặt Hứa Duy. Tịch Du không nhìn cậu ta, cũng không nói gì.

Hứa Duy hứng thú nhìn cậu, ngồi vào vị trí song song, hất hất đầu về phía trước, “Đó là người đàn ông của mày à?”

Cậu không thích giọng điệu lỗ mãng của Hứa Duy, định đẩy xe muốn đi ra ngoài lại bị giữ lại.

Chỉ thấy Hứa Duy nắm lấy tay cầm phía sau, dùng sức không cho cậu đi, còn lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Hứa Duy, cậu đừng quá đáng.”

Hứa Duy không nói gì, chỉ nhún nhún vai. “Mày cùng Trái ót hại tao thật lắm, khiến tao không thể ở lại trong giới võng phối được nữa.” Về mặt lại như không có vấn đề gì.

“Đó là cậu gieo gió gặt bão.”

Khó có dịp gặp được Tịch Du, dựa theo tính cách của Hứa Duy, sao có thể không dạy bảo cậu một lần. Đương nhiên, quân tử động khẩu không động thủ, dù sao ở nơi công cộng cũng không thích hợp dùng tay chân. Hứa Duy tầm tắc vài tiếng, dùng ánh mắt đồng tính quét qua hai chân cậu: “Tôi nghe nói Liễu Tây Dương giờ cũng giống như cậu, đều tàn phế. Cậu có đau lòng không?”

Tịch Du lạnh lùng liếc cậu ta.

Thấy Tịch Du không nói gì, Hứa Duy tiếp tục ngang ngược: “Cậu nói chân cậu liệt, không biết tên kia còn có thể dùng hay không, người đàn ông kia của cậu có thỏa mãn không?”

Hai tay đặt trên đùi xiết chặt, Tịch Du kiềm nén tức giận, nói: “Hứa Duy, cậu có còn biết xấu hổ hay không?”

“Đương nhiên muốn có mặt mũi chứ. Không có vẻ ngoài dễ coi cũng vẫn có đàn ông thích, cậu xem, tàn phế như cậu mà cũng có người muốn nữa kìa.” Mấy âm cuối cùng còn cố ý lên giọng, ngữ điệu mỉa mai cùng huyết sát mấy cái với Tịch Du, rất đắc ý.

Tỏ rõ được tài ăn nói của mình, nhìn bộ dạng “kinh ngạc” của Tịch Du, trong lòng Hứa Duy sinh ra cảm giác thắng lợi cùng hưng vinh.

Khi Cổ Lãm trở về, Hứa Duy đã ngồi trên ghế, hai tay khoanh trước ngực, ngâm nga một khúc ca.

“Đi thôi.” Khi anh muốn đẩy Tịch Du đi, Hứa Duy cố ý huyết sát với bọn họ một tiếng.

“Em quen sao?”

Tịch Du lắc đầu.

Làm một lượt kiểm tra rườm rà, lại bị bác sĩ hỏi mấy vấn đề, tiếp đó chính là chờ kết quả. Sự căng thẳng hồi hộp lại quay về, Tịch Du bất an nắm chặt tay Cố Lãm, mong có thể được tiếp thêm năng lượng.

Bác sĩ cau mày nhìn Tịch Du, viết hí hoáy lên tờ bệnh án, nhưng hết lần này tới lần khác không nói gì. Chữ của bác sĩ từ trước tới nay đều xấu, lưu loát viết ra cả đoạn dài.

Bác sĩ thoạt nhìn hơn 30 tuổi, khuôn mặt góc cạnh, cả người lộ ra khí chất giỏi giang. Cặp kính mắt gọng trắng không che giấu được ánh mắt sắc bén, Tịch Du như cảm thấy toàn thân mình đang bị anh ta nhìn chằm chằm.

Cố Lãm hơi nghiêng về phía Tịch du, ngăn trở ánh nhìn của bác sĩ.

“Bác sĩ.” Cố Lãm nhắc nhở anh ta có thể nói rồi đó.

Bác sĩ liếc mắt nhìn anh, ho khan một tiếng, nói với Tịch Du: “Cậu ngồi xe đẩy thời gian dài, bình thường không tiến hành hồi phục chức năng, hai chân đã xuất hiện tình trạng héo rút, đương nhiên sẽ có hiện tượng không khống chế được nước tiểu. Trước đây bác sĩ khám cho cậu hẳn phải nhắc cậu định kỳ tới hồi phục chức năng chứ?”

“Vâng.” Tịch Du buồn rầu gật đầu.

Hiển nhiên Tịch Du không làm, bác sĩ chất vấn: “Vậy sao lại như thế?”

Tịch Du nói vòng vo: “Tôi nghỉ ở nhà tự mình xoa bóp chân cũng được...”

Bác sĩ ngắt lời cậu, bày ra bộ dạng y giả. Không nghe lời bác sĩ, bệnh nhân không tránh được chuyện xấu! “Đó là cậu nghỉ thôi, chẳng lẽ lời của bác sĩ lại không đáng tin bằng cậu tự mình nghỉ sao? Giờ xảy ra vấn đề rồi mới biết sợ?”

Nghe bác sĩ lớn tiếng mắng, Tịch Du bày ra biểu tình buồn rười rượi. Cậu không muốn tới bệnh viện, cậu ghét bệnh viện, lúc nào cũng có khí tức tử vong. Cậu thậm chí sợ đối mặt với tình huống cấp cứu khẩn cấp trong bệnh viện. Điều đó chỉ khiến cậu nhớ tới kỷ ức không tốt, vậy nên cậu đã thuyết phục anh trai để mình tự hồi phục tại nhà. Tra trên mạng nghe nói mỗi ngày xoa bóp cũng có ích.

“Vậy phải làm thế nào?” Cố Lãm hỏi.

Bác sĩ nghiêm nhiên bày ra bộ dạng gia trưởng nhắc nhở Cố Lãm: “Sau này phải định kỳ vào bệnh viện tiến hành quá trình hồi phục chức năng chính quy, tình hình sẽ chậm rãi cải thiện.”

Rốt cục cũng nhắc tới điểm quan trọng, nghe giọng điệu của bác sĩ hẳn là không quá nghiêm trọng, Tịch Du cảm ơn anh ta, sau đó hứa sẽ nghe theo lời bác sĩ.

Khi ra ngoài, tâm trạng cậu không hề trầm trọng, trái lại có chút thoải mái. Chỉ là sau này cần phải bớt thời gian tới bệnh viện rồi.

Ai ~ TVT!!!

33. Chương 33: Chuẩn Bị

Khi Tịch Du đi ra, Hứa Duy còn đang chờ ở phòng ngoài, bên cạnh có thêm một người. Hai người cãi nhau gây ồn ào rất lớn, hấp dẫn nhiều ánh mắt người vây xem.

Trên mặt Hứa Duy trắng xanh, miệng mắng lớn: “Con mẹ nó anh có bệnh còn lây cho tôi!”

Người đàn ông bên cạnh sợ hãi rụt rè giải thích: “Anh hôm qua mới biết. Đi trước đi, ở đây đông người.”

Hứa Duy mới không sợ ánh mắt của người đời, sắp chết tới nơi rồi, còn cần mặt mũi làm gì, “Tôi con mẹ nó bị anh hại chết rồi, anh có biết hay không?” Trong giọng nói còn có chút run rẩy cùng không cam lòng.

Tịch Du nhìn Hứa Duy, cậu ta nhìn tờ giấy cầm trên tay, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, bộ dạng tương đối chật vật.

Từ những gì bọn họ cãi nhau, Tịch Du có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Không ngờ... Tuy rằng Hứa Duy rất đáng ghét, nhưng khi biết rõ một sinh mệnh rõ ràng còn ở trước mắt một ngày nào đó sẽ biến mất, trong lòng cậu vẫn băn khoăn, than thở cho sự yếu đuối của con người ấy. Đường như một giây này, Hứa Duy còn đang ở trước mắt, giây tiếp theo đã bị tuyên án tử hình, không có kỳ tích nào xảy ra, chỉ có thể chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời.

...

Buổi sáng làm mất nhiều thời gian, Tịch Du cũng không muốn đi học nữa, lại chẳng muốn về nhà, liền cùng Cố Lãm tới thư viện.

Đây là lần thứ hai cậu bước vào thư viện tĩnh lặng này, hai người chọn cho mình quyển sách riêng ở lầu một, rồi ngồi đối diện nhau. Tịch Du chọn cuốn *Kỹ xảo hội họa*. Cố Lãm chọn *Các cách dưỡng sinh*

giúp cơ thể khỏe mạnh , còn lấy giấy trắng bút bi ra, dường như muốn ghi chép lại.

Tịch Du còn nhìn thấy một cuốn khác anh đặt ở bên cạnh – Cách bảo vệ đôi chân . Hồi tưởng lại từ khi quen biết người đàn ông này, dường như anh lúc nào cũng dịu dàng làm bạn ở bên mình. Cố Lãm trong mắt Tịch Du sẽ không nổi giận, thanh âm nhẹ nhàng ôn hòa, kiên trì, săn sóc, biết chăm sóc người khác.

Tiếng lật sách đều đều vang lên, tiếng viết chữ sần sật, bầu không khí chung quanh hai người hài hòa cực kì. Tịch Du cũng vui đầu đọc sách của mình.

Bụng cậu hơi đói, may mà còn có bánh mì. Tịch Du bỏ giấy gói đi, chậm rãi cắn. Xung quanh yên tĩnh cực kỳ, đột tới khi Tịch Du ngẩng đầu lên mới phát hiện Cố Lãm đã gói lên sách mà ngủ rồi.

Trên tờ giấy trắng rõ ràng có thể thấy được chữ kín dày đặc.

Ánh mặt trời lưu luyến chiếu rọi lên mái tóc anh, tà tà đi xuống trang giấy. Hiếm khi mới thấy người đàn ông này mệt mỏi tới vậy, Tịch Du gần như có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều của anh.

Cậu nhìn gương mặt ngủ say của Cố Lãm, khóe miệng không khỏi nở nụ cười. Sau đó bỗng nhiên nghĩ ra, cậu lấy điện thoại chụp lại khuôn mặt khi ngủ của anh, còn ở trên đầu anh duỗi ngón trỏ, ngón cái làm tư thế bắn súng.

Tách tách~ Thành công chụp được ảnh, Tịch Du chèn một tấm hình có chữ 18+ che đi khuôn mặt anh, đăng lên weibo.

Du lai du khứ: *Anh quản gia ngủ rất đáng yêu (>^w^<) [Ảnh]*

Âm thầm cười trộm, may mà anh Cố Lãm ngủ rất say, không phát hiện ra, nếu bị bắt quả tang chụp trộm, cậu sẽ rất thảm.

Thông báo: Có 5 bình luận mới, mời kiểm tra bình luận.

YY1: *Anh không thể để chúng em nhìn xem anh quản gia của anh rốt cuộc có đáng yêu hay không sao?*

YY2: *Đại thần làm sao bây giờ QAQ Được rồi, trên mạng là trên mạng, ngoài đời là ngoài đời.*

YY3: *Cẩn thận anh quản gia biết được đá vào móng.*

Du lai du khứ trả lời YY3: *Anh ấy sẽ không phát hiện ra —*

YY3: @Cổ Ý mau, hóa thân thành anh quản gia đá vào mộng tiểu thụ đi.

YY4: Du Du, xin hỏi gần đây có nhận poster Q toàn bộ một kỳ kịch hay không *chớp mắt*

Du lai du khứ trả lời YY4: Xin lỗi, tạm thời không định nhận kịch mới.

YY4 trả lời Du lai du khứ: Meo, anh quản gia là vị kia nhà anh sao?

Tịch Du trả lời cô bạn YY4, gõ vào “Không phải”. Nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây, vấn đề này cậu còn chưa trả lời, coi như có chút lo lắng.

Cổ Lãm đáng thương tất nhiên không biết tư thế ngủ “đáng yêu” của mình đã bị Tịch Du đăng lên weibo.

Chờ tới khi anh tỉnh lại, ánh mắt mờ mịt nhìn Tịch Du, đôi mắt mộng lung, đúng là có một phen tư vị khác. Đôi khi anh tỉnh táo hoàn toàn, ánh mắt khôi phục lại sự dịu dàng dễ chịu.

Cổ Lãm thấy gói bọc bánh mì, nói: “Đói bụng sao? Về nhà anh làm đồ ngon cho em.”

“Vâng.” Tịch Du vui sướng đáp lời. Một cái bánh mì nhỏ sao có thể làm đầy dạ dày cậu được, đã sớm ngồi không yên trên ghế, chỉ là không dám đánh thức Cổ Lãm.

Thu dọn sách xong, Tịch Du muốn đem sách mình đọc cất về giá cũ, nhưng lưu ý tới Cổ Lãm còn đang cầm hai quyển sách, ngay cả thẻ mượn sách cũng lấy ra.

Tịch Du rút tay về, ôm sách vào lòng lần nữa, “Em cũng muốn mượn.” Cậu không mang thẻ, Cổ Lãm liền mượn cả ba cuốn sách.

Đợi Tịch Du ăn xong cơm, Cổ Lãm thuận tiện mang theo túi rác trong nhà bếp rời đi.

Trong quá trình đợi khởi động máy tính, Tịch Du nhớ ra phải gọi điện thoại cho Phương Lê Triết, để cậu ta khỏi lo lắng.

Sau đó lên QQ, phát hiện ra tin nhắn Cổ Ý gửi từ ngày hôm qua mà cậu không biết. Anh hỏi cậu có nhà hay không, tuy rằng đã qua một đêm, hình như Cổ Ý cũng không onl, nhưng Tịch Du vẫn lập tức trả lời.

Du lai du khứ: Có!

Không thấy anh đáp lại, xem ra là không onl, vậy chờ Cổ Ý login gọi cậu là được rồi.

Tịch Du tùy ý mở trang mạng mình thường xem, thời gian trôi qua rất nhanh. Rất cục, cậu cũng đợi được Cổ Ý trả lời.

Cổ Ý: Anh tìm tác giả Quân thần xin trao quyền phiên ngoại, dự định ra kịch, em làm trang trí nhé.

Du lai du khứ: ai $\Sigma(^{\circ} |||)$

Tin tốt ngoài dự định ập tới, Tịch Du vô cùng kinh ngạc. Bộ kịch đó đã hoàn thành từ nhiều năm trước, bộ kịch kinh điển của kinh điển, một trong những tác phẩm tiêu biểu nhất của Cổ Ý. Khi đó Tịch Du nghe xong còn lên weibo cầu nhau đáng tiếc không có kịch phần phiên ngoại, không ngờ bây giờ Cổ Ý muốn làm, còn nhận trách nhiệm chuẩn bị, tới mời cậu đảm đương trang trí!

Du lai du khứ: Đương nhiên muốn!

Cổ Ý: Anh mượn bức ảnh em poster trên weibo lần trước làm poster chiêu mộ được không?

Du lai du khứ: Anh đã xem cái weibo kia rồi?

Cổ Ý: Ừ ^ _ ^

Tịch Du hơi do dự một chút, sau đó rất nhanh trả lời.

Du lai du khứ: Đại thần, anh sẽ không cố ý vì em nên mới làm chuẩn bị phiên ngoại chứ o(*//// //*)q

Câu hỏi thuần túy chỉ là vui đùa. Nào ngờ Cổ Ý lại đưa ra đáp án khẳng định. Tịch Du hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào. Nhìn chữ “ừ” kia, Tịch Du chỉ có thể cười ha ha giả bộ ngỡ ngàng trước máy tính để tự lừa mình, cũng quên mất người ở phía bên kia máy tính không thấy được phản ứng của cậu.

Đại thần chỉ có thể dùng để sùng bái thôi. Tịch Du chưa từng có ý tưởng không an phận. Đó là tiếng lòng của Tịch Du, tâm tư của đại thần đối với kẻ không nổi tiếng như cậu, cậu không thể biết được.

Du lai du khứ: Đại thần, anh tốt với em như vậy, lẽ nào giống như câu chuyện về đại thần cùng tiểu trong suốt (1) trong tiểu thuyết võng phối sao?

Cổ Ý: Vậy Du Du thấy anh thế nào?

Đại thần có chút lạ, Tịch Du lập tức lấy ra mấy lời lẽ cũ rích nào là yêu qua mạng không thể tin, bla bla...

Du lai du khứ: Anh không biết em ngoài đời thế nào. Hơn nữa, em có thể là con gái giả mạo con trai không

biết chừng ←_←

Tịch Du rút cuộc vẫn quyết định từ chối Cổ Ý.

Cổ Ý: [Ảnh]

Du lai du khứ: A a a a! Sao anh còn lưu cái này, mau xóa mau xóa!

Thứ Cổ Ý gửi tới chính là tấm ảnh lúc đầu Tịch Du bị anh lừa lấy được, hoàn toàn là ngây thơ thụ trong lịch sử. Có ảnh chụp đương nhiên Cổ Ý biết được về bề ngoài của cậu. Về phần nội tâm, có thể lý giải qua những lần trò chuyện bình thường trên mạng, lúc này Tịch Du mới hoàn toàn tỉnh ngộ, mình bại lộ thật nhiều tin tức cho đại thần.

Cổ Ý: [Ảnh]

Lần nữa anh gửi tới là tấm hình nghệ thuật của Tịch Du, cậu suýt quên mất cái này. Chỉ là sao Cổ Ý cũng có một tấm, rõ ràng trong lâu đã bị xóa rất nhanh! Nhất định là Trái Ớt làm lộ!

Du lai du khứ: Anh rút cuộc có bao nhiêu ảnh chụp của em?

Cổ Ý: Không nhiều, chỉ có hai cái mà thôi.

Du lai du khứ: Cầu đại thần cho chúng nó vào thùng rác đi thôi *chớp mắt*

Cổ Ý: Đặt ở trong thư mục có mật khẩu, không ai thấy được đâu.

Du lai du khứ:

*Chú thích:

(1) Tiểu trong suốt: người không nổi tiếng.

34. Chương 34: Đỗ Ngủ

Tịch Du chưa từ bỏ ý định, cậu không tin Cổ Ý thật sự không có cái ảnh nào. Lật đi lật lại weibo, từ trang đầu tới trang cuối, không buông tha từng chút một, bởi vì không có có thể trực tiếp chọn kiểm tra hình ảnh trên weibo nên đồ ngốc kia cứ lật từng weibo một để xem. Thật mất thời gian.

Cả một cái weibo toàn là poster kịch, được rồi, weibo là mạng công cộng, Cổ Ý sẽ không đăng ảnh của mình lên đó.

Vậy sang QQ Zone(1). Cậu mở trang Zone ra, “Ai~ mất công một chuyến rồi, chủ nhân tạm thời không công khai hình ảnh”, còn dẫn theo một hình mặt người đau khổ, biểu tình của Tịch Du trong nháy mắt cũng biến thành như ăn phải mướp đắng.

Thiếu chút nữa đã quên, đây là acc nhỏ QQ của Cổ Ý.

Hay là hỏi Cổ Ý một chút, biết đâu có thể tranh thủ lúc tâm tình anh tốt. Nhưng mà vừa nghĩ tới tính cách bướng bỉnh của anh, nhất định sẽ từ chối mình, vẫn là quên đi! Dù sao khẳng định anh ấy sẽ không cho. Vì vậy Tịch Du hết hy vọng, không lưu luyến mơ tưởng tới cái ảnh chụp trong truyền thuyết kia nữa.

Quay lại khung chat với Cổ Ý, lúc này cậu mới phát hiện Cổ Ý gửi một địa chỉ web. Tịch Du nhấn mở, là topic tuyển người của kịch phiên ngoại Quân thần. Bởi vì trong kịch phiên ngoại có mấy nhân vật phụ, vậy nên anh trực tiếp mở topic để người ta tới đăng kí cho đỡ rách việc.

Giao diện rất mộc mạc, không được trang trí nhiều, trực tiếp dùng kiểu nền mặc định số 3 của forum, font chữ arial, rất có phong cách làm việc nghiêm túc của Cổ Ý. Đăng bài không bao lâu, phía dưới rất nhanh đã có bình luận, những người tới vì tiểu thuyết này rất nhiều, hướng chỉ đây là kịch kinh điển đã hoàn thành từ rất lâu, càng lâu càng nhiều phúc lợi.

Cổ Ý cũng biết hết danh sách thành viên ra, không thể không nói cast rất ít, những người trước đây đã tham gia, giờ tất nhiên cũng tham gia. Tịch Du nghĩ mình là người duy nhất trong này không có tiếng tăm gì.

Kịch đam mỹ cổ phong phiên ngoại Quân thần tuyển vai phụ.

0L: Ứng với yêu cầu của fan, tổ kịch quyết định chế tác thử kịch phiên ngoại. Hiện tại tuyển vai phụ, ai có ý định tham gia xin liên hệ QQ đạo diễn: XXXXXXXX

Lời kịch thi tuyển:

Vai phụ nam Giáp (âm lưu mạnh): ...

Vai phụ nam Ất (âm lưu mạnh): ...

Đứa trẻ 5 tuổi: ...

Thôn phụ: ...

...

Đính kèm danh sách thành viên tổ kịch, cơ bản giữ, chỉ đổi một số cá nhân.

STAFF

Chuẩn bị: Cổ Ý/ Cam ngọt [Xã đoàn Thanh Độ]

Chế tác: Cam ngọt [Xã đoàn Thanh Độ]

Trang trí: Du lai du khứ

CAST

Hoàng Phủ Quân: Cổ Ý [Xã đoàn Thanh Độ]

Lăng Khuynh: Sơ Tử

Đại tướng quân: Kính Tử

[Ảnh]

...

1L: Không ngờ giữ nguyên đội hình ban đầu, kịch này đã kết thúc nhiều năm rồi, có nhiều người đã lui giới, vậy mà vẫn giữ được đội hình này, chuẩn bị chính là Cổ Ý đại thần!

2L: Hình ảnh trên kia thật quen mắt.

3L: Lâu trên à, đó chính là ảnh mà trang trí từng đăng lên weibo. “Ứng với yêu cầu của fan”, tôi nghĩ được mùi đáng nghi.

4L: A a a a, đại thần, theo theo theo.

5L: Tiện tay truyền lại Du lai du khứ: *Nghe xong kịch Quân thần*, cũng đọc xong nguyên tác, đáng tiếc tổ kịch không làm phiên ngoại. Vì vậy đành vẽ một bức thể hiện sự tiếc nuối của tôi. [Poster]

6L: Vậy đây vốn là đại thần chuẩn bị dành riêng cho trang trí sao?

7L: Tôi là fan của CP Cổ Thụ, Sơ Tử đại nhân, có phải anh muốn tái nhậm chức hay không?

8L: Xem trên weibo không thấy có dấu hiệu tái nhậm chức, hơn nữa Kính Tử nhà Sơ Tử độc chiếm như vậy, có thể sẽ không đồng ý. Sơ Tử chắc vì tình bạn nên mới phối âm.

9L: Cảm tạ LS phân tích, được rồi Nói chung có thể nghe lại thanh âm của Sơ Tử là tôi đã rất thỏa mãn.

10L: Phiên ngoại có rất nhiều H, a a a a, còn chưa ra kịch tôi đã phun máu rồi.

11L: Đây, nơi đây là topic tuyển người, chúc tổ kịch sớm ngày tìm đủ được vai phụ, sớm ngày ra kịch. PS: Trang trí, thực ra tôi là fan NC của cậu.

...

Nhìn các fan vô cùng kích động bình luận, Tịch Du yên lặng nhấn một câu chiếm lâu, tuy rằng có khả năng sẽ bị coi thường.

25L: Chúc tổ kịch sớm ngày thu âm ra kịch, tôi sẽ cố gắng vẽ poster! Còn có đính kèm bức tranh Q hai nhân vật chính vừa tiện tay vẽ, tổ kịch cố lên!

26L: Ôm lấy trang trí! Tiện tay vẽ mà cũng đáng yêu như thế! Ước ao, đồ kị, hận.

27L: Trang trí tiếp nhiều poster kịch đi, thật tình rất thích tranh Q của cậu o(*//// //\\/*)q

28L: (><) Cảm ơn ủng hộ (Du lai du khứ)

...

Tịch Du bị Cổ Ý kéo vào nhóm tổ kịch, trong nhóm có rất ít người.

Nhìn nick chính là mấy người được nêu tên trong topic. Tịch Du vừa vào nhóm đã được một loạt các nick chưa từng nhìn thấy hoan nghênh nhiệt liệt.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Nè nè (,) Chào mừng tiểu trang trí nhà Cổ Ý!

Đại tướng quân – Kính Tử: Nè nè (,) Chào mừng tiểu trang trí nhà Cổ Ý!

Lăng Khuynh – Sơ Tử: Hoan nghênh Du Du $O(n_n)O$

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Xem ra chỉ có đúng một người bình thường ↑

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Hiện tại tôi thấy đại thần càng ngày càng đáng yêu.

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Quả cam kia, phía trước có thể đổi thành “Chế tác” mà, chiếm mất bốn vị trí(2) không thấy mệt hay sao?

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Không được, như vậy không hoành tráng!

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Có hoành tráng đến mấy cũng không che giấu được bản chất thụ của cậu.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Công thì giỏi lắm sao TVT

Người mới tới phải chào hỏi, Tịch Du nhìn mọi người trong nhóm trò chuyện, nắm thời cơ lên tiếng.

Trang trí – Du lai du khứ: Chào chị Cam, chào Sơ Tử, chào Kính Tử ()

Đại tướng quân – Kính Tử: Phụt.

Lăng Khuynh – Sơ Tử: Phụt.

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Ha ha, chị Cam.

Trang trí – Du lai du khứ: Oái, em nói sai cái gì à? Chẳng là em gái Cam?

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Lạ hôn, ông đây là con trai, là con trai!

Trang trí – Du lai du khứ: $\Sigma(^{\circ}|||)$

Được rồi, ngay từ đầu Tịch Du đã có lỗi giác nghĩ Cam ngọt là con gái, không ngờ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Du Du, sao em không chào anh?

Trang trí – Du lai du khứ: Chào đại thẩm(3) (ˆoˆ)/~

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Ha ha đại thẩm! So với tôi còn thẩm hơn, không chỉ thay đổi giới tính mà còn thay cả tuổi tác.

Trang trí – Du lai du khứ: Bộ gõ sogou lại ngạo kiều rồi, đại thần TUT

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Xoa xoa đầu.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Nè, ân ái ngọt ngào đủ rồi nha!

Đại tướng quân – Kính Tử: Vợ ơi, anh đói bụng QAQ

Lăng Khuynh – Sơ Tử: Để em đi nấu cơm.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: () Các cậu giỏi lắm!

...

Tịch Du cùng Cam ngọt hàn huyên vài câu, nhanh chóng trở nên thân thiết như quen biết đã lâu, Tịch Du thấy những người bạn này của đại thần thật thú vị, rất có cảm giác như gia đình nhỏ.

Tịch Dương không hề báo trước đã về nhà, hỏi thăm tình trạng thân thể của Tịch Du, hỏi đông hỏi tây, xem ra Cổ Lãm đã báo chuyện của cậu với anh.

Tịch Du chỉ mỉm cười bảo anh đừng lo lắng.

Tịch Du nói lỏng cà vạt, co chân ngồi lên giường, giải thích: “Du Du, em đừng tưởng anh trai bỏ mặc em không quan tâm, kỳ thực là anh đang tạo cơ hội cho bọn em thôi.”

“A?” Tịch Du nghi hoặc hỏi, nhưng Tịch Dương thấy cậu có vẻ chưa hiểu ra.

Thằng thần nói cho rõ ràng, Cổ Lãm bình tĩnh như thế thật khiến Tịch Dương không hiểu nổi, đối đãi tình cảm mà cứ như đánh Thái Cực, quyết định sớm một chút mới tốt. Chẳng phải anh lo cho Cổ Lãm, mà là sớm xác định quan hệ cũng thêm được một phần bảo đảm, một phần an tâm! Tịch Dương nghĩ như vậy.

“Anh không tin nhiều ngày như vậy mà em vẫn không hiểu gì, Cổ Lãm rất tốt, Du Du.”

Tịch Du nói tiếp: “Nên anh để cho anh Tử Duệ đội nón xanh sao?”

Những lời này Tịch Du đã nói hai lần rồi. Tịch Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhẹ nhàng cốc lên đầu cậu, “Cậu ta thích em, Du Du.”

Tịch Du đôi khi rất ghét cái tính thẳng thắn của Tịch Dương, cậu nghĩ ngay từ đầu Tịch Dương đã biết rồi nên mới đột nhiên để Cố Lãm tới chăm sóc cậu. Để cho bạn bè thân thiết làm thế, em van anh, anh không thấy ngại gì sao? Đã gặt được cậu rồi sao không gặt tiếp đi, anh trai khẩn cấp muốn nói rõ sự thật như vậy làm gì.

Thấy Tịch Du không có biểu hiện gì, Tịch Dương thất bại nói, “Anh chỉ muốn có một người có thể chăm sóc em, yêu thương em. Cố Lãm thực sự rất tốt.”

Tịch Du bị đánh bại, nhìn biểu tình mong chờ của anh trai, cứ như mấy nhân viên tiếp thụ cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, đem hàng ế bán tống bán tháo ra ngoài. Khách hàng à, ngài mua đi, ngài mua đi.

Du Du, em lấy chồng đi, em lấy chồng đi.

“Anh, em sẽ suy nghĩ, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Tịch Dương híp mắt, dường như có tia sáng lóe lên. Nghe được câu trả lời của cậu, tuy rằng có chút bảo thủ, nhưng hy vọng cũng rất lớn.

Nếu mà là Cố Lãm sẽ muốn Tịch Du nói cho hết.

Công tác thuyết phục kết thúc, Tịch Dương dặn dò Tịch Du hôm nay phải đi ngủ sớm, đã vất vả một ngày, ngày mai nhất định sẽ mệt chết.

Tịch Du gật đầu đáp: “Vâng, em sẽ ngủ ngay.”

Tịch Dương trở về phòng mình, khẩn cấp gọi điện thoại cho Cố Lãm. Khoảng cách hai cánh cửa, Tịch Du đương nhiên không nghe được tiếng quát Cố Lãm om sòm của Tịch Dương.

Cậu đánh răng rửa mặt xong, nằm ở trên giường, càng nằm càng tỉnh táo. Ngồi dậy, cậu mới phát hiện chưa tắt máy tính. Vì vậy đành chậm chậm đi qua, tới nhấn tin cho Cố Ý.

Du lai du khứ: Đại thần, đại thần, không ngủ được, làm sao bây giờ?

Cố Ý: Mất ngủ?

Du lai du khứ: Hình như thế.

Cổ Ý: Chờ anh năm phút.

Tịch Du vừa định hỏi nguyên nhân, Cổ Ý đã đổi trạng thái sang bận rộn. Vì vậy hai mắt cậu đành phải ngật ngửa nhìn ra ngoài cửa sổ năm phút đồng hồ, buồn chán tới sắp buồn ngủ mới bị Cổ Ý buzz tới làm tỉnh lại.

Cổ Ý: Nhận đi.

Du lai du khứ: Vâng.

Thành công nhận tập tin “Đếm cá.mp3”

“Ngủ chưa? Không ngủ được sao? Bé ngoan, đại thần đếm cá cho em, không cần sợ, trước khi em say ngủ, anh vẫn sẽ ở bên em. Khi em không ngủ được, thanh âm của anh sẽ làm bạn với em. Như vậy, bắt đầu thôi. Một con cá, bơi tới, hai con cá, bơi qua...”

BGM trữ tình phối với thanh âm ôn nhu đầy từ tính của Cổ Ý, rất có hiệu quả ru ngủ. Hơn nữa, còn thu âm riêng cho cậu phần đếm cá này.

Trong lòng Tịch Du ấm áp vô cùng, đại thần thật tốt.

Du lai du khứ: Nhận được rồi~ Em đi ngủ đây (0) (o) o (. ____). ZZzzzz....

Cổ Ý: Ngủ ngon, mơ đẹp nhé.

Đem bản mp3 chuyển sang máy nghe nhạc, đeo tai nghe nằm trên giường. Điện thoại di động đột nhiên rung lên, Tịch Du vươn tay lấy, nhìn cũng không nhìn mà nghe luôn.

Nửa hờn nửa giận nói: “Anh, em ngủ ngay đây, anh đừng phí thời gian!”

Bên tai truyền tới tiếng cười nhẹ nhàng, cảm giác trong lòng ngứa ngáy, rất quyến rũ. Tịch Du không khỏi cảm thấy âm thanh của Cổ Lãm và Cổ Ý thật giống nhau, bình thường không nghĩ đến, nghe trong điện thoại mới thấy hiệu quả rất rõ ràng.

Tịch Du nghĩ, nếu anh Cổ Lãm cũng thu âm “Đếm cá”, nhất định có thể so sánh cùng với Cổ Ý.

“Anh Cổ Lãm, em còn tưởng anh trai gọi tới giục em đi ngủ.”

“Anh cũng tới nhắc em đi ngủ mà.”

Tịch Du ngoan ngoãn nói: “Em ngủ đây! Thật đấy!”

Người ở bên kia cúi đầu cười một tiếng, Tịch Du nghĩ mình ở trước mặt Cố Lãm lúc nào cũng như một đứa trẻ, có đôi khi nghe lời anh còn hơn nghe lời Tịch Dương.

“Ừ, ngủ ngon.”

“Chờ chút!” Tịch Du vội vàng ngăn anh ngắt máy.

Thanh âm của Cố Lãm ngưng một chút, sau đó hỏi: “Sao vậy?”

Tịch Du ho khan, rồi chân chó khen: “Anh Cố Lãm, đã có ai nói thanh âm của anh rất êm tai chưa?” Sau đó liền ngắt máy.

Giống như đứa bé làm chuyện xấu sợ bị người lớn trách phạt, Tịch Du lén lút hân hoan vui vào chần. Cậu vừa mới đùa giỡn anh Cố Lãm.

Cố Lãm bình tĩnh nhìn màn hình di động, khóe miệng khẽ vẽ nên nụ cười.

*Chú thích:

(1) QQ Zone: Không gian QQ, một dạng như kiểu FB thuộc QQ.

(2) Bốn vị trí là Chuẩn bị, Đạo diễn, Biên kịch, Hậu kỳ. Thế nên bạn Cam nhỏ mới đặt tên mình là Chuẩn Đạo Biên Hậu.

(3) Chữ “Thẩm” đồng âm với chữ “Thần”. Khi dùng bộ gõ tiếng Trung, gõ bằng Pinyin nên có thể gõ sai.

35. Chương 35: Ghen

Khi muốn đi ra ngoài, Cố Lãm đột nhiên nhắc nhở, “Du Du, cài cúc lại kìa.”

Vừa nghe tới cúc, cái đầu tiên Tịch Du nghĩ tới là khuy quần, đâu có mở, còn lo lắng cời ra cài lại.

“Đi thôi.”

Cố Lãm bắt đắc dĩ lắc đầu, “Cúc áo sơ mi của em ấy.”

Lần thứ hai cúi đầu xác định lại, nút áo của cậu từ cái đầu tiên đã cài sai. Thảo nào thấy áo hôm nay mặc là lạ, Tịch Du cởi cúc áo ra, để lộ da thịt trắng nõn, sau đó đột nhiên nhận ra, cậu xoay xe lần quay tròn 1800, quay lưng lại chỉnh trang quần áo.

Cài xong cúc áo mới dám đối mặt với Cố Lãm, cậu ngẩng cái đầu nho nhỏ lên liếc anh một cái. Bốn mắt giao nhau, Tịch Du lập tức tránh né, đảo trông mắt tới lui.

Vốn cậu chỉ suy đoán, nhưng hôm qua Tịch Dương đã chính miệng nói cho cậu. Quan hệ của anh trai với Cố Lãm tốt như vậy, không biết là Cố Lãm tự mình nói với anh về tình cảm trong lòng hay anh trai tự biên tự diễn? Khi bản thân cậu còn chưa rõ ràng, Tịch Du quyết định sẽ giữ kín không nói gì hết.

Cố Lãm nhìn cử chỉ của Tịch Du nhưng vẫn duy trì trầm mặc, xem ra “chuyện xấu” hôm qua Tịch Dương tự mình chủ trương cũng không phải vô ích.

Đài radio phát ra âm nhạc nhẹ nhàng, Tịch Du chống cằm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe.

“Thân thể em tốt hơn chưa?” Cố Lãm đột nhiên hỏi.

Nhắc tới vấn đề này, Tịch Du thấy thật thẹn thùng, khẽ đáp, “Vâng.”

Cố Lãm mở cửa sổ xe, gió mát thổi nhẹ nhàng, thoải mái tới mức làm cậu buồn ngủ. Đợi tới khi Cố Lãm nhìn sang ghế phó lái, Tịch Du đã nghiêng đầu ngủ rồi.

Lẽ nào hôm qua cậu không nghe lời, vẫn thức khuya?

Bên ngoài âm thanh ồn ào như vậy cũng không khiến Tịch Du tỉnh giấc, ngủ say an ổn. Cố Lãm đóng cửa sổ lại tránh cho cậu cảm lạnh. Trong quá trình chờ đèn đỏ, anh nghiêng đầu không kiêng dè gì ngắm nhìn gương mặt khi ngủ của cậu, thỉnh thoảng còn giúp cậu vén tóc.

Đi tới nơi, xe dừng lại, Cố Lãm không lập tức đánh thức Tịch Du. Dù sao hôm nay đi sớm, cứ để Tịch Du ngủ thêm một chút.

Vào lớp học đã bị Phương Lê Triết quần quít hỏi han, hỏi cậu hôm qua làm sao vậy, Tịch Du thành thật trả lời mình đi khám bác sĩ.

Phương Lê Triết nghe càng cảm thấy nghiêm trọng, “Có phải chân có việc gì không?”

Tịch Du lắc đầu cười: “Không sao, cậu đừng lo.”

“Được rồi.” chỉ là ánh mắt cậu ta càng thêm không tin tưởng nhìn Tịch Du. Phương Lê Triết nhận ra Tịch Du là lạ, cả tiết học không nói lời nào, còn cho rằng cậu khó chịu, gấp gáp hỏi: “Làm sao thế?” Trong mắt dường như nghĩ Du Du có thể phải đi bệnh viện chuyển nữa.

Tịch Du cười khổ: “Bữa sáng ngon quá nên ăn hơi nhiều, giờ bị khó tiêu, rất tức bụng.” Ăn xong đã được bốn tiếng vậy mà vẫn cảm thấy trướng bụng khiến tâm tình Tịch Du có chút nặng nề.

“Muốn đi WC không?” Nếu no quá thì đi ra là được rồi, Phương Lê Triết chỉ đơn giản nghĩ thế.

Tịch Du lắc đầu.

Nhìn đồng hồ, còn 15 phút nữa mới tan học, Phương Lê Triết bảo Tịch Du tạm thời dừng vẽ tranh, ngắm cảnh bên ngoài cho dễ thở. Tịch Du làm theo, chỉ là tâm tư không đặt vào cảnh đẹp.

Từ sau khi ngồi xe lăn, cũng may vốn cậu rất gầy, nếu không ngồi lâu như vậy đã sớm béo mập. Chỉ là thời gian dài không vận động, mỗi lần ăn gì đó xong đều cảm thấy khó tiêu. Vậy nên sáng sớm hôm nay mới ăn nhiều một chút, dạ dày đã rất khó chịu. Tịch Du căm giận nhìn thân thể không chịu thua kém này của mình.

Bên này Tịch Du trầm mồi lo vạn nỗi sầu, bên kia tiếng chuông tan học đã vang lên, cậu vẫn còn ngồi ngây người nhìn cửa sổ.

“Du Du.” Phương Lê Triết gọi, lúc này Tịch Du mới phát hiện trong phòng chỉ có hai người bọn họ. Tịch Du ở lại lớp chờ Cố Lãm tới đón, cho rằng Phương Lê Triết đã đi rồi, không ngờ người vẫn đứng trước mặt mình.

“Du Du, tôi đỡ cậu đứng lên vận động nhé.”

Tịch Du mở to mắt kinh ngạc, ở nơi này vận động kiểu gì?

Phương Lê Triết ngồi xuống trước mặt cậu, để tay Tịch Du khoác lên vai mình, tay của cậu ta vòng dưới nách Tịch Du.

Chuẩn bị.

“Nào, cố sức một chút, đứng thẳng lên, 1~2~3.” Tịch Du có chút khó hiểu nghe theo chỉ thị của Phương Lê Triết mà làm. Tất cả sức nặng đè lên vai Phương Lê Triết, có cậu ta chống đỡ, Tịch Du khẽ cắn môi dùng lực, dường như cả người có thể đứng thẳng lên.

Phương Lê Triết cũng cần sức lực rất lớn mới đỡ được Tịch Du, nhìn bộ dạng cậu ta cần môi kiên nhẫn, Tịch Du nói, “Để tôi ngồi xuống đi, cậu sắp hết sức rồi.”

Phương Lê Triết đỡ cậu xuống, lại cổ vũ cậu đứng lên lần nữa. Vào lúc định ôm lấy cậu, chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Cố Lãm vững vàng dồn bước đi vào, ánh mắt thoảng nhìn nhặt nhìn qua Phương Lê Triết, sau đó hỏi: “Đang đùa giỡn cái gì?”

Tịch Du vội giải thích hiểu rõ, Cố Lãm sáng tỏ, sau đó trực tiếp bước qua mặt Phương Lê Triết, hai tay đặt trên xe lăn của cậu, cáo từ. Từ đầu tới cuối, biểu tình của anh trước mặt Phương Lê Triết đều lạnh nhạt. Hai người đi rồi, Phương Lê Triết mới thở mạnh một hơi, vô tội gãi đầu.

Oái, hình như bị người ta ghét rồi.

Bên trong xe, hương chanh nhàn nhạt phiêu tán mang lại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

“Bụng em bây giờ còn khó chịu không?” Cố Lãm nhìn chăm chăm Tịch Du, ánh mắt rõ ràng chưa từng có.

Tịch Du rút đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Không... Không khó chịu.” Bộ dạng ghen tuông của anh Cố Lãm thật đáng sợ, bầu không khí trầm mặc áp lực vô cùng khiến Tịch Du căng thẳng.

Trường phòng, cậu hại tôi thật thảm TAT.

“Sau này đừng làm động tác nguy hiểm như thế nữa, nhớ ngã bị thương thì làm sao.” Thanh âm anh càng ngày càng gần, thân thể cũng sát lại tới vị trí chớp mũi Tịch Du, hơi thở ấm áp phả ra. Tịch Du mất tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, nghe lời “vâng” một tiếng biểu thị mình đã biết.

Giúp cậu thắt dây an toàn xong, Cố Lãm mới khởi động xem.

Cả đường đi yên tĩnh không nói gì, Tịch Du nghĩ Cố Lãm cứ tùy tiện chọn gì đó mà nói cũng tốt rồi, bình thường luôn là anh mở đầu câu chuyện, giờ không gian giữa hai người thật áp lực. Trong lúc này chỉ có thứ âm nhạc truyền ra từ radio.

Tịch Du tay trái nắm lấy ngón trỏ tay phải, xoay tròn xoa nắn. Đó là phản ứng bất giác của cậu khi căng thẳng.

Lúc trong đầu cậu chỉ nghĩ xem nên nói gì đánh vỡ không gian trầm lặng này, thân thể đột nhiên hơi nghiêng về phía trước. Cậu cho rằng đã tới nhà rồi, áp vào tầm mắt lại là một khung cảnh rộng rãi xa lạ.

Bốn phía cỏ xanh um tùm, mấy hàng đại thụ thẳng tắp, xa xa còn có hồ nhân tạo khẽ dập dờn sóng nước.

Phong cảnh tuyệt đẹp.

Tịch Du không rõ vì sao đột nhiên Cố Lãm đưa mình tới đây, lẽ nào anh bỗng hào hứng cho phép cậu đi tản bộ gì đó. Hơn nữa, Tịch Du phải ngồi xe lăn, vốn không thể tản bộ.

Bãi cỏ rất rộng, đường đi ít, chỉ có hai con đường nhỏ lát sỏi giao nhau thành hình chữ thập. Cố Lãm đẩy Tịch Du đi tới, xung quanh hầu như không có người.

Nơi này là vùng ngoại ô tương đối hẻo lánh, hẳn là thỉnh thoảng mới có người trong nội thành tới dạo chơi.

Cố Lãm vươn tay vuốt ve nhúm tóc vểnh lên của cậu, Tịch Du cũng không nhận ra. Anh hỏi: “Thấy phong cảnh ở đây thế nào?”

Bị khơi mào lòng hiếu kì, Tịch Du không nhịn nổi muốn biết mục đích của chuyến đi này, “Anh Cố Lãm, tới nơi này làm gì?”

Cố Lãm lại kích thích sự tò mò của cậu, vẻ mặt thần bí cười cười.

Xe lăn di động trên mặt cỏ có chút khó khăn, Cố Lãm đưa lưng còng Tịch Du tiếp tục đi. Thực ra anh nghĩ ôm cậu mới đỡ tốn sức, nhưng Tịch Du đỏ bừng mặt nhất định không chịu, uốn éo mãi mới leo lên lưng Cố Lãm.

Mỗi ngày Tịch Du đều được anh ôm vào chỗ ngồi, Cố Lãm còn cho rằng cậu đã quen thuộc, không ngờ vẫn xấu hổ như thế, Cố Lãm cũng không làm khó cậu.

Lần đầu tiên tựa vào lưng Cố Lãm, so với khi được Tịch Dương còng, dường như càng có cảm giác rộng lớn hữu lực hơn.

Làn gió nhẹ khẽ mơn man mái tóc mềm mại của anh, có những sợi tóc quăn quít bên gương mặt anh, từ góc nhìn của Tịch Du, hai mắt Cố Lãm như khép lại, càng tăng thêm cảm giác nam tính quyến rũ tự nhiên. Tịch Du phát hiện ra mình chẳng thể nào dời mắt khỏi anh được. Người đàn ông này rất hấp dẫn ánh mắt người khác thưởng thức, trên người anh tỏa ra một loại khí chất nội liễm.

Người đàn ông ưu tú như vậy lại thích mình, trong lòng Tịch Du lén có chút hân hoan nho nhỏ. Thật giống như cô bé Lọ Lem đột nhiên nhận được đôi giày thủy tinh xinh đẹp của mình, nhận được cơ hội tìm kiếm hạnh phúc.

Đôi tay ôm lấy cổ Cố Lãm vòng lại thật chặt.

Cố Lãm dừng bước, nói cho cậu: “Đây là thành phố A, đô thị phồn hoa.”

Ngẩng đầu lên, bọn họ đã tới bên bờ hồ, nhìn ra xa xa, thấp thoáng đâu đó bóng dáng những ngôi nhà cao chọc trời, cả thành phố bỗng như thu nhỏ lại, ùa vào trong tầm mắt. Đó là thành phố A, thành phố sầm uất rộn ràng.

Tịch Du bỗng dường như hiểu ra mục đích tới nơi này của Cố Lãm.

Bức tranh tuyên truyền cậu đang làm có chủ đề là Thành phố và cuộc sống, Cố Lãm đưa cậu tới đây để tìm kiếm linh cảm.

Mỗi thành phố có những nét đặc sắc riêng, mà thành phố A, đó là tiết tấu cuộc sống bận rộn, vội vàng.

Hai người nằm lên mặt cỏ, hít thở bầu không khí trong lành bình thường khó có được, nhìn lên bầu trời cao, cùng thấy một mảnh trời xanh trong vắt.

Từ từ nhắm mắt lại, khi cậu mệt mỏi rồi bắt đầu chìm vào mơ màng thì nghe được tiếng gọi nho nhỏ của Cố Lãm, Tịch Du lười mở miệng đáp lại. Đôi mắt cảm giác như có bóng đen bao trùm, ngay sau đó đôi môi đột nhiên thấy mềm mại.

Tịch Du nhắm mắt lại, không mở ra.

“Không thể mở!” Cậu tự nói thế với mình, nếu mở mắt ra, đối mặt với Cố Lãm, Tịch Du không biết phải chất vấn thế nào. Giống như kẻ đào ngũ, cậu quyết giả vờ như cái gì cũng không biết.

Làn mi khẽ run rẩy tiết lộ bí mật nho nhỏ trong lòng cậu. Cố Lãm quan sát thấy bờ môi của cậu mím chặt, biết cậu đang giả vờ. Anh mang theo ý cười thật sâu nằm xuống.

Trời rất xanh, gió rất ôn hòa, nghĩ tới người bên cạnh rất an tâm.

Đợi tới khi ổn rồi, Tịch Du mới làm bộ đuổi người, sau đó chậm rì rì tỉnh lại.

Ánh chiều tà kéo hai bóng người ra thật dài.

Thay đổi lúc ngắn lúc dài. Hóa ra Cố Lãm tới nơi này còn có một mục đích sâu kín khác, rốt cục đã tiết lộ ra ở thời khắc cuối cùng.

Dựa theo hành động của Phương Lê Triết, Cố Lãm cũng đỡ cậu đứng dậy một lần. Không phải anh nói động tác này rất nguy hiểm sao, lẽ nào đối người đỡ thì không việc gì?

“Không muốn, tay em đau lắm.” Tịch Du đau khổ nói, liên tục đứng lên ngồi xuống năm lần, cậu đã tiêu hóa hết rồi, dạ dày đã sớm trống rỗng.

Tịch Du thật sự mệt không muốn đứng nữa, Cố Lãm vẫn hiền hậu cổ vũ cậu kiên trì thêm một chút.

Rốt cuộc là người này nhân cơ hội rèn luyện để “dằn vặt” mình QAQ

36. Chương 36: Cp Lâu

Chuẩn bị – Trái ớt: Thần tượng, không ngại cho em mở một CP lâu của anh với Du Du chứ?

CV – Cổ Ý: Ừ ^ _ ^

Tịch Du nhìn lại tên nhóm, đúng thực là Những chàng gay mà, cậu xác định mình không vào nhầm mà. Thế nhưng, ai tới nói cho cậu đi, sao lại có đại thần ở trong đây? Sau một khoảng thời gian ngắn như vậy, sao mà Trái ớt đã thành bạn gay với đại thần rồi? Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, với trình độ mặt dày của Trái ớt, đúng là vô cùng có khả năng.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi yếu ớt hỏi một câu, đại thần, sao anh lại ở chỗ này?

Chuẩn bị – Trái ớt: Tôi kéo vào đó. Có ý kiến sao? Người ta đã vào từ tám trăm năm trước rồi mà giờ cậu mới phát hiện ra _

Đại thần không nêu ý kiến gì, Tịch Du còn có thể nói gì. Tiếp thu xong sự thật này, Tịch Du mới nhận ra bất luận mình tham gia nhóm nào cũng có thể thấy được bóng đánh Cổ Ý.

CV – Cổ Ý: Du Du ^ _ ^

Trang trí – Du lai du khứ: Đại thần ^ _ ^

Tịch Du chỉ phối hợp với Cổ Ý thôi, thế mà mấy người vây xem đã không thể bình tĩnh.

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Chọc mù đôi mắt chó của tôi rồi, chị đây còn độc thân

Hậu kỳ – Tương Tư: Bình tĩnh đi ngang qua~

Chuẩn bị – Trái ớt: Mau, tiếp tục kê bàn ghế vây xem gian tình *cắn hạt dưa*

Tịch Du nghĩ, đây chỉ là chào hỏi bình thường thôi mà, sao mấy người này hăng hái quá vậy.

Trái ót len lén gửi tin nhắn cho cậu.

Trái ót: Tôi thực sự rất muốn xem gian tình của cậu và thần tượng, sau đó rốt cuộc cũng có một ngày tôi lấy hết dũng khí kéo thần tượng vào nhóm, không ngờ anh ấy không từ chối! Cậu biết điều này có nghĩa là gì không?

Trái ót là người nhảm chán nhất mà Tịch Du từng gặp, ở đâu có cái gì hay ho là ở đó có cô, chẳng cần quan tâm đó là vấn đề ngu ngốc gì.

Du lai du khứ: Có thể đại thần tượng là nhóm tổ kịch nên mới tới.

Trái ót: Tôi có nhắn lại cho anh ấy mà ~ [*Ảnh chụp màn hình: XX giờ XX phút Trái ót: Thần tượng, em kéo anh vào nhóm mẹ đẻ của Du Du. XX giờ XX phút Cổ Ý: Ủ*]

Trái ót: Thần tượng vì cậu nên mới tới ←_←

Du lai du khứ: Đó là do anh ấy ngại từ chối cô thôi, tuy rằng da mặt cô rất dày nhưng cũng không thể chịu nổi cảnh bị thần tượng cự tuyệt, đại thần thật tốt bụng.

Trái ót: Du Du, miệng của cậu thật độc, từ khi có đại thần, cậu chẳng còn đáng yêu chút nào ____

Du lai du khứ: Tôi vốn không hề đáng yêu (^)

Trái ót: Mặc kệ, dù sao tôi cũng thích các cậu, tôi quyết định mở lần CP!

Tịch Du không đáp lại, nhìn bên nhóm thì thấy Trái ót spam liên tục, cô gái này thật là hoạt bát, vừa gửi tin riêng vừa nói chuyện trong nhóm được.

Chuẩn bị – Trái ót: Các bạn trẻ, tôi quyết định chọn một ngày đẹp trời mở lần CP cho thần tượng và Du Du, ai tán thành chọn ngày hôm nay giờ tay *giờ tay*

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Giờ tay.

Hậu kỳ – Tương Tư: Giờ tay + Giờ chân.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Mở lần nhớ gửi link nha.

Chuẩn bị – Trái Ớt: () đại thần, ý kiến của anh thế nào?

Trái Ớt ngay cả Tịch Du cũng không thêm hỏi, có thể thấy sự phản đối của cậu chẳng đáng là gì, nhưng với đại thần, cô lại cẩn thận trưng cầu ý kiến.

Cổ Ý không trỗi lên, trong lòng Tịch Du vui vẻ, đó có thể là một loại phương thức từ chối uyển chuyển, mong rằng Trái Ớt “thông minh” có thể cảm nhận được dụng ý của đại thần.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Lặn rồi?

Chuẩn bị – Trái Ớt: Để ắm rồi?

Chuẩn bị – Trái Ớt: Chính là cam chịu sao? Ôi mẹ ơi, tôi nghĩ tôi hiểu ý của đại thần rồi, tôi chạy đây~

Hậu kỳ – Tương Tư: Đi mạnh khỏe.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Đi mạnh khỏe ++

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Đi mạnh khỏe + Du Du.

...

Trang trí – Du lai du khứ: $\Sigma(^{\circ}|||)$

Lẽ nào Trái Ớt nói được làm được lập tức hành động, không được đâu! Tịch Du cho rằng cô chỉ tùy tiện nói chơi thôi, nào ngờ ngăn cản vô ích, liền đi tìm đại thần giúp đỡ!

Du lai du khứ: Đại thần, anh mau đi ngăn Trái Ớt lại đi, đừng để cô ấy làm chuyện điên rồ!

Cổ Ý: Anh không có lý do để phản đối __

Ánh mắt khiêu khích như vậy, đại thần hình như có chút hả hê.

Du lai du khứ: Đại thần, CP của anh quá nhiều rồi, không nên đa tình như thế nữa o(+)o

Cổ Ý: Có một CP chính là đủ rồi.

Tịch Du thấy Cổ Ý càng nói càng kỳ quái, nhưng vẫn tiếp tục trò chuyện, trong lòng tự an ủi mình: Đại thần vốn là người thích đùa giỡn với cậu mà.

Du lai du khứ: Anh có ý gì?

Cổ Ý: Nếu như anh nói anh thích em, em sẽ làm gì?

$\Sigma(^{\circ} \circ |||)$

Từ lúc nào cậu được hoan nghênh như thế vậy OTZ, Cổ Ý nói như thế, Tịch Du thấy so với Cổ Lãm còn dứt khoát hơn, trực tiếp nói thẳng ra.

Liệu có phải là đùa không? Thế như căn cứ theo RP của đại thần, hình như không phải đùa đâu QAQ

Du lai du khứ: Đại thần, đừng nghĩ đến em nữa...

Cổ Ý: Em có người trong lòng rồi sao?

Tịch Du suy nghĩ một chút, cắn răng thừa nhận, tạm thời lấy Cổ Lãm ra đỡ đạn.

Du lai du khứ: Vâng, em rất thích anh ấy.

Cổ Ý: Thật sao?

Cổ Ý tất nhiên không tin, muốn tìm hiểu kỹ, Tịch Du nghĩ anh sẽ không dễ dàng từ bỏ. Cậu tiếp tục nói về Cổ Lãm, nói rằng anh rất tốt, muốn cho Cổ Ý hết hy vọng.

Cổ Ý cùng cậu cách nhau trên internet, so với người có thể tiếp xúc với cậu ngoài cuộc sống hiện thực, rõ ràng không thể có nhiều tình cảm bằng. Tuy rằng nghĩ như vậy là không công bằng với Cổ Ý, nhưng cũng không phải cậu muốn phủ định tính chân thực của yêu qua mạng.

Du lai du khứ: Chính là người đàn ông em vẽ trên áo sơ mi lần trước đã đăng lên weibo, cũng là anh quản gia luôn chăm sóc em. Vậy nên đại thần, không nên mơ ước hoa đã có chủ __

Tịch Du đáp trả bằng ánh mắt khiêu khích.

Cổ Ý: Anh nghĩ anh cũng rất dịu dàng mà.

Kỳ thực Tịch Du muốn nói, đúng, anh thật sự rất dịu dàng, đối với anh, em chưa từng có nghĩ tới chuyện xa hơn, chúng ta hoàn toàn không biết đối phương. Hơn nữa, có thể em đã thích Cổ Lãm mất rồi. Nói thẳng ra như thế thì thật quá tàn nhẫn, tuy rằng đại thần bị cậu từ chối, nhưng tình hình còn khả quan. Nhưng ai biết có phải anh đang giả vờ mạnh mẽ hay không, trong trái tim anh có khi còn đang âm thầm rỉ máu. Vậy nên, Tịch Du nghĩ cần phải giải thích rõ ràng, không thể làm người yêu vẫn có thể làm bạn bè.

Du lai du khứ: Đại thần, anh là người tốt, nhưng em chỉ coi anh là bạn, bạn tốt nhất. Nếu như bình thường thân thiết khiến anh hiểu lầm, em xin lỗi.

...

Tịch Du cho rằng Cổ Ý sẽ tự mình hiểu ra, không ngờ khả năng kiểm chế của anh lại mạnh tới vậy.

Cổ Ý: Yên tâm, anh không sao ^__^ Chúc em cùng vị kia nhà em hạnh phúc, viên mãn.

Du lai du khứ: Cảm ơn anh.

Tịch Du lau mồ hôi đổ trên trán, vậy là xong rồi. Tình cảm của Tịch Du với Cổ Ý rất đơn giản, đơn thuần chỉ là sùng bái, đơn thuần chỉ là thích, cũng không muốn phát triển xa hơn. May mà tình cảm của Cổ Ý với cậu vừa mới nhú mầm, sớm kịp bóp chết. Như vậy sẽ không quá đau khổ.

Cổ Ý: Về việc CP gì đó dù sao cũng chỉ là trên mạng, em cứ nghe theo fan cũng được, hơn nữa muốn cãi cũng không cãi được.

Du lai du khứ: Meo.

Xác thực, Trái Ớt nói thấy được JQ giữa họ chỉ có thể chứng minh trí tưởng tượng của cô ấy quá cường đại. Tình bạn thuần khiết thường sẽ bị bể cong thì có JQ.

Nói chuyện với Cổ Ý xong, Tịch Du nghĩ đại thần đích thức là một đại thần hiểu lý lẽ $O(n_n)O$

Chuẩn bị – Trái Ớt: Đã mở lâu [Link] Tôi chiêm sô pha~

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Thật nhanh!

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Tối vậy xem cái này.

Trang trí – Du lai du khứ: ...

CV – Cổ Ý: Vất vả rồi.

Tốc độ của Trái Ớt thật quá nhanh, xem ra đã sớm chuẩn bị rồi mới lên nhóm báo cáo. Đây là ử mưu bao nhiêu lâu rồi chứ, ngay khi Tịch Du hiểu kì mở ra, chỉ biết Trái Ớt đúng là đã quá vất vả (__) |

Topic: Này, đến YY đi~

0L: Y = Cổ Ý (CV); Y = Du lai du khứ (Trang trí)

Những lời trong ngoặc này là cảm xúc của LZ.

Ảnh lâu! [Hình đại thần bị Du Du vẽ thành ông chú hèn mọn đùa giỡn bé shota]

Tài liệu:

[Ảnh chụp màn hình follow weibo lẫn nhau] Thật là tràn đầy tình cảm

Cổ Ý: Bức tranh thật đáng yêu // Du lai du khứ: Chia sẻ hình ảnh [Ảnh] [Phát] Tranh của Du Du hầu hết đều được đại thần đánh giá cùng một câu “Bức tranh thật đáng yêu”, công trình này quá lớn không thể chụp màn hình từng cái được

Du lai du khứ: (,) Chụp hình đưa đây // Cổ Ý: Lúc nào có thể tặng tôi một bức chú? [Phát] // Du lai du khứ: Chiến lợi phẩm, nhưng mà tặng người ta mất rồi [Hình ảnh] [Phát] Đây là đại thần đổ kị sao? Đúng vậy, chính là ghen tị! Nói đi, Du Du, đại thần đã gửi ảnh cho cậu chưa?

Cổ Ý: Du Du đừng sợ, chú sẽ dịu dàng ^_^ // Du lai du khứ: ... [Phát] Đây là đùa giỡn.

Du lai du khứ: Vâng, cảm ơn đại thần quan tâm o(> <)o // Cổ Ý: Người ốm cần chú ý: Đừng vội uống thuốc bậy bạ, phải đi bệnh viện trước. Dùng nước muối sinh lí lau người, nên uống trà táo đỏ. Đề cử theo kinh nghiệm của bản thân. Cách làm cụ thể: ... @Du lai du khứ Phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Sự dịu dàng của đại thần, Du Du, cậu cảm nhận được chưa?

[Ảnh chụp màn hình]

Chủ đề: Cầu ném gạch Du lai du khứ

0L: Anh ta cùng Cổ Ý có quan hệ gì? Đạo này thấy nổi như vậy, trước đây khi đại thần còn ở trong giới võng phối sao tôi chưa thấy qua anh ta?

Ánh mắt quần chúng đúng là sáng trong như tuyết.

[Ghi âm YY]

Trái ốt: “Du Du đổi nghề làm CV đi, tôi sẽ thành fan CP của các người, tên couple cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, gọi là YY!”

Cổ Ý: “Tên không tệ.”

Tên này đã được đại thần xét duyệt rồi đó.

Phía dưới lược bớt n tài liệu.

1L: Tự mình mở post, tự mình đoạt sô pha (LZ)

2L: Lâu chủ quả là kinh khủng, nhiều tài liệu tới mức tôi xem không xuể.

3L: Quả là hay, ngay từ cái tên CP cũng để chúng ta YY (ˆoˆ)/~ quyết định theo lâu.

4L: Rốt cuộc cũng mở lâu, LZ vất vả rồi.

5L: Muốn nghe thanh âm của tiểu trang trí.

6L: Có phần ghi âm bọn họ song ca mà tôi quên mất, truyền cho nhau đi (LZ)

7L: Hóa ra còn có một CP bí ẩn như vậy tồn tại, tài liệu tràn đầy, quá đáng yêu o(*///// /////*)q

8L: Cầu weibo của trang trí, trở thành fan của anh ấy rồi, đáng yêu quá đi mất!

9L: Ghi âm song ca Dắt tay (Cổ Ý X Du lai du khứ), còn 8L, weibo của trang trí là “Du lai du khứ” (LZ)

10L: Trang trí này lại nổi à 00

11L: Lâu trên, ngoan, rẽ trái là cửa ra, tạm biệt, không tiễn (LZ)

...

Mọi người vì bài post CP mới mở mà rất kích động, tìm được đại bản doanh để biểu đạt các loại hiểu biết về CP, bắt tay làm người quen. Trái Ớt cũng chăm chỉ ở trong post phổ cập kiến thức cho người mới, hỗ trợ giải thích các nghi vấn.

Tịch Du nghĩ Trái Ớt có nhiều thời gian rảnh rỗi để sắp xếp những đoạn giao tiếp bình thường như vậy của họ, còn không bằng chăm chỉ tìm tư liệu học tập, như vậy sẽ không bị trượt, còn có hy vọng nhận được học bổng ấy chứ.

Tịch Du lo lắng mọi người thật sự sẽ tưởng họ là một đôi, đi xuống tìm các topic CP khác của Cổ Ý, hầu như chỗ nào cũng hăng hái như thế, ngấm lại thấy cũng là chuyện thường tình.

37. Chương 37: Phát Hiện

Trang trí – Du lai du khứ: Poster vẽ xong rồi (˘o˘)/~

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Siêu vậy! Bọn họ ngay cả âm cũng chưa giao.

Đại tướng quân – Kính Tử: Gần đây có chút bận.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Vội vàng thân mật ân ái cùng vợ hả?

Đại tướng quân – Kính Tử: o(*//// //\\/*)q

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Thấy Sơ Tử còn chưa login, tôi có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu đêm qua kịch liệt tới mức nào.

Đại tướng quân – Kính Tử: Nhân lúc còn trẻ phải vận động nhiều chút.

Trang trí – Du lai du khứ: Cấm nói chủ đề 18+, dừng lại.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Ừ ừ, không thích hợp cho thiếu nhi, không thích hợp cho thiếu nhi.

...

Cam ngọt: Du Du, gửi poster cho tôi xem nào.

Du lai du khứ: Ừ [Gửi]

Đối phương đành nhận được tệp tin ngài gửi “Poster.jpg”

Cam ngọt: o(*//// ///*)q Rất tuyệt! Du Du thật lợi hại!

Du lai du khứ: Cảm ơn khích lệ (^o^)/~

Cam ngọt: Thế nhưng bộ dạng Hoàng Phủ Quân trong tranh sao trông quen vậy ta?

Du lai du khứ: A?

Khi vẽ Hoàng Phủ Quân, kỳ thực Tịch Du có chiếu theo hình dạng của Cố Lãm. Không ngờ hiệu quả ngoài ý muốn, rất thích hợp với trang phục cổ trang.

Nhìn kỹ sẽ thấy xác thực có bóng dáng Cố Lãm trong đó. Theo như Cam ngọt nói, lẽ nào anh ta quen biết Cố Lãm?

Cam ngọt ở đầu bên kia cố gắng lục lại trong ký ức, rốt cục nhớ tới hình ảnh gợi cho mình cảm giác quen thuộc kia là ai, chẳng phải rất giống Cố Ý sao?

Tuy rằng lần trước gặp mặt đã từ rất lâu rồi, nhưng ấn tượng của Cam ngọt với Cố Lãm vẫn còn rất sâu sắc, bởi vì anh yêu âm thanh, yêu cả nhan sắc, vậy nên lúc đó mới quan sát Cố Lãm thêm vài phần.

Cam ngọt: Cậu chiếu theo ảnh của Cố Ý để vẽ sao?

Du lai du khứ: A?

Cam ngọt không lập tức trả lời, cũng không có thông báo đối phương đang gõ chữ, Tịch Du nghĩ kỹ lại câu nói kia của anh. Ảnh chụp của Cố Ý, Tịch Du chưa từng nhìn thấy.

Cam ngọt: A, không có gì, tôi nhìn nhầm rồi.

Thái độ quay ngoắt 180 độ, Tịch Du thấy kỳ quái vô cùng, nhân cơ hội nói.

Du lai du khứ: Anh có ảnh chụp của Cố Ý sao?

Cam ngọt: Không có, trước đây khi xã đoàn offline từng gặp nhau.

Du lai du khứ: A, vậy anh nói tranh vẽ giống Cố Ý như thế nào? Chỗ nào giống?

Cam ngọt: Là tôi nhìn lầm thôi.

Cái này mà cũng nhìn lầm được ư? Không phải là thực sự giống nhau chứ? Tâm tư Tịch Du kín đáo không quá tin lời Cam ngọt, dường như anh ta đang giấu diếm điều gì đó.

Du lai du khứ: Anh có số điện thoại của Cổ Ý không?

Lại không lập tức trả lời.

Cam ngọt: Tôi không có.

Du lai du khứ: Không phải quan hệ của hai người rất tốt sao? Ngay cả số điện thoại mà cũng không biết?

Cam ngọt: Nghe nói điện thoại của Cổ Ý vừa bị mất cắp, còn chưa mua số mới, vậy nên tôi không biết.

Du lai du khứ: A.

Miễn cưỡng lấy lệ cho qua, Cam ngọt thấy Tịch Du không hỏi nữa, mượn cớ xử lí âm để bỏ trốn.

Du lai du khứ: Không phải bọn họ còn chưa giao âm sao?

Cam ngọt: Kịch khác.

Du lai du khứ: A, anh đi đi.

Tịch Du nhìn lại poster, phân tích: Cam ngọt hỏi có phải cậu vẽ theo ảnh của Cổ Ý hay không, tức là hình dạng của Cổ Ý giống như trong tranh. Suy nghĩ càng ngày càng linh hoạt, Tịch Du nghĩ, cậu đã tới gần với đáp án rồi, nhưng lại khó mà tin được, có thể đã đúng lúc kiểm tra.

Con mắt liếc tới điện thoại di động, được rồi, có thể xin số.

Tịch Du ôm thái độ thăm dò, vừa vặn lúc Cổ Ý login mà gõ tới.

Du lai du khứ: Quen biết lâu như vậy, trao đổi số điện thoại với em đi.

Cổ Ý: Ừ, chờ một chút.

Du lai du khứ: Vì sao phải chờ, lẽ nào ngay cả số điện thoại của mình mà anh cũng không nhớ __

Cổ Ý: Thật đúng là không nhớ ^__^

Cổ Ý: XXX XXX XXXXX

Tịch Du gõ thử vào số vào đối chiếu với điện thoại, không phải là Cổ Lãm. Lưu số này vào máu, hiện lên là thuộc thành phố A.

Tùy tiện mở một kịch của Cổ Ý lên nghe, lại hồi tưởng lại thanh âm của Cổ Lãm. Tịch Du nghĩ, quả thật quá giống nhau. Vốn Tịch Du không nghĩ trùng hợp như vậy, bởi vì có những người có thanh âm rất giống nhau. Lần trước cậu xem vòng loại thi đấu lồng tiếng phim hoạt hình, trong đó có những người mang thanh âm làm Tịch Du liên tưởng tới các CV, nhưng xem nick của họ thì một người cũng không phải.

Vậy nên, ngay từ đầu, Tịch Du chưa từng nghĩ rằng Cổ Lãm và Cổ Ý là cùng một người. Ngày hôm nay, Cam ngọt thuận miệng nhắc tới, lại thêm trạng thái áp úng của anh ta, Tịch Du có thể hiểu là Quả Cam kia đã đi hỏi Cổ Ý xem phải trả lời thế nào không?

Lần này Tịch Du như đi vào ngõ cụt, càng muốn hiểu rõ càng không thể. Cậu kiểm tra QQ Zone của Cổ Ý, không có ảnh, suýt chút nữa đã quên mất lần trước cậu đã từng tìm thử. Nghĩ đi nghĩ lại, Tịch Du vẫn quyết định gọi điện thử qua một lần.

Cảm nhận lại một chút xem thanh âm của hai người khác nhau cái gì.

Chỉ là vừa mới vang lên một tiếng đã bị ngắt máy.

Cổ Ý: Xin lỗi, giờ anh không tiện nghe điện thoại. Số máy của em anh đã lưu rồi ^__^

Du lai du khứ: A.

Tịch Du tự nhận định đây là Cổ Ý mượn cớ, đột nhiên, cậu nghĩ tới một biện pháp.

...

Tịch Du đã sớm biết hoạt động của tổ kịch hôm nay trên YY. Cả tổ sẽ vào phòng YY tâm sự trò chuyện này nọ.

Đúng bảy giờ, Tịch Du vào phòng. Cổ Ý, Cam ngọt, Kính Tử đều ở đó. Bởi vì đã quen thuộc lẫn nhau, mọi người trò chuyện rất vui vẻ.

Cam ngọt thấy Tịch Du vừa vào, vội vàng nhiệt tình hô: “Du Du lên mic đi. Anh đây chưa từng được nghe thanh âm của cậu!” Giọng nói của Cam ngọt rất khỏe khoắn, mang theo tiếng địa phương nhàn nhạt, nghe rất thân thiết.

Đèn xanh trước nick cậu sáng lên. “Nói rồi.” Sau đó lại tắt đi.

Cả phòng trầm mặc.

Có người nhin không được cười rộ lên, là Kính Tử.

Cam ngọt nói: “Du Du, trò cười này thật nhạt.” Còn phối hợp với biểu tình run rẩy. “Kính Tử, sao Sơ Tử chưa tới?”

“Đang tắm.”

“Một lát nữa nhớ phải biểu diễn ấy ấy tại hiện trường luôn nhé.” Cam ngọt trêu ghẹo nói, cô đơn quá đi, đàn ông độc thân thật đáng thương, chỉ có thể trêu đùa mấy đôi tình nhân.

Kính Tử không đáp lại, mục tiêu của Cam ngọt lập tức chuyển sang Tịch Du.

“Du Du, cậu thoát đoàn chưa?” Tịch Du vốn muốn nói là không có, thế nhưng nghĩ tới Cổ Ý đang ở đây, nếu nói vậy e rằng sẽ bị lộ. Thế nhưng không thể trốn tránh vấn đề, cậu còn đang hoài nghi Cổ Ý chính là Cổ Lãm, liệu có thể trực tiếp thừa nhận không?

A! Bỗng nhiên nhớ ra, nếu như Cổ Ý là Cổ Lãm, vậy cậu đã sớm bị lộ là nói dối rồi!

Quên đi.

“Thoát đoàn rồi.”

Cam ngọt ao ước ghen tị nói: “Cổ Ý thì sao?”

“Không.”

“He he, đây mới là bạn tốt của tôi.”

...

Trọng tâm câu chuyện về cơ bản đều là Cam ngọt khởi xướng, nói toàn lời vô nghĩa. Khi Tịch Du thấy đã tới lúc rồi, cậu tắt mic, gọi điện thoại.

Khi nhạc chờ vang lên, Tịch Du bỗng thấy hứng thú. Âm nhạc chợt kết thúc.

“Du Du.”

Tịch Du ôm bụng khó chịu nói với người trong điện thoại: “Anh Cố Lãm, bụng em, em đau bụng quá!” Cậu nằm trên giường, còn khê rên rĩ vài tiếng, mang theo tiếng khóc nức nở.

“Em chịu khó kiên nhẫn chút, anh qua ngay!” Bỏ lại những lời này, bên kia lập tức truyền tới tiếng “tít tít tít”.

Tịch Du xoa xoa mu bàn tay, đều do cậu cắn tay mình thật đau, muốn lừa được Cố Lãm chỉ có thể “tự mình hại mình” mà thôi.

Nhìn thời gian, mới qua hai phút, Tịch Du nghĩ hẳn là Cố Lãm đã ra ngoài rồi.

Nick của Cố Ý vẫn còn trong YY, nhưng chỉ có Cam ngọt và Kính Tử mỗi người một câu trò chuyện.

Tịch Du mở mic, đột nhiên gọi Cố Ý.

“Đại thần, đại thần.”

Không có ai đáp lại.

“Quả Cam, Cố Ý không ở đây sao?”

“Không biết, hình như vừa rồi đi nghe điện thoại.”

“A, các cậu chậm rãi trò chuyện đi, tôi có việc out trước.”

Hai người kia trăm miệng một lời đáp: “Đi đi.”

Tịch Du ngồi thẳng người, miệng khê nhếch, mày khê chau. Tám, chín phần Cố Ý chính là Cố Lãm rồi, thế nhưng vì sao anh phải giấu diếm cậu, đã xem qua ảnh của cậu rồi, hẳn là anh biết cậu là ai.

...

Khi Cố Lãm bước vào nhà đã thấy Tịch Du bình tĩnh ngồi đó, không có bộ dạng đau bụng. Nhìn lên YY trên màn hình, lại nhìn Tịch Du, trong lòng Cố Lãm hiểu rõ.

“Anh Cố Lãm, anh là Cố Ý phải không?” Tịch Du hỏi, nghe không ra tâm trạng của cậu.

Mà biết được Tịch Du không sao, Cố Lãm lau mồ hôi trên trán, thở mạnh ngồi xuống giường, hỏn hển nói: “Em muốn biết thì cứ hỏi anh là được rồi, sao phải đùa giỡn với thân thể mình? Em không biết anh sẽ lo lắng sao?”

Thấy Cố Lãm lớn tiếng chất vấn, quả nhiên anh thực sự rất sợ hãi. Tịch Du lảm bảm miệng, tự cho là có lý: “Đùa em thì vui lắm sao?” Còn dám dùng thân phận Cố Ý để nói lời khách sáo với cậu.

Nếu đã bị cậu phát hiện ra, Cố Lãm cũng không ngại nói rõ mọi việc, “Với thân phận của Cố Lãm, anh căn bản không thể tới gần em được, cũng không cách nào biết được em đang nghĩ gì. Thế nhưng Cố Ý không giống vậy, em không cảm thấy em thân thiết với Cố Ý còn hơn anh sao?”

Tịch Du muốn nói không, nhưng đúng như Cố Lãm nói vậy. Chỉ là làm sao có thể so sánh mạng ảo với đời thật được, trên internet thì không cần phải đối mặt trò chuyện.

“Anh thích em, mặc kệ là Cố Ý hay Cố Lãm. Du Du.”

Cố Lãm thổ lộ trực tiếp, không phải gửi tin nhắn, không phải lời nhắn nhủ của Tịch Dương, mà là người này đứng trước mặt cậu, ánh mắt nóng bỏng, thái độ kiên định mà nói “Anh thích em”.

Yên tĩnh lạ thường lan tràn trong không trung.

Cố Lãm nín thở chờ đợi đáp án của Tịch Du.

Thế nhưng anh đã đợi lâu lắm rồi, Cố Lãm đã không kìm nén nổi.

Đột nhiên anh vươn tới, ngay khi Tịch Du không thể né tránh mà bắt lấy hai phiến môi mềm mại của cậu, dè dặt liếm cắn. Hầu kết của Cố Lãm trượt lên xuống, biểu tình khẩn trương khi thấy đối phương không từ chối mà dần dần biến mất.

“Du Du.” Cố Lãm dừng lại, âm thanh có chút khàn khàn, lộ ra sắc thái tình dục.

Tịch Du đột nhiên khép mi, tay nắm lấy tay, “Vâng.”

“Anh thích em.” Cố Lãm sát lại gần, khí tức dịu dàng phả tới, mềm nhẹ ngứa ngáy.

Tịch Du nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của anh, trong lòng hoang mang kịch liệt, cuối cùng cũng vượt qua, chủ động dựa sát vào anh, đặt lên môi Cố Lãm một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó cấp tốc rời khỏi.

Đáp án, đã rõ ràng.

Cố Lãm kích động, hận không thể hung hăng khảm người này vào thân thể mình. Đây là cảm giác vui sướng không gì có thể so sánh được. Ngày hôm nay, hai trái tim sát lại càng gần. Hai người, tâm ý tương thông.

Như là muốn chứng minh điều đó, lúc này đây, đầu lưỡi của Cố Lãm chậm rãi thâm nhập. Tịch Du hồi hộp ôm lấy thắt lưng của anh, khẽ mở miệng nghênh đón hòa theo.

Đầu lưỡi truy đuổi lẫn nhau, một người mạnh mẽ xâm chiếm, một người hoảng loạn tránh né. Thế nhưng, bên yếu ớt rất nhanh đã bị dây dưa giữ chặt, quẩn quít kịch liệt ở trong không gian nhỏ hẹp.

Cố Lãm không biết thỏa mãn đòi hỏi từ Tịch Du, nhưng cũng đồng thời quan tâm tới tình huống của cậu, để cậu không bị nghẹt thở. Bàn tay to lớn ôm lấy gáy cậu, kéo người dán chặt vào lồng ngực mình.

Khi Cố Lãm buông Tịch Du ra, biểu tình có chút không tự nhiên. Tịch Du không phát hiện ra, chỉ có xấu hổ cúi mặt.

Khí tức nam tính thành thực còn vương vấn trong miệng mình, là hương vị của Cố Lãm.

Phía dưới của anh đã cứng rồi, vẫn dán vào đùi Tịch Du, nhưng cậu còn chưa nhận ra. Cố Lãm nghĩ phải tiến hành từng bước, không thể nóng vội.

Nhìn!

Nếu không sẽ dọa em ấy sợ, còn bị hiểu lầm là kẻ xấu xa đầu óc toàn tư tưởng không trong sáng thì chết.

38. Chương 38: Cùng Ngủ

Sau khi Tịch Dương biết chuyện hai người yêu nhau, anh hăng hái hùng hục quyết định mời Cố Lãm tới nhà ăn cơm với hình thức ra mắt gia trưởng và chị dâu, nói làm liên làm, nháy mắt đã định ra thời gian. Anh đặc chỉ cho rằng hành động của mình có tác dụng then chốt trong mối quan hệ này, cả ngày đều cười rất chi thỏa mãn.

Tịch Du nhìn Tịch Dương chỉ huy Vương Tử Duệ bận rộn trong nhà bếp, hiếm khi thấy trong nhà náo

nhật như vậy.

Điện thoại di động trong tay đột nhiên vang lên, Tịch Du không dám chậm trễ lập tức nghe máy. Là Cố Lãm, anh nói anh đã tới rồi. Tâm tình khi sắp thấy được Cố Lãm khó mà diễn tả bằng lời, không giống với dĩ vãng. Hôm qua sau khi hai người hiểu rõ lòng nhau, Tịch Du thấy mình dường như càng thân thiết với Cố Lãm hơn.

Thích ai đó là chuyện khó hiểu rõ. Lúc Tịch Dương tiết lộ thẳng ra, cậu vẫn còn lo lắng lung tung, vậy mà thoáng cái hai người đã xác nhận quan hệ rồi. Chính cậu cũng chẳng vì Cố Lãm bất thành linh thổ lộ mà rồi ren, cứ như thế tất cả đều diễn ra thuận theo tự nhiên vậy.

Cố Lãm thổ lộ, cậu chấp nhận, hai người yêu nhau. Không có chút miễn cưỡng nào.

Tịch Du gấp gấp tự ngồi xe lăn tới cửa, tâm tình sung sướng, trước giờ chưa từng mong chờ Cố Lãm tới vậy.

Cửa lớn mở ra, anh mặc âu phục, giày da, trên người tản ra khí tức thành thực, dáng vẻ tươi cười với Tịch Du có thể chìm sâu vào đáy mắt. Cố Lãm tiến đến, đổi giày, đưa túi xách trên tay cho cậu, bảo cậu nhìn xem.

Khi mở túi ra, vừa nhìn tới bìa ngoài, Cố Lãm thấy Tịch Du hưng phấn vô cùng, chỉ biết mình mua đúng tập tranh này rồi.

“Anh Cố Lãm, sao anh biết em thích Mr.Ben?” Hình như cậu chưa từng nói với Cố Lãm thần tượng của mình là ai, cũng không hề nói với Cố Ý.

Tịch Dương nghe thấy tiếng động, cầm trên tay củ hành tây đang cắt dở ra ngoài, phía sau là Vương Tử Duệ mặc tạp dề màu tím. Tịch Du nhìn nhiều đã thành quen, nhưng khi Vương Tử Duệ nhìn thấy Cố Lãm đang cố gắng nhin cười thì biết hình tượng của mình đã đổ vỡ hoàn toàn rồi.

Vương Tử Duệ bĩu môi, quay qua nói với Tịch Dương một câu “Anh vào rửa khoai tây”, sau đó hiên ngang bước vào nhà bếp.

Hừ. Ông đây tự đập vỡ hình tượng còn không phải vì thương vợ sao, nếu không nhất định sẽ hờn dỗi, cự nự mãi không thôi. Tiểu Dương nhà tôi với Du Du nhà cậu đâu có cùng một loại người, không thể so sánh!

“Cậu mua thật sao? Được đó, rất có thành ý.” Nghe Tịch Dương nói thế, Tịch Du biết ngay anh trai lại “bán đứng” mình. Thần tượng của Tịch Du, Mr.Ben, người Anh, là một họa sĩ vẽ minh họa rất nổi tiếng trong và ngoài nước. Tịch Du vô cùng thích tranh trừu tượng nhưng lại mang đủ hàm ý sâu xa của ông. Cố Lãm mang tặng cậu hai bản, là tập tranh được xuất bản giới hạn 5000 cuốn năm năm trước, Tịch Du vốn không thể mua được. Hai cuốn này là tập hợp tất cả những tác phẩm của Mr.Ben, đồng thời kèm thêm năm bức tranh minh họa chưa từng công bố.

Tập tranh vừa được tung ra thị trường đã bị mua hết, Tịch Du không ra khỏi cửa được nên đành chịu. Thấy có những người mua được đăng ảnh lên weibo, trong lòng cậu ao ước vô cùng, Tịch Du vì cái này mà than phiền với Tịch Dương đã lâu.

Khi đó, Tịch Dương còn cười nhạo, nói: “Dù sao cũng có người đăng ảnh lên mạng, xem trên đó cũng như nhau.”

Hai cuốn sách kia còn có chữ kí của Mr. Ben cùng một ít lời chia sẻ kinh nghiệm cho các họa sĩ tranh minh họa, có giá trị kỉ niệm rất cao. Tịch Dương là người ngoài nghề đương nhiên không hiểu được, Tịch Du lười tính toán với anh.

Vậy nên, khi hai cuốn sách đã được bán hết từ lâu đột ngột xuất hiện trước mặt mình, trong lòng cậu cảm thấy vui vẻ hơn bao giờ hết.

“Anh Cố Lãm, cảm ơn anh.” Tịch Du bỏ sách lại vào túi, ôm lấy nó như báu vật.

Tịch Dương thấy mình bị bỏ, rõ ràng là anh cố ý nhắc Cố Lãm mua cái này lấy lòng Tịch Du mà.

Cố Lãm theo Tịch Du trở lại phòng ngủ, một người chơi máy tính, một người an tĩnh ngồi bên cạnh nhìn.

“Anh Cố Lãm, anh rất thân với Quả Cam sao?” Tịch Du đột nhiên hỏi.

“Ừ, vừa vào giới vồng phối đã quen nhau.”

Tịch Du hiểu rõ nói: “Thảo nào anh ta giúp anh.” Tất nhiên là ám chỉ việc Cam ngọt cùng Cố Lãm thông đồng che giấu thân phận thực sự của Cố Ý.

“Lần trước nghe nói em đang chơi vồng phối, tuy rằng anh đã lui giới từ lâu nhưng vẫn quyết định trở lại.”

Cố Lãm vuốt ve tập tranh, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua giống như thu hút Tịch Du không dời mắt được. Đối phương trầm mặc, cậu ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, không rõ anh muốn nói gì.

“Sợ rằng thân phận Cố Lãm xuất hiện trong thế giới của em quá đột ngột, đành phải để Cố Ý đi trước một bước, tiếp xúc với em, thấu hiểu em.”

Tịch Du mở to mắt chìm vào đôi mắt sâu thẳm của Cố Lãm, nghe anh tiếp tục nói: “Sau đó anh biết, em không có hứng thú với Cố Ý, chỉ là tình cảm rất thuần khiết, anh đã nghĩ em có thể sẽ không thích anh.”

Bởi vì với Cố Lãm, Cố Ý chính là anh.

Chỉ là trong mắt Tịch Du, Cố Lãm và Cố Ý vốn là hai người. Khi không biết được chân tướng, làm sao có thể yêu cùng lúc hai người được.

“Thế nhưng bây giờ em biết Cố Ý là anh rồi. Em thích Cố Lãm, cũng thích Cố Ý.” Khi thân phận hai người này hợp lại làm một, Tịch Du đương nhiên sẽ thích toàn bộ con người anh.

Thỏ lộ tâm tình với nhau, Cố Lãm nghe Tịch Du nói xong, cả gương mặt tràn ngập ý cười, dịu dàng gọi. “Du Du.”

Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng chăm chú ấy, Tịch Du muốn tránh cũng không tránh được, cảm nhận vui sướng hân hoan đang tràn vào lòng mình, sau đó không dờn mắt đi nữa.

“Lặp lại lần nữa, anh muốn nghe.”

Tịch Du vặn vẹo ngón tay, những lời buồn nôn như thế...

Tuyệt vời nhất là khi lời mình nói ra có thể nhẹ nhàng chạm tới tận đáy lòng Cố Lãm. “Cố Lãm, em thích anh.”

Khi tình cảm đang nồng nàn, trong lúc trái tim hai người đang đồng điệu, bầu không khí cũng tốt...

Tịch Dương gõ cửa, nói hai người ra ăn cơm.

Tịch Du nhanh chóng phản ứng, nói với Cố Lãm: “Ra ăn đi, hôm nay anh trai làm rất nhiều món ăn ngon.”

Quên đi đoạn tình cảm từng bị tổn thương thực ra rất dễ. Người đàn ông này, từ đáy lòng cậu tin rằng, anh nhất định sẽ cho cậu hạnh phúc. Tịch Du thừa nhận, cậu rất muốn có anh bầu bạn bên mình.

Tịch Dương xem ra đã làm rất nhiều, cả bàn cơm tràn đầy đồ ăn, ngay cả chỗ để bát cũng bé đến thương cảm. Tịch Du thấy anh trai quá lãng phí, bốn người đâu ăn được nhiều vậy.

“Là do dạ dày của em bé thôi.” Tịch Dương phản bác.

Tịch Du ăn một chén cơm không đầy đã là đủ rồi, ăn thêm sẽ khó tiêu. Con trai ăn uống nhiều, chỉ ăn được một chén, Tịch Du thừa nhận dạ dày mình thực nhỏ. Nếu thức ăn nhiều như vậy, chưa cần ăn cơm cậu cũng đã no rồi.

Gắp món tôm rang, có chút mặn.

Gấp cà, có chút nhạt.

Gấp khoai tây nghiền, có chút sống.

Tay nghề của anh trai sao lại thụt lùi rồi? Nghĩ vậy, Tịch Du vô cùng thẳng thắn nghe theo tiếng gọi của con tim nói ra: “Những món này chẳng ngon bằng anh Cố Lãm làm.”

Tịch Dương nghe xong không tức giận, chỉ hạ đầu xuống, đầy thâm ý mỉm cười với cậu: “Du Du ngoan, Cố Lãm theo học đầu bếp xịn, anh chỉ tự mình tìm tòi, đương nhiên không thể so sánh.”

Muốn có được trái tim một người, cần phải đi bằng đường dạ dày. Được rồi, rốt cuộc anh đang lo bao đồng cái gì, chỉ bằng kỹ thuật nấu ăn của Cố Lãm cũng có thể vững vàng tóm được Tịch Du rồi.

Oán trách thì oán trách, tình cảm với người nhà và người yêu là phải rạch ròi. Tịch Dương luôn ước gì Tịch Du biết được Cố Lãm vô cùng tốt. Chỉ ít, anh có thể nhìn thấy được nụ cười hạnh phúc từ đáy lòng đã lâu mới xuất hiện trên mặt Du Du.

Cơm nước xong, Tịch Dương rửa chén, đẩy Vương Tử Duệ ra ngoài, chỉ để cho Cố Lãm hỗ trợ, kỳ thực là có lời muốn nói.

Kể về những việc vặt vãnh, kể về sở thích, sở ghét của Tịch Du, kể về sự cứng đầu của cậu, cho dù trong lòng không vui cũng sẽ tự mình phiên muộn, Cố Lãm cần phải chú ý, kể về chân của Tịch Du. Đó là những gì anh luôn khắc ghi trong lòng, nói rất nhiều, rất nhiều. Muốn Cố Lãm nhất định phải đối xử tốt với cậu, nhất định phải cho Tịch Du cảm giác an toàn.

Cố Lãm không trách anh lảm chuyện, không hề mất kiên nhẫn, chỉ nghiêng tai lắng lắng lắng nghe, biểu tình cũng vô cùng chăm chú, âm thầm ghi nhớ những gì anh nói.

Hôm nay, Cố Lãm ngủ lại đây. Trong nhà chỉ có hai phòng, phòng ngủ của Tịch Dương và Tịch Du, không thừa phòng trống. Khi Cố Lãm đi tắm ra ngoài, vốn Tịch Du đang ngồi tựa ở đầu giường chơi máy tính giờ đã ngủ say, trên đầu gối còn đặt máy tính đang sáng.

Chơi máy tính trên giường, thói quen này thật không tốt, cần phải sửa.

Cẩn thận giúp cậu nằm xuống, đắp chăn lên, hai tay Tịch Du lập tức ôm đầu gối, cuộn tròn thành một cục, còn khe hờ hai tiếng.

Để lại máy tính lên bàn học, màn hình còn hiện lên khung chat của Cam ngọt.

Cam ngọt: Du Du, tôi không phải cố ý đâu. Cố Ý bắt tôi gạt cậu, tôi làm sao dám nói.

Cam ngọt: Cậu cũng đâu phải không biết Cổ Ý là phúc hắc công.

Cam ngọt: Du Du, đừng bơ tôi mà TUT Tuy rằng tôi với cậu mới quen nhau không bao lâu.

Cam ngọt: Nếu như tôi muốn cậu chọn giữa tôi và Cổ Ý, cậu nhất định sẽ chọn Cổ Ý, nhưng cậu phải tin rằng tình bạn cũng rất đáng quý.

...

Tịch Du đã sớm chuyển sang trạng thái rời đi, toàn bộ chỉ có Cam ngọt tự kỉ một mình.

Gõ vài chữ trên bàn phím, Cổ Lãm tắt máy.

Du lai du khứ: Trình Thành, cậu có thể cầm miệng.

Giường rất lớn, đủ cho hai người ngủ, chần lại chỉ có một cái. Cổ Lãm vừa ngồi xuống giường, bên cánh tay đã có cảm giác xù bông. Tịch Du trở mình, dựa vào anh rất gần, còn cọ cọ Cổ Lãm, giống như đang tìm vị trí ưa thích. Cậu còn bị nóng mà xốc chăn lên, chỉ đắp nửa người.

Từ góc độ của Cổ Lãm nhìn sang, cảnh xuân vô tận dưới lớp áo ngủ như ẩn như hiện.

Cổ Lãm không khỏi bật cười, đứa nhóc này ngủ thật xấu. Giúp cậu đắp chăn cẩn thận, miễn cho cậu đạp chăn.

Đèn vừa tắt, bóng đêm tràn về, Cổ Lãm ôm lấy thắt lưng Tịch Du, cùng ngủ.

Sáng sớm khi Tịch Du tỉnh lại, cậu còn chưa quen với việc bên cạnh có thêm một người. Cổ Lãm chưa tỉnh. Nhìn người đàn ông nằm bên cạnh mình, cậu cảm thấy như đang mơ.

Khoé miệng anh khẽ nhếch lên, dường như đang có giấc mơ đẹp. Khoảng cách giữa hai người chưa từng gần như vậy, Tịch Du nhịn không được vươn tay lên, tinh tế miêu tả đường nét trên khuôn mặt anh.

Nón tay bỗng nhiên cảm thấy mềm mại. Tịch Du càng hoảng sợ hơn, đã thấy Cổ Lãm mỉm cười nhìn mình, đôi mắt thâm thúy trong veo như có thể phản chiếu hình ảnh rụt rè bị bắt quả tang làm chuyện xấu của cậu.

Tay bị anh nắm lấy, Tịch Du giật giật muốn ra, Cổ Lãm nắm càng chặt hơn, kéo cậu về phía mình. Tay kia của anh cũng không rảnh rỗi, cố định đầu cậu hướng về anh.

Tịch Du cảm thụ được khí tức nam tính, thành thực không kém phần dịu dàng của anh, biết Cố Lãm muốn, vội vàng mở miệng: “Em còn chưa đánh răng.”

Cố Lãm không dừng lại.

Trong khoảnh khắc hai phiến môi kề sát vào nhau lần thứ hai, Tịch Du nghĩ trái tim mình đập thật nhanh, nhảy loạn xạ như muốn vọt ra khỏi thân thể. Kinh nghiệm hôn môi của Tịch Du không nhiều, có thể nói là cậu hoàn toàn không am hiểu phương diện này. Lúc nào cũng cần người khác dẫn dắt mới có thể cảm nhận được sự thoải mái, vui sướng của hôn môi.

Đầu lưỡi bị quấn lấy, trong miệng bị khí tức quen thuộc xâm nhập, Tịch Du nghĩ có vẻ như cậu đã trở nên quen với cái này. Bị quấn lấy, cọ xát, liếm, mút mát, thời khắc bắt đầu một ngày như vậy có chút vi diệu.

Nước bọt không kịp nuốt xuống chảy ra khỏi miệng, Tịch Du khó chịu muốn dùng tay lau đi, nhưng quên mất tay mình vẫn bị Cố Lãm nắm chặt.

Cố Lãm thuận theo môi cậu hôn xuống dưới, đầu lưỡi linh hoạt liếm lấy chất lỏng hỗn tạp không biết của ai, cố ý phát sinh ra tiếng nước.

“Rất bẩn!”

Cố Lãm sao có thể liếm nước bọt của cậu được chứ?

Anh chỉ cười thỏa mãn, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo. Tịch Du cũng mặc đồ của mình vào, lấy tay lau đi cảm giác mềm mại còn vương vấn khóe miệng.

39. Chương 39: Công Khai

Trong phòng khách an tĩnh vô cùng, Tịch Du cảm giác như thiếu cái gì đó.

Cố Lãm bê một bát cháo ra, phía trên còn thả vào trứng trần nước sôi, thoạt nhìn ngon miệng lắm. Cố Lãm thấy Tịch Du cau mày nhìn xung quanh, tri kỉ giải thích: “Tịch Dương đi công tác rồi, mất một tháng.”

Tịch Du chưa từng nghe anh trai nói chuyện này, sao đi cũng không bảo cậu một câu chứ?

Cố Lãm giống như con giun trong bụng cậu, rõ ràng Tịch Du không nói thành lời nhưng cái gì anh cũng hiểu.

“Bay lúc sáng sớm, không kịp từ biệt em.”

Tịch Du oán giận: “Rõ ràng hôm qua có rất nhiều thời gian nói với em mà.” Tuy rằng bình thường Tịch Dương không ở nhà, Tịch Du cũng không giận. Cậu không phải trẻ con thích bám lấy người lớn, nhưng dù sao anh trai muốn ra ngoài những một tháng, một tháng là khoảng thời gian rất dài đó.

“Buổi trưa anh sẽ mang hành lý tới.”

Tịch Du ngẩng đầu mở to mắt nhìn anh, sẽ không như cậu tưởng tượng chứ, “Anh Cố Lãm, anh muốn tới đây ở à?”

Rất hiển nhiên, bình thường khi Tịch Dương không có ở nhà, Cố Lãm vẫn hay tới đây, giờ quan hệ của cậu và anh còn tăng thêm một bậc, ở chung là chuyện đương nhiên.

“Tịch Dương nói muốn anh theo sát chăm sóc em.” Khi Cố Lãm nói còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “theo sát”. Lời này xác thực Tịch Dương có nói, chỉ là qua giọng điệu của Cố Lãm lại mang theo cả tiếng lòng của anh.

“A.”

Ăn xong cháo, Cố Lãm đi rửa chén xong, mặc áo khoác chuẩn bị đi làm.

Bởi vì trung tâm mỹ thuật cũng thi hành chế độ nghỉ hè, Tịch Du không cần phải đi học hè nữa. Vậy nên cậu quay trở lại với cuộc sống trạch nam ru rú trong nhà.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Cố Lãm, trước khi anh ra ngoài, cậu cố gắng hăng hái nói mấy câu nhắc nhở anh chú ý lái xe an toàn, sớm về nhà chút. Cố Lãm đáp lại rồi mới đi.

Tịch Du vỗ vỗ mặt mình, sao có cảm giác ngày càng giống như vợ hiền thế này!

Một ngôi nhà, hai người chung sống, những ngày tháng tốt đẹp như vậy là điều mà Tịch Du luôn hướng tới!

Tuy rằng Cố Lãm nói poster tuyên truyền tạm thời không vội, nhưng từ trước tới nay Tịch Du luôn quen hoàn thành công việc sớm. Cậu mở máy tính tham khảo một loạt ảnh cảnh quan của thành phố A, trong đầu hồi tưởng về những gì nhìn thấy hôm ở ngoại ô, nhanh chóng lên ý tưởng.

Nếu muốn diễn tả sự vội vàng bận rộn, có thể vẽ biểu tình lo lắng vội vã của những người đi làm, có thể vẽ tàu điện ngầm đông đúc, có thể vẽ sinh hoạt về đêm náo nhiệt của thành phố...

Biết bao khung cảnh dung hợp lại trong bức họa.

Ý tưởng đã có, vẽ xong chỉ là vấn đề thời gian. Tiếng chim hót ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại vang lên, tôn lên khung cảnh an tĩnh cực kỳ. Tịch Du mở ra thư mục chứa những ca khúc cover của Cổ Ý, nghe nhạc, vẽ tranh, thời gian chậm rãi trôi qua nhanh.

Chẳng biết từ bao giờ, bên ngoài mưa rơi lất phất. Tiếng mưa rơi lộp bộp át cả tiếng nhạc. Mưa lớn dần, Tịch Du vội vàng đẩy xe tới đóng cửa sổ, xong lại tới kiểm tra cửa sổ phòng khách, nhà bếp.

Làm xong những thứ này cậu đã mệt tới thở dốc, ngồi làm việc cũng chẳng còn sức. Khi trở về phong, vừa lúc tiếng điện thoại di động vang lên, không cần nghĩ của biết là Cổ Lãm gọi tới.

Nếu như mở nhật ký trò chuyện ra, Tịch Du sẽ phát hiện số lần cậu gọi điện cho Cổ Lãm là nhiều nhất.

Anh nhắc cậu phải chú ý đóng cửa cho chặt. Nhất thời mưa không tạnh được, Tịch Du bảo Cổ Lãm đừng về buổi trưa, cậu có thể gọi thức ăn bên ngoài.

Cổ Lãm ngại mất vệ sinh, Tịch Du lại sợ mưa không cho anh về, hơn nữa dạ dày của cậu cũng khôn lắm, đã quen ăn món ngon của Cổ Lãm, giờ sẽ thấy bên ngoài bán có chút không hợp khẩu vị mà thôi. Mưa lớn như vậy nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao vậy giờ? Mọi chuyện đều cần phải lo lắng chu toàn.

Trước sự bướng bỉnh của cậu, Cổ Lãm đành phải đồng ý.

Thật là, lại bị coi như trẻ con, thân phận của chúng ta ngang nhau mà.

Chúng ta là người yêu. Đáp án này được kêu lên từ tận đáy lòng. Đúng vậy, mình cùng anh Cổ Lãm ở bên nhau.

Nếu như có thể tiếp tục, người này chính là bạn đời của cậu. Những ngày tháng sau này, hai người có thể bầu bạn bên nhau cùng vượt qua.

Có người yêu cùng đi tới cuối đời, cuộc sống chỉ như vậy là đủ.

Tạm dừng vẽ tranh, Tịch Du gõ vài chữ lên weibo.

Du lai du khứ: *Có thể đây là hạnh phúc. [Ảnh]*

Vẫn là tấm ảnh chụp lén Cổ Lãm trong thư viện. Chữ cùng tranh, biểu đạt trực tiếp cảm xúc trong cậu, quá dễ hiểu.

YY: Đại nhân hạnh phúc, chúng em cũng hạnh phúc.

YY: Du Du yêu anh quản gia sao? Chúc phúc (◡̈)/~

YY: Đại thần không còn hy vọng nữa sao QAQ

YY: Tuy rằng là thành viên của đảng CP YY, nhưng tôi vẫn muốn chúc phúc, xin hỏi anh quản gia có weibo không?

YY: Du tiểu thụ cuối cùng cũng gả đi rồi.

YY: Cầu vầy xem ân ái~

...

Trái ót rất nhanh đã nhận được tin tức, khóc lóc thảm thiết trên QQ.

Trái ót: Tôi vừa mới mở lâu CP của cậu và thần tượng, hôm nay cậu tuyển bố thoát đoàn, cậu nữ nhân tâm thế sao TUT

Trái ót: Hơn nữa, cậu yêu anh quản gia, sao không nói sớm QAQ Cậu không coi tôi là mẹ đẻ sao?

Trái ót: Du Du, cậu là người xấu.

...

Tất nhiên Tịch Du biết rõ Trái ót mắng như vậy chỉ là đùa cho vui, thân là bạn bè sẽ không quan tâm bạn ở bên ai, mà chỉ quan tâm bạn có hạnh phúc hay không.

Nhưng thấy Trái ót hờn dỗi liên tục nhắn tới, Tịch Du vội vã trả lời, ngăn cô lên cơn động kinh.

Du lai du khứ: Thần tượng của cô chính là anh quản gia ==

Không ngờ phản ứng hoàn toàn ngược lại, Trái ót sau khi nhận được tin này còn điên cuồng hơn nữa.

Trái ót: Cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì?

Trái ót: Cậu nhắn lại một lần nhắn lại một lần nhắn lại một lần *chớp mắt* *chớp mắt*

Du lai du khứ: Không.

Trái ốt: Mau nói cho tôi biết, mọi chuyện rốt cuộc là sao?

Tuy rằng Trái ốt rất hóng hớt, nhưng dù sao hai người cũng là bạn tốt, không cần phải giấu diếm cô. Tịch Du nghĩ chuyện này sớm muộn gì cũng bị bạn bè phát hiện ra, tất cả chỉ là vấn đề thời gian, nên cậu có khuynh hướng tự khai báo sớm. Để cho Trái ốt biết được mình cùng Cổ Ý yêu nhau ngoài đời cũng không ảnh hưởng gì.

Tịch Du lời ít ý nhiều mà nói mọi chuyện, trong mắt Trái ốt, giai thoại này tương đối cầu huyết, kết cục cực viên mãn.

Trái ốt: Tôi đã nói thần tượng là phúc hắc công mà __

Du lai du khứ: ...

Trái ốt: Cầu ảnh chụp của thần tượng, cầu số đo ba vòng, cầu ảnh phòng the *nháy mắt*

Tất nhiên Tịch Du sẽ không gửi mấy thứ này, ung dung lên diễn đàn màu phấn hồng.

Bài post này, đến YY đi vẫn pháp phối trên trang đầu như cũ, cách một ngày đã lên đến ba trang. Các cô gái coi bài post thành nơi nói chuyện phiếm rồi.

Cổ Ý chính là Cổ Lãm, giờ ý nghĩa của bài post này đối với Tịch Du đã trở nên khác rồi, thăng lên một tầng cao mới. Tịch Du kiên trì đọc, nhìn xem đánh giá của người khác về bọn cậu.

Xem lại những lần thân thiết của họ được trình bày trong lâu, lúc này Tịch Du mới nhận ra Cổ Ý luôn vô cùng cưng chiều cậu, trong lòng ngọt ngào như ăn mật.

Tới trang cuối cùng, chẳng kịp nhìn các bình luận khác, đôi mắt của Tịch Du đã bị ba chữ số đỏ thẫm của Trái ốt chọc mù.

920L: Các bạn trẻ đã thấy được weibo mới đăng của Du Du chưa?!! (LZ)

921L: Thấy rồi, tôi buồn lắm, còn cho rằng đại thần cùng Du Du có cơ hội thành hiện thực, giờ chỉ có thể tưởng tượng thôi.

922L: Anh quản gia cũng không tệ, mặc kệ thế nào, Du Du hạnh phúc là được.

923L: Tôi nghĩ nếu như tôi nói cho các cô một tin mới nhận được, các cô nhất định sẽ phát điên.

Tất cả mọi người đều biết lâu chủ mở topic là mẹ đẻ của Tịch Du, vậy nên tin tưởng vững chắc cô có thể mang tới tin tức bí mật nội bộ, ai cũng thúc giục.

Trái Ớt cũng không nỡ mọi người, trực tiếp vào chủ đề. Lạch cạch gõ một đồng lớn, nói “Kỳ thực Cổ Ý = anh quản gia. Kỳ thực đây là câu chuyện về một phúc hắc công vì muốn cứu thụ ngoài đời mà một lần nữa nhậm chức đại thần. Kỳ thực chúng ta đều đánh giá sai thuộc tính của thần tượng, anh ấy là phúc hắc công, phúc hắc công.”

930L: Đáng yêu quá, muốn khóc quá, đây là ái tình sâu đậm.

931L: Du Du thật hạnh phúc, bà đây cũng muốn tìm một người tới yêu thương chiều chuộng!

932L: Vậy là vòng phối lại sinh ra một CP thật sự, hoan hô (ˆoˆ)/~

933L: Này, đừng YY nữa, cùng nhau xem ân ai chân chính đi.

...

Kết quả Trái Ớt giữ “bí mật” được năm phút. Tịch Du cố ý giả vờ nghiêm túc tới chất vấn cô.

Trái Ớt: (_ |||) Quá hưng phấn, nhất thời không giữ được mồm giữ miệng

Du lai du khứ: Cô căn bản không muốn giữ mồm giữ miệng, cô sớm có âm mưu tiền trăm hậu tấu rồi.

Trái Ớt: Dù sao cũng không ảnh hưởng gì, để mọi người hài lòng chút không phải tốt hơn sao? Giới vòng phối mặc dù hỗn loạn nhưng vẫn có những fan CP thật sự yêu các cậu mà.

Nhìn thấy Trái Ớt tận tình khuyên bảo để cầu xin tha thứ, xả ra một tràng nào là các loại “tiêu cực” khi giấu diếm mọi người còn không bằng trực tiếp nói rõ, Tịch Du càng muốn cười. Đùa giỡn người ta vậy là đủ rồi, dù sao cũng là tự cậu tiết lộ, coi như là ngầm đồng ý đi.

Du lai du khứ: Tôi chỉ tùy tiện lải nhải hai câu thôi, nào dám trách “mẹ đẻ” cô đây.

Trái Ớt: Như vậy mới đúng chứ (ˆoˆ)/~ Đây vốn là chuyện vui mà, Du Du cuối cùng cũng gả đi rồi, tung hoa *, °*:. ()/: *. °*.

Du lai du khứ: Cô giỏi lắm.

Trái ót: Thần tượng có ở bên cạnh cậu không _

Du lai du khứ: Anh ấy đi làm rồi.

Trái ót: Ủ ừ, đi làm nuôi gia đình.

Du lai du khứ: Tôi cũng có thể kiếm tiền.

Trái ót: Tiểu thụ chỉ để yêu thương, thần tượng luyện tiếc.

Điện thoại di động vang lên, Cố Lãm hỏi Tịch Du đã gọi cơm ngoài hay chưa, quả nhiên Tịch Du vì mãi nói chuyện với Trái ót mà quên mất. Cậu liên tục hứa sẽ gọi ngay lập tức.

Tịch Du kể với anh chuyện cậu tiết lộ cho Trái ót về quan hệ của hai người, sau đó Trái ót làm lộ với các fan, kỳ thực trong lòng cậu hiểu đây cũng là tiền trạm hậu tấu. Tịch Du cẩn thận hỏi: “Không sao chứ?”

Thanh âm từ tính trầm thấp của anh giúp cậu hiểu rằng Cố Lãm không giận: “Không sao, công khai cũng tốt, để người khác biết em thuộc về anh.”

Tít tít tít...

Tịch Du trực tiếp ngắt máy. Cậu ảo não, chỉ là nói mấy lời ngọt ngào mà thôi, cậu có gì mà phải xấu hổ chứ. Tịch Du, Tịch Du, mày nhất định phải tập thành thói quen, nếu không anh Cố Lãm sẽ nhận ra mày càng ngày càng thẹn thùng!

Vì vậy sau khi Tịch Du gọi đồ ăn tối, cậu dồn hết dũng khí, nặng nề gửi tin nhắn.

Lời tâm tình yêu thương không nói được thành lời, đánh chữ thì cậu có thể.

Tịch Du: Đại thần cũng là của em mà (^)

Weibo thông báo có một repost mới.

Cố Ý: *Em yêu, anh cũng rất hạnh phúc // Du lai du khứ: Có thể đây là hạnh phúc. [Ảnh] [Phát]*

Tiếng chuông cửa vang lên, Tịch Du nhẹ nhàng đẩy xe tới mở cửa, dáng vẻ tươi cười vô cùng xán lạn thoáng cái khiến cho nhân viên giao hàng thấp thỏm tưởng mình làm lỡ giờ cơm của người ta, làm con em người ta đói tới choáng váng.

40. Chương 40: Bắt Chuyện

Khi Cố Lãm online, Tịch Du trực tiếp lên QQ báo cáo mình đã ăn cơm ngoài, còn mắng không ngon bằng anh Cố Lãm làm. Quả nhiên được nuôi thành quen miệng, ăn gì cũng không so được với anh Cố Lãm làm.

Tịch Du ăn mấy miếng lại ngồi chơi máy tính. Nếu như Cố Lãm ở đây, anh nhất định sẽ sửa lại thói quen xấu này của cậu.

Tuyển người Chuẩn bị đáng thương cầu hậu kỳ

OL: Mới xong toàn bộ một kỳ kịch dài 20 phút, chạy đi tìm hậu kỳ. Thất vất vả mới tìm được một người thì người ta mất ích, kịch đã bị kéo nửa tháng rồi, tôi xin lỗi các CV đã giao âm sớm, xin lỗi...

Phía sau là một loạt lời oán giận vất vả tìm kiếm hậu kỳ.

Hậu kỳ có kỹ thuật tốt trong giới vông phối đúng là hiếm, nhưng những vị hậu kỳ thần thánh ấy thường nợ nhiều nhiều kịch lắm, sẽ dùng lý do “Quá nhiều hồ rồi, tạm thời không nhận kịch mới” đẩy bạn ra xa ngàn dặm.

Đối với những dân thường như Tịch Du mà nói, hậu kỳ chính là người có kỹ thuật thần kì hạng nhất. Đó là người sẽ tập hợp tất cả âm thô, xử lí, gia công làm thành kịch.

Về vông phối, Tịch Du chỉ biết vẽ tranh, có bài post của người ta thúc đẩy, cậu nghĩ mình có thể nhân cơ hội học thêm điều mới, dù sao thời gian nghỉ hè rất dài, đủ thời gian để học kỹ thuật lĩnh vực mới. Tịch Du nghĩ, hậu kỳ kịch thì cậu khó mà học được, ngay từ việc tìm âm hiệu đã rất phức tạp rồi. Cậu sẽ học làm hậu kỳ nhạc, dù sao một bài hát chỉ dài có ba, bốn phút, hẳn là đơn giản hơn nhiều, hơn nữa cũng có thể lấy âm thô của Cố Lãm ra thí nghiệm (^o^)/~

Lật lật bài post, đúng lúc có một hậu kỳ ED muốn tìm đồ đệ, tuy rằng bên dưới có một đồng người chăm chọc nghi ngờ kỹ thuật của cậu ta, muốn cậu ta phải đưa ra tác phẩm của mình để chứng minh không phải múa rìu qua mắt thợ. Tịch Du copy số QQ của người này, thêm bạn tốt.

Xác nhận: Xin hỏi còn nhận đồ đệ không?

Rất nhanh đã được đồng ý thêm bạn, hơn nữa bên kia còn nhắn tới ngay tức khắc.

Tiểu Bạch: Tôi còn tưởng sẽ chẳng ai tới nhà tôi chứ TUT

Tiểu Bạch vốn đã bị đả kích vô cùng trong topic kia, còn định yếu ớt xóa post, nào ngờ có người tới thật.

Du lai du khứ: Xoa đầu.

Tiểu Bạch: Tôi sẽ dạy cậu nhé, kỹ thuật có hạn mong được lượng thứ.

Du lai du khứ: Vâng, sư phụ (^o^)/~

Vì vậy, hai người rất nhanh đã xác lập quan hệ thầy trò.

Tiểu Bạch: Cậu đã tải phần mềm CE chưa?

Du lai du khứ: CE?

Tiểu Bạch: Để tôi gửi cậu.

Dưới sự dạy dỗ của Tiểu Bạch, Tịch Du đã biết phần mềm CE dùng cho CV khi phối âm, cũng là phần mềm cần thiết cho hậu kỳ. Sư phụ Tiểu Bạch tìm được một đồng tư liệu lớn cho Tịch Du chậm rãi xem, trước hết dạy cậu một ít kiến thức cơ bản về phần mềm CE, thành thạo rồi mới dạy sâu hơn.

Đối với con ong chăm chỉ Tịch Du mà nói, ngày đầu tiên tiếp xúc nhất định phải nghiêm túc học hỏi, dự định hôm nay sẽ đọc xong phân nửa tài liệu.

Toàn bộ quá trình sử dụng Cool Edit pro, từng chức năng siêu phàm của nó, làm đi làm lại mất phần ghi âm... Giống như đang tìm tòi nghiên cứu từ bên ngoài tới sâu bên trong, Tịch Du hứng thú dạt dào phổ cập kiến thức về CE.

Xem ra, cái này còn tốt hơn phần mềm tự ghi âm của máy tính. Cắt âm cũng không cần phải dùng cách phiền phức quá, cái này còn tốt hơn nhiều.

Học hết ba giờ, cậu đã thực hành mấy chức năng kia vài lần. Tịch Du tìm một đoạn âm kịch của Cổ Ý, cắt phần độc thoại của anh ra, xóa hết những cái khác. Nghe thử mới thấy, các giai đoạn tâm sự không bị ngắt liên tiếp phát ra, có chút ý tứ khác. Tịch Du thử tới nghiệm, thoáng cái đã xử lý năm phần âm.

Chờ tới khi Cổ Lãm trở về lại thấy Tịch Du dụi mắt liên tục.

“Làm sao vậy?”

Tịch Du quay đầu híp mắt nhìn Cổ Lãm: “Mắt có chút đau.” Về mặt của cậu có chút bối rối.

Bên hông lập tức cảm thấy bị kéo mạnh, Cổ Lãm ôm cậu lên, Tịch Du vội vàng choàng tay quanh cổ anh.

Cố Lãm không nói không rằng ôm người tới giường, đắp chăn cho cậu.

Nét mặt anh nghiêm túc khiến Tịch Du thấy chột dạ. “Nhắm mắt, ngủ.” Đôi mắt đỏ hết cả rồi, chơi vi tính quá nhiều đây mà.

“A.” Tịch Du nghe lời nhắm mắt lại, thế nhưng bị Cố Lãm nhìn chăm chăm như vậy, cậu không ngủ được, nhin không được muốn mở mắt ra.

Làn mi nhẹ nhàng run run, dường như Cố Lãm đoán như tâm tư của cậu, đặt tay lên mí mắt, dịu dàng xoa. Cảm giác rất thoải mái.

“Không phải anh đã bảo em đừng nhìn máy tính quá lâu sao, thỉnh thoảng cũng phải nghỉ ngơi chứ.”

Tịch Du giải thích: “Em quên.”

“Tranh có thể chậm rãi vẽ mà, tổ kịch giục em sao?” Cố Lãm cho rằng Tịch Du vội vàng vẽ poster cho kịch của nhóm.

Tịch Du nói chuyện mình muốn học hậu kỳ nhạc cho Cố Lãm, thuận tiện kể về sư phụ Tiểu Bạch mới quen.

“Tiểu Bạch là tên của sư phụ, không phải ý là sư phụ ngây thơ nha.” Sợ Cố Lãm hiểu lầm, cậu còn mất công giải thích một phen.

“Sẽ không mệt mỏi chứ?”

Tịch Du lắc đầu. “Em rảnh mà, anh Cố Lãm, sau này anh hát em có thể làm hậu kỳ cho anh.”

Cố Lãm cười: “Anh tự làm hậu kỳ được.”

Vừa nói dứt lời, Tịch Du chợt nhớ ra, rõ ràng kỹ thuật của Cố Lãm còn siêu hơn sư phụ Tiểu Bạch, càng không cần tới cậu.

Tịch Du chán nản, rầu rĩ nói: “À.”

“Em muốn thì có thể cho em làm.” Cố Lãm an ủi cậu, có chút xấu xa néo néo mặt Tịch Du. Được đấy, có chút thật rồi.

Cậu lập tức mừng rỡ: “Được, vậy anh thu âm cho em một bài để em luyện tập đi.”

“Âm thô trong vì tính anh đều xóa hết rồi, lúc khác thu cho em.”

“Anh Cố Lãm, anh hát cho em nghe đi.” Thanh âm của Tịch Du có chút nhỏ dần, dường như muốn ngủ.

Vì vậy, Cố Lãm liền hát một bài nhạc thiếu nhi.

Tiểu Du Du, không ngủ được, hát nhạc thiếu nhi dỗ cực cứng.

Ôm một cái, khẽ đung đưa, cực cứng ngủ mất rồi.

...

Thanh âm từ tình trầm trầm mang theo sự bình yên trong tâm hồn, Tịch Du lẩm bầm một tiếng “Em không phải là cực cứng” rồi nhanh chóng thiếp đi.

Tay thả lỏng, làn mi cong run rẩy, Tịch Du ngủ rất say, trên mặt còn hiện lên nét uể oải. Cố Lãm đứng dậy, tắt hết chương trình trong máy tính, xốt ruột đứa nhóc này có phần quá chăm chỉ rồi.

Thế bên trong còn có một tập tin tên là “Bản cốt kịch Cổ Ý”, anh lắc đầu cười cười.

...

Tịch Du mơ màng bị Cố Lãm đánh thức bởi vì đã tới giờ ăn tối rồi. Thực ra cậu còn muốn ngủ thêm một lúc, Cố Lãm gọi mãi mới không tình nguyện đứng lên. Bên cạnh có đặt một vali, hẳn là của Cố Lãm.

Tịch Du chỉ vào cái vali, buồn bực nói: “Anh Cố Lãm, có phải anh sẽ ngủ phòng khác không?”

Chắc là phải ngủ ở phòng anh trai chứ?

Cố Lãm tươi cười, thản nhiên trả lời: “Không, Tịch Dương nói không cho anh động vào phòng của cậu ấy.”

Anh trai nói gì thì anh làm cái đó sao, thật đúng là nghe lời (^)

Cơm nước xong, Tịch Du giục Cố Lãm rửa bát nhanh một chút, cậu muốn anh thu âm.

Bởi vì Cố Lãm phải ghi âm, Tịch Du nhường chỗ ngồi cho anh, mình ngồi sang bên cạnh. Trong quá trình ghi âm, Tịch Du duy trì yên tĩnh tuyệt đối, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ ghi nhầm tạp âm.

Cậu thưởng thức gương mặt nghiêm túc của Cố Lãm, càng nhìn càng thấy người đàn ông này rất có mị lực. Nhịn không được, mở chức năng chụp hình của máy điện thoại ra, tách tách.

Oái...

Quên mất không tắt tiếng, cũng may Cố Lãm đã ghi âm xong, cắt bớt tiếng động cũng không ảnh hưởng gì lớn. Cố Lãm lưu âm thô của mình vào màn hình, nhường chỗ cho cậu rồi đi tắm.

Tịch Du bắt đầu kéo âm vào xử lí trong CE.

Được, trước tiên cứ tự thưởng thức một lần đã.

O(*//// ///*)q Hát không có nhạc đệm cũng rất hay.

Giảm âm – So nhạc đệm – Ghép âm, Tịch Du dựa theo từng bước đã được học mà làm, đọng tới những thao tác mình luyện tập đã lâu chỉ sợ làm sai sẽ gây hiệu quả xấu.

Bắt đầu nghe thử. Khi nhạc đệm cùng tiếng hát hợp cùng một chỗ, Tịch Du nghĩ mình đã làm rất tốt. Sư phụ Tiểu Bạch không lên mạng, đúng lúc Cố Lãm đã tắm xong đi ra.

Tịch Du vội vàng gọi anh quá, mở nhạc lên. Cố Lãm còn chưa kịp nghe xong, cậu đã khẩn cấp hỏi ý kiến anh, “Thế nào, thế nào?”

Dáng vẻ mong chờ ngóng Cố Lãm khen mình.

Anh xoa xoa mái tóc mềm của cậu, thẳng thắn nói: “Không tệ.” Áo anh còn chưa kịp mặc, Cố Lãm bị lạnh, không cần thận hắt xì một cái. Tịch Du vội vàng giục anh mặc quần áo vào, sấy khô tóc.

Thừa dịp Cố Lãm đưa lưng về phía cậu, Tịch Du len lén quan sát vóc người anh. Dáng người to lớn cao ngất, làn da không trắng bệch ốm yếu như cậu, anh vừa tắm xong, chớp mũi cậu còn ngửi được mùi thơm thanh khiết.

Anh khom lưng mặc quần áo, khăn mặt còn vắt trên cổ rộng mở ra, lộ hai viên trước ngực, màu sắc có chút đậm... Tịch Du vội vàng thu hồi ánh mắt mình, tùy tiện quan sát thân thể người khác như vậy, quá sắc tình rồi.

“Anh Cố Lãm, em đăng bài hát này lên trang của anh có được không?”

Tiếng cậu bị tiếng máy sấy át đi, Cố Lãm tắt máy, dùng khăn mặt lau tóc. Anh đi tới trước mặt Tịch Du: “Tài khoản là ghép vần tên anh, mật mã là linandyou50.”

Tài khoản có thể dễ dàng nhập vào, nhưng Cố Lãm đọc mật mã quá nhanh, Tịch Du không nhớ được, phải hỏi lại lần nữa.

“Lin của Cố Lãm, You của Du Du, 50 là số đồng âm với Cố Lãm(1), vậy nên là linandyou50, nhớ chưa?”

Tịch Du hồi tưởng lại ở trong đầu, Cố Lãm giải thích như vậy, cậu thấy rất dễ nhớ.

Chỉ là cái mật mã này, Cố Lãm ghép bằng tên hai người, Tịch Du không khỏi có chút suy nghĩ, liệu có phải anh đang ám chỉ “Tịch Du, em chạy không thoát đâu” không?

Ghi xong xuôi các thông tin, nhìn dòng chữ “Hậu kỳ: Du lai du khứ”, trong lòng Tịch Du rất đặc ý. Cậu vui vẻ rạo rức đăng lên weibo cho mọi người thưởng thức.

“Du Du, đi tắm đi.” Bởi vì có Cố Lãm theo sát chăm sóc, vậy nên thời gian ngủ của Tịch Du bị kéo lên thật sớm. Cậu rất hiếu kỳ, Cố Lãm không có việc riêng phải làm sao?

“Anh Cố Lãm, anh không cần ghi âm trả nợ sao? Tan tầm không cần làm việc nữa sao?”

Thấy Tịch Du còn bất động ở đó, Cố Lãm tới giúp cậu đẩy xe lăn tới buồng vệ sinh, “Trả nợ xong hết rồi, công việc anh đã giải quyết xong trước khi tan tầm.”

Sau đó đẩy xe đi, còn giúp cậu khép cửa lại.

Tịch Du nghĩ, cuộc sống của anh Cố Lãm cũng quá vất vả rồi.

...

Bệnh viện thành phố A có một khu vực chuyên thực hiện hồi phục chức năng. Từ sau khi bị bác sĩ nhắc nhở, Tịch Du thường xuyên tới đây một ngày, có đôi khi Cố Lãm cũng đi cùng cậu, có đôi khi anh phải đi làm nên Tịch Du tới một mình. Ở đây có nhiều thiết bị, ví dụ như cầu thang luyện tập hồi phục, giá đứng thẳng, máy kéo có tay cầm, máy chạy bộ tốc độ chậm, còn có bác sĩ chuyên nghiệp cùng người hướng dẫn chỉ đạo.

Khi Tịch Du tiến hành luyện tập, Cố Lãm sẽ đứng ở một bên, lúc nào cần thì giúp, nhưng phần lớn vẫn là ngồi xem cậu vận động.

Thấy Tịch Du phải cẩn thận chịu đựng, Cố Lãm rất đau lòng, nhưng không có cách nào.

Hôm nay anh quên không mua nước, Cố Lãm nói với Tịch Du một tiếng rồi đi mua.

Tịch Du mệt mỏi làm mấy động tác tiến về phía trước không được ngồi xuống đất nghỉ ngơi. Một đôi giày bóng loáng xuất hiện trước mắt cậu, sau đó là bóng áo dài trắng và khuôn mặt tươi cười xán lạn như hoa đào.

Tịch Du có chút nghi hoặc nhìn vị bác sĩ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, thấy được biển tên đeo trước ngực của y, vô cùng lễ phép chào hỏi: “Chào bác sĩ Thẩm.”

Người nọ cười cười, hơi nhướn lông mày, mang theo thanh âm chắc chắn nói: “Xin chào, Du Du, tôi là Thiên Thương.”

Sau đó là một bàn tay trắng nõn vươn tới trước mặt cậu.

“Thiên Thương?” Tịch Du bắt tay với y, sau đó buông ra. Hỏi lại tên y một lần, cậu chợt thốt lên: “Là trang trí Thiên Thương của giới võng phối ư?”

Thiên Thương gật gật đầu, hai tay cắm trong túi quần, đôi mắt cười cong thành hình trăng khuyết: “Cậu còn đẹp hơn trong ảnh.”

“A, cảm ơn quá khen.”

Thiên Thương nhìn đồng hồ, sau đó xoay người rồi nói với Tịch Du: “Lần sau gặp.” Y không quay đầu lại, vội vã rời đi, để lại một mình Tịch Du đang nắm lấy giá đứng ngơ ngác chưa kịp ý thức mình vừa gặp được người trong giới võng phối.

Khi Cố Lãm trở về, Tịch Du vẫn còn đang ngây người ngồi trên đất.

“Trên mặt đất lạnh lắm.” Nói xong, anh tới nâng cậu dậy, để cậu trực tiếp ngồi trên đùi mình.

Tịch Du ngại ngần muốn dậy: “Em nghỉ ngơi xong rồi.”

Cố Lãm nhẹ nhàng ấn cậu lại: “Nghỉ thêm một chút đi.”

“A.”

Tịch Du ngó nhìn xung quanh, cũng may những người khác không thấy động tác của họ có gì kỳ quái, có một bác gái còn tới khen hai người họ tình cảm anh em thật thân thiết.

“Anh Cố Lãm, em vừa gặp Thiên Thương.”

“Thiên Thương? Trang trí của Yểm Lệ?”

Tịch Du gật đầu: “Không ngờ anh ta nhận ra em trước, là bác sĩ ở đây, thật đúng là tình cờ.”

“Nam sao?” Đây là điều đầu tiên Cố Lãm quan tâm.

Tịch Du ngoan ngoãn đáp: “Vâng, là nam.”

Nam? Bác sĩ? Vừa rồi? Cố Lãm nhớ lại vị bác sĩ anh đụng mặt khi vào cửa, liệu có phải là Thiên Thương hay không?

*Chú thích:

(1) Cố Lãm: gùlín, Du Du: yóuyóu. 50: Wǔ líng

41. Chương 41: Lưu Mạnh

Khi Tịch Du về đến nhà, chuyện đầu tiên chính là mở máy tính ra xem weibo. Hôm qua vừa mới post nhạc lên mạng đã out, cậu còn chưa kịp xem bình luận của mọi người.

YY: Bài hát mới của thần tượng? Thật không tệ.

YY: Du Du, làm hậu kì còn chẳng bằng làm CV, có thể làm CP với đại thần.

YY1: Làm không tệ, dù sao cũng là lần đầu tiên.

YY2 trả lời YY1: Đừng có an ủi người ta. Lời thật mất lòng. Âm thanh chưa xử lí tốt, có một phần nhạc đệm ghép lạch, tạp âm phía cuối còn có thể nghe được, cũng may âm thô rất tốt nên không đến mức hỏng bét.

YY1 trả lời YY2: Dù sao Du Du chỉ mới học, như vậy đã là không tệ rồi.

YY2 trả lời YY1: Tuy rằng tôi là fan của Cổ Ý, nhưng hà tất phải yêu ai yêu cả đường đi lối về. Làm cho thật tốt rồi hay đăng lên không được sao, cứ phải làm như vậy, đừng hủy cả bài hát hay có được không?

YY1 trả lời YY2: Cô đừng kích động, đừng kích động.

YY2 trả lời YY1: Tôi chỉ nghĩ người Po quá tùy tiện rồi, tôi sợ thần tượng sẽ bị cậu ta bôi xấu.

YY1 trả lời YY2: Du Du rất đáng yêu mà, tôi nghĩ cậu ấy đã cố gắng lắm rồi, dù sao cũng không phải lĩnh vực cậu ấy am hiểu.

...

Thấy được những đánh giá tiêu cực, Tịch Du mở file ra nghe lại một lần, đối chiếu với ý kiến của cô bạn YY2, cậu rõ ràng cảm thấy nghe không còn thỏa mãn như hôm qua nữa.

Hình như mình làm hỏng rồi.

Giống như bị hắt một chén nước lạnh, Tịch Du nhìn câu “Tôi chỉ nghĩ người Po quá tùy tiện rồi, tôi sợ thần tượng sẽ bị cậu ta bôi xấu” mà khó chịu vô cùng. Cậu chỉ muốn giúp Cổ Ý làm hậu kỳ nhạc mà thôi, đâu có tùy tiện đâu.

Tới thời khắc mấu chốt này mà sư phụ Tiểu Bạch vẫn không onl. Tịch Du gọi Cổ Lãm, một lần nữa trình trọng bảo anh: “Anh Cổ Lãm, anh nói thật đi, bài hát em làm hậu kỳ hôm qua có phải rất tệ không?”

Cổ Lãm nghĩ là Tịch Du đã thấy được nhận xét của người khác, rất không khiêm tốn nói: “Anh hát hay như vậy, em làm sao có thể tệ được chứ.”

Nhìn Cổ Lãm cười rất dịu dàng, Tịch Du càng nghĩ anh đang an ủi cậu.

Tịch Du quay đầu đi, buồn bực nói: “Em xóa bài hát trên mạng đi, làm lại một lần. Lần này sẽ không hỏi ý kiến anh nữa.” Cậu đeo tai nghe điện thoại vào làm, không muốn cho Cổ Lãm nghe được.

Cổ Lãm bảo cậu cứ mở loa ngoài là được, đeo tai nghe không tốt cho tai. Tịch Du bướng bỉnh không chịu, không biết có phải đang giận anh không nói thật hay không.

Kỳ thực trong lòng Cổ Lãm, Tịch Du làm đâu có tệ.

Tịch Du ngày càng hăng hái, không ngừng nhìn thẳng vào màn hình máy tính, chăm chú thao tác. Cổ Lãm đành mặc cậu đùa nghịch, tới phòng khách chỉnh lý tư liệu công tác ngày mai, chờ tới khi xong xuôi mới quay lại xem tình hình.

...

Cổ Lãm đuổi người, thời gian đã không còn sớm. Tịch Du ở trong phòng ngủ yên tĩnh không một tiếng động. Nghĩ đi nghĩ lại, Cổ Lãm lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Cam ngọt. Cũng không biết là Tịch

Du tìm được một sư phụ Tiểu Bạch thật hay không, nhưng Cam ngọt có kỹ thuật hậu kỳ nhạc không tẻ, có thể nhờ cậu ta khi rảnh rỗi chỉ bảo Tịch Du. Dù sao hai người cả ngày đều chơi máy tính, không có việc gì làm, vừa vặn có thể làm bạn với nhau giết thời gian.

Hiếm khi Cam ngọt ngủ sớm thì bị Cố Lãm gọi điện thoại đánh thức. Anh nói rõ ý của mình, yêu cầu cậu lập tức lên QQ, còn cảnh cáo cậu không được để Du Du nhà anh mất ngủ.

Bạn bè dùng để bóc lột, Cam ngọt thấy câu này áp dụng với mình thật chuẩn không cần chỉnh. Đạp lên cậu để lấy lòng vợ (>

...

Tịch Du nghiêm túc đọc kỹ từng vấn đề Cam ngọt viết trong giáo trình, còn chu đáo chụp ảnh một số những chức năng khó so với trình độ của Tịch Du. Vừa làm vừa sửa, có Cam ngọt giúp đỡ, Tịch Du thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Sợ Cam ngọt phải thức khuya chờ lâu, Tịch Du cố đẩy nhanh tốc độ, hợp âm lại rồi gửi cho Cam ngọt.

Cậu ta không góp ý kiến gì, trực tiếp hỏi Tịch Du.

Cam ngọt: So với bản đầu tiên xem thế nào?

Du lai du khứ: Bản đầu tiên sau khi gửi cho anh đã xóa rồi.

Cam ngọt: (_ |||)

Du lai du khứ: Tôi nghe hình như không tẻ o(*//// //(*q

Cam ngọt: Đó là do tôi dạy dễ tốt. Sau này có gì không hiểu cứ hỏi tôi _ Cậu cũng có thể hỏi Cố Ý mà, tài nguyên quý báu vậy mà không dùng sao?

Du lai du khứ: Công việc của anh ấy rất bận, không thể luôn làm mất thời gian của anh ấy. Có đôi khi còn phải pia kịch, ghi âm các kiểu. Sư phụ Quả Cam, sau này làm phiền cậu *nháy mắt*

Cam ngọt: Đồ đệ ngoan, vì sư ngủ đây.

Du lai du khứ: Vâng, sư phụ ngủ ngon.

Vì vậy, Tịch Du thuận lý thành chương nhận thêm sư phụ Cam ngọt. Càng nhiều sư phụ càng tốt, lúc

người này không onl thì có thể tìm người kia. Nhưng mà sư phụ Tiểu Bạch thật không đáng tin, lúc nào cũng không onl, rõ ràng Cam ngọt lúc nào cũng ở nhà lên mạng chiếm ưu thế rất lớn.

Lần này Tịch Du tràn đầy tự tin đăng nhạc lên, lần thứ hai phát weibo mời mọi người nghe thử, xin lỗi về kỹ thuật non kém của mình.

YY: Du Du, đứa nhỏ này, cậu thật quá nghiêm túc rồi.

Du lai du khứ trả lời YY: Không thể phá hủy âm thơ của Cổ Ý.

YY: Nghiêm túc nói một câu, rất không tệ, không phải lừa cậu đâu.

YY: Làm lại sao, tôi nghe thử lần nữa.

YY2: Có tiến bộ, tiếp tục cố gắng lên.

Du lai du khứ trả lời YY2: Cảm ơn ý kiến đúng đắn của cô.

YY3: Du Du, Cổ Ý có hát tình ca cho cậu nghe không?

Du lai du khứ trả lời YY3: Có hát nhạc thiếu nhi.

YY3 trả lời Du lai du khứ: Cầu nghe chung o(*//// ///*)q

Du lai du khứ trả lời YY3: Không cho (^)

...

Lần này cô bạn YY2 lại xuất hiện, lời bình của cô ấy khiến Tịch Du thoải mái hơn, chiếm được sự công nhận của cô, tâm tình Tịch Du vui vẻ rạo rực, thỏa mãn tất máy tính, lên giường đi ngủ.

Cố Lãm đang nghe điện thoại, thấy Tịch Du đi tới thì giơ điện thoại về phía cậu, “Anh trai của em nè.”

Tịch Du nhận lấy, nghe người ở đầu dây bên kia nói mà “vâng, vâng” đáp lại.

“Không có!” Tịch Du đột nhiên nhìn về phía Cố Lãm, phản ứng kịch liệt. “Ai nha~, anh à, em muốn ngủ rồi. Ngủ ngon.” Sau đó cậu vội vã ngắt máy.

Cố Lãm hiểu kì hỏi: “Anh em nói cái gì à?”

Tịch Du có chút mất tự nhiên, hai má đỏ bừng, hai tai đỏ như nhũ máu, bộ dạng đáng yêu cực kì. Cố Lãm nhìn không được vươn tay sờ, mềm mại, nhẵn nhụi.

Tịch Du hoảng hốt che lỗ tai, hét to: “Anh Cố Lãm! Đã nửa đêm rồi, đừng đùa giỡn lưu manh!” Sau đó, cậu chui vào chăn, bình phục tâm tình mới nói tiếp: “Anh em bảo anh chăm sóc em cho tốt, bảo em phải nghe lời anh, đừng có cáu kỉnh, hờn dỗi, dọa chia tay gì đó, còn dong dài một đồng thứ.”

Cố Lãm tắt đèn phòng ngủ. Bóng tối đột ngột bao trùm, bên người cảm nhận được thân nhiệt ấm áp, Cố Lãm cũng nằm xuống rồi. Anh dịu dàng nói: “Ngủ ngon.”

Tịch Du vuốt ve trái tim đang đập bang bang trong lồng ngực, đáp lại câu ngủ ngon.

Tịch Dương khi nãy hỏi trực tiếp Tịch Du rằng Cố Lãm có thừa cơ anh không ở nhà mà ăn cậu hay không, chuyện riêng tư như vậy, Tịch Du phải cực lực che giấu.

Lại nói, tiến độ của hai người tối đa cũng chỉ mới tới hôn môi, không có thêm động tác nào khác. Cố Lãm không có biểu hiện gì, Tịch Du càng không thể chủ động yêu cầu chuyện này. Vì vậy cứ thế kéo dài.

Tịch Du đã từng xem GV, các thụ bên trong đều kêu rất thảm. Tịch Du chưa từng làm, vậy nên cũng vô cùng hiếu kì làm sao có thể nhét được vật lớn như vậy vào trong động nhỏ xíu. Cậu không khỏi phỏng đoán, không biết cái kia của Cố Lãm có lớn hay không.

Hơn nửa đêm còn nghĩ tới vấn đề lớn nhỏ, bụng dưới Tịch Du nảy lên một trận lửa nóng, có chút không thích hợp. Cậu vội vàng thôi miên tự bảo mình mau ngủ đi.

Người bên cạnh dường như đã ngủ say. Tịch Du nghiêng đầu lắng nghe tiếng thở đều đặn, chậm rãi dựa vào Cố Lãm mà ngủ.

42. Chương 42: Thuyết Khách

Góc dưới màn hình đột nhiên thông báo Tịch Du có một thư mới. Cậu nhấn vào, khi đang chờ tải, Tịch Du nhấn mở ra, tới khi tải xong sẽ trực tiếp mở thẳng hình ảnh lớn. Cậu dùng cách mở hình GIF, nội dung sẽ được phóng ngày càng to ra.

Một người dừng cảm nếu đột nhiên trước mặt xuất hiện hình ảnh kinh khủng cũng sẽ không tránh khỏi bị dọa, huống chi là Tịch Du gan cực nhỏ. Tịch Du thích xem phim kinh dị, nhưng sau khi xem sẽ mất vài ngày lặn qua lặn lại tưởng tượng lung tung khi ngủ. Lần này, Tịch Du bất thành linh bị dọa sợ, còn kêu lên, cũng may bây giờ là ban ngày, không sợ làm ai mất giấc ngủ.

Trên màn hình máy tính hiện ra ảnh một nữ quý đầu tóc bù xù kinh khủng vô cùng còn đang tiếp tục phóng đại, Tịch Du lấy tay che mắt, hé một xít ra nhìn để tắt trang web đi.

Địa chỉ gửi thư tới không có ghi tên, là người cậu không quen, biết đâu có người gửi nhầm hoặc là tin rác.

Bị kinh sợ còn chưa bình tĩnh cho nên khi thanh âm ho khan của QQ vang lên cũng khiến Tịch Du giật mình. Võ vớ ngực, nuốt nước bọt, Tịch Du cẩn thận kiểm tra người gửi là ai.

Gần đây hay có chuẩn bị tới tìm cậu vẽ poster, có cái thì cần gấp, có cái thì từ từ làm cũng được, cơ bản đều là kịch ngắn. Thái độ của chuẩn bị rất tốt, Tịch Du cũng tiếp. Có mấy người ra kịch rất nhanh, có người thì không thấy, chẳng biết có phải bị hãm hại rồi không.

Thiên Thương xin được thêm bạn.

Thiên Thương?

Lần đầu tiên tiếp xúc với Thiên Thương là trong tổ kịch Yểm Lệ, hai người cũng chỉ nói với nhau một câu. Lần thứ hai là trong bệnh viện. Tịch Du tự biết mình không quen Thiên Thương, không hiểu người này thêm bạn làm gì.

Chấp nhận xong, bên kia nhanh chóng tới chào hỏi.

Thiên Thương: Du Du, xin chào.

Du lai du khứ: Xin hỏi anh tìm tôi có việc gì?

Thiên Thương: Không có việc thì không được tới tìm cậu sao?

Tịch Du thật không biết phải trả lời thế nào, thậm chí chắc từ trước đến nay Thiên Thương quen áp đặt rồi. May mà cậu không tiếp tục trả lời, Thiên Thương cũng không tiếp tục gửi tới.

Thiên Thương: Anh mới vẽ một bức tranh, cho em xem nhé.

Cái này càng khó hiểu hơn. Tranh của Thiên Thương sao phải cho cậu xem? Chẳng lẽ anh ta cho rằng hai người đều là họa sĩ thì nên giao lưu với nhau? Cái này càng khó tin. Thiên Thương không nói thẳng ý đồ, Tịch Du càng như lọt vào sương mù, không thể làm gì khác hơn là cứ theo ý anh ta.

Du lai du khứ: Ừ, anh gửi tới đây.

Nhận tập tin thành công, Tịch Du nhấn mở.

Khụ khụ.

Cậu bị sặc nước, còn phun ra bàn phím. Tịch Du vội vàng dùng khăn tay lau đi, kết quả lại dề loạn lên phím, còn nhấn gửi cho Thiên Thương.

Du lai du khứ: jjioii9uiyuswo

Thiên Thương: A? Âm hiệu sao?

Thiên Thương: kkiouiutgkl

Thấy Thiên Thương cũng phối hợp gửi tin sang cho mình, mặt Tịch Du đầy hắc tuyến, đùa chả vui chút nào.

Du lai du khứ: Là bàn phím bị dính nước.

Thiên Thương: À, thích không?

Đầu sở khiến bàn phím đang thương dính nước là bức tranh Thiên Thương gửi tới. Chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra Thiên Thương chiếu theo tám ảnh nghệ thuật lần trước của cậu mà vẽ lại, một cái là nhiếp ảnh, một cái là hội họa.

Du lai du khứ: Bức tranh thật không tệ, chỉ là, anh vẽ cái này làm gì...

Dụng ý của Thiên Thương cậu không đoán nổi, nhưng Tịch Du mơ hồ cảm nhận được gì đó.

Thiên Thương: Du Du, anh thích em, quyết định theo đuổi em.

Tịch Du luôn bó tay trước những người hay nói thẳng như vậy. Mỗi câu mỗi chữ cậu đều nghiêm túc đáp trả, so với lần trước cự tuyệt Cổ Ý còn nghiêm túc hơn.

Du lai du khứ: Đầu tiên xin cảm ơn tình cảm của anh, tuy rằng nói thể này nghe có vẻ không tốt, nhưng anh không nên thích tôi. Tôi có người mình thích rồi, muốn ở bên anh ấy mãi mãi.

Thiên Thương: Mặc kệ thể nào, quyền lựa chọn nằm trong tay anh. Anh quyết định theo đuổi em. Phiên em gửi lời cho Cổ Ý, bảo anh ta sẵn sàng tiếp chiêu đi.

Xong đời, càng trả lời càng cố chấp. Nói cho Cổ Ý, làm sao có thể nói cho anh ấy chứ?

Thiên Thương: Hôm nay trò chuyện tới đây thôi. Anh phải tiếp tục làm việc.

...

Tịch Du phiền não vò đầu bứt tai, Thiên Thương đang nói thật sao? Cậu đáng thương vô cùng, không có ai để kể khổ, không thể nói cho Trái Ớt, cô ấy miệng rộng, nói cho cô ấy khác gì nói cho Cổ Ý.

Sư phụ Tiểu Bạch đột nhiên gọi tới, gửi cho cậu một phần giảng giải chức năng toàn diện của CE, là của một cao thủ hậu kỳ làm ra. Trong nhất thời, tốc độ mạng cao nhanh chóng tải được mấy tập tin lớn đó xuống.

Tịch Du nghĩ sư phụ Tiểu Bạch hình như vừa mới lên mạng đã lập tức gửi tài liệu cho mình, ngay cả một câu cũng không nói.

Du lai du khứ: Sư phụ, sao ít khi lên mạng vậy?

Tiểu Bạch: Bố mẹ quản lý chặt quá, giới hạn thời gian lên mạng của tôi.

Du lai du khứ: A, năm nay sư phụ bao nhiêu tuổi?

Tiểu Bạch: Gần đây phải hăng hái ôn thi vào trường đại học.

Du lai du khứ: ~()/~ Tôi lớn hơn sư phụ, tôi đã học đại học rồi.

Tiểu Bạch: Lễ nghĩa thầy trò không thể bỏ _

Du lai du khứ: Vâng vâng, sư phụ. Được rồi, cô biết Cam ngọt không, cũng là một hậu kỳ. Khi cô không onl, tôi đã nhờ cậu ấy dạy làm hậu kỳ.

Tiểu Bạch: Biết, dường như không tệ. Cậu có thể hỏi cậu ta nhiều hơn, dù sao bình thường tôi cũng không thể lên mạng.

Du lai du khứ: Vâng.

Tịch Du thấy mình ở trong vòng phối đã quen biết được thêm một người không tệ, may mà lần trước chọn người này. Cậu gửi tác phẩm đầu tay của mình, cũng là bài hát của Cổ Ý cho Tiểu Bạch nghe.

Tiểu Bạch: Lần đầu tiên làm được lắm. So với tôi hồi mới học còn khá hơn.

Du lai du khứ: Cảm ơn khích lệ, tôi sẽ cố gắng.

Sau đó, cậu cùng Tiểu Bạch nói chút chuyện vặt về CE, rồi tới giới vông phổi, lại sang chuyện ngoài đời. Cuối cùng Tiểu Bạch vội vã rời mạng.

Nhờ có Tiểu Bạch, Tịch Du đã quên bém mất chuyện Thiên Thương, không còn phải quán quít bối rối một phen nữa.

Gần đây trời mưa liên miên. Mưa dầm lất phất rơi xuống, Tịch Du nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu lo lắng không biết quần lót của mình có đủ mặc hay không. Máy cái phơi bên ngoài đều chưa khô. Lục lọi tìm kiếm một hồi, cậu xác định chẳng còn cái nào để mặc.

Tuy rằng Tịch Du lúc nào cũng ở nhà, mặc quần lót hay không không quan trọng, nhưng đó là khi chưa có Cố Lãm sống chung. Giờ Cố Lãm ở đây, nếu như không mặc mà để Cố Lãm phát hiện ra, thật quá xấu hổ.

Dù có dùng máy sấy sấy khô cũng sẽ có cảm giác ẩm ướt, mặc vào rất khó chịu. Vì vậy Tịch Du đấu tranh tâm lý xem có nên nhờ Cố Lãm mua hộ vài cái quần hay không.

Không mua, hôm nay sẽ không có quần lót mặc, mua thì biết mở miệng làm sao. Tịch Du lo lắng vô cùng. Trên màn hình điện thoại đã dừng ở thông tin danh bạ Cố Lãm, chỉ cần nhấn một cái là gọi điện, cậu vẫn chậm chạp không dám nhấn.

Kết quả, Cố Lãm bất ngờ gọi tới, hỏi cậu buổi tối muốn ăn món gì. Tịch Du tùy tiện nói vài món, sau đó còn bảo Cố Lãm đừng ngắt máy.

Cố Lãm chờ mãi, thấy Tịch Du do dự không nói. Cuối cùng dưới sự thúc giục của anh, Tịch Du mới đỏ mặt tía tai nhờ Cố Lãm mua mấy cái quần lót về, trong nhà hết rồi.

Cố Lãm cười đồng ý, còn nói: “Không cần nói size đây, anh biết rồi.”

Sau khi trò chuyện, Tịch Du chôn đầu trước ngực, không dám ngẩng lên. Rõ ràng trong phòng chỉ có mình cậu thôi mà. Lúc trước khi biết Cố Lãm giặt quần lót cho mình bằng tay cũng không xấu hổ như vậy, giờ thẹn thùng cái gì.

Tịch Du, mày thật không có tiền đồ.

Trái ốt gửi cho bạn một buzz.

Trái ót gửi cho bạn một buzz.

Trái ót gửi cho bạn một buzz.

Giục cái gì mà gấp thế, Tịch Du nhìn không được gửi qua.

Du lai du khứ: Lại làm sao vậy?

Trái ót: Không ngờ là bóp ba cái đã lên, he he.

Du lai du khứ: (_ |||)

Trái ót: Bên tôi có một lô ảnh mới, cậu muốn xem không?

Du lai du khứ: Không muốn.

Trái ót: Tôi còn có tài liệu ML nam nam, cậu muốn xem không.

Du lai du khứ: Không xem.

Du lai du khứ: Cô muốn làm gì, nói thẳng ra không được sao?

Trái ót: Thực ra... cái này... cái kia...

Du lai du khứ: Hả?

Trái ót: Cậu với thần tượng, đã, làm, chưa?

(> ...

43. Chương 43: Đe Dọa

Cố Lãm về nhà, trên tay còn xách một cái túi. Tịch Du biết, bên trong chính là quần lót.

“Anh mua bấy cái, hẳn là đủ rồi.” Cố Lãm tùy ý báo lại số lượng trong túi.

“Đủ rồi!”

(_ |||) Không ngờ Cố Lãm lại mua nhiều như vậy, anh dự định làm một chu kì tuần bảy ngày bảy cái sao?

Bữa tối nay rất phong phú, Cố Lãm làm món thịt gà xào bò mà Tịch Du thích ăn, cải trắng, nấm hương, ớt... Rõ ràng anh Cố Lãm không cần gọi điện thoại cũng biết món cậu muốn ăn là gì, khoảng thời gian ở chung đáng kể giữa hai người đã hình thành nên một loại ăn ý. Ví dụ như nói Tịch Du biết anh Cố Lãm không thích ăn nhạt, ăn rau họ xào trắng thì có thói quen để rau lại cuối cùng.

“Ăn được rồi, bữa trưa ăn no, tối ăn ít.” Đây là quy ước tiêu chuẩn để có được sức khỏe tốt. Dựa theo những lời này, kỳ thực Tịch Du thường ăn tối no hơn. Bởi vì Cố Lãm tranh thủ về buổi trưa, không nhiều thời gian lắm, sẽ không thể nấu tỉ mỉ đa dạng nhiều món, buổi tối tan làm mới có thể làm phong phú hơn.

Hôm nay ăn xong cơm tối, Tịch Du chủ động nói: “Anh Cố Lãm, em rửa chén cho, anh nghỉ ngơi đi.” Tịch Du bắt đầu sâu sắc nhận ra rằng mình quá rảnh rỗi. Không thể để anh Cố Lãm nấu cơm nước, anh Cố Lãm giặt quần áo, anh Cố Lãm quét dọn vệ sinh được. Ít nhất bát của mình phải tự rửa, cũng đơn giản mà.

“Không cần, chỉ là mấy cái bát mà thôi. Em nghỉ đi.” Tịch Du nghĩ thế là tốt, nhưng Cố Lãm lại không hiểu. Anh có thói quen tự mình xử lí mọi việc, cũng luyến tiếc để Tịch Du phải làm.

“Anh mệt rồi, cả ngày em đều chơi máy tính, còn anh phải đi làm.”

Cố Lãm không để ý tới lời khuyên nhủ của Tịch Du, tự mình bỏ bát vào chậu rửa, tẩy rửa sạch sẽ, đưa lưng về phía cậu nói: “Ngoan, về phòng chơi máy tính là được rồi.”

Thấy người đàn ông này đã tới nông nổi bát cũng không muốn để cậu rửa, Tịch Du đành phải thôi, rộng lượng không đi tranh giành mấy cái bát với anh.

Tịch Du trở về phòng, ghen khuấy đăng weibo.

Du lai du khứ: *Ai bảo anh không cho em rửa chén này, không cho em rửa chén này (^) Không để ý tới anh nữa! @Cố Ý*

YY: *Vậy xem mỗi ngày thân mật.*

YY: *Du Du ngoan, đó là đại thần chiều chuộng cậu, không muốn cậu mệt nhọc.*

YY: *Ngạo kiều biệt nữ thụ _*

YY: *(^o^)/~ Hai bàn tay xinh đẹp của Du Du chỉ dùng để vẽ tranh thôi, thân tượng là thương cậu mà.*

YY: *Thay đại thân sờ sờ đầu tiểu thụ, đừng xù lông mà.*

...

(> <) Sao cả đám này đều nói đỡ cho Cố Ý chứ. Để chứng minh mình cũng có năng lực chia sẻ việc nhà, Tịch Du quyết định ngày mai khi Cố Lãm không ở nhà, cậu sẽ quét dọn vệ sinh, dù sao khi anh vắng nhà, Tịch Du muốn làm gì thì làm.

Bạn có một thư mới.

Tịch Du không nghĩ nhiều liền mở ra.

A!

Cố Lãm nghe thấy tiếng cậu chạy vào: “Làm sao thế?”

Tịch Du lập tức tắt trang web, sau đó bình tĩnh nói với anh: “Không sao, chỉ là thấy tấm ảnh quá dọa người mà thôi.”

Biết Tịch Du không xảy ra chuyện gì, Cố Lãm tiếp tục trở về nhà bếp.

Tim cậu còn đập cực nhanh, rốt cuộc là có chuyện gì, sao hòm thư của cậu suốt ngày nhận được mấy bức hình kinh khủng như vậy. Vừa rồi nhìn thoáng qua, cậu không lưu ý xem có phải được gửi từ cùng một số QQ không.

Nhấn mở hộp thư đến, cái thứ nhất và thứ hai đều lần lượt xếp hàng.

Không chủ đề – 456XXXXXX

Không chủ đề – 456XXXXXX

Là cùng một người, nhưng Tịch Du nghĩ mãi không ra lí do vì sao người này phải bày trò đùa dai với cậu như vậy, chẳng biết đã đắc tội với người nào?

Những âm mưu này hẳn là không thể xảy ra trên người mình, Tịch Du đơn giản nghĩ vậy. Cậu sao chép dãy số QQ rồi gửi thư qua.

Xin hỏi có phải bạn gửi nhầm người không?

Bên kia rất nhanh đã trả lời, thái độ kiêu ngạo: Chính là gửi cho mày.

Vì sao lại gửi cho tôi?

Chia tay với Cổ Ý đi, mày không xứng với anh ấy.

Bạn là fan của Cổ Ý?

Đúng.

Tình cảm là chuyện của hai người chúng tôi, xin lỗi, không liên quan tới bạn.

Mày không cảm thấy mày là trói buộc của anh ấy sao? Xin lỗi chứ mày không chia tay, tao sẽ tiếp tục gửi.

Tùy bạn.

Tịch Du thấp thỏm đóng hòm thư QQ, không ngờ Cổ Ý còn có loại fan cực đoan như thế. Tật cũ lại nổi lên, giống như một con dao khắc sâu trong lòng lúc nào cũng nhắc nhở cậu là một kẻ khuyết tật.

Người đó nói mình là trói buộc của Cổ Ý, mình không xứng với anh ấy. Nhưng điều này chẳng cần người khác nhắc nhở, Tịch Du biết rõ. Ở bên Cổ Lãm, hưởng thụ sự chăm sóc tri kỉ của anh, ở bên một người đàn ông ưu tú như thế, lâu ngày trong lòng chỉ càng tràn dâng cảm giác tự ti.

Tịch Du vẫn luôn giấu, không dám thể hiện ra trước mặt anh. Nhưng loại suy nghĩ yếu đuối này bị kiềm nén lâu ngày sẽ trở thành tổn thương thật lớn. Tịch Du biết mình không thể dễ dàng bị người ta ảnh hưởng như vậy, không thể rơi vào trạng thái tự mình suy diễn.

Cậu thích anh Cổ Lãm, cho nên cậu muốn ở bên anh ấy. Cậu vẫn đi làm hồi phục chức năng, cậu vẫn luôn cố gắng. Vậy nên người khác càng nghĩ hai người không xứng, Tịch Du càng phải cố gắng tiến lên, để Cổ Lãm có thể yên bình ở bên cậu.

...

Tịch Du thấy Cổ Lãm ôm máy tính ra ngoài, vội vàng gọi anh lại: “Anh Cổ Lãm, anh đi đâu thế?”

“Có âm cần thu, ở trong phòng sẽ quá rầy em, anh ra ngoài phòng khách.”

Tịch Du gọi anh, lắc đầu, “Không quá rầy, anh thu âm đi. Bên ngoài không mở điều hòa, rất nóng.” Mang máy tính trên bàn cùng một đồng hồ linh tinh ra chỗ khác, cậu chỉ chỉ Cổ Lãm để máy tính lên.

Lần đầu tiên Cố Lãm lấy máy tính của mình ra, cắm mic. Nhìn Tịch Du một chút, thấy cậu dựng thẳng ngón tay đặt trên mép, ý bảo mình sẽ không lên tiếng, Cố Lãm mới bắt đầu thu âm.

Khi anh làm việc, Tịch Du ngưỡng cổ lên nhìn kịch bản của anh, cũng quên mất Cố Lãm đang ghi âm, bất tri bất giác đọc thành tiếng.

Thiếu gia, cậu chờ tôi một chút!

Cố Lãm nhìn cậu một cái, Tịch Du ngại ngùng gãi đầu, “Anh Cố Lãm, anh tiếp tục đi, em không quấy rầy anh nữa.”

Vì vậy, Tịch Du ngoan ngoãn chống cằm một hồi nhìn Cố Lãm, một hồi nhìn lời kịch. Bởi vì sợ động vào bàn phím phát ra thanh âm, sợ bấm chuột cũng phát ra thanh âm, Tịch Du không dám chơi máy tính.

Vẫn duy trì một tư thế không thay đổi, lại nghe thanh âm ôn nhu của Cố Lãm ở bên tai mình, cậu không khỏi mệt mỏi rồi buồn ngủ.

Cho tới khi Cố Lãm nghe “bịch” một tiếng, anh đã thấy Tịch Du gục đầu xuống bàn, tiếng đập to như vậy cũng không làm cậu tỉnh lại. Cố Lãm dừng thu âm mới chỉ được hai phần ba, nhẹ nhàng ôm cậu lên giường. Mới một lát thôi mà Tịch Du đã ngủ say, đầu dính chặt vào gối ngủ vù vù.

Phần ghi âm sau, Cố Lãm phải tới phòng khách để thu, bởi vì đáp ứng đêm nay giao kịch cho chuẩn bị, Cố Lãm không muốn kéo dài thêm nữa. Phòng khách không mở điều hòa quả thật rất nóng, cả người Cố Lãm đổ đầy mồ hôi, xem ra trước khi ngủ còn phải tắm thêm một lần.

Lời kịch anh đã sớm thuộc, chưa tới mười lăm phút, Cố Lãm đã thu âm xong một kỳ kịch, gửi qua cho chuẩn bị. Cô nàng chuẩn bị cảm động rồi rít liên tục nói vất vả rồi.

Có một chuẩn bị khác nhắc kịch của anh đã được phát rồi, muốn anh lên weibo xem, khi mở weibo ra tiện nhìn thấy được tag của Tịch Du, Cố Lãm trước tiên phát lại weibo của cậu.

Cổ Ý: Bảo bối, anh nguyện ý nuông chiều em // Du lai du khứ: Ai bảo anh không cho em rửa chén này, không cho em rửa chén này (^) Không để ý tới anh nữa! @Cổ Ý

Từ sau khi hai người công khai trên vông phối, nội dung Cổ Ý phát lại càng lúc càng ngọt ngào tới trình độ khiến các fan phun máu. Kỳ thực, không phải leo mép, cũng chẳng phải cố ý thân mật, mà là từng chút từng chút quan tâm yêu thương được thể hiện từ những điều rất nhỏ.

Máy tính của Tịch Du vẫn mở, khi anh muốn tắt giúp cậu, khung chat QQ bỗng nhiên nhảy ra.

XX: Tránh xa Cổ Ý ra [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]

Liên tiếp gửi tới bốn tấm ảnh máu me kinh khủng, ý đồ đe dọa rất rõ ràng. Ánh mắt Cố Lãm âm u thâm trầm, kiểm tra tư liệu QQ xong, đương nhiên đây chỉ là acc clone.

Du lai du khứ: Tôi là Cố Ý, uy hiếp người khác mà không dám lộ mặt sao?

Bên kia có thể là không ngờ sẽ bị Cố Ý thấy, tuy rằng trạng thái đang onl nhưng không trả lời.

Cố Lãm quay đầu ngắm nhìn Tịch Du, vừa rồi tâm trạng của cậu không tệ, nếu là tin tức này vừa mới gửi tới lần đầu, không để cậu thấy sẽ tốt hơn. Nhưng nếu... Cố Lãm sợ rằng đây không phải lần đầu tiên, lo rằng Tịch Du đã biết nhưng không nói cho anh, liền nhân cơ hội kiểm tra tất cả những gì có thể.

Tin nhắn weibo không có, liên hệ QQ gần nhất cũng không có ai khả nghi.

Anh nghĩ có thể Tịch Du còn chưa biết, đúng lúc có một thông báo email spam quảng cáo du lịch hiện ra. Cố Lãm nhấn vào hòm thư QQ, thấy số lượng lên tới 120 thư, có chút nhiều.

Cố Lãm nghĩ xem ra bình thường Tịch Du chưa từng có thói quen sắp xếp lại hòm thư, định giúp cậu thanh lí sạch sẽ. Bởi vì sợ sẽ xóa nhầm những thư quan trọng, Cố Lãm mở tất cả những thư không chủ đề ra kiểm tra nội dung cẩn thận rồi mới xóa. Mà Tịch Du còn chưa xóa mấy bức thư đe dọa mình, liền bị Cố Lãm đọc được, chờ khi anh đọc hết nội dung thư cùng đoạn đối thoại của hai người, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo.

Đồ ngốc, nếu như anh không phát hiện ra, chẳng lẽ em định không nói cho anh biết gì, tự mình chịu đựng sao?

Tịch Du không thành thật tung chăn, Cố Lãm đi qua, khi xóc chăn lên, anh thấy được đôi chân tái nhợt của cậu lộ bên ngoài. Bàn tay anh nhẹ nhàng bao lấy nó, xoa nhẹ. Cảm giác quá gầy, dường như tay chỉ cần dùng lực một chút là có thể cắt đứt. Cố Lãm tưởng tượng được, khi bánh xe kinh khủng kia nghiền qua hai chân, biết khi cậu không thể đứng dậy được nữa, Tịch Du nhất định bắt lực cùng sợ hãi vô cùng.

Chỉ trách lúc đó hai người còn chưa gặp nhau.

Đắp chăn lên cho cậu, Cố Lãm vén những sợi tóc lòa xoa che mắt cậu, đặt lên trán cậu một nụ hôn dịu dàng.

Bảo bối, hạnh phúc của em sẽ do anh bảo vệ.

Đêm đó, Cố Ý đăng weibo, từ nội dung có thể thấy được anh tức giận đến nhường nào.

Cố Ý: Tôi ở bên ai không cần người khác hỏi tới, càng không cần những người giả trò lấy danh nghĩa fan của tôi đe dọa uy hiếp Du Du. Tình cảm của chúng tôi không cần người ngoài khoa chân múa tay. Fan như vậy tôi không cần, phiền người đó rút thật xa đi.

YY: *Xảy ra chuyện gì thế?*

YY: *Uy hiếp, đe dọa $\Sigma(\circ \text{ } |||)$ Du Du đáng yêu như vậy, sao lại có người xấu xa như thế?*

YY: *Đại thần, Du Du, cố gắng lên, em ủng hộ hai người, còn mấy tên fan cuồng ngoan ngoãn rút đi.*

YY: *Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tôi vĩnh viễn ở trong đảng YY.*

YY: *Đại thần uy vũ, đại thần khí phách, Tiểu Du Du không phải sợ.*

...

Lời lẽ trong Weibo kiên định bảo vệ Tịch Du, cũng đồng thời cảnh cáo người có tâm tư nào đó, mong biết khó mà lui. Trong giới vông phối, Cổ Ý nổi tiếng là tính tình tốt, nhưng không phải không có nguyên tắc, điểm mấu chốt là Du Du.

44. Chương 44: Giúp Đỡ

Trong lầu CP YY.

640L: Đại thần cùng Du Du trông thật hạnh phúc, mong rằng họ có thể tiếp tục ở bên nhau như vậy, giới vông phối nhiều XFX(1) lắm.

641L: Cảm ơn, chúng tôi nhất định sẽ thế ^__^

642L: Chính chủ? Cos?

643L: Chắc chắn là chính chủ, kia là emo chuyên dùng của đại thần mà ^__^ Giờ mic: Xin hỏi anh có suy nghĩ gì khi vào lầu CP của mình?

644L: Tốt lắm, các chị em trong lầu vất vả rồi ^__^

645L: Không vất vả, không vất vả, mong rằng sau này đại thần có thể cung cấp nhiều tài liệu hơn, cũng chăm tới đây nói một cái.

...

Cố Lãm nhàn rỗi không có việc làm, đi xem thử nội dung trong lầu CP của mình một vòng. Những lần trao đổi trên weibo của anh và cậu được các fan viết lại thành từng đoạn ngắn, trang trí màu sắc đẹp đẽ, rất đáng yêu.

Quản lí đi tới, cầm trong tay một phong thư, ưỡn cái bụng bia, đáng cười đầy mặt: “Tiểu Cố à, đây là thù lao tranh tuyên truyền, giúp tôi chuyển cho bạn nhỏ nhà cậu nha, cậu ấy vất vả rồi.”

Cố Lãm nhận lấy, ước lượng thử, hình như khá nặng, Du Du nhất định sẽ mừng rỡ lắm đây.

Bức tranh tuyên truyền Cố Lãm nhờ Tịch Du may mắn được chọn, hoạt động đã kết thúc viên mãn. Cố Lãm có cách để tự mình gây dựng sự nghiệp, nhưng còn chưa tới thời cơ. Sau này anh nghĩ có thể mời Tịch Du tới làm, cũng đỡ cho cậu cả ngày buồn chán chỉ có thể chơi máy tính.

Khi tan tầm, Cố Lãm tới phòng hồi phục đón Tịch Du. Lúc anh tới đã có chút muộn, trong phòng vắng vẻ, đi vào bên trong mới thấy ở góc phòng có hai người. Cố Lãm bước nhanh hơn về phía trước.

Tịch Du đang ghé vào bàn ngủ, trên người còn khoác một cái áo vest. Mà người đàn ông ngồi bên cạnh chỉ mặc áo sơ mi, tay áo xắn lên, hai chân dài vắt chéo, nắm đấm chống cằm ở trên bàn, quang minh chính đại ngắm Tịch Du ngủ.

Mặc dù trong anh ta rất an phận, chỉ ít thoát nhìn rất thành thật, nhưng trong mắt Cố Lãm, anh lo lắng người này đã trộm động chân động tay với Tịch Du khi anh chưa tới. Tối hôm qua khi anh kiểm tra liên hệ QQ gần nhất, ngoài dự liệu, anh còn phát hiện đoạn đối thoại của Thiên Thương và Tịch Du, vậy nên có thể đoán được tâm tư của người đàn ông trước mặt.

Cố Lãm hoàn toàn không cần lo, anh rất tin tưởng ở Tịch Du, nhưng Thiên Thương dù sao cũng là tình tịch, thân phận này không thể nào bỏ qua được.

Nghe thấy tiếng động, Thẩm Thiên quay đầu lại, híp mắt nhìn Cố Lãm đang bước tới. Khi Cố Lãm định đánh thức Tịch Du, Thẩm Thiên ngăn anh lại, “Em ấy mệt chết rồi, để em ấy ngủ một lát.”

Sau đó chỉ tay về phía cửa sổ, ý bảo: “Nói chuyện chút không?”

Cố Lãm không đánh thức Tịch Du, cầm áo vest đắp trên người cậu ném cho Thẩm Thiên, rồi cởi áo của mình đắp lên, khẳng định chủ quyền. Thẩm Thiên thấy động tác ấu trĩ của Cố Lãm có chút buồn cười, tùy ý đặt áo sang một bên, đứng dậy trước đi tới chỗ cửa sổ chờ Cố Lãm qua.

Nửa người Thẩm Thiên tựa vào lan can, rút điều thuốc bỏ vào miệng, châm lửa, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy, hướng tay ra ngoài cửa sổ. Cố Lãm đi tới, Thẩm Thiên lấy một điều nữa đưa cho anh. Cố Lãm nhú mồm, lắc đầu: “Cảm ơn, tôi không hút.”

Thẩm Thiên thu lại điều thuốc, cài vào bên tai, ngả ngón nói: “Đàn ông không hút thuốc là đàn ông tốt.”

Cố Lãm lơ đãng nói: “Du Du ghét đàn ông hút thuốc.”

Thẩm Thiên nhíu mi, môi mỏng mấp máy, chậm rì rì nói: “Vây xem ra tôi phải thử bỏ thuốc rồi.” Sau đó rút hai điếu thuốc ra, phả một làn khói, nghiền tàn thuốc vào bệ cửa sổ bằng gạch men để dập thuốc, lưu lại dấu đen tròn tròn.

Khóe miệng Cố Lãm nhếch lên: “Anh hoàn toàn không cần phải thế.”

Thẩm Thiên nghe ra ý tức trong câu nói đó, liếc Cố Lãm thật sâu. Hai người đàn ông cứ như vậy dùng ánh mắt âm thầm phân cao thấp.

Chịu không nổi bầu không khí trầm mặc như thế, Thẩm Thiên bại trận: “Tuy rằng rất khó, nhưng tôi sẽ nỗ lực.”

Cố Lãm lập tức phản bác: “Hà tất phải lãng phí thời gian.”

“Tôi tình nguyện.”

Ngay khi Cố Lãm không định tiếp tục phí thời gian cùng người đàn ông này nữa, Thẩm Thiên đột nhiên nói đến trọng điểm. “Chân của Du Du chỉ là tổn thương chức năng thần kinh, tuy rằng rất khó nhưng không phải không có khả năng khôi phục.”

Bất ngờ nhắc tới bệnh tình của Tịch Du, hơn nữa còn nghe được một tin tốt, Thẩm Thiên chắc chắn là chuyên gia trong lĩnh vực này, Cố Lãm cũng nghiêm túc hẳn lên. “Anh đang nói, có thể hồi phục như cũ sao?”

Thẩm Thiên gật đầu: “Nếu tuân thủ quá trình trị liệu thì có thể, nhưng mà cần kỹ thuật nước ngoài, chậm cũng phải mất nửa năm. Hơn nữa bây giờ còn chưa phải gấp, cứ chờ phục hồi chức năng đã rồi chúng ta lại thương lượng chuyện này. Không được gấp, cứ từ từ.”

“Cảm ơn sự quan tâm của anh với Du Du.” Chỉ ít là ở chuyện này, Cố Lãm không tính toán. Cho dù chỉ có một phần trăm cơ hội, Cố Lãm cũng phải nắm lấy bằng được. Mà hiện tại đã có tia sáng của hy vọng, chỉ cần ngăn cản hết bóng tối là có thể thấy được thành công đẹp đẽ.

Thẩm Thiên hăng hái hơn, khoát tay biểu thị không cần cảm ơn, “Cho người tôi thích, tôi cam tâm tình nguyện.” Anh ta đi về phía trước vài bước, sau đó dừng lại quay đầu nói, “Hẹn gặp lại, đại thần Cố Ý.”

Cố Lãm nhìn bóng lưng Thẩm Thiên chậm rãi rời đi, có chút không đoán nổi tâm tư của người này.

...

Cố Lãm vỗ nhẹ Tịch Du, muốn đánh thức cậu dậy. Nào ngờ sau khi Tịch Du chỉ hé mắt nhìn rõ người trước mặt liền an tâm nhắm mắt lại.

“Anh Cố Lãm.” Thanh âm mềm mại vang lên đồng thời đôi tay vươn ra ôm lấy cổ Cố Lãm, vô cùng tự nhiên. Tay trái Cố Lãm đỡ lưng cậu lên, tay phải vòng xuống dưới đầu gối.

Cố Lãm ôm cậu lên, để cho cậu rúc trong lồng ngực rộng lớn tiếp tục ngủ vù vù, còn phát sinh tiếng “ưm” thoái mái.

Xem ra hôm nay cực kì mệt mỏi.

Bởi vì còn phải mang xe đẩy về, Cố Lãm đành dùng tay trái tập trung toàn bộ sức lực ôm lấy cậu, tay phải đẩy xe. Anh cảm thấy dường như Tịch Du nặng lên, bé có chút quá sức, cũng may tới chỗ đậu xe cũng không xa.

Bộ dạng cậu còn chưa ngủ đủ, Cố Lãm không đánh thức cậu dậy, tiếp tục để cậu ngủ. Xe chạy tới nhà, Tịch Du vẫn say giấc nồng, trên đường chưa từng tỉnh dậy.

Giúp người ta thay quần áo ngủ, đặt nằm lên giường, Cố Lãm lau mồ hôi chảy đầy trên trán. Giờ cơm chắc phải lùi lại một chút, Cố Lãm đi tắm rửa trước.

Khi đang dở dang, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng Tịch Du hét chói tai. Cố Lãm còn bọt xà phòng trên người, chưa kịp rửa đã phải quần khăn chạy ra ngoài.

“Làm sao thế?” Đẩy cửa ra, anh thấy Tịch Du đang ôm mắt té lăn trên mặt đất.

Cố Lãm vội vàng bước tới nâng cậu ngồi lên giường, “Đụng vào mắt rồi à?”

Khi kéo tay Tịch Du ra, cậu khê kêu đau một tiếng, mắt trái không mở ra. Cố Lãm thấy mắt trái của Tịch Du bị xước một đường nhỏ, tuy không quá nghiêm trọng nhưng có chút chảy máu.

“Nãy không chú ý muốn đứng lên, nào ngờ ngã xuống đất.” Tịch Du vịn vịn hai tay muốn giải thích.

Cố Lãm cẩn thận xoa nhẹ lên miệng vết thương, đứng dậy lấy thuốc bôi vào.

Dùng mẩu bông dính còn nhẹ nhàng lau, Tịch Du rảnh rỗi mở to mắt còn lại ngắm tới ngắm lui, lúc nhìn xuống, cự li rất gần, liếc mắt đã thấy được khăn tắm còn cuộn bên hông Cố Lãm.

Độ rộng của khăn rất nhỏ, bởi vì tư thế ngồi của Cố Lãm nên bị vén lên. Tịch Du nhìn vào giữa khăn có chút phồng lên, che giấu địa phương gì đó của anh Cố Lãm.

Rõ ràng đều là đồng tính, cấu tạo thân thể như nhau, sao Tịch Du lại có cảm giác đặc biệt muốn nhìn xem cái đó của Cố Lãm lớn lên như thế nào? Tịch Du nhớ đến mình đã bị Cố Lãm nhìn thấy hết rồi, tính toán một chút, bây giờ cậu xem của anh hẳn là không sao.

Bên tai còn quanh quẩn tiếng hít thở của Cố Lãm, chớp mũi có thể ngửi được mùi thơm nồng của sữa tắm. Tịch Du cảm thấy xấu hổ vì chuyện mình đang nghĩ trong đầu, nhưng không nhận được bị mê hoặc, chậm rãi vươn tay qua.

Chạm một chút, chạm một chút là được rồi.

Đầu ngón tay tiếp xúc với khăn tắm, sau đó đưa cả bàn tay bao lấy. Tịch Du lấy tay nắn nắn, cảm thụ kích cỡ của nó. Cố Lãm hít sâu một phát, đè thấp thanh âm nói: “Đừng nhúc nhích.”

Tịch Du ngoan ngoãn ngồi im, muốn rút tay về lại bị Cố Lãm cầm lấy.

Xúc giác mới đụng chạm vẫn còn, chỉ là có thêm biến hóa.

Nó cứng!

Bằng vết thương đã được dán lên mắt trái của Tịch Du, thuốc bị ném sang một bên, Cố Lãm không kịp chỉnh lý.

Anh trầm mặc không nói, Tịch Du run rẩy lên tiếng: “Anh... Anh Cố Lãm?”

Thanh âm lộ ra tình dục ẩn nhận chạy thẳng vào trái tim đập gia tốc của cậu, “Du Du, em khê di chuyển đi!”

Tịch Du thấy ánh mắt chan chứa mong chờ của Cố Lãm nhìn mình, lại nhớ tới lời Trái Ớt từng nói. Là một người đàn ông bình thường, nếu không được giải tỏa sẽ rất khó chịu. Đây là nhu cầu sinh lý thông thường.

Tịch Du an ủi bản thân, có thể cậu chẳng biểu thị cái gì nên anh Cố Lãm phải nhịn tới hổng, chẳng phải chỉ là dùng tay thôi sao, đâu có gì đâu.

“Vâng.”

Ngón tay tinh tế xinh đẹp vốn chỉ dùng để vẽ tranh giờ lại bị Cố Lãm men theo đường viền ngoài tấm khăn. Tịch Du cảm nhận được ngón tay mình dần thấy ẩm ướt, vật gì đó dưới tay mình đang dần đứng lên, vô cùng muốn thoát khỏi sự gò bó của khăn tắm.

Cứ thế mặt đối mặt, làm chuyện này một cách công khai như vậy, Tịch Du thừa nhận cậu không có cốt khí,

thẹn thùng vô cùng. Cậu nhỏ giọng hỏi Cố Lãm: “Anh Cố Lãm, được, được rồi chứ?”

Đàn ông làm sao có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy, tiếng nói từ tính nhẹ nhàng vang lên: “Lại chạm vào nó, di chuyển...”

Lòng bàn tay cách khăn mặt bao lấy vật kia, trên tay Tịch Du đã thấm ướt một mảng, cậu có thể ngửi được mùi hương nam tính tràn ngập đang phiêu tán trong phòng, hòa cùng mùi sữa tắm thơm ngát.

“A!”

Trong lúc Tịch Du không chú ý, khăn tắm bị bỏ ra. Tịch Du thấy tay mình đang nắm lấy một vật thật lớn, muốn buông lỏng lại bị tay Cố Lãm ngăn chặn.

“Anh Cố Lãm, em... sợ.” Tịch Du thấy Cố Lãm nhân cơ hội, có phải sẽ làm cùng cậu hay không. Tịch Du còn chưa chuẩn bị, quá đột ngột.

Cố Lãm dùng miệng nhẹ nhàng hôn lên môi Tịch Du, khàn giọng nói: “Ngoan, giúp anh ra là được rồi.”

Tịch Du nhìn phía dưới cực lớn của anh, lại nhìn Cố Lãm, do dự hỏi: “Làm ra là được?”

Cố Lãm nhẹ nhàng gạt đầu, buông tay Tịch Du ra, “Ừ, yên tâm, anh không ăn em.”

Bàn tay cậu di động trên dưới theo hình dạng vật kia, tốc độ có chút chậm, chỗ lỗ nhỏ đã có chút dịch thể chậm rãi chảy ra, lượng hơi nhiều.

Cố Lãm ngưỡng cằm, biểu tình mê hoặc say đắm, trên cơ ngực rắn chắc còn chảy ra mồ hôi, cuốn trôi bọt bong bóng còn sót lại trên người, càng lộ ra da thịt trắng mịn mê người.

“Du Du... Mau một chút, mau, mau ra đây.” Cố Lãm ra lệnh.

Tịch Du đẩy nhanh tốc độ, từ lâu cậu cũng chảy đầy mồ hôi, vết thương trên mắt trái còn có chút đau.

Đột nhiên, thân thể Cố Lãm cứng ngắc thành hình cung, dựa vào vai Tịch Du thở gấp.

Tay Tịch Du cũng chậm rãi dừng lại.

Đã ra rồi sao?

Cậu cúi đầu nhìn, vật “nhỏ” kia của anh Cố Lãm đã mềm lại, nằm úp sấp xuống, khi không cứng thoát nhìn không quá dọa người.

Trên mặt Cố Lãm còn một mảnh đỏ ửng, đắm chìm trong khoái cảm còn sót lại, Tịch Du sợ anh lại muốn mình làm lần nữa, khẩn cấp giục anh vào nhà tắm.

Lấy khăn tay lau sạch tay, nhìn bóng người đàn ông nhàn nhạt chiếu ra từ trong nhà tắm, lại nghĩ tới hai người vừa làm cái gì, tâm tình của Tịch Du không thể bình phục được.

Sâu trong nội tâm cậu, không thể ngăn chặn cảm giác tuyệt vời sản sinh.

45. Chương 45: Vào Xã

Cách ngày, Cố Lãm kể tình huống Thẩm Thiên nói cho Tịch Du, biểu hiện của cậu bình tĩnh khác thường, chỉ “vâng” một tiếng biểu thị đã biết.

Không dám ôm quá nhiều hy vọng, chỉ sợ giống giấc mộng tàn, dù sao bây giờ cậu cũng đã quen rồi, không cầu mong có thể thay đổi gì.

Cố Lãm nhạy cảm đoán được suy nghĩ trong lòng cậu. Tuy rằng ngay từ đầu anh cũng không xác định có nên nói cho Tịch Du không, nhưng anh vẫn lựa chọn nói ra, có hy vọng còn tốt hơn không có. Lúc này Tịch Du không tin tưởng quá nhiều, nhưng vẫn có thể thử tin tưởng.

Cố Lãm muốn nhìn thấy Tịch Du tươi cười bước về phía mình ma không cần phải dựa vào bất cứ cái gì hỗ trợ.

Khi Cố Lãm đưa tiền thu lao vẽ tranh cho Tịch Du, nét mặt cậu lập tức chuyển sang vô cùng hài lòng. Đây là số tiền lần đầu tiên trong đời cậu kiếm được nhờ vào sức lao động của mình.

“Anh Cố Lãm, lần sau có hoạt động lại gọi em nhé.” Có khởi đầu, Tịch Du tin tưởng lần sau sẽ thuận buồm xuôi gió. “Nếu như cần cứ nói em.” Cậu yếu ớt bồi thêm một câu. Cơ hội lần này chủ yếu là nhờ Cố Lãm giúp nên mới có.

Anh chỉ cười gật đầu, sau đó đi làm.

Cầm 2000 tệ nặng trĩu trên tay, Tịch Du cẩn thận cất nó vào một chiếc hộp trong ngăn kéo tủ đầu giường. Cậu nghĩ sau này rảnh rỗi còn phải mời anh Cố Lãm một bữa, lần trước đi ăn đồ ngọt lại để anh Cố Lãm trả tiền.

Cậu lên mạng tìm kiếm mấy công ty vẽ tranh minh họa, thù lao đều rất cao, nhưng tỉ lệ doanh thu rất ít. Tịch Du sợ bị người ta lừa vẽ không công, đành phải từ bỏ tìm việc trên mạng, hơn nữa cái này còn phải thương lượng cùng anh Cố Lãm.

Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cậu cũng không dùng tới tiền. Ăn uống mua sắm đều dùng của Cố Lãm, lúc này Tịch Du mới nhận ra mình căn bản không cần bận tâm tới vấn đề tiền nong.

Mở weibo ra, cậu nhin không được khoe khoang một chút.

Du lai du khứ: *Meo ~()/~ Làm ăn lời 20 tờ Mao gia gia, tìm thời gian rảnh mời anh quản gia đi ăn.*

YY: Đại thần ăn cậu là được rồi __

YY2: Có 20 tờ Mao gia gia đã khiến cậu thỏa mãn, đứa nhỏ này, yêu cầu của cậu quá thấp rồi đó.

YY3 trả lời YY2: Người ta có đại thần nuôi còn lo lắng cái gì.

Cam ngọt không ngọt: Đừng quên mời khách nhá!

Du lai du khứ trả lời Cam ngọt không ngọt: Được, lúc nào rảnh rồi gặp mặt nhất định mời khách.

YY: Cầu cấm chốt vậy xem! TUT Có phải người cùng thành phố hay không vậy?

...

Trên weibo có một tin nhắn.

Xã kịch Gà vàng nhỏ: Chào trang trí đại nhân, xã đoàn chúng tôi gần đây đang tuyển người mới, thấy đại nhân còn chưa vào xã nào, không biết có hứng thú vào xã kịch của chúng tôi hay không? Mong chờ đại nhân trả lời.

Về việc không gia nhập xã đoàn, Tịch Du không quan tâm lắm, bởi vì không vào xã cũng không sao, là một người tự do. Không ngờ hôm nay có người tới mời cậu. Thế nhưng Xã kịch Gà vàng nhỏ này Tịch Du chưa từng thấy, hơn nữa gia nhập vào một xã đoàn xa lạ, cậu không thích, khẳng định đa số thời gian đều lặn. Vào xã nhà người ta chiếm vị trí cũng không tốt, Tịch Du đành uyển chuyển từ chối.

Du lai du khứ: Xin lỗi, tạm thời tôi không muốn gia nhập xã đoàn, cảm ơn đã cất nhắc.

Xã kịch Gà vàng nhỏ: A.

Bị từ chối, bên kia tự nhiên không còn thái độ nhiệt tình nữa.

Hình như anh Cổ Lãm là thành viên của Xã đoàn Thanh Độ, Tịch Du chợt nghĩ tới một câu tục ngữ “Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó”, không bằng cũng theo vào đó đi.

Trái Ớt: ~()/~ Clap clap clap Tôi thi được vào xã đoàn của đại thần rồi, chúc mừng tôi đi.

Du lai du khứ: [Vỗ tay] [Vỗ tay] [Vỗ tay]

Trái Ớt: Du Du có muốn cùng vào hay không? Lấy lý do là người nhà của ai đó, tin rằng có thể trực tiếp vào.

Du lai du khứ: Vừa nãy trên weibo cũng có một xã đoàn mời tôi vào.

Trái Ớt: Không ngờ cậu như thế mà cũng có người tranh cướp, cậu không đồng ý đấy chứ?

Du lai du khứ: Ừ, bởi vì tôi không quen bọn họ.

Trái Ớt: Đương nhiên rồi, Xã đoàn Thanh Độ coi như là một xã lớn, sau này làm chuẩn bị kịch không lo không kiếm được CV tốt rồi (◡◡)/~

Du lai du khứ: Trang trí phải thi thế nào?

Trái Ớt: Ngoan thế? Nhưng mà cậu thi đảm bảo đỗ, tôi đưa link cho cậu [Link]

Du lai du khứ: Ừ.

Tịch Du tạm thời không nói cho Cổ Lãm biết mình muốn thi vào xã của anh, miễn cho Cổ Lãm dẫn đi cửa sau.

Gửi mấy bức tranh có phong cách khác nhau vào hòm thư được chỉ định, kế tiếp chỉ cần chờ trả lời. Vốn tưởng phải đợi thật lâu, nào ngờ thoáng cái đã có hồi đáp, nội dung còn làm cho cậu thẹn thùng.

Tịch Nguyệt: Hoan nghênh đại tậ vào xã, số nhóm xã hãy hỏi đại ca nhé =V=

Ặc (_ |||) đại tẩu? Tịch Du biết, đại ca mà Tịch Nguyệt nhắc tới chính là Cổ Ý.

Kết quả, Tịch Du hỏi số nhóm từ Trái Ớt, tóm tắt lại quá trình, Trái Ớt còn tưởng cậu đi cửa sau thật. Tịch

Du không được tự nhiên nói.

Du lai du khứ: Anh ấy quên không nói cho tôi số nhóm âm thôi, tôi phải tới hỏi cô. Tôi là quang minh chính đại gia nhập (^) Không nên nghi ngờ năng lực của tôi.

Tuy rằng Tịch Du không báo cho Cố Lãm biết cậu gia nhập xã đoàn của anh, nhưng trong nhóm có thấy được. Vì vậy, Cố Lãm nhún tới.

Cổ Ý: Du Du, em vào xã của bọn anh à?

Du lai du khứ: Chẳng phải anh thấy rồi sao?

Rõ ràng thấy rồi mới có thể hỏi như vậy chứ.

Cổ Ý: ^ _ ^ Bạn bè ở đây đều rất thân thiết, làm quen với mọi người đi.

Nhóm của Xã đoàn Thanh Độ mới chỉ có một đám người, hơn nữa số người chưa tới 100, đẳng cấp nhóm cũng chỉ thuộc hạng phổ thông.

Tịch Nguyệt: Mọi người mau trời lên đi, tung hoa chào mừng người mới nào * , °*:. ()/: *. ° *. Là “bạn trai” của đại ca đó nha.

Tam nha: Rốt cuộc cũng được gặp, đã sớm bảo đại ca đưa người ta mới, giấu mãi không cho chúng ta xem, quá là nhỏ nhen.

Trái ót: Đó là thần tượng nóng lòng muốn che chở ấy mà.

Ai nha nha nha: Chào đại tẩu.

...

Cổ Ý nói không sai, tất cả mọi người đều rất thân thiết, cái gì cũng nói thẳng ra luôn. A ha ha ha (_ |||)

Du lai du khứ: Mọi người gọi Cổ Ý là đại ca sao?

Tịch Nguyệt: em còn đang học năm hai cao trung, vậy nên gọi là đại ca Cổ Ý.

Tam nha: Thấy Tịch Nguyệt gọi đại ca nên tôi cũng gọi theo.

Ai nha nha nha: Tôi cũng vậy, nghe gọi đại ca rất thân thiết.

Trái ót: Tôi gọi là thần tượng.

Du lai du khứ: A.

Cam ngọt: tôi cũng không gọi đại ca. Nè Du Du, bình thường cậu gọi Cổ Ý là gì? Chồng à, tình yêu à? Còn gọi là gì? Cổ Ý gọi cậu là bảo bối hay Tiểu Du Du?

Tịch Du tương đối quen thuộc với Cam ngọt, vậy nên trực tiếp không khách khí phản bác lời cậu ta.

Du lai du khứ: chỉ là gọi tên đối phương mà thôi.

Cam ngọt: Vậy cũng quá không tình thú (_)

Cổ Ý: Chúng tôi không cần tình thú gì cả.

Cam ngọt: Tên đàn ông nhạt nhẽo, Du Du, đừng muốn cậu ta.

Tịch Do phối hợp với Cổ Lãm để đả kích lại cái tên xấu miệng Cam ngọt kia.

Du lai du khứ: Tôi muốn! (^)

Cam ngọt: Được rồi (°o°) Tình thú không đơn giản chỉ thể hiện ở cách xưng hô.

Thực ra Tịch Du muốn nói sao nick dùng trong nhóm phía trước lại không có chức danh, toàn người không quen làm sao cậu biết được vị trí của từng người, rất dễ tìm lộn. Thấy mọi người trò chuyện hăng say như thế, Tịch Du ra ngoài hỏi riêng Cổ Lãm.

Cổ Ý: Viết trong ghi chú của nhóm là được.

Cổ Lãm còn giải thích nguyên nhân tường tận.

Cổ Ý: Bởi vì xã đoàn ngày nào cũng spam quá kinh khủng, nếu nick ai cũng viết quá nhiều chữ sẽ rất rối mắt, vậy nên chỉ cần viết tên mình là được rồi.

Du lai du khứ: À.

Tịch Du liếc mắt, mới rời mắt có xú mà trong nhóm đã có 250 tin mới, xem ra tình trạng spam rất nghiêm trọng. Đã lâu không xem tin nhắn của nhóm tổ kịch “Quân thần”, cậu vừa mở ra đã thấy Cam ngọt hét to trong nhóm.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Đêm nay có thể lên YY không?

Không ai để ý tới cậu ta.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Đừng lặn mà, muốn giả vờ ẩn thân với tôi sao, tôi biết các cậu đều onl, mau ra đây cho tôi.

Tịch Du đang định trả lời lại thấy Cam ngọt gửi tin tiếp.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: [Ảnh]

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: [Ảnh]

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: [Ảnh]

Tịch Du nghĩ mình có sứ mệnh phải ngăn cản cậu ta.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi có thể nè.

Đáng tiếng, mười một chữ nhỏ nhỏ của Tịch Du rất nhanh đã bị Cam ngọt spam cho trôi đi.

Nhóm Xã đoàn Thanh Độ.

Cam ngọt: [Ảnh]

Tịch Nguyệt: Quả Cam kia, cậu phát điên cái gì?

Cam ngọt: Nhầm nhóm, tôi gửi nhóm hàng xóm cơ = =

Ai nha nha nha: Đi mau không tiễn! Còn dám spam lung tung tui cắt chym (o -)

Cam ngọt: ...

Cam ngọt không cần thận gửi nhầm sang bên xã đoàn bị ném đá tới tấp, Tịch Du càng nhìn càng thấy buồn cười vì Cam ngọt không sung sướng gì, đùa giỡn người ta thật thỏa mãn.

Trong nhóm tổ kịch, rốt cục cũng có người cản trở Cam ngọt tiếp tục spam.

Đại tướng quân – Kính Tử: Đừng spam, đừng spam, tôi cùng Sơ Tử có thể lên YY.

22 chữ cái màu đỏ thẫm khí phách vừa xem đã hiểu ngay.

Tịch Du lập tức gửi lại một lần.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi có thể nè, có chuyện gì thế?

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Ngày mai có thể phát kịch rồi, tôi muốn trước khi phát kịch thì lên thu âm FT ngoài lề.

Trang trí – Du lai du khứ: Hình như không liên quan tới tôi.

Thu âm FT chủ yếu là cần chủ dịch cùng các vai khác tới phối hợp diễn, STAFF có tham gia cũng chỉ cần biên kịch nè, hậu kỳ nè. Tịch Du chỉ là trang trí thật không có việc gì.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Ai nói không có việc, cậu phụ trách thân mật với Cổ Ý, Kính Tử có thể ân ái với Sơ Tử.

Trang trí – Du lai du khứ: Đó căn bản không phải FT.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Đây là phúc lợi, cũng như nhau thôi.

Đại tướng quân – Kính Tử: Được đó, tôi giỏi nhất chính là ân ái.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Vậy quyết định thế, hai người phụ trách báo cho người thân của mình, tám giờ tối phải có mặt ở YY tổ kịch.

Đại tướng quân – Kính Tử: Được.

Trang trí – Du lai du khứ: A.

Dù sao cũng phải đi, đến lúc đó mình có thể không phối được.

Tịch Du xóa bỏ 15 bản cắt nối âm riêng biệt của Cổ Ý, mở ID gửi làm tài liệu cho các cô bạn trong lầu CP YY. Thế nhưng, đứa nhỏ này, cậu bị lộ ID rồi OTZ.

Tịch Du quên mất đổi tên, vậy nên trực tiếp dùng ID weibo để vào.

710L: Đây là tình yêu chân thành!

711L: Hai vị chính chủ đều tới thăm lầu của chúng ta, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.

712L: Du Du, cậu dùng ID thật đáng yêu o(*//// //*)q

713L: Cắt âm gì đó, Du du, thuận tiện gửi âm H của đại thần, tạo phúc cho những kẻ đói khát chúng em đi.

714L: Đương nhiên, chúng em không ngại nghe H thật đâu (LZ).

...

Tịch Du nện trán xuống mặt bàn, thầm mắng mình đúng là nhanh nhẩu đoảng, không kiểm tra trước, giờ thì tốt rồi, bị người ta nhận ra.

Khi Cố Lãm trở về, Tịch Du nói chuyện thu âm FT Quân thần cho anh. Sau khi hai người tắm rửa xong, để tiết kiệm nên chỉ dùng chung một máy tính.

Tránh không được lại bị Cam ngọt hiểu lầm rằng đang cạy thế khoe khoang ân ái.

Mọi người đến đông đủ, Cam ngọt, Kính Tử, Cổ Ý, Du lai du khứ và Sơ Tử. Tuy rằng trước đó Cam ngọt nói muốn cho hai cặp đôi lên làm trò ân ái, nhưng tới khi FT bắt đầu, mọi chuyện diễn ra rất nghiêm túc.

Cam ngọt là chủ trì, các câu hỏi tập trung vào vấn đề trong kịch, ít liên quan tới chuyện ngoài đời. Tịch Du cũng được yêu cầu truyền thụ một chút kĩ xảo vẽ tranh. Còn có các hoạt động bất ngờ như muốn Cổ Ý cùng Sơ Tử diễn lại ED, Cam ngọt thậm chí còn muốn họ phối một đoạn H ngắn ngay tại hiện trường. Kính Tử đương nhiên không đồng ý, Cam ngọt may mà có chuẩn bị trước, đành phải dùng lời hài hước để đổi chủ đề, coi như là một FT nghiêm túc.

Nói tóm lại, FT lần này do Cam ngọt tổ chức đã kết thúc viên mãn, mọi người sẽ càng mong chờ ngày mai ra kịch.

46. Chương 46: Xin Chỉ Bảo

Phiên ngoại Quân thần đêm nay sẽ phát kịch, trang đầu tiên của diễn đàn lại bị dính lên một topic giục kịch.

410L: Phiên ngoại Quân thần không phải nói hôm nay sẽ phát sao, đã tám giờ rồi còn không phát.

411L: Liệu có phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

412L: Lầu trên mồm quạ đen!

413L: Kiên trì chút đi, weibo của kịch tổ cũng không có động tĩnh gì, hẳn là sắp phát rồi.

414L: !! Đừng spam ở đây nữa, đã phát rồi.

415L: Gào khóc, mau tới chiếm lầu.

...

Phiên ngoại kịch truyền thanh cổ phong đam mỹ Quân thần nhộn nhạo tuyên bố o(////// ////*)q*

0L:

STAFF

Chuẩn bị: Cổ Ý / Cam ngọt [Xã đoàn Thanh độ]

Chế tác: Cam ngọt [Xã đoàn Thanh độ]

Trang trí: Du lai du khứ [Xã đoàn Thanh độ]

CAST

Hoàng Phủ Quân: Cổ Ý [Xã đoàn Thanh độ]

Lăng Khuynh: Sơ Tử

Đại tướng quân: Kính Tử

Quần chúng: Nửa đêm, Zidy...

1L: Sô pha là của tổ kịch.

2L: Chiếm ghế chiếm ghế, tổ kịch vất vả rồi, đây thực ra là một xã đoàn kịch (Cam ngọt)

3L: Ôm vợ, kèm tổ kịch (Kính Tử)

...

6L: Lăn đi nghe H.

7L: Phát hiện ra Du Du đã gia nhập xã đoàn, không lúc nào là không có JQ. Quả nhiên đại thần ở đâu, Du Du ở đó.

8L: Đi nghe kịch trước, lát lại lăn về viết bình luận.

9L: Poster sao lại 18+ thế kia? Bạo gan xin ảnh không xen xọt.

...

Bối cảnh trong poster là ở trên giường lớn, có hai người, thụ ngồi trên người công theo tư thế cưỡi ngựa, hai tay bị dây cột tóc trói lại, thân thể uốn cong, đầu hướng về phía trước, biểu tình tràn ngập hưởng thụ cùng nhần nhện. Trên làn da trần trụi vẫn còn dấu hôn, rất có cảm giác cấm dục, bởi vì bản thân thụ là một lãnh mỹ nhân thuộc phái cấm dục. Thế nhưng, trang trí lại dùng mosaic(1) để làm hiệu quả che đậy nửa kín nửa hở ở bộ phận kết hợp giữa dưa leo của công và hoa cúc của thụ, càng khiến người ta cắn răng sốt ruột.

40L: Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ

41L: Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ

42L: Đi nghe FT trước, hai CP bị tách ra thật không hạnh phúc, Quả Cam, anh thật tàn nhẫn.

43L: Vốn cho rằng có thể vậy xem ân ái thân mật, nhưng mà nghe rất thỏa mãn. PS thanh âm của Du Du rất đáng yêu, thực sự không nghĩ tới chuyện làm CV sao?

44L: Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ (lầu trên dùng phá hư đội hình)

45L: Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ (Kính Tử thật đáng thương)

46L: Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ (Đại thần thật đáng thương)

47L: Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ (Xếp hàng quá mệt mỏi, có phải quá hung tàn rồi hay không?)

...

Mọi người ở trong post kịch xếp hàng spam không dứt, thậm chí có thể gọi là tàn bạo, tất cả người của tổ kịch đều nhất trí rằng để vài ngày nữa rồi mới tới xem bình luận, đợi họ spam xong thì yên tĩnh lại thôi. Hơn nữa, dù họ có đòi poster tới mức nào, tổ kịch cũng nhất thời không có để mà cho. Chỉ nhìn một cách đơn giản là Tịch Du không tới chiếm sô pha cũng đủ biết cậu ấy hiện tại không lên mạng.

Các cô gái trong nhóm Những chàng gay cũng tới spam ở post kịch Phiên ngoại Quân thần.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Đám con gái đó thật quá dã man.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Lẽ nào cô không đổi nick trà trộn trong đó ←__←

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Không mà. Sao Du Du không onl?

Chuẩn bị – Trái Ớt: Tôi cũng không biết TUT Thần tượng cũng không onl.

Tuyên truyền – Mạch Mạch: Quả nhiên cô không phải mẹ đẻ của Du Du.

Chuẩn bị – Trái Ớt: Tôi đi gọi điện cho Du Du (^)

Đạo diễn – Không thể đặt tên: Trái Ớt, nhớ mà cô quấy rối thế giới hai người của người ta, cô phạm phải tội gì?

Chuẩn bị – Trái Ớt: Được rồi, tôi không gọi.

...

Tịch Du cùng Cố Lãm đúng là đang hưởng thụ thế giới hai người. Cuối cùng Tịch Du cũng có cơ hội mời

anh ăn cơm. Bởi vì cậu mời khách nên không thể nghĩ tới những địa điểm quá xa hoa, đưa Cố Lãm tới một quán rượu nhỏ rất hữu tình gần đại học A hồi cậu còn đi học thường hay tới.

Quán rượu này có bầu không khí giống như quán trà hoặc quán cà phê, vô cùng có tính nghệ thuật. Tốp năm tốp ba khách tới đều là sinh viên đại học A. Có đủ thứ rượu được pha chế, cũng có người ở quầy bar biểu diễn góp vui, nhạc nhẹ dịu dàng làm người ta cảm thấy thả lỏng dưới ngọn đèn mờ, rất dễ để trầm tĩnh lại.

Tịch Du chọn xong những món mình thích thì đưa thực đơn cho Cố Lãm, sau khi hai người gọi món, nhân viên phục vụ cầm ly ra, lại đưa thêm hai cốc nước đá.

Vừa lúc Tịch Du khát nước, vừa định uống một ngụm lại bị Cố Lãm ngăn cản: “Chờ ăn chút gì đã rồi hay uống, nếu không sẽ đau dạ dày.” Sau đó anh đổ thêm nước vào cốc, không để toàn nước đá lạnh như vậy nữa.

Cố Lãm lúc nào cũng từng giây từng phút hiểu rõ cậu như vậy, Tịch Du vô cùng sung sướng.

Cũng không biết Cố Lãm đã từng tới đây hay chưa, Tịch Du vẫn tự mình kể về những chuyện mình biết ở đây, một ít hoạt động, xây dựng trong quá khứ, ít ít nhiều nhiều cũng là nghe được từ bạn bè. Nói một rồi, Tịch Du uống một ngụm nước rồi nói tiếp. Hiếm khi được trở lại chốn cũ, tâm tình của cậu rất không tệ.

Đồ ăn được đưa lên, Tịch Du mau chóng đánh chén, đồ uống cậu chọn là nước chanh, không biết vì sao cậu luôn thấy nước chanh ở quán này ngon một cách kỳ lạ, có vị rất đặc biệt. Tịch Du uống ở chỗ khác cũng chả có nơi nào bằng, đáng tiếc là quán này quá xa nhà, hơn nữa cậu cũng sợ bị bạn cùng lớp nhận ra mình. Để tránh xấu hổ, hầu như từ sau khi nghỉ học, Tịch Du không hề trở lại đây.

Tịch Du một mặt rạo rức ăn uống, một mặt còn không quên giới thiệu cho Cố Lãm. Hôm nay cậu nói rất nhiều, cũng thường xuyên cười với anh, Cố Lãm vui lây, trên miệng luôn mang ý cười dịu dàng.

Thật tình cờ, ở chỗ này gặp phải Phương Lê Triết, còn có bạn cùng phòng cũ, Từ Hạo. Là Tịch Du thấy họ đi qua trước, thuận tiện bắt chuyện.

Hai người dường như còn có hẹn gặp bạn bè khác, dừng lại hàn huyên với cậu vài câu rồi đi luôn.

Từ Hạo mang theo ánh mắt hiếu kỳ nhìn Cố Lãm đưa lưng về phía mình, đảo quanh đánh giá bầu không khí giữa họ. Phương Lê Triết đi bên cạnh giục Từ Hạo đi mau, tuy rằng đã đi xa, nhưng cậu ta vẫn thấp giọng giải thích: “Thu hồi cái tính tò mò của cậu đi, một lát nữa tôi sẽ kể chuyện của Tịch Du cho cậu.”

Ăn uống no đủ, hai người ngồi nghe nhạc một lúc rồi trở về. Lần này tốn 98 tệ, rất tiết kiệm.

Cảm thấy có chút nóng, Tịch Du mở cửa xe ra, bị Cố Lãm điều khiển đóng lại.

“Buổi tối trúng gió dễ bị cảm.”

Tịch Du “vâng” một tiếng, sau đó ngồi thẳng người, hai tay chống cằm nhìn cảnh đêm lấp lánh ánh đèn ngũ sắc ngoài cửa sổ.

Lạch cạch, Tịch Du buồn chán lại có chút buồn ngủ, trực tiếp tựa đầu vào cửa sổ xe. Thủy tinh rất cứng, cậu ôm đầu kêu đau liên tục.

“Hạ lưng ghế xuống ngủ một chút đi.”

Tịch Du lắc đầu, cố đẩy mạnh tinh thần, “Không sao, dù gì cũng sắp về đến nhà rồi.”

Hai người vừa mới vào cửa, Tịch Du đột nhiên vỗ đầu, bất ngờ nói: “Em quên mất hôm nay phát kịch!”

Cổ Lãm đóng cửa, lấy ngón trỏ di di trước mũi mình, ho khan một tiếng, bảo: “Anh cũng quên.”

Tịch Du lập tức hướng về phía phòng, mở máy tính, mở trang cuối của bài post dài đã man.

Một giờ trước đã phát rồi.

445L: Quên mất đêm nay phát kịch QAQ Tổ kịch cực khổ rồi.

Trang trí – Du lai du khứ: Cam ngọt, tôi đã tới!

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Ai nha~, Du cao quý đã tới rồi.

Thấy Cam ngọt kỳ quái như vậy, Tịch Du lập tức lấy lòng.

Trang trí – Du lai du khứ: Hôm nay mời Cổ Ý đi ăn, tôi quên mất chuyện phát kịch, xin lỗi mà.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Làm nũng cũng vô dụng (^) Bữa cơm của tôi còn chưa thấy mời.

Hoàng Phủ Quân – Cổ Ý: Quả Cam = =

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Khụ khụ, Du Du, tôi đương nhiên không ngại, nhưng mà cậu nên qua bài post nhìn trước một phát, rất hung tàn đó, chuẩn bị sẵn sàng đi ()

Trang trí – Du lai du khứ: Meo.

Tịch Du nửa tin nửa ngờ mở bài post ra xem, rốt cuộc cũng hiểu được điều hung tàn mà Cam ngọt nói là chuyện gì.

Liên tục một đồng n câu “Trang trí đại nhân cầu poster full không che QUQ” chi chít chiếm lâu, Tịch Du may mắn mình không bị chứng sợ đông đúc.

Tịch Du nhìn lướt qua màn hình, không có file PSD của poster phiên ngoại, rõ ràng cậu nhớ mình đã lưu lại, đó là thói quen từ trước tới nay của cậu. Nhưng lần này không có, Tịch Du đoán chắc mình đã quên lưu.

Trang trí – Du lai du khứ: Làm sao bây giờ QAQ Tôi quên không lưu file PSD.

Tuy có thể chỉnh sửa trên poster, nhưng hình ảnh sẽ bị mất tự nhiên.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Cổ Ý, cậu mau dạy dỗ tiểu thụ nhà cậu đi, quá nghiêm túc rồi đó! Rất dễ bị bắt nạt đó!

Cổ Lãm đứng ở phía sau Du Du xem cậu chat, đột nhiên vươn tay. Tịch Du cho rằng anh muốn nhìn xem Cam ngọt nhắc mình cái gì, nhưng hóa ra Cổ Lãm đeo một sợi dây chuyền lên cổ cậu.

Sai rồi, là dây chuyền có xuyên qua một cái nhẫn.

“Anh Cổ Lãm, đây là cái gì?” Tịch Du vuốt lên chiếc nhẫn lạnh lạnh, không hiểu sao Cổ Lãm đột nhiên tặng cậu cái này.

Đeo dây chuyền giúp cậu xong, Cổ Lãm nắm tay Tịch Du thử đeo nhẫn vào ngón áp út của cậu. Được đó, rất vừa vặn.

Buông tay ra, Cổ Lãm mới nói: “Ngay cả sinh nhật của mình cũng quên sao?”

“A?” Tịch Du giống như lọt vào sương mù, mở lịch trên máy tính ra xem ngày. “Thật đúng là sinh nhật của em!” Trước đây sẽ có anh trai nhắc nhở cậu, Tịch Du cũng lười tính toán xem hôm nào là sinh nhật mình, vậy nên rất dễ quên.

Tịch Du nắm lấy nhẫn, ngẫm hiểu: “Vây đây là quà sinh nhật của em rồi.”

Cổ Lãm gật đầu.

“Hóa ra chọn ngày hôm nay ra ngoài ăn, kỳ thực là định ăn mừng sinh nhật của em sao?”

Cố Lãm lại gật đầu.

Tịch Du sung sướng nhận quà, còn chưa kịp nói lời cảm ơn đã cấp tốc gửi lên nhóm một tiếng.

Trang trí – Du lai du khứ: Hôm nay là sinh nhật tôi đó!!! Không ngờ lại quên.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Không có quá = =

Trang trí – Du lai du khứ: Biết anh keo kiệt rồi.

Lăng Khuynh – Sơ Tử: Du Du sinh nhật vui vẻ *bánh gato*

Trang trí – Du lai du khứ: Cảm ơn.

Trang trí – Du lai du khứ: Tôi quyết định vẽ lại bức poster rồi, hôm nay là sinh nhật tôi, coi như tặng quà cho fan.

Chuẩn Đạo Biên Hậu – Cam ngọt: Đứa nhỏ này, sinh nhật không phải để fan tặng cậu sao ()

Trang trí – Du lai du khứ: Như nhau mà.

Vì thế Tịch Du đăng lên cả bài post và weibo.

Du lai du khứ: *Hôm nay là sinh nhật tôi (^w^)* Poster vừa rồi không lưu lại nên không sửa được, nhưng mà tôi có thể vẽ một bức khác cho mọi người. Hôm nay đã muộn, mai sẽ vẽ, nội dung thì có thể tham khảo ý kiến của các bạn nha.

YY: Trước chúc Du Du sinh nhật vui vẻ, mong cậu vẽ tư thế doggy!

YY: Vẽ tranh ấy ấy đi.

YY: Du Du sinh nhật vui vẻ, mở ca hội đi.

YY: Hợp xướng một bài với đại thần đi.

YY: Có thể cầu ảnh không?

...

Càng về sau chủ đề càng trôi xa, chưa từng quay về ý kiến vẽ tranh mà Tịch Du hỏi.

Tư thế doggy? Tịch Du chỉ biết tư thế cưỡi ngựa, vì vậy thuận miệng hỏi Cố Lãm: “Anh Cố Lãm, anh biết tư thế doggy là gì không?”

Cố Lãm nhướn mày, khoe miệng quyền rũ nở nụ cười tà khí mê hoặc, nói: “Động tác này không thích hợp với em.”

Tịch Du không cảm thụ được ẩn ý phía sau lời của Cố Lãm. Tức anh không chịu nói rõ ràng cho mình, Tịch Du tự lên baidu tìm, tìm xong mới tỉnh ngộ. Sao mình có thể tùy tiện hỏi anh Cố Lãm về vấn đề này chứ?

Nhưng mà anh ấy nói cũng không sai, động tác này đúng là cậu không làm được...

47. Chương 47: Quà

Tịch Du nhìn danh sách các poster cậu đã vẽ từ trước đến nay.

Mười tranh cho kịch một kỳ, hai tranh kịch dài, sáu tranh bốn ô, ba tranh chân dung. Lúc đầu khi tiếp kịch thì không có cảm giác gì, thế nào đến giờ số lượng tích lũy được lại nhiều tới mức làm người ta cảm thấy bất ngờ vô cùng.

Tịch Du vốn có thói quen mỗi lần tiếp nhận vẽ poster đều phải đọc kỹ tác phẩm, như vậy ới có thể kịp tới hiểu được tiến độ kịch, phát hiện ra kịch nào không bị hăm hại. Nhìn lại thì tạm thời chỉ có năm kịch lâu rồi chưa ra kịch, số lẻ hàng đơn vị, thế cũng ổn rồi.

Tịch Du còn đang nợ mấy kịch cần gấp, ghét nhất những kịch này tới cuối tháng đã phải nộp, bận rộn vô cùng, vậy nên Tịch Du thấy áp lực rất lớn.

Khi Cố Lãm đi qua, thấy Tịch Du đang miệt mài đọc truyện, “Sau này em nhận ít poster thôi, đừng khiến mình mệt mỏi.”

Tịch Du nhún vai, “Không có biện pháp, chuẩn bị bám quá dai, em cũng quá mềm lòng.”

Cố Lãm hướng hai tay về phía trước, lướt qua lưng Tịch Du, thân thể ngồi xuống, cầm lấy chuột mở weibo

của Tịch Du, đánh chữ trên bàn phím. Tịch Du nhìn từng chữ anh đánh ra, đọc thành tiếng.

Du lai du khứ: *Sau này mời tôi nhận poster xin hãy liên hệ với người đại diện của tôi trước @Cổ Ý (w)*
Liên hệ QQ: XXXXXXXX

Còn chưa hỏi ý kiến của Tịch Du, Cổ Lãm đã tự chủ trương đăng lên.

Anh nhẹ giọng khuyên nhủ: “Vừa vẽ poster, vừa học làm hậu kỳ, vừa đi phục hồi chức năng, bạn học Tịch Du, có phải bạn quá bận hay không?”

Tịch Du nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý: “Hình như đúng là có chút bận rộn.” Cậu xán lạn nói với anh, “Sau này làm phiền anh rồi, người đại diện.”

Hai người cách nhau rất gần, Tịch Du cảm nhận được hơi thở dịu dàng của anh tràn tới, Cổ Lãm nhìn cậu, trong lòng hạnh phúc dạt dào. Tịch Du chợt ngại ngùng, vội vàng quay đầu đi. Nhưng lại bị Cổ Lãm nhanh tay hơn, cắn lấy đôi môi cậu.

Tịch Du bị ép ngửa đầu, cảm nhận được đầu lưỡi của Cổ Lãm từng chút xâm nhập tiến vào. Mùi hương của người đàn ông này cậu đã trở nên quen thuộc, kỹ xảo hôn môi còn cần phải cố gắng thêm.

Dây dưa một hồi, khi hai người tách ra, mặt Tịch Du đã đỏ bừng vì ngộp thở. Cậu nghĩ mỗi lần được anh Cổ Lãm hôn đều luống cuống tay chân như vậy, lúc nào mới có thể giống như anh Cổ Lãm mặt không đổi sắc.

Piu một tiếng, là thanh âm thông báo có tin nhắn weibo. Tịch Du vội vàng xoay người kiểm tra.

Xã kịch Gà vàng nhỏ: Đại nhân, lúc trước mời cậu vào xã đoàn chúng tôi, cậu từ chối, nói tạm thời không có dự định vào xã đoàn, thế nào chớp mắt một cái đã vào xã lớn nhà người ta rồi.

Tịch Du còn chưa kịp trả lời, Cổ Lãm đã tự ý gửi sang.

Du lai du khứ: Muốn vào xã đoàn nào là quyền của tôi.

Xã kịch Gà vàng nhỏ: ...

Kết quả một câu của Cổ Lãm đã trực tiếp làm người ta câm nín luôn.

“Lẽ nào em không nhìn ra người này đang mỉa mai em sao?”

Tịch Du gật đầu: “Có, nhưng đúng là khi đó em nói không muốn vào xã, anh Cố Lãm làm vậy có phải quá thẳng thắn rồi không?”

Cố Lãm cười, dạy dỗ Tịch Du cách sinh tồn trong giới võng phối, “Em càng khách sáo với họ, họ càng không khách sáo với em. Vậy nên đừng để họ nghĩ em dễ bắt nạt.”

Tịch Du hiểu ra, gật gật đầu.

Đột nhiên Trái ốt gõ tới, cười tùm tùm gửi cho cậu một địa chỉ.

Bài post: *Là người đều phải trèo cao sao?*

0L: Tuy rằng chúng tôi chỉ là một xã đoàn nhỏ không tiếng tăm, thế nhưng cũng là thành tâm thành ý tới mời đại nhân. Quả nhiên hiện tại muốn nổi tiếng đều phải biết trèo cao.

[Ảnh chụp màn hình] [Ảnh chụp màn hình]

Nội dung của hai bức chụp màn hình là lần đầu và lần thứ hai Xã đoàn Gà vàng nhỏ nói chuyện với Tịch Du.

1L: Lá gan của lâu chủ thật to, người thật dám mò lên đây.

2L: Chúng tôi cây ngay không sợ chết đứng, không cần dùng acc clone (LZ)

3L: Sao trang trí kia lại đắc tội với các người rồi? Tính tình rất tốt mà? Chỉ vì không gia nhập mà bị các người ném đá.

4L: Chúng tôi chỉ đang bày tỏ thái độ một chút, mọi người thấy đối xử với người không nổi tiếng như vậy có tốt không? (LZ)

5L: Lâu chủ, cô có để ý không vậy, người ta thích xã nào thì vào xã đó, đây là uyển chuyển cực tuyệt có được hay không?

6L: Đủ bất ngờ rồi nha, tại sao phải gia nhập vào xã của các người, lẽ nào các người cũng muốn ôm đùi.

7L: Cậu ta cũng không phải rất nổi tiếng, có gì hay ho để mà ôm đùi (LZ)

8L: Thật không chịu nổi thái độ của LZ, sau này nhìn thấy xã đoàn này sẽ đi đường vòng, tố chất gì thế này.

9L: Khiêm tốn mà nói thì chúng tôi không dám tự xưng mình là xã đoàn lớn gì, chỉ thời gian thành lập có chút lâu, các CV trong xã cũng chịu khó phối kịch. Về việc Du Du vào xã, đương nhiên bởi vì Cổ Ý ở đâu thì Du Du ở đó, đạo lý này không phải rất rõ ràng sao ^__^ (Xã đoàn Thanh Độ)

10L: Đúng mà, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. LZ, cô đừng vì mấy việc vặt vạnh mà treo người ta, cậu ấy cũng không làm sai.

11L: Giúp lâu chủ xóa bài, ngoan, đừng làm loạn nữa...

...

Tuy rằng cái topic ném đá kì quái này đã được giải quyết ổn thỏa, Tịch Du cũng không tránh khỏi oán giận một câu: “Chẳng hiểu sao em lại vì anh mà bị người ta treo vài lần.”

Cổ Lãm đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, hơi hé cửa ra một chút, vài giọt mưa phất phơ bay vào. Anh quay người lại, lưng dựa vào tường, tư thế nghiêng cười, hai tay đan trước ngực, bày ra tư thái biếng nhác: “Vậy nên, hiện giờ chúng ta là quan hệ buộc định.”

“Em muốn xóa bỏ buộc định.”

Cổ Lãm lắc đầu cười: “Hệ thống nhắc nhở, không thể xóa bỏ.”

“Anh Cổ Lãm, anh mau đi làm đi!” Nói tới đây, cậu chỉ có thể đuổi anh đi.

Cổ Lãm nhìn đồng hồ, xác thực cũng đến giờ rồi. Thực ra tuy buổi trưa lấy cơm về nhà nấu cơm cho Tịch Du, nhưng quan trọng nhất là anh muốn từng giây từng phút đều được ở bên cậu.

Người đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt lúc nào cũng muốn được ở bên người yêu, nhưng lời này rất đúng với Cổ Lãm. Cũng không biết tên nhóc không có lương tâm đang đuổi anh mau đi làm này có nghĩ vậy hay không?

Cổ Lãm cầm lấy giấy tờ ở trên giường, cầm về phía cửa.

Tịch Du gọi anh lấy, đẩy xe tới bên anh, vươn tay kéo áo khoác của Cổ Lãm, ý bảo anh cúi xuống. Cổ Lãm làm theo, Tịch Du giơ tay lên chỉnh chỉnh cà vạt của anh vài cái, “Cà vạt lệch rồi.” Cậu dặn dò anh đi đường cẩn thận rồi tiếp tục về chơi máy tính.

Ý tứ không muốn chia ly tràn ngập trong lòng cậu, Cổ Lãm cảm nhận được. Anh bưng bưng sức sống đi làm.

Tịch Du gọi điện thoại cho Tịch Du, mục đích đầu tiên là trách sao anh không gọi tới chúc mừng sinh nhật cậu hôm qua, mục đích thứ hai là...

Tịch Du nói quanh co, rõ ràng Cố Lãm là người yêu của cậu, thế mà phải đi hỏi anh trai mấy vấn đề này.

“Sinh nhật Cố Lãm là lúc nào?”

Quả nhiên như cậu đã dự liệu, bị Tịch Dương cười nhạo một phen. Mấy chuyện như sinh nhật này nếu trực tiếp hỏi anh sẽ khiến anh có cảm giá không được coi trọng, Tịch Du lại không nghĩ ra cách nào hỏi kín đáo hơn.

Tất nhiên là Tịch Dương biết sinh nhật của Cố Lãm, vừa vặn là tuần sau, còn chưa quá. Được đó, rất gần với sinh nhật cậu.

Nhận được đáp án, Tịch Du vội vã ngắt máy. Vừa nghĩ tới việc chọn quà sinh nhật, cậu lại thấy khó khăn, tặng tranh đã chẳng còn gì mới mẻ nữa rồi.

Tịch Du tới hỏi Trái Ớt, dù sao con gái có rất nhiều ý tưởng trọng việc tặng quà.

Sự thật chứng minh, cậu không nên hỏi Trái Ớt.

Du lai du khứ: Trái Ớt, sinh nhật Cố Ý tôi nên tặng anh ấy cái gì?

Trái Ớt: Ai nha, thiếu chút nữa quên mất sắp tới sinh nhật thần tượng, rốt cục lại được nghe ca hội~

Du lai du khứ: Hả? Sao cô biết sinh nhật Cố Ý?

Trái Ớt: Trên baidu có thông tin cá nhân của các CV __ Đừng bảo tôi là cậu không biết nhé.

Đúng nha, sao cậu lại quên lên mạng tra chứ. Các CV hầu như đều có người làm kịch mừng sinh nhật, ngày tháng năm sinh ghi trên mạng cơ bản đều là thật, Tịch Du không ngờ mình lại quên mất một cách tiện lợi như vậy.

Du lai du khứ: Tôi nên tặng cái gì?

Trái Ớt: Tặng bản thân cho anh ấy đi. Đó nhất định là món quà thần tượng mong chờ nhất.

Du lai du khứ:Ặc.

Trái ót: Tặng cậu tốt hơn tất cả các món quà khác.

Du lai du khứ: Cứ coi như tôi chưa hỏi.

Trái ót: Thật sự không nghĩ tới phương án này sao?

Du lai du khứ: Tạm biệt!

Thấy trong weibo có bình luận hỏi cậu khi nào vẽ xong tranh, Tịch Du nghĩ lúc này mình cần phải giải quyết vấn đề khác quan trọng hơn.

Du lai du khứ trả lời YY: Hôm nay tôi tranh thủ buổi tối vẽ cho xong TUT

YY trả lời Du lai du khứ: (˘o˘)/~ Đại nhân đừng quá vất vả, thân thể quan trọng hơn, nếu không đại thần sẽ không bỏ qua cho chúng em.

Tuy nói Tịch Du sẽ tham khảo ý kiến của mọi người, nhưng chỗ chủ đề mà họ đưa ra thật quá mức kinh khủng, Tịch Du không thể tiếp thu. Cậu định vẽ một bức thụ bị công đặt trên giường, hai người hôn môi, quần lót của thụ bị cởi một nửa, lộ ra vật nhỏ bị công nắm chặt trên tay, khung cảnh nửa che nửa đây.

Khi Tịch Du bắt đầu vẽ sẽ không để ý tới động tĩnh trên máy tính, miễn cho bị phân tâm mà không vẽ xong.

Đương lúc cậu vẽ dở, chuông cửa đột nhiên vang lên. Tịch Du buồn bực, không biết là ai, vì còn chưa tới giờ Cố Lãm tan làm.

Là nhân viên chuyển phát nhanh, gửi cho cậu một món đồ, kí tên Vương Tử Duệ.

Tịch Du kí tên nhận lấy, hộp hàng rất nhỏ, ôm ở trong tay. Chờ tới khi về phòng, cậu mới mở ra xem. Vừa bóc đồ, cậu vừa nghĩ có thể là quà sinh nhật hẩn tặng mình.

Là một lọ màu đen trông giống thuốc xịt, sản phẩm dùng tiếng Anh để giới thiệu, Tịch Du thấy có rất nhiều từ mình đọc không hiểu nên lười đọc kĩ.

Dù sao lọ này có tên, cậu có thể mượn đại thần baidu vạn năng để phổ cập kiến thức.

Đánh “Eros” lên baidu, kết quả đầu tiên là Baidu baike, nói Eros là vị thần trong thần thoại Hy Lạp cổ xưa, hiển nhiên không phải. Cái thứ hai là một trang mua bán online, Tịch Du chọn vào.

Eros: Bôi trơn dùng cho hậu môn nam giới.

(_ |||) Sản phẩm trực tiếp dùng tiếng Trung để viết tiêu đề, Tịch Du hiểu cậu không cần mở ra cũng biết đây là cái gì rồi. Nếu đã tra baidu, vậy xem thêm một chút cũng không mất bao nhiêu thời gian. Tịch Du đọc hết một lượt tác dụng của sản phẩm.

EROS — Sản phẩm nhập khẩu Đức, một trong những sản phẩm cao cấp bán chạy nhất. Eros chuyên dùng để bôi trơn hậu môn. Nguyên liệu gồm chiết xuất thực vật thiên nhiên tinh khiết, hiệu quả tốt, không gây dị ứng. Có thể giảm bớt độ mất cảm đau đớn của cơ vòng...

Cái phần giới thiệu sản phẩm, tác dụng và phương pháp sử dụng này thật đúng là tỉ mỉ.

Anh Tử Duệ, sinh nhật của em mà anh dám tặng mấy thứ này! Thật quá đáng!

Gọi điện thoại tới Vương Tử Duệ, đầu dây bên kia báo bận. Tịch Du lại gọi sang Tịch Dương, nào ngờ Tịch Dương cũng không biết Vương Tử Duệ tặng cái gì. Bởi vì Vương Tử Duệ cố ý biểu hiện thần thần bí bí, tới giờ cũng không nói cho anh biết hẳn tặng cậu quà gì. Thế nên Tịch Dương rất tò mò, hiếu kì hỏi.

“Hắn nói đây tính là quà của cả hai bọn anh, anh có quyền được biết nó có giá trị thế nào.”

Đầu Tịch Du đầy hắc tuyến.

“Khụ khụ, cũng không có gì. Chỉ là một xịt phòng lọc không khí cao cấp nổi tiếng nhập khẩu Đức.” Tịch Du cười gượng, chẳng lẽ lại thành thật nói rằng anh Tử Duệ tặng em một lọ bôi trơn? Khẳng định sẽ bị anh trai cười chết luôn.

Cậu vội vã ngắt máy để tránh bị lộ. Tịch Du cầm cái chai trong tay, không biết làm thế nào.

Vứt đi?

Không được, khó đảm bảo khi anh Cố Lãm dọn dẹp nhà sẽ không nhìn thấy.

Hay mình tìm một chỗ bí mật giấu nó đi. Nhìn trái nhìn phải thấy chẳng chỗ nào giấu được. Nhỡ đâu Cố Lãm quét tước tới chẳng phải sẽ phát hiện ra sao?

Chợt cậu nghe được tiếng mở cửa, xong tới tiếng đóng cửa, tiếng bước chân nhẹ nhàng ngày càng gần. Tịch Du luống cuống giấu vật trong tay vào túi, cũng may túi đủ to, nhìn qua cũng không đến mức mất tự nhiên.

Đợi tới khi Cố Lãm vào phòng, Tịch Du đã bình tĩnh như thường ngồi chăm chú vẽ tranh.

48. Chương 48: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (1)

Quán bar – Thiên đường của những linh hồn sa ngã.

Âm nhạc âm ỉ vang vọng khắp nơi, thanh âm lớn tới mức người ta có thể cảm thấy được chấn động. Tịch Dương biết đó là một nơi rất hỗn loạn. Anh mặc một bộ đồng phục, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của người quản lí dẫn đường. Dưới ngọn đèn mờ, chẳng ai quan sát được khuôn mặt khẩn trương tái nhợt của anh.

Quản lí giao khay phục vụ trên tay cho Tịch Dương, dặn dò: “Những người ngồi trong khu ghế phía Đông không phải thân phận ai cũng như nhau, phải hết sức cẩn thận, nghìn vạn lần đừng chống đối họ. Nể cậu là người Tiểu Trương giới thiệu, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, đừng gây chuyện.”

Tịch Dương gật đầu. Bố mẹ đã qua đời, Tịch Dương còn một em trai, mặc dù có tiền bảo hiểm chống đỡ, nhưng trước thế giới vật chất đắt đỏ này, căn bản là không đủ. Tịch Dương còn đang đi học, thân là anh trai cần phải gánh trách nhiệm chăm sóc em trai. Nếu không phải tới nơi này làm có lương cao, Tịch Dương sẽ chẳng bao giờ tới đây – Gay bar.

Có những người không quan tâm tới ai, thoải mái ở trong góc hôn hít tình cảm mãnh liệt. Điều này đối với học trò ngoan Tịch Dương mà nói, quả là sự đã kích lớn, nhưng hoàn cảnh bắt buộc anh phải lập tức làm quen với nó.

Gõ cửa phòng 101 vài tiếng, khách hàng bên trong có khi mãi ca hát nên không nghe được động tĩnh bên ngoài, nhân viên chỉ cần ở cửa gõ vài cái tượng trưng rồi đẩy cửa vào là được.

Ánh sáng bên trong mù mờ mông lung.

Tịch Dương đặt hai ly Whisky lên bàn thủy tinh, theo yêu cầu phục vụ mà nói một câu: “Quý khách, đây là rượu ngài chọn.” Sau đó đứng lên định đi.

“Tịch Dương?” Chợt nghe được có người gọi tên mình, Tịch Dương nhìn theo tiếng gọi. Anh nhìn người nọ hồi lâu mới nhận ra là bạn cùng lớp.

“Phương Chinh.”

Người tên là Phương Chinh từ sofa đứng dậy, đi tới trước mặt anh. Thân hình hắn cao lớn, có cảm giác nhìn từ phía trên xuống. Tịch Du cảm nhận được ánh mắt của bạn bè hắn, chỉ là biểu hiện của người trước mắt càng rõ ràng hơn.

Tịch Dương cùng Phương Chinh không thân nhau, thuần túy chỉ là loại bạn gặp trong trường thì gật đầu

coi như chào hỏi.

“Tôi ra ngoài trước.”

Cổ tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, Phương Chinh ghé sát miệng vào lỗ tai anh, đè thấp giọng, có chút hả hê nói: “Thật không ngờ có thể gặp cậu ở đây. Mặc bộ này trông không tệ.” Phương Chinh ngả ngón dùng đầu lưỡi liếm liếm vành tai anh.

Trời mới biết bình thường Phương Chinh nhìn thấy bộ dạng cấm dục của người này, trong lòng lúc nào cũng tưởng tượng có thể đè xuống quất một hồi. Lần này thật là trùng hợp. Men say kích thích, Phương Chinh hèn hạ nhìn ngắm vóc người bị bộ đồng phục bó sát bủa vây.

Xé rách nó nhất định rất sướng khoái.

Đám bạn xung quanh đều là mấy tên công tử nhà giàu ngày thường rảnh rỗi không lí tưởng, thấy Phương Chinh cựa quậy cũng định tới giở trò. Huýt sáo, buông lời thô tục, chúng giục Phương Chinh mau hành động. Trong đầu Tịch Dương hỗn loạn, không chỉ vì đột nhiên nhìn thấy một phương diện khác của Phương Chinh mà còn vì bàn tay không an phận bên hông đụng chạm khiến anh cảm thấy ghê người.

Tịch Dương nghĩ mình thật không may, mới ngày đầu tiên đi làm đã gặp phải chuyện này. Quản lí đã dặn anh không được đắc tội với khách hàng, nhưng chuyện này làm sao anh nhịn nổi.

Kẻ thù đông đảo, chuẩn là thượng sách. Thừa dịp Phương Chinh chưa kịp phản ứng, Tịch Dương đẩy mạnh hẳn, chạy ra ngoài.

Phương Chinh không ngờ Tịch Dương còn dám trốn, nhất thời nổi lên hứng thú đi săn. Đương nhiên, tự tay bắt được con mồi, hưởng thụ mỹ thực mới thỏa mãn được dục vọng chinh phục.

“Chúng ta cùng chơi trò mèo bắt chuột nào. Ai bắt được trước thì thuộc về người đấy.”

...

Tịch Dương chạy lung tung trên hành lang nhỏ hẹp, lo sợ có người đuổi theo phía sau. Không ngờ đột nhiên trước mặt có chướng ngại vật, anh trực tiếp va vào người ta.

Tịch Dương lập tức cúi rạp người xin lỗi, lại bị người nọ cản đường.

Đôi mắt hắn héch lên, trên trán tỏa ra khí chất vênh váo hung hăng, không e dè nhìn Tịch Dương, ánh mắt ngày càng thâm thúy. Đôi môi mỏng sắc bén hữu lực mấp máy: “Bảo bối, chạy đi đâu?”

Tay anh bị hấn nắm lấy, tràn lan nhiệt độ ấm áp. Tịch Dương không giãy ra được, chỉ có thể cắn giận nhìn người này: “Anh mau buông tay!”

Người đàn ông kia hơi nghiêng đầu, ánh mắt khép hờ thích ý nhìn chăm chăm Tịch Dương, nhả từng chữ: “Không, thả.”

49. Chương 49: Trò Chơi

“Em mỏi mắt hả?” Cố Lãm giúp Tịch Du xoa xoa mắt, cậu nửa tựa người vào anh, hưởng thụ động tác massage. Cánh tay cậu che đi túi áo, để phòng Cố Lãm nhìn thấy vật bên trong.

Cố Lãm liếc mắt nhìn bức tranh Tịch Du đang vẽ gần xong trên màn hình máy tính. “Du Du, có những việc vẫn phải biết lượng sức mình, yêu cầu của fan, em không thể nào đáp ứng tất cả được.”

Tịch Du biết Cố Lãm đang nói cái gì, tiếp lời: “Các cô ấy thích tranh của em, em rất hạnh phúc. Hơn nữa em đảm bảo sẽ không làm mình mệt mỏi.”

Muốn vừa làm việc vừa thỏa mãn fan, sao có thể không mệt? Chuẩn bị và các fan kịch đều biết Tịch Du tương đối dễ tính, từ sau khi Cố Lãm cố tính dùng thân phận mình đăng cái weibo kia, không ai tới cửa tìm cậu nữa. Hẳn là nghĩ rằng tìm anh so với trực tiếp tìm Tịch Du mới tiếp kịch phần thắng sẽ lớn hơn. Đứa nhỏ Tịch Du này không biết cách từ chối người ta, chỉ năn nỉ vài câu đã đồng ý, thế chẳng phải vô duyên vô cớ mua dây buộc mình sao? Cố Lãm nghĩ, sau này anh cần giám sát chặt chẽ phương diện này, sở thích thì sở thích, bất chấp bản thân mệt mỏi thì không đáng giá.

Cơm nước xong xuôi, Tịch Du đăng bức tranh mình đã vẽ xong lên weibo, Cam ngọt lại giục cậu lên YY.

Cam ngọt: Mau gọi Cố Ý lên YY của tổ kịch.

Du lai du khứ: Sao thế?

Cam ngọt: Cứ lên sẽ biết.

Tịch Du gọi Cố Lãm, hỏi ý anh, hiển nhiên anh cũng không biết Cam ngọt đang bày trò gì.

Trong YY chỉ có mấy người trong tổ kịch kia, Cam ngọt mở mic giải thích: “Khụ khụ, hôm qua không phải là sinh nhật Tịch Du sao, cái gì cũng không có, đành mở một ca hội nhỏ cho vui.”

Mở ca hội cho cậu, điều đầu tiên Tịch Du nghĩ là không muốn lên mic hát đầu. “Tôi sẽ không hát!” Cậu kích động trực tiếp nói ra.

“Ông giời con của tôi, chúng tôi hát cho cậu nghe là được chứ gì.”

Tịch Du thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần không bắt tôi hát, cái gì cũng được.”

Cam ngọt đột nhiên mờ ám nói: “Cái gì cũng được?”

Cảm giác được nguy hiểm, Tịch Du thông minh từ chối trả lời vấn đề này, miễn cho lại bị Cam ngọt ngáng chân. Cam ngọt oán trách cậu hai câu, lại nói rõ cách chơi.

Quy định mỗi người đều phải tham gia. Cam ngọt chuẩn bị tổng cộng 50 bài hát khác thời kỳ khác thể loại, mỗi bài đều có số thứ tự, trình tự hát của bốn người có thể tùy ý sắp xếp, sau đó chọn số, Cam ngọt sẽ nói tên bài hát. Ai không biết có thể lên baidu tìm lời, nhạc đệm cho Cam ngọt chuẩn bị, cứ tùy tiện hát theo nhạc là được.

Đây là quy tắc trò chơi, về phần ai bất hạnh gặp phải bài hát mình chưa từng nghe qua, vậy cố gắng phát huy tế bào âm nhạc của mình mà hát theo thôi. Thế nhưng đã thi đấu là phải có hình phạt, hết nhạc đệm mà còn chưa hát xong hoặc hát lệch từ 10 giây trở lên đều bị phạt. Hình phạt như thế nào Cam ngọt đã chuẩn bị kỹ rồi.

Cam ngọt tất nhiên là trọng tài.

Tịch Du nghe trò chơi này có vẻ không tệ, nhất thời hứng thú, tuy rằng biết mình hát không hay, nhưng vẫn muốn chơi. Ý đồ xấu của Cam ngọt được dùng trong phương diện này không ngờ rất hiệu quả.

Vì vậy, Cổ Ý, Sơ Tử, Kính Tử, Tịch Du, bốn người bắt đầu chơi. Cứ dựa theo trình tự chữ cái đầu tiên trong ID mà hát.

Người đầu tiên là Cổ Ý, chọn số 9, cần hát bài “Tình yêu” của Đội Tiểu Hồ. Khi Cổ Lâm hát, những người còn lại chơi gõ chữ trong khung bình luận.

Du lai du khứ: Tôi sẽ hát bài này!

Cam ngọt: Cũng không phải do cậu chọn __

Kính Tử: Quả Cam tiết lộ một chút xem có hình phạt gì đi.

Cam ngọt: o(*//// //)q Đến lúc đó cậu sẽ biết.

Hát xong một vòng, đều hát rất thuận lợi, tuy rằng Tịch Du bất hạnh dính phải bài hát mình chưa nghe bao giờ, nhưng tốt xấu gì cũng miễn cưỡng đuổi kịp nhạc đệm, tránh bị phạt.

“Sao lại có nhiều nick trắng vào phòng quá vậy?” Cam ngọt đột nhiên nói. Cũng may gian phòng của họ được khóa, mấy nick trắng này không vào được. “Có muốn thả họ vào không, có quần chúng vậy xem càng kích thích.”

Tịch Du vội vàng mở mic nói: “Không muốn, không muốn, tôi phản đối!” Ai biết được có đông người xem như vậy liệu lát nữa mình có thành trò cười cho thiên hạ không chứ.

Cam ngọt đồng ý, trong lòng cũng nghĩ: Dù sao tôi đã ghi âm rồi () Các cô bạn nick trắng, các cô cố gắng kiên trì chờ đợi nha.

Không vào được phòng, các fan không thể làm gì khác hơn là ở trong lâu thảo luận ca hội spam liên tục.

2100L: A a Bọn họ làm gì ở trong đó, vào không được, vào không được.

2101L: Nhất định đang làm chuyện xấu, thật đáng ghét, sao lại đặt pass làm gì?

2102L: ID của thần tượng gần nay trước mắt mà không thể với tới, oán giận oán giận.

2103L: Mau đi xem weibo của Cam ngọt kìa.

2104L: Cam ngọt không ngọt: Xét thấy người nào đó có chút xấu hổ, các bạn trẻ à, xin lỗi nhé không cho các bạn vào được. Nhưng mà tôi ghi âm rồi, chờ khi kết thúc nhất định sẽ đăng lên. Hi hi, giấu kín nha, bọn họ không biết đâu o(*//// //**)q

2105L: Oa, Quả Cam là người tốt! Chờ ghi âm.

2106L: Có người nào đó. Cực một trái dưa leo của đại thần, nhất định là Du Du.

2107L: Cực một đóa hoa cúc của Du Du, nhất định là cậu ấy.

2108L: Không thể vậy xem không hạnh phúc, ghi âm gì đó không thỏa mãn được.

2109L: Mọi người trước đừng phát lại weibo của Cam ngọt, miễn cho bị ai đó nhìn thấy sẽ không có phúc lợi QAQ

2110L: Ủa ừa tôi không đăng.

...

“Ha ha, Du Du, cậu hát quá nhanh, còn có 15 giây nữa, mau tới chọn số nhận hình phạt đi.” Cam ngọt nhìn có chút hả hê, không có hình phạt chơi không vui, Du Du đứng mũi chịu sào phải chấp nhận bị phạt (^w^)

“9.” Tịch Du tùy tiện chọn một số.

“Số này, thật đúng là...” Cam ngọt tỏ ra hiểu rõ, “Liên tục uống năm cốc nước, dùng dùng cốc nhỏ để uống qua loa nha.”

Năm cốc nước so với hình phạt uống năm cốc bia đã là tốt lắm rồi. Vì vậy Tịch Du càu nhàu uống hết năm cốc, sờ sờ bụng, nói: “Bụng phình ra rồi ”

Cố Lãm trực tiếp lấy tay giúp cậu xoa, lau đi chút nước dính bên khóe miệng, không khỏi lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

Tịch Du lắc đầu.

“Du Du xong rồi, mọi người tiếp tục nào.”

Kế tiếp là Cố Lãm, lại chọn chính bài hát cậu vừa hát QAQ. Tịch Du nghĩ lần sau tới phiên cậu cứ để anh Cố Lãm chọn bài.

...

“Tới, Kính Tử, mau nhận hình phạt.”

Kính Tử cà lơ phất phơ nói một số: “4, mau phạt tôi hôn vợ 5 phút là tốt nhất.” Sau đó liền nghe được tiếng hét thảm truyền ra.

Cam ngọt phì cười, công bố nội dung hình phạt số 4: “Phạt cậu mô phỏng theo mười loại tiếng mèo khác nhau, ví dụ như tiếng gầm gừ, tiếng động dục, tiếng làm nũng với chủ nhân...”

“Sao không phải là tiếng cún con chứ, tiếng người hành tinh meo meo tôi không rành.” Kính Tử vừa nói vừa bắt đầu kêu meo meo. Sơ Tử ngồi bên cạnh không nhịn được cười. Đợi khi anh ta kêu xong, còn làm nũng nói: “Vợ yêu, em thật quá không nề tình.”

“Sơ Tử, đến cậu.”

Kính Tử chen vào nói: “Mau chọn bài nào em ấy không hát được ý!” Lại một tiếng hét thảm thương, Sơ Tử chọn một ca khúc quen thuộc để hát, mong muốn bắt Sơ Tử chịu phạt của Kính Tử thất bại rồi.

Lần nữa đến phiên Tịch Du, không biết vì quá khấn trương hay tại mấy cốc nước, Tịch Du ngại ngần nói muốn đi vệ sinh, vì vậy mọi người nghỉ ngơi một hồi.

Tịch Du xui xẻo lại chọn đúng bài hát mình không biết. Cậu nghĩ chẳng biết do mình không may hay mình quá ngu ngốc nữa. Cậu cẩn thận thấp thỏm hát thật đúng lời.

Anh nghĩ đây chính là hạnh phúc mà anh muốn...

Nhạc đệm vẫn còn tiếp tục, Tịch Du vội vàng bổ thêm một câu: “Anh nghĩ đây chính là hạnh phúc mà anh muốn... hạnh phúc ở ờ... hạnh phúc ở ờ...”

“A a a! Vì sao nhạc vẫn chưa hết?” QAQ Thế thì cậu thua rồi sao?

Cam ngọt cười toe toét khi thấy Tịch Du lại gặp xui xẻo.

“Lại tới thời gian phạt Du Du rồi, mau chọn số.”

Tịch Du đáng thương trả lời: “1”

“Trong nhà có rượu vang không?” Cam ngọt đột nhiên hỏi.

Tịch Du thành thật trả lời: “Hình như có. Anh Cố Lãm, anh tới nhà bếp nhìn xem?”

Cố Lãm vẫn ngồi ở chỗ của mình, hỏi Cam ngọt: “Phạt cái gì thế? Quả Cam kia, cậu phải biết giới hạn chứ.”

Cam ngọt thúc giục: “Cố Ý, cậu mau đi tìm đi, đã chơi thì phải chơi cho đến cùng chứ.”

Tuân thủ quy tắc, nếu không sẽ xấu lắm. Tịch Du ngoan ngoãn chịu phạt giục Cố Lãm đi tìm. Anh bất đắc dĩ đứng dậy, cảm giác được điện thoại di động trong túi rung lên.

Là Cam ngọt nhắn tới.

Tìm rượu vang độ cồn càng cao càng tốt nhá. Anh em chỉ đang giúp cậu thôi, thừa dịp Du Du uống say không đề phòng đẩy ngã cậu ấy đi (˘o˘)/~

Cố Lãm lấy trong ngăn tủ một chai rượu độ cồn tương đối thấp, rút điện thoại ra trả lời.

Tửu lượng của Du Du rất tốt.

Tôi không tin, Du Du là nhược thụ!

= =

Cơ hội là phải tự mình nắm lấy, anh em chỉ có thể giúp cậu tới đây thôi.

...

Cố Lãm mang rượu trở về phòng.

Cam ngọt bảo Tịch Du uống một chén là được rồi. Cứ giống như lần phạt trước, một ly rượu vang chẳng khác gì năm cốc nước lọc, nhưng rõ ràng cậu đã đánh giá thấp sự chênh lệch uy lực giữa hai thứ nước này.

Kỳ thực, dù sao Cam ngọt cũng không nhìn thấy, Tịch Du có thể dùng nước lọc thay rượu, nhưng Tịch Du thành thật ngoan ngoãn không dám làm bừa.

Cố Lãm không rót đầy ly, sợ cậu thật sự uống say. Nhưng rượu vang đỏ nồng độ cao, đối với Tịch Du mà nói đã là rất lợi hại rồi. Cậu cầm ly chứa chất lỏng màu đỏ lên, ngốc nghếch uống cạn, sau đó hà một hơi, càu nhàu kêu đã uống xong rồi.

Uống rồi còn hé miệng, lấy tay phẩy phẩy, bình luận: “Quá khổ, rất khó uống!”

Khi Cố Lãm hát, anh còn phải phân tâm chú ý tới Tịch Du. Nhìn bề ngoài trông cậu có vẻ còn tỉnh táo, nhưng trên mặt đã bắt đầu ửng đỏ, kéo dài tới cổ.

Thanh âm của Cố Lãm càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng không rõ. Tịch Du kịch liệt lắc đầu, cảm giác trước mắt có chút choáng váng. Cậu lấy tay dụi mắt, bóng hình Cố Lãm ở trước mặt trở nên méo mó lay động.

Tịch Du sờ lên gương mặt nóng bừng của mình, đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ.

“Anh Cố Lãm, hình như em say rồi, đầu rất khó chịu.” Tịch Du loạng choạng lắc đầu, ánh mắt ngược lên nhìn Cố Lãm mất đi tiêu cự.

50. Chương 50: Toại Nguyện

Cố Lãm ngừng biểu diễn, cũng bảo Cam ngọt tắt nhạc đệm đi.

Người bên kia máy tính quả nhiên cũng nhận ra điều gì đó, Cam ngọt vội vàng nói: “Nếu Du Du say rồi, chúng ta dừng chơi ở đây nha.”

Kính Tử chơi còn chưa đã, oán giận: “Tôi còn muốn chơi nữa, hay là...”

Cố Lãm trực tiếp rời phòng YY, tắt đi thanh âm trong máy tính.

Tác dụng chậm của rượu rất mạnh, Tịch Du lại uống nhanh, vì vậy rất khó chịu, la hét om sòm “Đau đầu, đau đầu.” Cậu còn không biết làm thế nào để ngừng cơn đau, cứ nặng nề đập vào đầu mình.

Cố Lãm cầm lấy tay Tịch Du, không để cậu tự hành hạ bản thân như vậy, vốn định tới nhà bếp nấu trà già rượu cho cậu, nhưng Tịch Du ôm chặt lấy thắt lưng anh, đầu cọ cọ trong lòng anh, cái cảm giác mặt ma sát với quần áo cực kì thoải mái, dường như có thể làm giảm cảm giác đau đầu.

Hô hấp Tịch Du nóng hổi phả vào Cố Lãm, thân thể anh trực tiếp cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng.

Người trong lòng không an phận cứ cọ qua cọ lại, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng rên khe thoải mái, Cố Lãm biết lúc này mình chẳng phải chính nhân quân tử.

Tịch Du rầu rĩ nói: “Anh Cố Lãm? Sao anh không hát nữa?” Không nghe thấy tiếng ca của Cố Lãm, Tịch Du ngơ ngác ngẩn đầu.

Có đôi khi, một ánh mắt giao nhau cũng đủ đẩy lên dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng hai người. Men say chiuến choáng, thật giống như thứ thuốc mê mê say đắm, kích thích Tịch Du, làm Cố Lãm cũng ngây ngất.

Bộ dạng không chút phòng bị của cậu rất dễ khiến người ta sinh ra cảm giác muốn làm gì thì làm. Bàn tay Cố Lãm lưu luyến vuốt ve trên mặt Tịch Du, ấm áp mà mềm mại. Cậu nhận thấy được xúc cảm mát rượi nhẹ nhẹ, nắm lấy tay anh sờ thêm chút, xoa thêm chút, trong miệng hưng phấn hô: “Thoải mái, thoải mái.”

Phụt, sợi dây tên là lý trí bị chặt đứt. Hết thấy cái gì mà chờ tới khi Du Du chuẩn bị tốt tinh thần đều bị ném phăng ra sau đầu. Động tác của Cố Lãm nhanh chóng ôm người ta ngã lên giường, Tịch Du dụng tới chần chỉ muốn chui vào ngủ, nhưng Cố Lãm thẳng tay ném chần xuống đất, trên giường trống trơn. Anh nửa quỳ, giam giữ Tịch Du bằng đôi tay của mình.

Ánh mắt mông lung của cậu chỉ nhìn thấy một mảng sương mờ hồng nhạt, dường như giống màu sắc của rượu vang. Cậu vươn tay lên muốn bắt lấy, cần một phát.

Cố Lãm nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi của cậu, mang theo ý nghiêm phạt, khiến Tịch Du phải nuốt tiếng kêu đau. Đầu lưỡi tinh xảo công thành chiếm đất tới xâm lược lãnh thổ vốn đã quen thuộc từ lâu, liếm qua hàm răng, mang tới cảm giác tê dại khôn cùng.

Tịch Du chỉ thấy rất thoải mái, khe hé miệng đón ý hòa theo. Hai tay cũng không biết từ lúc nào đã ôm lấy cổ Cố Lãm, tiếng rên rỉ tuyệt diệu tràn ra.

Tiếng nước dâm mỹ không kiêng nể gì vang vọng cả căn phòng. Tịch Du nức nở có chút không chịu nổi sự thô bạo của anh, thân thể muốn lùi bước lại bị người đàn ông này kiềm giữ, không chỗ trốn thoát.

Cả người cậu đã không còn thuộc sự điều khiển của bản thân nữa, tùy ý anh muốn làm gì thì làm. Lúc này Tịch Du cực kì chủ động, Cố Lãm biết tác dụng của cồn rất lớn. Rượu thật giống như chứa thành phần kích thích ham muốn, trong thân thể ngày càng tràn đầy lửa dục thiêu đốt.

Cố Lãm điều chỉnh nhiệt độ phòng lên cao một chút, sau đó chậm rãi cởi quần áo vô cùng vương vít ngứa mắt ra. Đường như biết được anh muốn cởi đồ của mình, Tịch Du thậm chí còn ngoan ngoãn giơ tay nhắc chân cho anh tiện làm.

Lạch cạch, một lọ gì đó rơi ra từ túi áo của cậu. Cố Lãm cầm lên xem, hai con mắt nhìn Tịch Du dường như trở nên sâu thẳm hơn, lộ ra sự dịu dàng, bàn tay vươn lên vén sợi tóc mai dính bết trên trán vì mồ hôi của cậu. Đặt cái lọ màu đen sang một bên, anh tiếp tục động tác, cởi luôn cả quần của Tịch Du ra, chỉ còn lại chiếc quần lót nhỏ in hình hoạt hình do Cố Lãm mua, kiên định làm phòng tuyến bảo vệ cuối cùng.

Đáng tiếc, Cố Lãm lại chẳng chút do dự cởi luôn lá chắn cuối cùng ấy của Tịch Du. Vật nhỏ giữa hai chân mềm yếu vô lực cúi đầu. Cố Lãm dùng ngón tay chơi đùa với nó, Tịch Du đã nhịn không được mà giãy dụa.

Từ khi hai người chính thức yêu nhau thì đây là lần đầu tiên Cố Lãm ngắm nhìn cơ thể Tịch Du. Cả người cậu phủ làn da màu phấn hồng, xinh đẹp mà mê hoặc trí mạng. Mạch máu như muốn căng ra, Cố Lãm biết mình không nhịn được.

Đây là lần đầu tiên của Tịch Du, nhất định phải làm đủ tiền hí, không thể để cậu lưu lại ấn tượng tồi tệ, phải đảm bảo hai người đều thấy thoải mái.

Hai viên bèo mập trước ngực bị anh dùng đầu ngón tay trêu chọc, có chút thỏa mãn.

Tịch Du cực kì dễ chịu mà “ưm” một tiếng.

“Anh Cố Lãm... rất thoải mái.”

“Ừ? Ở đây sao?” Cố Lãm dụ dỗ nói, ngón tay lướt quanh thân nó một vòng hai vòng.

Tịch Du khẩn trương túm lấy gra giường, thân thể lúc nào cũng như bị một dòng điện chạy qua, phập phồng theo động tác của anh, giấy dựa nửa tỉnh nửa say.

Tịch Du trợn tròn mắt, ngây ngẩn nhìn Cố Lãm, dường như đã tỉnh táo hơn.

“Ừm...”

Anh vô cùng hài lòng khi thấy Tịch Du được mình hầu hạ mà rên rỉ, đó cũng chính là một phương thức giúp mình cảm thấy vui vẻ. Bàn tay Tịch Du bất giác xiết chặt, che đi miệng mình, nhưng vẫn không thể ngăn được thanh âm sung sướng tràn ra.

Phản ứng của thân thể là thành thực nhất, từng nơi bị đầu lưỡi liếm qua đều cảm thấy tê dại. Tịch Du đưa ngón tay xen vào tóc của Cố Lãm.

Động tác của anh bỗng dừng lại, Tịch Du không chịu nổi, nhẹ thở gấp: “Anh Cố Lãm, anh... hôn em nữa đi.” Thấy cậu chủ động nhiệt tình như vậy, mê hoặc như vậy, tất nhiên Cố Lãm không chịu được. Rải nụ hôn dọc theo bờ ngực xuống dưới, từng nơi đi qua đều để lại dấu hôn nhợt nhạt, hạ xuống mằm mống của ái tình.

Thân thể Tịch Du toát ra hương thơm của rượu vang tinh khiết nhàn nhạt, còn có mùi thơm cơ thể của riêng cậu.

Làn môi mềm tiếp tục tiến tới, đến rốn, Cố Lãm cố ý liếm xuống chỗ lõm, phát sinh ra tiếng động, còn có nước bọt bắn ra.

Tịch Du cười rộ lên, thấy ngứa, muốn Cố Lãm dừng động vào eo cậu. Đến tận khi tiếng cười của cậu chuyển một trăm tám mươi độ thành tiếng hờn giận yêu kiều. Bụng là nơi vô cùng mẫn cảm. Anh càng thích động chạm vào nơi đó của cậu, phía dưới sưng lên càng rõ ràng, nhưng vẫn có chút không vừa ý. Tịch Du lấy tay sờ vật nhỏ của mình, mãi mà không thỏa mãn được.

Trong mắt người yêu, nơi nào của cậu cũng là đẹp nhất. Cố Lãm ngậm lấy vật nhỏ của Tịch Du, không để ý tới chút phản kháng vì hoảng hốt của cậu, liên tục phun ra nuốt vào.

Cơn sóng khoái cảm mãnh liệt kích động dạt dào trong cơ thể. Vẫn chưa vừa ý, Tịch Du mở to đôi mắt mờ sương mong mỏi chờ Cố Lãm.

Cố Lãm nhận ra được trạng thái nửa tỉnh nửa mơ của cậu. Yên lặng đồng ý cũng được, không có sức giãy dựa cũng được, khi chất lỏng tình ái đã nhiễm vào máu, căng tràn trong toàn thân, sức mạnh của lí trí không thể nào chống lại nổi.

Động tác của anh ngày càng nhanh hơn, hô hấp của Tịch Du cũng ngày càng gấp gáp, không chịu nổi mà rên rỉ phóng túng. Lần đầu tiên được người ta hầu hạ bằng miệng, so với dùng tay còn kích thích hơn. Bé

ngoan Tịch Du còn là lần đầu tiên cùng người mình thích làm loại chuyện này.

Trong lòng tràn đầy vui sướng cùng khấn trương, cảm thụ được sự dịu dàng của người đàn ông trước mặt, Tịch Du trầm tĩnh lại, thân thể không còn cứng ngắc nữa.

Cố Lãm nhận thấy được, đầu lưỡi linh hoạt tựa như khiêu khí mà trêu chọc đỉnh phân thân. Ngắm nhìn nét mặt hưởng thụ của Tịch Du, ánh mắt anh càng thêm thâm thúy mê ly.

Tịch Du cũng nhìn Cố Lãm, ánh sáng đèn mờ mờ tôn lên đường nét khuôn mặt anh, bóng hình trước mắt càng trở nên rõ ràng, Cố Lãm đang nhìn cậu nở nụ cười.

Trái tim vẫn không ngừng tăng tốc, tiếng hít thở ồ ồ mất trật tự của hai người hòa cùng một chỗ, rèm cửa sổ ngăn cản bóng đêm nhìn lên cảnh xuân tươi đẹp trong phòng.

“Anh... Cố Lãm, em, muốn, muốn ra.” Tịch Du nhẩn nhện, lấy tay che miệng. Thế nhưng căn bản chẳng có tác dụng gì.

“Ừ, lập tức cho em thoải mái.” Cố Lãm dẫn dắt từng chút một. Tiếng nói trầm thấp như huyền hoặc lòng người, rất nhanh, giữa hai chân cậu đã thấy lạnh lạnh, có chất lỏng gì đó chậm rãi vọt ra.

Cố Lãm mỉm cười đẩy tay cậu ra, “Ngoan, đừng chịu đựng.”

Thừa dịp Tịch Du cao trào, hai cánh môi hoa bị đầu lưỡi của Cố Lãm nghiền áp, lưỡi của Tịch Du cũng chậm rãi nóng lên.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ tràn ra ngoài miệng, nghe lời anh nói, Tịch Du không cố chịu đựng. Cố Lãm lưu luyến không rời tách môi ra, xúc cảm ấm áp xâm chiếm da thịt trắng mịn, Tịch Du cảm giác được bàn tay Cố Lãm không kiêng nể gì dao động trên người cậu, càng ngày càng đi xuống.

Đôi tay kia rất to lớn, rất mềm mại, rất dịu dàng. Đôi tay kia, là của Cố Lãm.

Cố Lãm lấy lọ bôi trơn được đặt ở một bên, hỏi Tịch Du, “Du Du, có thể không?”

Đã làm tới đây rồi, tiếp tục cũng là điều thuận theo tự nhiên. Người này lần nào cũng muốn hỏi ý kiến của mình, nếu như Tịch Du nói từ bỏ, khẳng định anh cũng sẽ đồng ý.

Tịch Du gật đầu vô cùng khê, ngượng ngùng nói: “Nhẹ chút, em sợ đau.”

Trong tưởng tượng của cậu, chắc chắn sẽ rất đau, Tịch Du nghĩ mình chỉ có thể bất chấp.

Cố Lãm phun chất lỏng ra tay, mò xuống tìm kiếm.

“A!” Trong nháy mắt, một trận kích thích lạnh lẽo từ phía dưới trào lên. Tịch Du có chút run sợ, thanh âm khàn khàn nhắc anh lần nữa: “Anh Cố Lãm, nhẹ chút nha.”

“Ừ.” Đường như đã bình tĩnh hơn, lúc anh dùng chất lỏng đều đều mở rộng phía sau cậu, Tịch Du vẫn không nhúc nhích.

Trong phòng ngủ tràn ngập mùi hương của bôi trơn, ngón tay ướt át thâm nhập vào nơi giữa bắp đùi chật hẹp.

“Ừm...” Tiếng kêu tràn ra bên mép do phản ứng bản năng, cậu vô thức rên rỉ yêu kiều to hơn một chút. Cửa vào chen chúc chật ních, ngón tay anh thành thạo mở rộng càng lúc càng lớn. Cố Lãm vừa cẩn thận tỉ mỉ động tác tay, vừa quan sát biểu tình của Tịch Du. Khuôn mặt đỏ hồng không thấy khó chịu, vì vậy Cố Lãm mới thử bỏ thêm một ngón tay vào.

Tịch Du mang theo bất an cùng khẩn trương, hiển nhiên đã cảm thấy cảm giác bành trướng bế tắc. Nhận ra ánh mắt Cố Lãm nhìn mãi nơi kia, Tịch Du thẹn cực kì, một chút cũng không có tính uy hiếp hô lớn: “Đừng nhìn, đừng nhìn!”

Anh cúi người xuống, liếm liếm vành tai cậu, dùng tiếng nói nhẹ nhàng trầm thấp thủ thỉ: “Rất đẹp mà.”

Tịch Du nghiêng đầu sang một bên, biểu thị không muốn nghe anh nói mấy lời làm cho cậu ngại ngùng ấy nữa.

Ngón tay của anh tiếp tục ra sức lấy lòng. Nhưng dù sao chỗ đó lần đầu bị người ta khai khẩn, mức độ cung phụng nó có thể nhìn được từ biểu hiện của Tịch Du. Môi dưới đã bị cắn chảy máu, thân thể cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Tay đặt trên giường xiết chặt gra giường thành nắm đấm, lộ cả gân xanh, đây là biểu hiện của sự ấn nhẫn cực độ.

Cố Lãm cho rằng Tịch Du đau, muốn rút tay ra. Cậu lập tức hô lên: “A... Đừng ra ngoài!” Cảm giác khác thường trào dâng, ngón tay vừa rời đi, cả người cậu đặc biệt thấy trống rỗng, nóng lòng muốn bỏ thêm gì đó vào. Vậy nên khi Cố Lãm một lần nữa đưa ngón tay thâm nhập vào nơi quen thuộc, Tịch Du chỉ cảm thấy khát vọng được âu yếm đã trở lại. Cố Lãm rất cẩn thận lại ôn nhu, mỗi lúc thấy Tịch Du có chút khác lạ là lập tức hỏi đông hỏi tây.

Lối vào chật hẹp đã trở nên rộng hơn, “Du Du, có thể chứ?”

Tịch Du rầu rĩ “vâng” một tiếng, sau đó nhắm mắt cắn chặt môi, bộ dạng bất chấp đáng hiển.

Cố Lãm gác hai đùi Tịch Du lên eo mình, giúp động tác tiến vào càng thêm thuận lợi. Anh nhẹ nhàng hôn chóc lên khóe miệng Tịch Du để trấn an cậu, sau đó chậm rãi đẩy vật đã đứng thẳng cứng rắn từ lâu của

mình vào.

“A...A...!” Tịch Du nhin không được kêu lên vài tiếng, Cố Lãm đã bắt đầu ma sát qua lại bên trong cậu. Tịch Du hỗn hển cầu xin tha thứ, “Anh... Cố Lãm... Anh ra ngoài đi, em, có chút... đau.” Mang theo tiếng khóc nức nở nhàn nhạt.

Cố Lãm ở đối diện Tịch Du, thanh âm khàn khàn, hô hấp nóng rực xông vào mũi, ần ần cùng thoải mái nói: “Ngoan, một lát nữa sẽ không đau.”

Vừa rút ra lại đâm vào, thân thể bị xỏ xuyên qua thật sâu, còn bắt đầu với tần suất nhanh hơn, tới tới lui lui, Tịch Du thực sự chịu không nổi, ngoài miệng vẫn kêu đau, nước mắt bắt đầu chảy ra khóe mắt.

Cái này là điều nhất định phải trải qua, Cố Lãm hôn lên môi cậu, nhiều lần trần trọc mút mát, bàn tay rảnh rỗi bắt đầu xoa nắn phân thân Tịch Du, phân tán sự chú ý.

Phía trước phía sau đều bị dần vật, Tịch Du thống khổ khó nhin giãy dựa thân thể.

“Anh... Cố Lãm... Em không chịu nổi nữa... Không, chịu nổi...” Tịch Du ồn ào kêu nhưng anh vẫn không thay đổi, giống như đang chờ một lúc nào đó.

Đột nhiên, con người Tịch Du bỗng mở to, Cố Lãm biết anh đã tìm đúng địa điểm, hết lần này tới lần khác cùng đâm vào một chỗ. Tịch Du khép hờ mắt, há miệng thở dốc, chẳng biết qua bao lâu, từ đau đớn đã chuyển thành rên rỉ sung sướng.

Lúc này, bọn họ thân mật khăng khít kết hợp thành một, Tịch Du càng cảm nhận rõ ràng nhiệt độ ấm áp của Cố Lãm, mạch máu như giãn nở.

Cố Lãm đâm mạnh về phía trước, thân thể hơi dốc xuống, gầm nhẹ một tiếng, tiết ra ngay bên trong Tịch Du. Từ nơi kết hợp còn chảy ra chút ái dịch.

Thấy Cố Lãm chuyển động, Tịch Du vội vàng ngăn cản nói: “Em từ bỏ!”

Hiển nhiên thân thể đã bị tiêu hao năng lượng rất lớn, làm thêm lần nữa, Tịch Du không chịu nổi.

Cố Lãm chậm rãi rời khỏi bên trong Tịch Du, đứng dậy ôm lấy cậu, “Đưa em đi tắm.”

Cả người Tịch Du cuộn mình trong lòng Cố Lãm, hưởng thụ sự săn sóc chỉ thuộc về riêng cậu.

“Vâng.”

Cõi lòng tràn đầy hạnh phúc...

51. Chương 51: Id

Nắng ban mai xuyên qua khe rèm cửa sổ, dịu dàng lướt trên gương mặt Tịch Du. Cậu mơ màng mở mắt, khung cảnh nhìn thấy đầu tiên là đèn chùm quen thuộc trên trần nhà. Tịch Du hơi giật mình, cả người đau đốn cực kì, đầu cũng rất đau. Ký ức tối hôm qua ùa về như thác đổ, rõ ràng như tái hiện trước mắt.

Cái chai chữ chất bôi trơn vẫn còn ở ngay bên khuỷu tay mình, Tịch Du không biết có phải nên cảm ơn anh Tử Duệ đã dự kiến trước được tình hình mà tặng một món quà rất phù hợp hay không.

Quay người một cái, cậu liền trông thấy người đàn ông nằm bên cạnh. Cổ Lãm chưa tỉnh lại, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng khẽ vương nụ cười, nhất định đang có giấc mộng đẹp.

Cuối cùng hai người cũng làm, không có sự hoảng loạn vô thố như trong tưởng tượng, trái lại rất an tâm. Quan hệ của hai người cũng thân mật hơn rất nhiều.

Vừa xốc chăn lên, Tịch Du đã lập tức đắp xuống. Cậu không mặc quần, lại nhìn qua bả vai trần của Cổ Lãm lộ bên ngoài chăn, Tịch Du nghĩ: Lẽ nào anh Cổ Lãm cũng không mặc gì?

Thế nhưng, vị trí của xe lăn có chút xa, Tịch Du muốn tự ra ngăn tủ lấy đồ, chỉ có thể thừa dịp anh chưa tỉnh lại mà sửa sang lại cho ổn thỏa.

Cậu cẩn thận vươn tay, rất sợ ngã xuống sẽ đánh thức anh tỉnh lại. Thắng lợi ở ngay trước mắt, Tịch Du cố vịn lấy tay vịn của xe lăn.

Chát...

Trong phòng ngủ yên tĩnh vô cùng vang lên âm thanh rất nặng.

Tịch Du vội vàng quay đầu lại, căm tức nhìn Cổ Lãm: “Anh đánh mộng em làm gì, dè xòm!”

Cổ Lãm ngáp một cái, buồn cười nhìn tư thế nằm úp sấp của Tịch Du, hơn nữa từ góc độ của anh có thể nhìn thấy hết cảnh xuất pháp phối như ẩn như hiện.

Cổ Lãm giả như kinh ngạc, muốn kiểm tra bộ phận phía sau của Tịch Du: “Cho anh xem nào, phía sau có bị thương không?” Tuy rằng hôm qua đã bôi thuốc cho cậu rồi, nhưng cũng không thể đảm bảo có tác dụng.

Tịch Du đâu có chịu, hôm qua uống say mới mơ màng bị anh ăn mất. Hiện tại sáng sớm, cậu rất tỉnh táo nha. Động tác của cậu nhanh chóng kéo chăn lên che đi thân thể mình, ngay cả người đau đớn cũng quên luôn.

Bởi vì cậu kéo như thế, phía bên Cố Lãm hoàn toàn lộ ra. Tịch Du nén giận trừng mắt nhìn quần lót của anh: “Tối hôm qua sao anh không mặc quần giúp em?” Bản thân anh lại tự mặc quần che đi bộ phận quan trọng.

Cố Lãm cười, đùa giỡn nói: “Như vậy trông thú vị hơn.”

Cái gì thú vị! Da mặt của anh Cố Lãm thật là càng ngày càng dày o(o#) Để đảm bảo công bằng, Tịch Du thừa dịp Cố Lãm không chú ý muốn cởi quần lót của anh ra. Nào ngờ, tay vừa vươn tới lại sờ đúng vật gì đó giữa hai chân Cố Lãm.

“Đừng lộn xộn.” Cố Lãm hạ giọng, mơ hồ lộ ra tình dục. Tịch Du lập tức ngoan ngoãn nằm im, sáng sớm rất dễ chào cờ, cậu cũng không muốn nhanh như vậy đã bị ăn lần nữa.

Cậu giả vờ kiên định, thúc giục nói: “Mau đưa quần lót cho em.”

Cố Lãm ung dung nhìn cái quần của Tịch Du bị vứt chổng trơ dưới đất, đứng dậy nở nụ cười: “Cái gì cần nhìn đều đã nhìn, em che cũng vô dụng.”

Tịch Du ném cái gối qua, tiếc là không trúng người, chiếc gối đáng thương vinh quang nằm trên mặt sàn lạnh lẽo.

...

Tịch Du ngồi trên ghế khó chịu vô cùng, rốt cục Cố Lãm trước khi đi phải lót thêm đệm cho cậu. Tuy rằng giữa mùa hè ngồi đệm lót rất nóng, nhưng Tịch Du chẳng còn cách nào khác.

Mở máy tính ra, trước tiên Tịch Du vào bài post phổ cập khoa học của baidu lần trước, Lần đầu tiên của tiểu thụ có đau không? Mọi người cùng tới phát biểu suy nghĩ chút đi , nhấn lại ý kiến của mình.

Du lai du khứ: Không cần thận uống say bị ăn QAQ Nhưng mà không thấy đau như mọi người nói, còn thấy thoải mái o(*//// //***)q

LZ trả lời: Vậy người đàn ông của bạn nhất định rất dịu dàng, thật hạnh phúc.

Du lai du khứ trả lời LZ: A... Ừ.

Dịu dàng? Đúng thế, Tịch Du nghĩ Cố Lãm ít nhất cũng là người đàn ông dịu dàng nhất mà cậu từng gặp.

Thấy có ava nhấp nháy dưới góc màn hình, Tịch Du có chút buồn rầu. Là Thiên Thương gọi tới. Thường thường anh ta sẽ tìm chủ đề trò chuyện với cậu, cậu sẽ qua loa trả lời lấy lệ, sao vẫn không biết khó mà lui vậy trời?

Tình cảm của một người không thể nào bị người khác dẫm đạp lên, nhưng tình cảm phải dành cho người thích hợp. Kỳ thực Tịch Du chỉ muốn nói Thiên Thương đang lãng phí thời gian mà thôi.

Thiên Thương: Lúc nào quay lại tiến hành hồi phục, anh khám chân cho em.

Du lai du khứ: Qua vài ngày nữa đi. Cảm ơn.

Thiên Thương: Không cần khách khí với anh như vậy.

Thông thường anh ta gửi một câu, Tịch Du sẽ đáp lại một câu. Tịch Du không trả lời, Thiên Thương sẽ nhắn tới rất nhiều, cậu lại không thể làm ngơ, dù sao bản thân anh ta không có ý xấu.

Trên weibo, cậu từng thấy một câu nói: Yêu càng lâu, tổn thương càng lớn, chẳng bằng nói cho rõ ràng, nói hết rồi cũng có thể thoải mái mà quên đi.

Thiên Thương hẳn là một người rất lạc quan. Thấy anh ta ửi tới, Tịch Du tự cổ vũ mình hăng hái đáp lại.

Thiên Thương: *Y tá trưởng ở chỗ anh tự nhiên muốn giúp anh tìm đối tượng, thật sự là nhân rồi sinh nông nổi mà (> ...*

52. Chương 52: Ép Buộc

Tịch Du nằm ở trên giường, trần trọc mắt ngủ, tính trạng này có thể gọi là nằm một mình khó ngủ.

Kim đồng hồ sắp chỉ tới 11 giờ, anh Cố Lãm vẫn tăng ca chưa về nhà. Khi cậu đang định nhắm mắt ngủ, tiếng chuông đột ngột vang lên, Tịch Du thiếu chút nữa bị dọa sợ, mở đèn ngủ lên.

Gọi tới vào giờ này, hẳn là anh Cố Lãm.

“Alo, anh Cố Lãm.”

Nụ cười vốn ở trên gương mặt lập tức chuyển sang bộ dạng hoảng sợ, ngay sau đó, “bịch” một tiếng, điện thoại di động rơi xuống mặt đất. Từ loa vẫn có thể loáng thoáng nghe được thanh âm không nhỏ, Tịch Du trằm chằm nhìn người, bịt chặt lỗ tai.

Đúng lúc này, điện thoại phát ra tiếng thét chói tai kỳ lạ, dù là ai đùa dai cũng khiến Tịch Du ở nhà một mình ghê sợ.

Cậu rúc vào ổ chăn, nhiệt độ điều hòa không phải là rất thấp, hơi thở ẩm nóng gấp gấp tràn lan khiến trong chăn càng thêm bức bối.

Có chút nóng nực, Tịch Du ép mình phải quên chuyện vừa rồi, cố gắng ngủ, trong lòng lại cầu khẩn Cố Lãm mau về nhà.

Thế nhưng, càng suy nghĩ cậu càng tỉnh táo.

Lúc này, tiếng chuông vô cùng vui vẻ vang lên. Tịch Du để mặc nó kêu, cuối cùng tự nó tắt đi.

Trong phòng tĩnh lặng cực kỳ, Tịch Du ngừng thở lưu ý động tĩnh bên ngoài. Nhắm mắt lại mở mắt, mở mắt lại nhắm mắt, cứ như vậy lặp lại tuần hoàn.

Vài phút sau, điện thoại lại vang lên.

“Ai mà hơn nửa đêm rồi còn thiếu đạo đức như vậy, đùa thật dai.” Trong lòng Tịch Du căm giận, bịt kín lỗ tai ngăn cản âm thanh kia.

Chẳng yên tĩnh được bao lâu, bỗng có tiếng cửa mở. Tịch Du nhạy cảm nghe được tiếng động, mở mắt ra, thấy bên ngoài chăn có một bóng đen cao to bao phủ, đang tới gần cậu. Ngay khi tới trước mặt, Tịch Du dùng tất cả sức lực tung chăn ra, đánh về phía người nọ. Ngay cả hai chiếc gối ở trên giường cũng bị cậu ném đi, tuy nhiên hiệu quả xua đuổi người kia không lớn lắm.

“Du Du, làm sao vậy?” Cố Lãm vạch chăn ra, cầm trong tay, cũng nhặt hai cái gối rơi trên đất đặt lên giường.

Cố Lãm đoán: “Có phải em xem phim kinh dị hay không?”

Thấy Cố Lãm đã về, Tịch Du thở phào một hơi, lau đi mồ hôi toát ra trên trán.

Cố Lãm mở đèn phòng ngủ lên, ánh sáng rực rỡ chiếu tới. Anh ngồi xuống, giúp cậu gạt đi nước mắt sắp trào ra, “Xem cái gì mà xem, lá gan nhỏ như vậy.”

Tịch Du mấp máy môi, hừ một tiếng. Lần thứ tư nghe thấy tiếng chuông điện thoại thành linh vang lên, cậu sợ hãi nhào về phía Cố Lãm.

“Trong đó có thứ dọa người.”

Cố Lãm khó hiểu cầm lấy di động, lúc này nó vẫn vang lên tiếng nhạc vui tai cùng rung bần bật.

Nghe máy.

Cố Lãm còn chưa kịp mở miệng, Tịch Du đã mơ hồ nghe được tiếng ghê sợ mà mình đã nghe thấy lúc trước. Biết được nguyên nhân khiến cậu hoảng hốt, Cố Lãm thần nhiên ngắt máy, tắt điện thoại.

Anh mở nhật kí điện thoại, sắc mặt ngày càng khó coi.

“Có phải có người đùa dai hay không?”

Cố Lãm lắc đầu, vẻ mặt trầm trọng, “Không đơn giản như vậy, đùa giỡn chỉ cần một lần là đủ.” Tự nhủ một câu như thế, anh giục Tịch Du đi ngủ, “Không còn sớm nữa, em ngủ đi.”

Tịch Du nhận lấy chăn trong tay Cố Lãm, nằm trở lại, có người ở bên cạnh, cậu không còn sợ như lúc trước nữa.

Thấy Cố Lãm đứng dậy muốn đi tắm, Tịch Du vội vàng gọi anh, “Chờ em ngủ anh lại đi.”

Cố Lãm đồng ý, nằm luôn bên cạnh cậu, nghiêng người, gối lên tay phải, tay trái dịu dàng vỗ nhẹ lên ngực cậu, giống như đang dỗ bé ngủ ngon.

“Em đâu phải trẻ con.” Tịch Du hờn dỗi nói một câu, bắt đầu nhắm mắt lại. Có lẽ là lúc này quá sợ hãi, cậu thở dài, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cố Lãm nhẹ nhàng đứng dậy, nhờ kỹ dây số trong điện thoại di động, sau đó tắt nguồn, vào phòng tắm.

Ngày hôm sau, Cố Lãm tới nhờ bạn bè làm ở phòng thông tấn doanh nghiệp di động tìm hiểu người mua số điện thoại kia, không thấy có bất cứ thông tin đăng kí nào. Sau khi Tịch Du biết được, hoảng hốt không hiểu có phải mình bị theo dõi hay không, lo sợ vô cùng.

“Chuyện này anh sẽ giải quyết.” Thanh âm bình tĩnh của Cố Lãm xoa dịu cậu, giúp cậu bớt sợ hãi. Mồ máy tính của Tịch Du ra, lên QQ, Cố Lãm trực tiếp nhắn tới Cam ngọt.

Du lai du khứ: Onl không?

Cam ngọt: Có ~()/~ Làm sao thế?

Du lai du khứ: Tôi là Cổ Ý.

Cam ngọt: 00 Làm sao vậy?

Du lai du khứ: Bạn cùng phòng của cậu không phải là hacker sao? Giúp tôi tra số QQ của mấy người.

Trong trí nhớ của Cổ Lãm có thể liên tưởng tới vài người, gửi số QQ cho Cam ngọt. Mỗi người là acc clone QQ lần trước đã gửi ảnh kinh dị cho Tịch Du, còn lại là Liễu Tây Dương, Duy Nhất và Yêu Tử. Cổ Lãm để hacker đối chiếu số QQ cùng mật mã của ba người này với mật mã của acc clone kia. Những tài khoản chung người sử dụng thường có mật mã giống nhau để tránh bị nhầm lẫn. Nếu như kẻ gửi ảnh kinh dị cũng có thói quen này, biết đâu gặp may có thể tra ra là ai.

Hiện tại Cổ Lãm cũng chỉ nghĩ ra ba người này, kẻ gọi điện lúc nửa đêm chắc hẳn giống với kẻ gửi ảnh.

Cam ngọt: Xảy ra chuyện gì?

Cam ngọt cảm thấy tò mò, Cổ Lãm biết nếu không nói rõ sẽ, cậu ta sẽ hỏi lên hỏi xuống. Để tiết kiệm thời gian, Cổ Lãm tóm tắt chút chuyện xảy ra, cũng để Cam ngọt hiểu rõ tình huống.

Cam ngọt: Mẹ nó, nhất định phải tóm được hắn, dạy dỗ một trận cho nên thân.

Du lai du khứ: Bắt được người trước hết cứ ăn miếng trả miếng.

Cam ngọt: Được, bạn tôi đang ở thư viện, tôi lập tức gọi điện kêu cậu ta về, tra được sẽ báo cho anh.

Du lai du khứ: Ừ.

Chuyện điều tra có thể thoải mái giao cho bạn của Cam ngọt.

Cổ Lãm phát hiện Tịch Du ngồi cạnh anh nhìn chăm chăm vào máy tính mà chau mày, giải thích nói: “Có thể có người còn âm hồn không tan.”

Tịch Du choáng váng: “Xem ra em đặc tội với rất nhiều người, sau này cần phải cẩn thận.”

“Mấy hôm nay nghỉ ở nhà đi.”

Tịch Du lắc đầu không đồng ý: “Vẫn phải đi hồi phục chức năng, không thể bỏ được.”

“Được, vậy anh đưa em đi.”

Mấy ngày này Tịch Du một mình nghe theo chỉ đạo của bác sĩ hay chính là Thẩm Thiên định kì tới xoa bóp vận động, thúc đẩy tuần hoàn máu. Thẩm Thiên còn để cậu nằm thẳng xuống, tiến hành vận động các bộ phận bị động như luyện tập ngẩng đầu, thẳng lưng, hóp bụng, duỗi người, nhấc chân, ngồi dậy, luyện tập lực cánh tay, nói là để sau này có thể đứng thẳng đi lại thì cái quan trọng nhất là điều kiện thân thể phải tốt.

Tịch Du nghĩ nào có dễ dàng như thế, hồi phục chức năng chỉ là để thân thể cậu không bị hỏng thêm nữa thôi. Nhưng mà từ sau lần bị bác sĩ mắng cho một trận, Tịch Du rất ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ.

Có người nói, bác sĩ chỉ đạo trong phòng hồi phục chức năng là thay thế luân phiên, chỉ là chẳng hiểu sao lần nào Tịch Du đến cũng thấy Thẩm Thiên, hơn nữa Thẩm Thiên còn chuyên môn phụ trách mỗi mình cậu, khi có người tới hỏi ý kiến, anh ta còn rất kiên trì thực hiện công tác giảng giải đúng chức vụ bác sĩ của mình.

Bởi vì thời tiết nóng nực, để tiện dùng các phương tiện luyện tập, Tịch Du mặc một cái quần sooc trắng, lộ ra hai bắp đùi trắng nõn gầy yếu. Thẩm Thiên giả trò vuốt ve, tuy rằng Tịch Du không có cảm giác, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mình bị người ta nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Thẩm Thiên thản nhiên như không, nói: “Không tệ, em xem, chân đã béo hơn rồi.”

Tịch Du buồn bực nhìn chân mình, nói thầm: “Đâu có, tôi không thấy.”

Thẩm Thiên gật đầu: “Có.”

“Ừm.”

Thẩm Thiên nhìn bộ dạng Tịch Du như lọt vào sương mù, càng nhìn càng thấy đáng yêu, hận không thể đi tới nhéo mặt cậu một cái, nhưng mà vẫn phải kiềm nén.

Buổi trưa, tất cả mọi người đều đi ăn, Tịch Du ngoan ngoãn chờ Cố Lãm. Thẩm Thiên cầm tới hai hộp cơm, đưa một hộp cho cậu. Thấy thái độ Tịch Du rõ ràng không muốn nhận, anh ta bày bộ dạng tổn thương, “Em đừng ghét bỏ cơm như ghét bỏ anh có được không?”

Chủ yếu Tịch Du sợ nếu ăn hộp cơm này sẽ không ăn nổi đồ Cố Lãm đưa tới nữa, vì thế muốn để Thẩm Thiên đưa cơm cho đồng nghiệp khác, nhưng anh ta vẫn cầm lấy cái hộp, bộ dạng em không nhận anh cứ

cầm thế này đây.

Tịch Du nhìn về phía cửa, không thấy bóng dáng Cố Lãm đâu, trong bụng có chút đói, đành bất đắc dĩ nhận lấy, bắt đầu ăn trước khuôn mặt tươi cười xán lạn của Thẩm Thiên.

Trong thoáng chốc Tịch Du cúi đầu, con ngươi Thẩm Thiên co lại, đột nhiên cổ sức cởi nút trên cùng của áo sơ mi Tịch Du ra. Vùng xương quai xanh có những dấu vết hoan ái nhợt nhạt, Thẩm Thiên liếc mắt cũng nhìn ra.

“Em làm với Cố Ý?” Thẩm Thiên vội vội vàng vàng hỏi, bởi vì giọng điệu có chút nặng, giống như đang chất vấn.

Tịch Du bị động tác bất thành linh của Thẩm Thiên dọa sợ, sau đó cài áo lại, trong miệng vẫn còn ngậm cơm nhỏ giọng “ừ” một tiếng. Tịch Du nghĩ có thể mượn cơ hội này để Thẩm Thiên hết hy vọng, nếu bị anh ta thấy được, cậu cũng không chút giấu diếm mà thừa nhận.

Thẩm Thiên bắt mắt, quở trách khuyết điểm của Cố Lãm, “Tên đó có gì tốt? Cả ngày bày ra cái mặt than giống như đòi nợ. Hắn hài hước năng động như anh sao? Hắn có điểm nào đẹp trai hơn anh? Du Du, sao em lại thích loại đàn ông như thế, anh mới là tốt nhất.”

Chỉ có mình Thẩm Thiên mới dát vàng lên mặt mình như vậy, nhưng anh ta tự phụ cũng không sai, các phương diện của anh ta đều không tệ.

“Anh Cố Lãm...” Tịch Du vừa định bênh Cố Lãm, gáy đã bị người ta túm lấy. Sau đó một hơi thở xa lạ xâm nhập trong miệng.

Tịch Du cố gắng đập vào lưng Thẩm Thiên, Thẩm Thiên lại ra sức túm lấy cậu. Tuy rằng người đàn ông này bình thường vừa cười vừa nói với cậu, thỉnh thoảng còn lên cơn thần kinh, nhưng Tịch Du đã quên mất khi anh ta điên lên cũng sẽ rất đáng sợ.

Hàm răng cắn một cái, đau đớn thức tỉnh cậu, Tịch Du cắn vào lưỡi mình, vị sắt tràn lan. Nhưng Thẩm Thiên vẫn cương hôn cho đủ rồi mới buông cậu ra, sau đó vác về mặt chờ mong tới hỏi cậu: “Thế nào?”

Thẩm Thiên muốn hỏi cảm giác cậu ra làm sao.

Tịch Du liếm liếm nơi bị cắn rách, ngăn cản máu tiếp tục chảy, lấy tay mạnh mẽ lau môi giống như đụng phải thứ gì bẩn thỉu. Chịu uất ức, kẻ trước mặt còn làm như không có việc gì, Tịch Du lập tức nổi giận, hét lớn: “Tôi chính là thích anh Cố Lãm chứ không thích anh, vậy thì sao?”

Tịch Du vì quá kích động nên trong mắt phấp phấp khiến Thẩm Thiên tưởng mình chọc cậu khóc, vội vàng nói theo: “Du Du, em đừng khóc. Anh chỉ muốn thử xem em có cảm giác với anh hay không. Cùng lắm thì sau này anh không ép em là được.”

“Tôi đã nói mấy lần rồi, tôi thích anh Cố Lãm, sau này vẫn sẽ thích...” Nói tới lời thổ lộ này, đột nhiên cậu im bặt. Thắm Thiên phát hiện ánh mắt Tịch Du nhìn ra cửa.

Anh ta xoay người lại liền thấy Cố Lãm đang chậm rãi đi tới. Tịch Du bối rối vịn tay.

Đây chính là cảnh bắt được vợ ngoại tình mà.

Cố Lãm ôm Tịch Du lên, ngay cả xe lăn cũng bỏ lại, mặc cho Thắm Thiên ở phía sau nhắc nhở cũng không thêm để ý tới anh ta.

53. Chương 53: Đối Kịch

Cố Lãm ôm cậu vào ghế phó lái, chính mình cũng ngồi vào trong xe.

“Cố Lãm...” Tịch Du còn chưa nói xong, đôi môi đã bị hung hăng ngăn chặn.

Một nụ hôn dịu dàng cũng không kém phần mãnh liệt.

Thật vất vả lắm mới lấy lại được hơi thở, Cố Lãm chỉ nói một câu “Miệng em cần phải tiêu độc” rồi lại tiếp tục cắn nuốt lấy bờ môi của cậu, bắt đầu quần lấy lưỡi cậu cọ qua cọ lại.

Bên trong không gian xe hơi chật hẹp, không khí đậm mỹ dần tràn lan. Tịch Du không kịp nuốt nước bọt rơi xuống quần áo, khó chịu muốn lấy tay lau đi lại bị Cố Lãm nắm chặt.

Ghế tựa chậm rãi ngã xuống, Tịch Du ban đầu ôm ở trước sự lôi kéo của Cố Lãm, sau đó hoàn toàn đón ý hòa theo.

Mắt cậu vẫn có thể thấy được người đi qua bên ngoài, cũng không biết họ thấy tình huống bên trong hay không. Tịch Du chỉ đơn giản nhắm mắt lại, vừa nghĩ tới sẽ bị người xa lạ nhìn thấy, cậu có chút khẩn trương, còn dâng lên cảm giác kích thích.

Nút áo sơ mi bị thô bạo cởi ra, còn có mấy cái không chắc đứt chỉ rơi xuống đất. Da thịt cậu tiếp xúc với không khí lạnh, sau đó trên ngực lại cảm thấy ấm áp.

Thắt lưng bị tháo ra, một bàn tay luồn vào nơi nào đó. Tịch Du run rẩy, gián đoạn phát ra tiếng, “Anh đừng... còn đau.”

Phía sau còn có chút sưng, nếu tiếp tục làm thêm một lần, Tịch Du không biết phải tới lúc nào mới khỏi

được. Để mình khỏi phải chịu khổ, Tịch Du muốn ngăn cản anh tiếp tục xâm phạm.

Cố Lãm dịu dàng săn sóc dỗ dành, “Ngoan, bắn ra là được rồi.”

Ngón tay cái cùng ngón trỏ không ngừng vỗ về vật nhỏ của cậu, Tịch Du được hầu hạ gần như lập tức có phản ứng, dưới bụng dâng lên lửa nóng. Trên miệng vẫn bị Cố Lãm liếm tới liếm lui, trên dưới giáp công tạo thành kích thích vô bờ bến.

Tịch Du chỉ có thể nhân kẽ hở khi hôn môi mà phát sinh chút âm thanh yếu ớt.

“Xe... sẽ bắn.”

“Không sao.”

“Có... người.”

“Không nhìn thấy.”

Ghế lại bị hạ xuống nữa, gần như thành 180°.

“Anh Cố Lãm, anh đừng giận.” Tịch Du cho rằng Cố Lãm nhìn thấy Thắm Thiên cưỡng hôn mình nên mới nổi trận lôi đình, mặc dù trong chuyện này cậu không có lỗi, nhưng Tịch Du vẫn nói. “Xin lỗi.” Nếu không phải mình không tỏ thái độ cứng rắn, sẽ không bị Thắm Thiên thừa cơ làm bậy.

Vậy nên anh Cố Lãm tức giận là đương nhiên.

“Ngoan ngoan, đừng nhúc nhích.” Cố Lãm nói xong câu đó liền từ từ cúi xuống. Tịch Du không nhìn thấy anh, đang định đứng dậy...

“A!”

Bộ vị mẫn cảm mềm mại cảm giác được sự ướt át, bị Cố Lãm ngậm vào trong miệng.

Tịch Du phát ra tiếng rên động tình, liên tiếp say sưa không ngừng, không bị kiềm nén tiếp tục rên rỉ.

Khẩu giao mạng lại kích thích trực tiếp khiến Tịch Du đến cao trào, thần trí có chút rã rời. Cậu chỉ cảm thấy thân thể mình đang nhẹ nhàng trôi nổi giữa không trung.

...

Sau một trận run rẩy kịch liệt, cảm giác khó chịu phía dưới chậm rãi biến mất.

Cố Lãm rút khăn giấy đặt phía trước xe chà lau sạch sẽ tinh dịch.

“Cứ cởi quần ra luôn đi, về nhà thay”

Bởi vì quần lót bị ướt mặc vào rất khó chịu, Cố Lãm đề nghị thế. Tịch Du luống cuống tay chân trực tiếp kéo quần lót, quần dài lên, cài chặt đai lưng. Giờ đang ở bên ngoài, ai mà biết được khi ra ngoài có thể bị người ta phát hiện hay không, đành phải chấp nhận chịu đựng cảm giác khó chịu.

Nếu không sau này ở trên xe cũng dễ sờ vài cái quần lót là được rồi. Tịch Du nghĩ vậy, lại lập tức phản bác, thậm chí mình không biết xấu hổ, còn muốn vài lần “xe chấn” sao?

Thấy tâm tình của Cố Lãm không tệ lắm, nhưng vẫn yên lặng, Tịch Du không dám đề cập tới Thẩm Thiên trước mặt anh. Việc này cứ cho qua, Tịch Du nghĩ: sau này nhất định phải bảo trì cự ly với Thẩm Thiên. Về đến nhà, Cố Lãm ôm Tịch Du vào bồn tắm lớn. Sau khi đuổi anh ra ngoài, Tịch Du mới trầm tĩnh tắm rửa. Tuy rằng với quan hệ của hai người, khóa thân cũng chẳng vấn đề gì, nhưng da mặt cậu mỏng, làm sao có thể để Cố Lãm giúp cậu tắm được.

Xoa xoa bờ môi đã sưng đỏ, thật là, khẳng định anh ấy đang giận, hôn quá mạnh mẽ.

Thoải mái ung dung tắm xong, kết quả mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Xe lăn không mang về, làm sao cậu ra ngoài được. Hơn nữa, Cố Lãm chưa chuẩn bị quần áo cho cậu. Lúc này, Tịch Du chỉ có thể bỏ qua mặt mũi mà xin Cố Lãm giúp đỡ, gọi anh tiến vào.

Cố Lãm giúp cậu lau khô người, khi lau tới chỗ nào đó, trong lòng Tịch Du thẹn thùng một phen, nhưng lại thấy biểu tình Cố Lãm bình tĩnh tự nhiên chẳng khác gì đang rửa chén, cậu cũng không dám để lộ tâm tư của mình.

Anh ôm cậu lên giường, Tịch Du chui vào chăn, sau đó nhận lấy quần lót bằng vải mềm Cố Lãm đưa qua, mặc vào. Rồi tiếp tục chỉ huy anh quần gia mang máy tính lên giường.

Cố Lãm nhìn chỗ trống trước bàn máy tính, chỗ vốn để xe lăn, cũng không nói gì thêm, chỉ đưa chuột máy tính cho cậu.

Vừa đăng nhập vào QQ, một cái avatar cứ không ngừng nhấp liên tục, thanh âm rất vang dội.

Thiên Thương: Onl không?

Thiên Thương: Du Du, em giận sao?

Thiên Thương: Xin lỗi, xin lỗi mà.

Thiên Thương: Về đến nhà thì trả lời anh một câu nhé.

...

Thời gian gửi tin nhắn là khi Tịch Du rời khỏi bệnh viện Cố Lãm nhàn nhạt liếc mắt nhìn, sau đó điều khiển chuột trực tiếp kéo Thiên Thương vào sổ đen.

QQ lập tức yên tĩnh.

Cố Lãm muốn tiếp tục đi làm, còn Tịch Du sau khi về chỉ cần ngồi gốc cả ngày.

Anh đi rồi, tin nhắn weibo của cậu lại bị Thiên Thương quấy rầy.

Thiên Thương: Em cho anh vào sổ đen QAQ

Du lai du khứ: Ặc, không phải tôi.

Thiên Thương: A, anh biết rồi, chồng em thật nhỏ mọn.

Dù sao cũng là tại anh sai mà.

Thiên Thương: Lại thêm bạn anh đi.

Khung xin thêm bạn QQ của Thiên Thương lần nữa xuất hiện, Tịch Du nhấn bỏ qua, miễn cho lần sau Cố Lãm thấy được.

Du lai du khứ: Trò chuyện trên weibo cũng được.

Thiên Thương: Được rồi, Du Du, anh xin lỗi, hôm nay là anh quá kích động.

Thực ra Tịch Du nghĩ bất kể là Thiên Thương trên mạng internet hay trong cuộc sống đều biểu hiện ra

một mặt tính cách trẻ con, luôn không tự chủ được làm nũng với người khác, khuôn mặt thì yêu nghiệt, được việc thì tốt, không được thì...

Nghĩ tới đây, Tịch Du còn chưa trả lời, người bên kia đã sốt ruột.

Thiên Thương: Anh đầu hàng, xem ra không theo đuổi được em, làm bạn bè thì được chứ gì. Quan tâm em một chút cũng được nhỉ *nháy mắt*

Được, nghĩ như vậy là rất tốt. Tịch Du thở dài một hơi ở trong lòng.

Du lai du khứ: ୓ ^ _ ^

Chuyện Thiên Thương coi như đã giải quyết ổn thỏa, sau này anh ta hẳn có thể kiểm chế lại một chút.

Thanh âm ho khan của QQ lại vang lên, Tịch Du tưởng Thiên Thương cố chấp gọi cậu, nhưng trên khung xác nhận lại viết là: Tôi là Yêu Tử, thêm bạn đi, tôi tới xin lỗi.

Tịch Du thêm cô ta, chờ Yêu Tử mở miệng.

Đầu bên kia, trùng hợp Cố Lãm gõ tới.

Cố Ý: Bạn của Cam ngọt giúp chúng ta điều tra ra người dọa em, muốn tha thứ hay không là do em quyết định.

Du lai du khứ: A.

Yêu Tử gửi tới một đoạn rất dài, xem ra đã chuẩn bị từ trước rồi.

11: Tôi thừa nhận, tôi ghét cậu nên đã làm nhiều chuyện không tốt. Trong kịch tình trang trí khác thể chỗ cậu, cô lập cậu, là muốn ra oai phủ đầu, trên weibo mắng chửi cậu cũng vì nhìn cậu ngứa mắt, gửi ảnh kinh dị, gọi điện dọa dẫm đều do tôi đồ kị, ghen tị cậu cái gì cũng không cần làm mà vẫn vui vẻ ở trong giới vòng phối được. Tôi biết tôi sai rồi, tôi xin lỗi, sau này cũng không chơi vòng phối nữa, cậu bảo bạn cậu đừng tay đi. Đừng làm tôi sợ nữa. Tôi xin lỗi, Du Du, mong cậu tha thứ.

Trong từng lời ăn tiếng nói đều mang theo sự thành thực xin lỗi không thể chối bỏ, nhưng cũng đủ hiểu Yêu Tử chắc là đã bị trừng phạt không nhẹ, bằng không sao có thể tới xin lỗi người mà mình ghét được. Nói tóm lại, chỉ cần không tới quấy rối cậu nữa là được, cậu chẳng quan tâm ai làm. Sống phải có lòng vị tha, Tịch Du chấp nhận lời xin lỗi này.

Du lai du khứ: Tôi chấp nhận lời xin lỗi.

Sau đó cậu gửi tin cho Cam ngọt.

Du lai du khứ: Bảo bạn cậu dừng tay đi, cho cô ấy một bài học như vậy cũng đủ rồi.

Cam ngọt: Ủ ừ, con bé đó vô học, mới dọa vài lần đã sợ.

Du lai du khứ: Cảm ơn cậu, còn có người bạn hacker của cậu đã giúp đỡ.

Cam ngọt: Đừng khách khí, sau này có ai bắt nạt cậu cứ nói cho tôi biết, tôi giúp cậu dạy dỗ hần.

Du lai du khứ: Tôi không dễ bị bắt nạt vậy đâu.

Cam ngọt: *biểu tình khinh bỉ* Tôi không tin __

Du lai du khứ: ...

Cam ngọt: Tối YY đi.

Du lai du khứ: Lại làm sao vậy?

Trong ấn tượng của Tịch Du, hình như cậu bị Cam ngọt bắt vào YY rất nhiều lần.

Cam ngọt: Đừng hỏi nhiều, tôi không kiên nhẫn được, mau. XXXXXXXX

Lần này vào YY, trong phòng chỉ có cậu cùng Cam ngọt.

Tịch Du mở mic nói: “Quả Cam, có chuyện gì?”

Tiếng Cam ngọt sang sảng đáp: “Tôi nhận một bộ kịch, muốn cậu cùng tôi đối kịch một chút.”

Đầu Tịch Du đầy hắc tuyến: “Cậu tìm nhầm người rồi.”

“Không đâu, không có ai đối kịch cùng thì tôi không thu âm được, dù sao cậu cũng rảnh rồi, giúp tôi đi, cậu xem chẳng phải tôi vừa giúp cậu sao.”

Tịch Du muốn nói, thực ra đó là Cố Lãm nhờ cậu giúp nhá. Từ trước tới nay Tịch Du là người rất dễ nói chuyện, chỉ cần ở bên tai cậu năn nỉ mấy hồi, không phải chuyện quá đáng, cơ bản cậu đều đồng ý.

“Vậy được rồi, cậu gửi kịch bản cho tôi, tôi mở mic tự động.”

Cam ngọt khoái trả đáp: “Được, chất lượng của cậu không tệ.”

Chồng ơi chồng, em yêu anh , nhìn cái tựa đề kịch đã biết là một hài kịch ngắn.

Tịch Du mở ra.

STAFF

...

CAST

Công: Cam ngọt [Xã đoàn Thanh Độ]

Thụ: Nhất Vạn

Bạn học A: Xúc xắc

Bạn học B: Rubic.

...

Danh sách thành viên kịch ghi rất rõ ràng, vai Cam ngọt phối chính là vai công, không ngờ là công. Nghĩ tới đây, Tịch Du hiểu kì hởi.

“Cậu là công? Không ngờ có người tìm cậu phối công!” Cậu không nhin nổi mà bật cười.

Cam ngọt không phục: “Không được sao, chuẩn bị rất tinh mắt mà. Tới tới tới, chúng ta bắt đầu đi.”

Tịch Du nhìn danh sách, rốt cuộc hiểu ra vai mình phải phối giúp là gì.

“Cậu công tôi thụ, sao có thể như thế được?”

“Lẽ nào cậu muốn công?” Cam ngọt hỏi ngược lại. Tịch Du tự mình biết thân mình là thụ, chưa từng nghĩ tới chuyện phản công, xấu hổ một hồi đành phải kiên trì phối hợp.

Thụ: Chồng yêu, anh đã về ~()/~

Câu đầu tiên đã nũng nịu như vậy, Tịch Du đọc ra một lần, sau đó liên tưởng đến thanh âm kiện khí thụ của Cam ngọt, lại nhịn không được mà bật cười.

“Du Du, nghiêm túc nào, đêm nay tôi phải giao âm.” Cam ngọt bày ra bộ dạng đáng thương vô cùng.

Tịch Du kho khan một tiếng, sau đó chăm chú đọc.

Nghe thanh âm bên kia của Cam ngọt mãi cũng thành quen, tự động quên đi thanh tuyến thiên về thụ của cậu ta, dù sao thụ trong kịch này còn yếu hơn Cam ngọt, cậu ta làm công cũng không phải không có lý.

Lần đầu tiên Tịch Du phối âm, trình độ diễn xuất hơi kém, có vài chỗ bị sửa, cậu phối cũng không đến nỗi cứng đờ như đọc sách. Dưới sự giáo dục của Cam ngọt, cuối cùng Tịch Du cũng hiểu được phối âm quả thật là một môn học khó mà nắm bắt được.

Cái gì mà thay đổi hít thở, dấu chấm, dấu phẩy, trọng âm, đều phải chú ý. Được Cam ngọt dẫn dắt, Tịch Du cũng không khỏi bắt đầu nhập vào cảm xúc của vai diễn, miễn cưỡng coi người nợ thành Cố Lãm là được, mặc dù có chút khó khăn.

Lúc phối tới phần H, Tịch Du trực tiếp bỏ qua.

“Cái H kia cũng phải phối.” Cam ngọt nhấn mạnh.

“Vì sao?” Tịch Du vốn muốn giả vờ ngu để lừa cho qua chỗ này.

“Cậu không rên làm sao tôi thử được? Đây là lần đầu tiên tôi ghi âm H, Du Du, cậu hỗ trợ phối hợp với tôi đi.” Cam ngọt tận tình khuyên bảo.

Tịch Du muốn nói tôi sẽ không phối, Cam ngọt lại bảo rằng cậu có kinh nghiệm thực chiến rồi.

Tịch Du muốn nói chờ người diễn vai thụ của cậu tới mà thu, Cam ngọt lại bảo người đó hình như biến mất lâu rồi, hơn nữa chuẩn bị cảnh cáo tôi đêm nay phải giao âm.

Tịch Du muốn nói tôi nghe cậu thử rồi giúp cậu chỉ ra chỗ sai là được, Cam ngọt lại bảo hơi thử ở phương diện công tôi hiểu rõ hơn cậu nhiều.

...

Các lý do mà Tịch Du nghĩ ra đều bị Cam ngọt phản bác.

“Ai nha~ Du Du tốt bụng, cậu giỏi nhất, giúp tôi đi mà, hu hu hu...” Cuối cùng cậu ta còn không biết xấu hổ làm nũng.

“Cậu...”

“Du Du, tôi van cậu đấy...”

“Vây...”

“Thở vài giây là được rồi, phía sau tôi sẽ chậm rãi thu.”

“Àn... a... Được rồi, 5 giây kết thúc.”

“Mới có 4 giây, thêm một chút nữa đi mà please.”

Cậu cho là để con sao (_ |||)

Tịch Du kiên trì rên rỉ rầm rì thêm vài tiếng, “Được rồi chứ.”

“Được rồi, cậu vất vả rồi, bạn tốt cả đời.”

“Biến.”

Tịch Du giúp Cam ngọt phối qua kịch bản một lần, sau đó Cam ngọt tung hô tăng bốc Tịch Du tốt bụng, cậu là số hai thì không ai là số một, khiến Tịch Du nổi hết cả da gà.

...

Cam ngọt biết Tịch Du dễ tính, năn nỉ bên tai không cần tốn nhiều sức đã được rồi. Cậu đem ghi âm YY lưu vào máy tính, còn cẩn thận copy một bản ra.

Trong đầu bỗng nhớ lại tiếng thở dốc vừa rồi của Tịch Du, quả nhiên người đã làm thở dốc khác hẳn.

Chân thực vô cùng!

54. Chương 54: Dàn Vật

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã tới ngày sinh nhật của Cố Lãm.

Tịch Du đau khổ phát hiện ra cậu đã hoàn toàn quên không chuẩn bị quà sinh nhật cho anh. Ra ngoài mua quà hẳn là không thể, chưa tới một tiếng nữa anh Cố Lãm sẽ về nhà. Tịch Du phiền não suy nghĩ nên tặng cái gì tự tay mình làm được.

Nghĩ mãi mà không ra, cậu chỉ đành đi cầu Baidu cứu giúp.

“Tiểu thụ tặng quà sinh nhật gì cho tiểu công thì mới tốt?”

Đáp án 1: Dâng lên cây hoa cúc của cậu o(*//// ///*)q

Câu này vừa nhìn đã thấy không đúng đắn, hơn nữa, hoa cúc đã sớm hiến cho người ta rồi, còn gì bất ngờ nữa đâu.

Đáp án 2: Trang sức tình nhân thì sao?

Cần phải ra ngoài mua, bỏ qua.

Đáp án 3: Thấy anh ấy thích cái gì thì tặng cái đó.

Anh Cố Lãm thích tôi nè QAQ Vậy chẳng phải giống đáp án 1 sao?

...

Nhìn cả đồng đáp án vẫn không thấy cái nào có thể thỏa mãn tình hình thực tế hiện nay của cậu.

Đáp án 10: Nấu một bữa cơm đi, nếu như cho tới giờ cậu chưa từng làm điều này vì anh ấy, tặng quà sinh nhật như vậy có thể biểu hiện tâm ý.

Tịch Du đột nhiên thấy trước mắt tỏa sáng, đúng nha, chính xác là từ trước tới giờ đều là Cố Lãm làm cơm, cậu đã có thói quen để anh làm. Hơn nữa lúc này thật vừa vặn, hôm qua Cố Lãm đã mua sẵn thức ăn cho hôm nay, còn đặt trong tủ lạnh, nguyên liệu này ăn đã chuẩn bị sẵn, sắp xếp hết rồi.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Tịch Du nghĩ quà sinh nhật nên làm cái này. Vì vậy cậu mau chóng tìm một thực đơn dành cho người mới bắt đầu nấu ăn trên baidu. Chỉ cần chiếu theo thực đơn, dù không làm ra được sơn hào hải vị, Tịch Du hạ thấp yêu cầu, chỉ cần ăn được là được.

Quan trọng nhất là tình cảm, mùi vị gì đó đều có thể bỏ qua.

Tịch Du lượng sức mà làm, chọn những món ăn đơn giản. Nấm hương xào rau, trứng xào cà chua, sườn xào chua ngọt, lại thêm một bát canh rong biển.

Chưa tới một tiếng là xong, Tịch Du nghĩ hẳn vậy là đủ, vì thế cậu vào nhà bếp vo gạo, trước tiên dùng nồi cơm điện nấu cơm.

Bởi vì Tịch Du ngồi xe lăn, vị trí thấp nên khi thái thịt hoàn toàn không thấy mệt, đợi tới khi bỏ thức ăn vào nồi bắt đầu xào, cánh tay bị mỡ bắn đau. Có lúc ngón tay không cẩn thận chạm vào mép nồi, bỏng da, bắt đầu sưng đỏ.

Cậu vừa đều tay dùng xẻng đảo thức ăn phòng ngừa làm cháy, vừa bồn chồn nghĩ khi Cố Lãm mới học nấu ăn có làm ra mấy món tức cười không, thực sự rất muốn xem thử.

Tâm tư xấu xa nổi lên, đôi khi thấy một người quá mức ưu tú, bạn sẽ có ý nghĩ muốn nhìn thấy một mặt người đó không am hiểu.

Hậu quả của việc phân tâm là vài món bị cháy, đen sì sì, thoát nhìn làm người ta rất không muốn ăn.

Trước tiên, Tịch Du bỏ thức ăn trong nồi lên đĩa, nhìn vài cọng rau đen vô cùng chiếm tỷ lệ không quá lớn, Tịch Du nghĩ một chút rồi dùng đũa gắp những cọng rau nhìn đẹp mắt để lên trên.

Cái này gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa? Chút ý tưởng thông minh ấy không tệ, Tịch Du đắc ý, đặt thức ăn lên bàn, lại lấy một cái bát úp lên phía trên muốn khiến anh kinh hãi.

Làm xong một món, Tịch Du hăng hái tin tưởng tiếp tục nấu ăn.

...

Khi Cố Lãm trở về, vừa vào cửa, anh đã ngửi được mùi thức ăn, đang định đi vào nhà bếp thì Tịch Du lại gọi anh vào phòng.

“Anh Cố Lãm, anh đi tắm trước đi.”

Bởi vì còn chưa tới giờ ăn tối, Tịch Du vội vàng giúp Cố Lãm đi tắm trước.

Cố Lãm nhìn đôi mắt Tịch Du không giấu được tâm tình, đồng ý vào phòng tắm.

Tịch Du nhân cơ hội mở weibo, chụp lại thành quả mình vừa làm đăng lên weibo.

Du lai du khứ: *Lần đầu tiên làm cơm sinh nhật cho người nào đó, mọi người phối hợp một chút, đừng @ anh ấy, để cho người ta bất ngờ* ^ ^ [Ảnh]

YY: Người nào đó __ Xưng hô kiểu hờn dỗi.

YY: Lần đầu tiên làm không tệ, biểu dương một chút.

YY: Cậu xác định không tag thì đại thần sẽ không nhìn thấy sao?

Trái ót: Sai rồi nha, đại thần thích ăn cậu hơn __

Cam ngọt không ngọt: Không ngờ cậu nấu cơm, xác định không phải mua bên ngoài chứ!

...

Có người khích lệ cổ vũ, song cũng không tránh được những người cổ ý vạch lá tìm sâu.

Du lai du khứ trả lời Trái ót: Chủ ý xấu, không đáng thông qua.

Du lai du khứ trả lời Cam ngọt không ngọt: Đương nhiên tự tôi làm rồi, hứ (^)

...

Tịch Du vừa vẽ tranh vừa nhìn thời gian, giờ cơm tối ngày càng đến gần. Cho tới khi Cố Lãm tắm xong đi ra, chờ anh mặc quần áo, lau tóc rồi đi ra ngoài, Tịch Du cũng bám đuôi theo sau.

Trong nhà bếp tràn ngập mùi hương, Cố Lãm đương nhiên ngủ được.

“Du Du, em gọi thức ăn bên ngoài à?”

Anh nói lời này khiến Tịch Du nghĩ rằng: anh Cố Lãm tưởng mình thương anh ấy vất vả làm việc nên mới mua thức ăn để anh bớt khổ cực. Được rồi, chắc là để anh ấy tin rằng mình tự làm cơm sẽ có chút khó khăn.

Tịch Du đẩy xe tiến lên phía trước Cố Lãm, khi anh ngồi vào chỗ của mình, cậu nhanh tay nhấc cái bát úp bên trên lên. Giới thiệu từng món một, đây là nấm hương xào rau Du Du làm, đây là trứng xào cà chua Du Du làm, đây là sườn xào chua ngọt Du Du làm, đây là canh rong biển Du Du làm.

Đặc biệt nhấn mạnh là do ai làm, lặp đi lặp lại tới bốn lần, cái này hẳn đã rõ ràng.

Sau đó Tịch Du quan sát phản ứng của Cố Lãm, trong lòng cẩn thận nghĩ: Mau khen em đi, mau khen em đi, lần đầu tiên em làm cơm cho anh đã giỏi như vậy.

Thấy sắc mặt Cố Lãm vẫn bình tĩnh thản nhiên như thường.

Chắc anh không đến mức vui tới phát khóc chứ? Tịch Du nghĩ, chỉ thấy Cố Lãm chậm rãi gấp một đĩa rau. Món này Tịch Du đã nếm thử, rất không tệ, vì vậy lòng tin mười phần chờ phản ứng khen ngon của Cố Lãm.

Vừa ăn vào, đôi mày anh chau lại, Cố Lãm ho khan một tiếng, vươn tay bên mép, miếng rau kia đã bị anh “ghét bỏ” nhổ ra.

Phản ứng so với tưởng tượng của Tịch Du hoàn toàn khác một trời một vực. Rõ ràng rất ngon mà, hơn nữa dù có khó ăn thì anh Cố Lãm cũng phải giả vờ an ủi cậu chút chứ.

Tịch Du chưa từ bỏ ý định, cũng gấp một đĩa. Thực sự rất ngon mà!

Cậu cho thức ăn vào miệng, cố gắng nhai to thể hiện mình đang bắt măn, “Tuy rằng so ra thì kém anh Cố Lãm làm, nhưng vẫn có thể ăn được mà. Bộ dạng ghét bỏ của anh thật quá đả kích người ta.” Sau đó cậu nhấc đĩa và cơm vào miệng, ăn ngấu ăn nghiến.

Cố Lãm gấp ra trong đĩa ra một cọng, sau đó đặt vào trong bát Tịch Du, ý bảo cậu tự nhìn xem.

Tịch Du do do dự dự bỏ vào miệng, dù sao ăn cũng không chết người được.

Nhai nhai vài cái, bộ mặt cậu thoáng chốc biến dạng, sau đó nhè ra toàn bộ.

“Còn sống.”

Cố Lãm gạt đầu, dùng đũa chọn ra vài cọng khác, “Chỗ này cũng còn sống.”

Sao anh có thể nghiêm túc nhận xét thức ăn cậu nấu như vậy, Tịch Du thừa nhận, Cố Lãm chỉ nói dăm ba câu thôi cậu đã bị đả kích vô cùng. Mặc kệ chất lượng thức ăn làm sao, anh Cố Lãm không nhận ra ý nghĩa ẩn chứa trong đó sao?

Thấy bộ dạng xoi mói của Cố Lãm như vậy, Tịch Du lầm bầm: “Hôm nay sinh nhật anh, em làm cơm cho anh ăn vậy mà anh dám ghét bỏ như vậy, hừ.”

Sau khi Cố Lãm đánh giá nghiêm túc một vòng, biểu thị các món khác coi như tạm được, khen cậu vài câu, Tịch Du đã thấy có chút lâng lâng, bao nhiêu oán giận trong đầu biến sạch.

Thấy bàn tay cầm đũa của Tịch Du là lạ, Cố Lãm vốn thận trọng rất nhanh đã nhận ra, “Tay em sao thế?”

Tịch Du nhìn anh, sau đó giải thích: “Vẽ tranh quá lâu nên đau tay ý mà.”

Cố Lãm híp mắt, vươn tay tóm lấy tay phải của cậu, chỉ thấy bên trái ngón trỏ cùng ngón cái đều bị sưng mủ lên, hiện ra màu trắng xanh, xung quanh còn đỏ ửng.

Tịch Du rút ngón trỏ về muốn che giấu, nhưng Cố Lãm vẫn nắm chặt lấy tay cậu.

Tịch Du cười cười, ngại ngùng nói: “Anh nói xem có phải em đúng là thành sự chẳng đủ, bại sự có thừa không?”

Có những người dù có cố gắng làm việc mình không am hiểu thế nào cũng không thể đạt được hiệu quả mình muốn. Cả một bàn cơm chẳng ai động đũa, Tịch Du khó chịu vô cùng, quả là cậu làm rất khó ăn.

Tịch Du khó kiềm nén được sự thất vọng đang trào dâng, tình huống hiện tại đối lập hoàn toàn với tưởng tượng ban đầu của cậu.

Cố Lãm thở dài một hơi, xoa xoa đầu cậu, trong mắt tràn ngập tình cảm yêu chiều ảm áp, dịu dàng nói: “Đứa nhỏ ngốc.” Sau đó anh ôm lấy người ta đi vào phòng ngủ.

Tịch Du không hiểu ý tứ của anh, sợ ngã nên phải ôm chặt lấy cổ anh.

Phòng ngủ, giường...

Chẳng lẽ anh Cố Lãm không hài lòng với quà sinh nhật của mình nên tự chủ trương đổi lấy cái khác sao?

Tịch Du nhất thời cảm thấy cục hoa căng thẳng, tuy rằng phía dưới nhiều ngày không động tới đã khỏi hẳn, đổi món quà khác để bù đắp cũng không sao, nhưng không nên là cái này. Buổi tối làm sao cậu có thể tham gia ca hội được? QAQ

Cố Lãm nhẹ tay đặt người lên giường, Tịch Du khẩn trương nhìn anh, chuẩn bị tư thế sẵn sàng bỏ trốn. Cố Lãm lấy từ hộp kim chỉ ra một cái kim, vô cùng bình tĩnh nói:

“Để anh giúp em chọc mũi.” Sau đó anh nắm lấy ngón trỏ của Tịch Du, muốn đâm xuống. Cậu vội vàng dùng tay kia cản lại, ngăn hành động của anh.

“Qua vài ngày tự nó sẽ khỏi.”

“Ngoan, để lâu sẽ khó chịu, không đau đâu.” Anh kiên trì dỗ dành như dỗ trẻ con vậy.

“Em không muốn.” Tịch Du rút tay thoát khỏi anh, sau đó dùng bàn tay không bị thương ôm lấy nó, phòng ngừa cái tay đáng thương lại rơi vào tay Cố Lãm lần nữa.

Cố Lãm chỉ buông kim xuống, ngồi tựa lên giường im lặng, không nói gì nữa.

Bầu không khí trở nên không thích hợp, Tịch Du ngẩng đầu nhìn anh, hé miệng muốn nói lại nuốt vào. Anh Cố Lãm không để ý tới mình, đây là dối sao?

Chẳng qua bao lâu, thực sự không chịu nổi không khí trầm mặc như vậy, Tịch Du thất bại. Cậu chậm rãi đưa tay tới trước mặt Cố Lãm, ủy khuất nói: “Vậy anh đâm đi, nhẹ một chút.” Sau đó quay đầu đi không dám nhìn ngón tay đáng thương phải đối mặt với hình phạt thảm khốc.

Chỉ hơi đau nhói một chút, sau đó cảm giác đau đớn tiêu tan hoàn toàn. Tịch Du cho rằng đã xong, không ngờ Cố Lãm lại vào phòng vệ sinh bưng ra một chậu nước nóng.

Σ(°|||) Đây là sao?

Giống như sớm dự đoán được Tịch Du sẽ bỏ trốn, trước khi cậu kịp phản ứng, toàn bộ tay phải của cậu đã bị anh nhúng vào trong nước.

“A a! Bỏng chết mất...”

Tay Tịch Du bị Cố Lãm giữ chặt tầm 3 phút, không biết là đã chết lặng trong đau đớn hay là đã quen với độ ấm của nước. Lau khô tay xong, bôi thêm thuốc tiêu độc, lúc này mới kết thúc một phen dần vặt.

Tịch Du đáng thương vô cùng nhìn chăm chăm tay mình mà mặc niệm. Bị thương một chút xịu lại phải bằng cả tay, sao lại phải chịu trách nhiệm liên đới thể chứ?

Tịch Du như đi vào cõi thần tiên, đột nhiên Cố Lãm hỏi.

“Lần trước tặng em dây chuyền, còn đeo không?”

Tịch Du gật đầu, “Đương nhiên còn, mỗi ngày em đều đeo.” Nói xong, cậu lôi chiếc vòng trang sức treo nhẵn ra.

55. Chương 55: Hôn Qua Mic

Cố Lãm lấy từ trong túi ra một cái nhẫn, rồi ngồi xuống cùng một chỗ với Tịch Du đang khua chân múa tay.

Hai chiếc nhẫn thiết kế giống nhau, chỉ khác kích cỡ. Chiếc trong tay Cố Lãm nhỏ hơn một chút. Anh đeo nó vào ngón tay cậu, rất vừa vặn.

Tịch Du nhìn vật trên tay mình, lại nhìn sang chiếc mình đang cầm trong tay. Hai tay cậu vòng ra sau cổ, tháo dây chuyền ra, lấy nhẫn xuống.

Cậu học theo anh, nắm lấy tay Cố Lãm đeo vào ngón tay anh.

Như vậy tức là hai người đã trói chặt đối phương. Cậu cùng anh khẽ cười. Nhẫn tình nhân tuy chỉ là một loại hình thức, nhưng trong lòng họ đều là biểu hiện của yêu thương.

“Sin nhật em, anh tặng em nhẫn, sin nhật anh, anh vẫn tặng em nhẫn.” Tịch Du nói.

Cố Lãm nhìn cậu bằng đôi mắt sâu thẳm, nhẹ nhàng nói: “Em có thể tặng chính mình cho anh.”

Nghe xong câu này, mặt Tịch Du đỏ lên, nhỏ giọng nói thẳm: “Em chẳng phải... đã sớm là của anh rồi hay sao?” Cậu xiết chặt tay thưởng thức chiếc nhẫn, lật tới lật lui, muốn khiến mình không quá mất tự nhiên.

Khi hơi thở quen thuộc xâm nhập, Tịch Du biết Cố Lãm muốn làm gì, nhắc nhở anh: “Một lát nữa anh còn có ca hội.”

Cố Lãm trầm giọng, thản nhiên nói: “Ngoan, hé miệng ra.”

Tịch Du chần chờ một chút, vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Hai phiến môi tách ra một khoảng. Đầu lưỡi mạnh mẽ vọt vào. Tịch Du dường như còn cảm nhận được mùi vị thức ăn khét lẹt. Cậu quen thuộc ôm lấy cổ người đàn ông bên trên mình, đón ý hòa theo. Cố Lãm chỉ hôn một lúc rồi dùng tay nâng cằm Tịch Du lên, ôm qua ngời trước máy tính.

Cố Lãm ngồi trên ghế, Tịch Du ngồi trên đùi anh, hai người quấn quít cùng một chỗ rất thân mật. Tịch Du từ chối một chút, muốn Cố Lãm tới nhà bếp mang xe đẩy qua.

Dù còn nửa tiếng nữa mới tới giờ bắt đầu ca hội, nhưng trong phòng YY của Cổ Ý vẫn có hơn 500 người đến chờ, đồng thời còn chậm rãi tăng lên.

Quản lí viên chỉ có áo vàng, luôn không ngừng bận rộn đổi màu áo cho các nick trắng khác. Cổ Lãm mở YY của Tịch Du, gõ số YY của Tịch Nguyệt.

Du lai du khứ: Tịch Nguyệt, đổi áo đỏ cho nick này.

Tuy rằng ID là tên nick của Tịch Du, nhưng từ cách ăn nói của người này mà Tịch Nguyệt có thể nhận ngay ra đó là ai.

Tịch Nguyệt: __ Đại ca, hôm nay anh chuẩn bị tới diễn trò thân mật ân ái sao? Du Du đâu?

Du lai du khứ: Đang ngồi trên đùi tôi ^__^

Tịch Du túm lấy cổ áo sơ mi của Cổ Lãm lẫn lộn ngo ngoáy, bắt đắ dĩ nhìn Cổ Lãm thích làm gì thì làm với nick YY của mình.

Tịch Nguyệt: Cô dâu đã thay áo, mời ra ngoài tiếp khách.

Tịch Nguyệt nói xong câu đó, nick của Tịch Du lập tức lên mic.

Trên khung bình luận vốn đã có người nói các loại câu buồn chán như “Sao đại thần còn chưa tới?” “Sao còn chưa đến giờ?”, thoáng cái đã chuyển thành đội hình chiến đấu thống nhất.

YY: Du Du?

YY: Tiểu trang trí?

YY: Vị kia nhà đại thần?

...

Cả đoàn người nghiêm chỉnh hoan nghênh người lên mic tên “Du lai du khứ”.

Cổ Lãm mở mic, alo hai tiếng, sau đó bắt đầu nói.

Vì vậy khung chat lại điên cuồng nhảy chữ.

YY: o()o Rốt cục đội được rồi!

YY: Đại thần, đại thần, nhìn đây nè, em là fan NC của anh!

YY: Thần tượng, đừng quên phúc lợi, đến đây đi!

YY: Sinh nhật vui vẻ! Chúc anh cùng tiểu trang trí mãi mãi hạnh phúc!

Có người gửi một câu như thế, vì vậy tất cả phía dưới được copy paste theo.

YY: Sinh nhật vui vẻ! Chúc anh cùng tiểu trang trí mãi mãi hạnh phúc!

YY: Sinh nhật vui vẻ! Chúc anh cùng tiểu trang trí mãi mãi hạnh phúc!

...

Bây giờ Cố Lãm cơ bản đều lui về phía sau màn, thấy nội dung trong khung chat cũng tùy ý trò chuyện.

“Cảm ơn lời chúc của mọi người. Du Du, nào, tới bắt chuyện cùng mọi người đi.” Giọng nói của anh giống như ông chú dễ dàng bé shota, Tịch Du vốn đã mất tự nhiên, lại còn nhìn thấy khung chat nhấn lại nhanh cuộn cuộn như sóng.

YY: Hợp thể gì đó là tuyệt nhất ~()/~

YY: Du Du, tùy tiện nói vài câu đi, rất thích thanh âm của cậu nha, nhéo mặt.

YY: Lần đầu tiên vậy xem hiện trường hai người, rất hạnh phúc, em thuộc đảng YY.

...

Có rất nhiều người chưa từng nghe qua hiện trường thanh âm của Tịch Du cho nên vô cùng kích động nhấn trên khung chat biểu lộ khát vọng cực độ của mình. Cơ hội khó có được đó, bỏ lỡ sẽ không còn lần nữa, nhất định phải nắm thật chặt.

Tịch Du lườm Cố Lãm một cái, sau đó nói trên mic.

“Chào buổi tối cả nhà, cảm ơn mọi người luôn ủng hộ tôi.” Dừng lại một chút, “Cùng Cố Ý, mong mọi người hôm nay có thể chơi đùa hài lòng.”

Nói xong, cậu quay sang nhìn Cố Lãm, đôi môi mấp máy không phát ra thanh âm nói, “Đến anh.”

Những người nghe vẫn vô cùng thỏa mãn khi thấy chính chủ bắt chuyện như vậy.

Ca hội của Cổ Ý tuy rằng nói không mời khách quý nào, nhưng khó có thể cấm được bạn bè tốt của Cổ Ý tới ủng hộ, còn các fan đều dùng một loại nick thống nhất ngồi xổm một chỗ chờ thần tượng. Hơn nữa dù không có các CV nổi tiếng tới hát tặng, chỉ cần nhìn Cổ Ý cùng tiểu thụ nhà anh ấy thân mật ân ái cũng đủ rồi.

Đã có nhiều fan tinh mắt nhận ra người tới hỗ trợ. Ví dụ như Sơ Tử, Kính Tử, Cam ngọt. Thấy Sơ Tử cùng Kính Tử, mọi người còn có thể chờ mong nhìn hai người này ân ái ngọt chết người không đền mạng.

Ca hội bắt đầu, thuận theo lịch trình thông thường, trước tiên Cổ Ý tùy tiện nói vài lời dạo đầu, sau đó cứ thế mà hát những bài đã chuẩn bị.

Tịch Du ngồi trên đùi Cố Lãm cũng đã thành quen, rất yên tĩnh lắng nghe Cổ Ý hát.

Những người trong máy tính nghe hiện trường biểu diễn của Cổ Ý, Tịch Du cũng đang nghe hiện trường. Thanh âm từ tính của anh vang lên bên tai, mặc dù đã nghe qua vô số lần, nhưng lần nào cũng khiến cậu si mê.

Thấy phía dưới không ngừng có người tặng hoa, Tịch Du cũng muốn góp phần. Cố Lãm thường hay nhìn màn hình để hát. Cậu chuyển lời bài hát thành tự động thay đổi để khi mở thêm một nick YY khác không ảnh hưởng tới phụ đề của màn hình YY bên dưới.

Vì vậy trên màn hình bỗng xuất hiện:

Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ tặng Du lai du khứ một đóa hoa tươi.

Tịch Du nhấn liên tục vài cái, hệ thống nhảy ra thông báo.

Xin lỗi, ngài còn 297 giây nữa mới tích lũy thêm một đóa hoa.

Đẳng cấp của cậu quá thấp, chỉ có thể tặng một đóa hoa, Tịch Du không thể làm gì khác hơn là chờ thời gian trôi qua, thế nhưng 300 giây quá dài, đủ thời gian cho Cố Lãm hát hai bài.

Tịch Du không chờ được, vì vậy tự chọn icon Hoa của YY.

Chính là hoa hồng đó.

Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ tặng Du lai du khứ một đóa [Hoa]

Còn tự nói rõ như vậy.

Tịch Du phát xong một đóa, khi muốn tiếp tục gửi tiếp, hệ thống đáng ghét lại nhảy ra thông báo.

Xin không gửi tin trùng lặp.

(_ |||)

Vậy hai đóa.

Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ tặng Du lai du khứ hai đóa [Hoa] [Hoa]

Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ tặng Du lai du khứ ba đóa [Hoa] [Hoa] [Hoa]

Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ tặng Du lai du khứ bốn đóa [Hoa] [Hoa] [Hoa] [Hoa]

...

Dần dần, Tịch Du chơi cái này đến nghiện, càng không ngừng tăng thêm, tới khi cậu gần như sắp sửa chiếm hết khung chat, Cố Lãm mới không nhịn được bật cười.

Thú vui bị cắt đứt, Tịch Du nghiêm túc nhắc nhở Cố Lãm lo mà hát cho tốt đi, bởi vì Tịch Du gõ chữ trên khung chat nên cậu vẫn luôn theo dõi tin tức trên đó.

Lời cậu vừa nói ra tiếng đã bị họ nghe thấy hết rồi.

YY: Hoa hồng của Du Du chọc mù mắt em rồi.

YY: “Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ tặng Du lai du khứ x đóa [Hoa]” gì đó thoát nhìn quá đáng yêu.

YY: “Lo mà hát cho tốt đi!” Giọng điệu một chút lực uy hiếp cũng không có trái lại khiến người ta rất muốn đẩy ngã cậu.

YY: Cầu tiêu trang trí lên mic làm nũng...

...

(^) Tôi mới không lên mic cho các cô xem. Tịch Du nghĩ vậy trong lòng.

Cổ Lãm hát xong năm bài, nghỉ ngơi một hồi, mấy người bạn thân bị Tịch Nguyệt tha lên mạng, chúc phúc anh vài câu. Sơ Tử cùng Kính Tử hợp xướng một bài, mọi người đều vô cùng mong chờ người không biết hát – Cam ngọt, bởi vì Cam ngọt hát rất tệ, 80% là lệch nhạc, hoàn toàn có thể nghe ra giọng của ca sĩ chính.

Ấy thế mà Cam ngọt lại từ chối, nói rằng tới nửa đêm sẽ mang đến cho mọi người một màn bất ngờ. Tổ ra thần bí như vậy khiến ai cũng tò mò, đồng ý bỏ qua cho cậu ta, có một số fan nhỏ tuổi phải out chỉ có thể đau khổ cầu xin mọi người ghi âm lại cho họ.

Tới màn các fan xin phúc lợi, là Tịch Nguyệt đề nghị màn này với Cổ Ý và được anh đồng ý. Trong thời gian quy định, mọi người phải cướp được mic. Mười người đầu tiên sẽ được nhận phúc lợi, có thể đề nghị yêu cầu với Cổ Ý. Luật chơi đã đưa ra, không quá khó làm, tự nhiên sẽ không có ngoại lệ.

Tịch Du cũng xoa tay nóng lòng muốn thử. Bởi vì hai người dùng chung máy tính nên Cổ Ý phải mở mic tự trò chuyện để không làm Tịch Du bị lỡ cơ hội. Vì vậy để Tịch Nguyệt làm chủ trì.

Cổ Ý tới đếm người thời gian.

3—2—1, có thắng hay không còn phải tùy thuộc vào tốc độ mang của mọi người.

Số 10, Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ.

May mắn thay, vừa kịp vị trí cuối cùng, Tịch Du hưng phấn hô to: “Meo, em cướp được rồi!” Thanh âm kích động của cậu tất nhiên truyền vào trong microphone.

YY: QAQ Cậu muốn gì mà đại thần chẳng đưa, sao còn cướp của chúng tôi?

YY: Aa, thật xui xẻo, ghét nhất số 11.

YY: ~()/~ Cướp được rồi, các chị em muốn phúc lợi gì, tôi có thể giúp các cô hỏi.

YY: Tiếng chuông báo thức.

YY: Để đại thần tiếp một bộ chủ dịch thụ đi _

YY: Tôi muốn biết thần tượng béo gầy thế nào m tôi thật xấu xa mà!

...

Dựa theo thứ tự chiếm mic, các cô gái lần lượt cầu phúc lợi từ thần tượng của mình.

Có tiếng chuông rời giường, tiếng chuông tin nhắn, tiếng chuông chúc ngủ ngon, tiếng chuông điện thoại, đều là những người “thanh khổng(1)”, những gì muốn đều liên quan tới phương diện này. Tịch Du cướp được mic, rất nhanh đã tới phiên cậu, nhưng cậu vẫn chưa nghĩ ra sẽ đòi phúc lợi gì. Không thể lặp lại những yêu cầu trên, nếu không sẽ rất lãng phí cơ hội này.

Tịch Du nhìn khung bình luận, rất nhiều người yêu cầu hôn.

Đáng tiếc cô bạn số 9 lại không nghe thấy lời kêu gọi của quần chúng nhân dân.

“Xin hỏi thần tượng thổ lộ với Du Du thế nào?”

YY: Meo, vấn đề này cũng không tệ, cầu tái hiện hiện trường.

...

Cố Lãm quay sang nhìn Tịch Du, trong đầu cậu hồi tưởng lại xem Cố Lãm đã thổ lộ với mình ra sao. Sau đó chợt nghe anh trắng trợn nói: “Tôi nhớ rõ, hình như tôi trực tiếp dùng hành động chứng minh, đấy cũng coi như thổ lộ đi.”

Cô bạn số 9 tiếp tục hỏi: “Hành động gì? Là cái hành động em đang nghĩ tới sao?”

Cố Lãm khiến các cô ấy tò mò, xong lại chỉ nói nửa vời, “Vấn đề này tôi đã trả lời xong, được rồi, người tiếp theo.”

Mặc dù đó không phải đáp án thỏa mãn, nhưng đến phiên tiểu trang trí cầu phúc lợi cũng khiến mọi người vô cùng mong chờ.

Kỳ thực Du Du đã sớm nghĩ ra rồi. “Thấy mọi người mong muốn đại thần hôn qua mic như vậy, để anh ấy hôn mỗi người một cái đi.”

YY: o(*//// ///*)q Đã chuẩn bị tốt rồi, đến đây đi.

YY: Nhất định phải hôn một cái thật sâu!

...

Như trong dự liệu, từ trong loa thẳm thẳm lưu loát phát ra tiếng hôn. Nhưng ngay sau đó là tiếng Tịch Du nổi giận: “Đáng ghét! Lưu manh! Em muốn là hôn qua mic, hôn qua mic cơ!”

Tình huống này quá rõ ràng, tất cả mọi người có chút hả hê.

Meo, cuối cùng cũng làm nũng rồi ~()/~

*Chú thích:

(1) Thanh khổng: cực kì thích giọng nói.

56. Chương 56: Tin Tưởng

(Làm nũng) Anh ôm em qua đi.

(Bất đắc dĩ chiều chuộng) Bé heo lười.

(Hôn môi) A... Ân

Tiếng đàn ông thở dốc.

(Hoảng hốt) Anh... nhẹ chút!

(Dịu dàng) Anh sẽ rất nhẹ nhàng.

Hài hòa êm ái: Duy trì liên tục 15 giây.

...

Trên YY đang phát phúc lợi của Cam ngọt, ngay khi câu đầu tiên phát ra, Tịch Du đã cảm thấy có vấn đề. Cho tới tận khi nghe thấy thanh âm của Cổ Ý, lời kịch của anh không giống với trong trí nhớ của cậu, lúc này Tịch Du mới phát hiện ra, cậu bị Cam ngọt chơi xỏ.

Du lai du khứ: Anh!

Cam ngọt: () Cổ Ý, sinh nhật vui vẻ!

Du lai du khứ: Ủa ^_^

Du lai du khứ: dee866@#%&

Cam ngọt: Nè, hai người các cậu kiểm chế chút đi.

Tịch Du xác định mic đã tắt rồi mới chất vấn Cổ Lãm: “Có phải anh đã sớm biết hay không?”

Cổ Lãm thành thật trả lời: “Anh không biết, Cam ngọt chỉ đưa anh kịch bản.” Tịch Du không tin, cứ nhìn anh, mong có thể nhìn ra chứng cứ chứng minh anh nói dối, nhưng vẻ mặt của Cổ Lãm vẫn thản nhiên như không, hiển nhiên chẳng thấy chột dạ vì đuối lý. Nếu không phải diễn xuất của anh quá tốt thì chính là cả hai người họ đều bị Cam ngọt lừa.

Chỉ là một người tức giận, một người nhìn có chút hả hê.

Cổ Lãm thấy Tịch Du bĩu môi, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, an ủi: “Không sau đây, đó cũng không phải chuyện gì lớn.”

Tịch Du nhẹ nhàng vươn tay đập lên vai Cổ Lãm. Ai nói thu âm từ YY rất khó nghe, không quá rõ ràng, không có cảm xúc vậy?

Cam ngọt còn đang ồn ào trên khung bình luận.

Cam ngọt: Thế nào, Du Du phối không tệ chứ?

YY: Thật tốt, Quả Cam cực khổ rồi.

YY: Đang vừa che mặt vừa nghe o(*//// //(*q

...

Cờ nhôn 1 của Du lai du khứ: Cam ngọt, anh thật quá đáng!

Bởi vì acc nhỏ của cậu cũng bị mặc áo hồng, vậy nên không bị chìm trong đại dương spam mênh mông.

YY: Có gì hot?

Một cô bạn thông minh nhận ra có vấn đề, nếu như Tịch Du biết trước chuyện này hẳn là sẽ không tức giận.

Cam ngọt thành thật nói, nhưng mà từ phản ứng của cậu ta cũng đủ biết sự ranh ma trong lòng cậu.

Cam ngọt: Kỳ thực tôi đã nghĩ biện pháp để lấy được âm thô của Cổ Ý và Du Du làm thành kịch, hai người bọn họ hoàn toàn không biết tôi sẽ làm như thế.

Cũng nhờ có Cam ngọt mà mọi người mới có thể nghe được bộ kịch ấy ấy như thế, thấy Cam ngọt nói vậy, ai cũng lên tiếng phụ họa.

YY: Cam ngọt là gấu.

YY: Quả nhiên là đồng đội (heo) tốt.

YY: Quả Cam cẩn thận Du Du mang theo đại thần trả đũa cậu nha.

Cam ngọt: Đại thần, lão ấy cam tâm tình nguyện để tôi làm thế mà.

YY: (chuyển mic) Cầu hỏi đại thần có cảm nghĩ gì với bộ kịch CP ấy ấy đầu tiên với Du Du?

Tịch Du thấy bàn tay của Cổ Lãm hướng tới bàn phím ngày càng gần, dường như dự định trả lời câu hỏi, vội vàng chiếm lấy quyền chủ động. Vì vậy các fan có thể thấy được một loạt ám hiệu.

Du lai du khứ: %GFGHBNHKJ

Gần 5 phút kịch ngắn ngủi rất nhanh đã kết thúc, mọi người nghe còn chưa đã, bởi vì đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng được nghe kịch hai người hợp tác. Dù sao chức vụ chính thức của Du Du là trang trí, không có ý phát triển sang lĩnh vực CV.

Cam ngọt tiếp tục lên mic trêu chọc: “Mọi người đừng ghi âm nhá! Đây chính là tác phẩm H tiêu biểu đầu tiên của Du Du nha (nhấn mạnh, kéo dài).”

Mọi người phối hợp.

YY: Vâng, không ghi âm.

YY: Đã quên ghi âm *chỉ tay*

YY: Nhà em rất ồn, thực ra vừa rồi em chưa từng nghe thấy gì ()

...

Thế là, vì Cam ngọt làm ra một bộ kịch ngắn như thế, Tịch Du bị người ta trước sau trái phải “tấn công”. Nhưng cậu đột nhiên nhớ tới một vấn đề. Cậu nhớ rõ phần kia, khi cậu ghi âm không phải rất dài, lúc đó vì quá mất tự nhiên nên chỉ thu được một chút, nhưng phần Cam ngọt phát ra tuyệt đối dài hơn rất nhiều trong trí nhớ của cậu.

Tịch Du quyết định lát nữa phải đòi file kịch về, tỉ mỉ nghe kỹ xem rốt cuộc có đúng đoạn cậu ghi âm hay không, hay là bị ghép với cái khác.

Tiếp theo đó, buổi biểu diễn riêng của Cổ Ý, phần hát liên tục. Đêm có chút khuya, mặc dù ca khúc của anh tiết tấu rộn ràng vui vẻ, nhưng vẫn không tránh được cơn buồn ngủ kéo tới, Tịch Du vốn ngồi trên đùi Cổ Lãm, duy trì mãi một tư thế, đầu cứ gật gà gật gù. Cổ Lãm thừa dịp cắt bớt bài hát, nhanh chóng tắt mic.

“Mệt rồi?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Tịch Du mơ màng “ừm” một tiếng.

Cổ Lãm đổi tư thế ngồi của cậu, đối mặt với anh, khóa ngồi trên đùi anh. Thay đổi như thế giúp cậu thoải mái hơn nhiều, Tịch Du quen thuộc vươn tay ôm lấy vai anh, ngoan ngoãn tựa vào một bên mà ngủ.

Theo dự định, vốn lúc này Cổ Ý đã phải kết thúc ca hội rồi, nhưng nào ngờ các fan quá nhiệt tình, lại trò chuyện thêm vài câu.

Anh vừa nhìn khung bình luận vừa trả lời vấn đề.

Ví dụ như: Âm thô của kịch gì gì đó đã giao rồi. Gần đây tiếp kịch gì gì đó. Đối với việc kịch gì gì đó bị hãm hại, thực ra tôi cũng không biết rõ lắm, mọi người đi hỏi chuẩn bị ấy.

YY: Cầu Du Du ra đây.

Thanh âm của Cổ Lãm lập tức chuyển thành nhẹ giọng từ tính: “Suýt, em ấy đang ngủ.”

YY: Cầu miêu tả tư thế lúc này của thần tượng và Du Du.

Cổ Lãm cười khẽ một tiếng, mờ ám trả lời: “Có thể là như các cô đang tưởng tượng đó.”

YY: Tư thế cưỡi ngựa?

YY: Lưng đối lưng?

YY: Vắt chân lên cổ?

...

Kết quả là mọi người thi nhau đoán mò.

Tịch Du lầm bầm vài tiếng bên tai Cố Lãm, thanh âm rất nhỏ. Cố Lãm cảm thấy chắc là cậu ngồi khó ngủ.

Anh lên mic nói với mọi người một tiếng: “Tôi ôm Du Du lên giường đi ngủ.”

Phía dưới lập tức không biết xấu hổ mà gào.

YY: Màn nửa đêm bắt đầu rồi o(*//// ///*)q

YY: Thần tượng, dịu dàng chút nha.

Cố Lãm trở lại, bắt đầu nhìn đám ngôn từ sắc bén của hủ nữ.

Thời gian đã muộn, Cố Ý bảo mọi người nên đi ngủ, trong số những người thức đêm có không ít học sinh.

Xuyên tạc xong nguyên nhân, mọi người thể hiện em hiểu mà rồi giải tán.

Cố Lãm rời khỏi phòng YY, chốt Cam ngọt gõ tới.

Cam ngọt: Cố Ý?

Du lai du khứ: Ừ.

Sau đó liền thấy Cam ngọt gửi qua một file. Lưu tên “o(*//// ///*)q”.

Cố Lãm nhân cơ hội hỏi.

Du lai du khứ: Đoạn H 6 giây kia cậu lấy đâu ra ==

Cam ngọt: Σ(° °|||) Tôi giết, lỗi tai anh là lỗi tai cún à?

Du lai du khứ: ^_^ Cậu cho là chút thanh âm đó có thể lừa tôi sao?

Cam ngọt: o()o Bởi vì Du Du không chịu thu âm dài nên tôi đành bỏ thêm tiếng của mình vào, tôi đã cố gắng hết sức.

Du lai du khứ: Đúng là cậu đã vất vả rồi.

Cam ngọt: _ _ Cũng chỉ có mình anh nghe ra.

Bởi vì chỉ là tiếng thở dốc, lại có BGM che chắn, ngay cả cậu ta cũng khó mà nhận ra tiếng hai người khác nhau ghép vào.

Du lai du khứ: ^_^

...

Tuy rằng Tịch Du kiên trì làm phục hồi, nhưng rõ ràng chính cậu cũng không thấy được hiệu quả. Chân cậu vẫn không có cảm giác gì, thật không hiểu Thẩm Thiên làm sao nhìn ra được chân cậu béo lên.

Ngón tay cái cùng ngón trỏ vòng lại có thể ôm lấy cẳng chân, còn thừa ra chút khoảng cách. Đôi chân này, gây đến đáng sợ, thoát nhìn giống như suy dinh dưỡng.

Cánh tay cậu luôn được rèn luyện, bởi vì thường xuyên ngồi nên lực cánh tay rất lớn. Hai tay chống lên tay vịn đỡ thân thể tiến về phía trước, nét mặt nhăn nhúm có thể thấy được động tác này vô cùng mệt mỏi.

Nắng hè chói chang, mặc dù có mở máy điều hòa, nhưng sau lưng cậu vẫn ướt đẫm mồ hôi. Trong nháy mắt khi đôi chân tiếp xúc với mặt đất, Tịch Du không có cảm giác đang đứng, hoàn toàn dựa vào sức hai tay chống đỡ, nếu cứ buông ta, nhất định sẽ ngã xuống.

Tịch Du nghĩ vậy, cũng làm như vậy.

Chân cậu căn bản không có sức, làm sao có thể đỡ được trọng lượng cơ thể. Cậu nặng nề ngã xuống đệm nhưng vẫn thấy rất đau. Tịch Du ngơ ngác nhìn hai bàn tay đã bị ma sát đến đỏ ửng, sau thời gian dài huấn luyện, ngón tay cậu đã kết thành vết chai. Cậu co quắp ngồi dưới đất.

Mặc dù Thẩm Thiên đã nói, chỉ cần nỗ lực thêm một chút, dựa vào trị liệu ở nước ngoài, hai chân cậu có thể hồi phục như cũ. Nhưng đó chỉ là có khả năng... Thân thể của mình, mình là người hiểu rõ nhất. Tịch Du bi quan suy nghĩ, làm sao có cái kỳ tích như thế, cậu đã sớm không ôm bất cứ hy vọng gì, rồi lại lần lượt có những khát vọng bé bỏng mọc lên trong lòng.

Thật sự rất muốn đứng lên, ngồi lâu như vậy, rất mệt mỏi.

Không ngờ trở thành tàn phế đã lâu, tâm lý chịu đựng của cậu cũng yếu ớt đi. Mỗi khi vừa nghĩ tới hai chân của mình, Tịch Du lại không khống chế được cảm xúc.

Cổ Lãm không ở bên cạnh cậu, sẽ không ai chê cười cậu. Tịch Du gắt gao bịt miệng mình, phát ra thanh âm nức nở nhỏ nhỏ, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống. Cái đệm ướt một góc, trở thành màu xanh lá đậm.

Tịch Du lén lút một mình trút bỏ khổ sở trong lòng.

Nhưng cậu lại quên mất Thẩm Thiên.

Khi Thẩm Thiên bước vào đã thấy Tịch Du từ xa đang ngồi yên không nhúc nhích, tưởng rằng cậu nghỉ ngơi, thế nhưng càng tới gần lại càng thấy kỳ lạ.

Biên độ vai run lên tuy rằng rất nhỏ, nhưng Thẩm Thiên vẫn quan sát thấy. Anh chậm rãi đến gần, Tịch Du nghe được động tĩnh, vội vàng lấy tay lau, che giấu nước mắt.

“Du Du, làm sao vậy?”

Tịch Du lắc đầu: “Không có việc gì.” Thanh âm có chút khàn.

Thẩm Thiên ngồi xuống đối mặt với cậu. Tịch Du cúi đầu thì Thẩm Thiên lấy tay nâng mặt cậu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, chẳng thể nào giấu được đôi mắt sưng đỏ. Đúng như anh dự đoán, vừa rồi Tịch Du đã khóc.

Tịch Du vô lực giẫy khỏi bàn tay Thẩm Thiên mà không được, đành phải thôi, nhìn sang hướng khác né tránh.

“Vì sao em khóc?” Thẩm Thiên hỏi thẳng, mấy lời khách sáo chỉ tổ tốn thời gian, còn không bằng nói thẳng.

Nhưng để xem đôi phương có chịu nói hay không.

Hai phiên môi không ngờ vẫn mím chặt, không nhúc nhích. Tịch du không muốn trả lời vấn đề này.

Người xung quanh đều bận rộn, không ai chú ý tới bên này.

Thẩm Thiên tựa đầu sát vào, uy hiếp nói: “Em không nói, anh sẽ hôn em.” Lại sát thêm một chút, “Thật sự sẽ hôn đấy.”

Tịch Du không phản kháng, trái lại Thẩm Thiên cảm giác được trên mu bàn tay mình ướt át, sau đó nghe thấy tiếng nghẹn ngào nhỏ của cậu: “Bác sĩ có phải ai cũng thích lừa người ta hay không?”

Ngay từ đầu, Thẩm Thiên không hiểu ý của cậu, ăn ngay nói thật: “Còn tùy vào đối tượng, nếu là “nam bệnh nhân” hợp khẩu vị của anh, anh sẽ rất kiên trì lừa gạt.”

Thẩm Thiên trả lời xong, lập tức bị Tịch Du lườm.

Anh thu lại vẻ cợt nhả, khôi phục bình thường, đứng trên lập trường của bác sĩ mà nói: “Để đương sự biết được bệnh tình là quyền lợi của người ta, bác sĩ không thể giấu diếm, bản thân anh cũng không tán thành “lời nói dối thiện ý”, bởi vì rồi một ngày nào đó họ vẫn phải đối mặt với hiện thực.”

Tịch Du xiết chặt tay, rồi lại thả lỏng ra.

“Vậy nên Du Du, em đừng bỏ cuộc.” Thẩm Thiên đặt tay lên đùi Tịch Du, nhéo nhéo. “Rồi sẽ tới một ngày, chỗ này, sẽ có cảm giác. Cái gì cũng không thể biết trước, vì sao không tin vào hy vọng thành công?”

“Thành công?” Tịch Du hỏi ngược lại.

Thẩm Thiên nghiêm túc gật đầu.

57. Chương 57: Biến Mất

Mặt trời lặn buông ánh chiều tà, rải bóng cây mơ hồ bên bệ cửa sổ.

Về mặt Tịch Du lo lắng bồn chồn nhìn đồng hồ trên điện thoại.

Đã hơn năm giờ rồi, sao anh Cố Lãm còn chưa tới. Cậu không bỏ cuộc, gọi điện thoại một lần nữa, nhưng thanh âm máy móc vang lên nhắc nhở cậu rằng đối phương tắt máy.

Lo lắng chiếm trọn tâm trí cậu, Tịch Du sợ Cố Lãm xảy ra chuyện gì.

Có tiếng bước chân tới gần, Tịch Du lo lắng ngẩng đầu nhìn, vừa định thở phào nhẹ nhõm thì phải nghẹn nuốt lại khi thấy người đang tới.

Không phải anh Cố Lãm, là Thẩm Thiên.

Thẩm Thú chú ý thấy sự mất mát thất vọng khi Tịch Du thấy mình, trong lòng thở dài. Ai, phân biệt đối xử ghê gớm quá.

“Sao rồi, anh Cố Lãm của em còn chưa tới sao?” Thẩm Thiên cợt nhả hỏi, thấy Tịch Du rõ ràng không muốn đáp lại mình, anh mới nghiêm túc lại, kinh ngạc hỏi: “Sao anh ta còn chưa tới?”

Tịch Du lắc đầu: “Điện thoại tắt máy, anh nói liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Thẩm Thiên xuất hiện rất đúng lúc, cậu có người để bàn bạc cùng. Tất nhiên Thẩm Thiên rất lạc quan an ủi cậu: “Chắc là công việc bận rộn, điện thoại hết pin thôi.”

“Vậy cũng phải mượn điện thoại gọi điện cho tôi chứ. Điện thoại công cộng cũng được mà.” Tịch Du hỏi ngược lại.

“Có thể là không tiện mượn điện thoại cũng không có điện thoại công cộng.” Thẩm Thiên không hề lo lắng đáp.

Thấy vẻ mặt Tịch Du vẫn lo lắng không yên, anh nghiêm túc hơn, “Anh ta lớn như vậy rồi, không lạc được đâu.”

Tịch Du nắm chặt di động trong tay, nhìn lại vẫn không thấy có động tĩnh gì.

“Không còn sớm nữa, anh đưa em về nhà.”

Tịch Du cầm di động, mau chóng nhấn xuống, “Đợi lát nữa, tôi gọi lại xem sao.”

Rồi cậu thở dài, buông điện thoại, Thẩm Thiên biết thế có nghĩ là không gọi được. Vừa đẩy Tịch Du ra ngoài vừa tìm chủ đề nói chuyện để phân tán tâm tư của cậu, giúp cậu đỡ buồn lo vô cớ.

Chẳng trách Tịch Du nghĩ đông nghĩ tây, hóa ra đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra. Trong lòng cậu mơ hồ có chút bất an, chỉ hy vọng đừng thật sự xảy ra chuyện gì.

Nghĩ như vậy, cậu lại đặc biệt nhớ tới Cố Lãm, mong có thể mau chóng nhìn thấy anh.

Thẩm Thiên đưa người về tới nhà, Tịch Du cũng chẳng có lòng dạ nào nói chuyện với anh, tự anh mặt dày ngồi lại một lát, sau khi nói vài lời an ủi thì đi.

Gian phòng bỗng chốc trở nên vắng vẻ, yên tĩnh cực kỳ. Rõ ràng là nơi hai người chung sống, nhưng lúc này làm cậu cảm thấy quá quạnh hiu. Mỗi một chút Tịch Du lại nhìn đồng hồ một lần, cứ như vậy lặng lẽ chờ đợi trong hao mòn cho tới tối.

Tiếng chuông điện thoại chẳng một lần vang lên, tiếng mở cửa cũng chẳng có, quá yên lặng, quá vắng vẻ. Thật vất vả mới có người gọi điện tới cho cậu, lại là Tịch Dương.

Tịch Du hồi phục tâm trạng, nâng cao tinh thần, không muốn để Tịch Dương nghe ra cậu đang lo âu.

“Alo?” Giọng nói khô khốc đã lâu chưa thấm nước nên có chút mất tiếng, càng lộ vẻ hữu khí vô lực, Tịch Dương nghe ra, vội vàng hỏi.

“Anh Cố Lãm còn chưa về nhà.” Ý tứ ẩn bên trong đương nhiên Tịch Dương nghe không hiểu, chỉ cho rằng người đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt lúc nào cũng nhớ nhung đối phương.

“Điện thoại của Cố Lãm sao không mở?” Xem ra trước đó Tịch Dương cũng đã gọi điện cho Cố Lãm rồi.

“Điện thoại hết pin rồi.”

Vương Tử Duệ ở đầu dây bên kia hô một tiếng, hình như là có việc, Tịch Dương nhin không được “hừ” một phát, vốn có rất nhiều lời muốn nói cũng chỉ có thể vội vàng vàng.

Lại thêm một quãng thời gian chờ đợi không mục đích, lượng pin trong điện thoại chỉ còn năm phần trăm, Tịch Du vội vàng cắm sạc vào, sợ hết pin sẽ bỏ qua cuộc gọi quan trọng.

Từ buổi chiều cậu đã không ăn gì, hiện tại tới giờ cơm cũng không có vẻ đói, cái chính là không có tâm trạng ăn uống.

Mở máy tính ra, đăng nhập QQ, khi cậu muốn thông thả một chút, ava QQ lại không ngừng nhấp nháy, các nhóm gửi tin tức rất nhiều. Tịch Du nhìn những người trong nhóm liên tục đối đáp với nhau, gửi tin đan xen rất chặt chẽ không hề gián đoạn, thoát nhìn dày đặc càng đau đầu. Ngay cả đám bạn trong nhóm Gay đang trêu ghẹo chuyện tình cảm ân ái của cậu cùng Cố Lãm cũng thấy rất nhàm chán.

Nói chung, hiện tại cậu chẳng có tinh thần làm gì.

Vốn đồng ý đêm nay sẽ giao poster cho chuẩn bị, nhưng cậu chẳng có tâm trạng để hoàn thành bức tranh. Cậu đành xin lỗi chuẩn bị, kéo dài thêm thời gian.

Du lai du khứ: Có thể vài ngày nữa mới xong poster, thân thể tôi có chút khó chịu.

Bởi vì tâm tình phiền muộn tích tụ trong lòng, chẳng khác gì cảm giác sinh bệnh không chút khí lực.

Chuẩn bị: Được, không sao đâu, dù sao hậu kỳ bên kia cũng chưa làm xong, Du Du chú ý giữ gìn sức khỏe, chúng ta không cần vội.

Du lai du khứ: Ừ.

Sau đó Tịch Du ngây ngốc đi tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra, trong phòng vẫn không có bóng dáng mọi người trong chờ mong của cậu. Sắc trời bên ngoài càng đậm, bóng đêm bao phủ quanh thân, đáy lòng Tịch Du dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Cậu đăng weibo nói lên tâm trạng của mình, chỉ hy vọng có ai đó nói với cậu rằng cậu đang lo xa. Người lớn như vậy, sao có thể vô duyên vô cớ gặp chuyện không may được.

Du lai du khứ: *Không thể gọi được điện thoại cho @ Cổ Ý, đến giờ này vẫn chưa về nhà, thật lo lắng o()o*

Các chị em trong đảng canh chừng weibo lập tức trả lời, không thể không nói có nhiều người an ủi, tâm tình cậu cũng bình tĩnh hơn nhiều.

YY: Đừng lo lắng, có thể lát nữa sẽ về.

YY: @Cổ Ý đại thần, xem anh khiến tiểu thụ nhà anh lo lắng kìa, mau trở về đi!

YY: Gọi điện thoại cho bạn bè hoặc người nhà của đại thần hỏi thử xem.

...

Bạn bè của Cổ Lãm, Tịch Du chỉ biết có Tịch Dương. Về phần người nhà, Tịch Du thật không biết rõ ràng. Vừa nghĩ như thế, Tịch Du chợt nhận ra cậu thậm chí là hoàn toàn không rõ bối cảnh gia đình Cổ Lãm như thế nào. Sau khi hai người yêu nhau, Cổ Lãm cũng chưa từng chủ động nhắc tới phương diện này.

Là không muốn nói tới hay là quên nói?

Thực sự cảm thấy buồn ngủ, Tịch Du nằm ở trên giường, khi sắp ngủ, điện thoại trong tay bỗng vang lên. Tịch Du vội vàng nghe máy: “Anh Cổ Lãm!”

“Nè, Du Du, Cổ Ý còn chưa trở về sao?”

“Ừ.” Hóa ra là Quả Cam, trong bóng đêm, Tịch Du cũng có thể bên kia giường trống trải. Đã trễ thế này, Cam ngọt gọi điện thoại tới xác nhận, chắc là cũng lo lắng cho họ. Thế nhưng Cam ngọt càng nói sẽ không có chuyện gì, Tịch Du càng ưu phiền.

“Giờ đã hơn một giờ rồi, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Anh ấy biết tôi sẽ lo, Quả Cam, nhờ đâu anh Cố Lãm xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Tịch Du nghĩ tới tai nạn giao thông, cũng có thể tạm thời không liên hệ được với gia đình.

Nhờ đâu thực sự là tại nạn, rất nghiêm trọng... Tịch Du một mình càng nghĩ càng sợ, thậm chí không dám tưởng tượng tiếp. Cậu chưa từng nghĩ tới một thế giới không có Cố Lãm sẽ như thế nào.

“Quả Cam, tôi sợ.” Có lẽ do bầu không khí yên tĩnh lây nhiễm, Tịch Du dần khóc thành tiếng với Cam ngọt, trút bỏ sự bất an lo nghĩ chôn sâu trong đáy lòng.

Cách một cái điện thoại, Cam ngọt cũng chẳng thể làm được gì, chỉ có thể cố gắng dùng toàn bộ hệ thống ngôn ngữ để an ủi Tịch Du. Sau đó, Cam ngọt nói nói một hồi rồi chợt nghe được tiếng thở nhàn nhạt.

“Du Du?” Thử gọi một chút, không có ai trả lời. Xem ra Tịch Du đã mệt mỗi ngủ thiếp đi rồi.

Cam ngọt nhìn cuộc gọi dài một tiếng, ần ngất máy. Trong lòng cậu cầu khẩn: Cố Ý, mau trở về đi!

“Anh Cố Lãm!” Trong nháy mắt cửa phòng ngủ mở ra, Tịch Du lập tức cảm nhận được, rõ ràng đang ngủ rất say nhưng lại tỉnh táo vô cùng. Cậu vội vàng đứng dậy, định bật đèn.

“Đừng bật đèn!” Cố Lãm muốn ngăn cản, nhưng động tác của Tịch Du nhanh hơn.

Toàn bộ căn phòng sáng bừng lên, Tịch Du hí mắt, sau khi nghe được thanh âm của Cố Lãm, lòng cậu an ổn hơn nhiều. Thế nhưng, tới khi nhìn thấy bộ dạng anh, Tịch Du biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Khóe miệng anh bầm tím, dường như bị người ta đánh, quần áo cũng hỗn loạn, tay áo vest dính nhiều bụi, chắc anh vội vàng chạy nên giờ vẫn thở dốc.

Cả người anh mang vẻ chật vật kinh khủng.

Khoảng cách giữa cậu và Cố Lãm có chút xa, Tịch Du nóng lòng muốn biết trên người anh còn bị thương không, hoang mang rối loạn muốn đứng dậy, kết quả cậu quên mất tình trạng cơ thể mình, lập tức ngã thẳng xuống mặt đất.

Cố Lãm mau chóng đi tới ôm cậu lên giường.

Tịch Du lấy tay sờ sờ khoe miệng Cố Lãm, rõ ràng vết thương còn mới, lại mạnh mẽ kéo áo khoác của anh, lột áo sơ mi, xác nhận xem những chỗ khác có bị thương không.

Cố Lãm để tùy ý cậu hành động, cảm nhận được cậu sợ tới run rẩy, anh ôm chăm lấy vai cậu, nhẹ giọng nói: “Du Du, anh không sao.”

May mà những chỗ khác cũng không có thương tích gì, chỉ có vết trên mặt rất rõ ràng.

Vừa đụng tới nó, Cố Lãm nhú nhú mày, Tịch Du biết anh đau lắm.

Hai hàng nước mắt không nhịn được rơi xuống, ngăn không ngăn nổi, rất nhanh, trong mắt cậu đã tràn đầy nước. Tịch Du thút tha thút thít nói: “Anh Cố Lãm, có phải anh bị người ta cướp hay không?”

Tịch Du đoán, điện thoại không gọi được, có lẽ là bị cướp rồi, bị thương chắc là do anh Cố Lãm phản kháng nên bị đánh. Trở về muộn như vậy là do không có ví tiền, cũng không có tiền ngồi xe, nên phải chạy về?

Tịch Du cảm thấy may mắn, may mà chỉ là cướp, chứ không phải tai nạn giao thông.

Cố Lãm bất đắc dĩ nghe Tịch Du tường tượng, tuy rằng sự việc phát sinh có chút đột ngột, nhưng hiện tại tình hình vẫn không thích hợp để nói rõ tất cả.

Anh đỡ cậu đi ngủ, lần này có Cố Lãm bên người, Tịch Du lộ vẻ ngọt ngào mỉm cười, bình yên ngủ thiếp đi. Cố Lãm vào phòng tắm rửa, hai chân khép khiêng.

Khi anh nhảy từ bệ cửa sổ xuống đã bị thương, sợ Tịch Du lo lắng nên phải vội vã chạy về. Quả nhiên bây giờ chân phải đã sưng phồng lên. Tắm rửa xong, bôi thuốc, cũng không biết ngày mai có đỡ không.

Bị Tịch Du phát hiện ra lại không tránh được khiến cậu đau lòng.

Hình ảnh phản chiếu trong gương hiện ra khuôn mặt nghiêm túc, Cố Lãm nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

58. Chương 58: Có Khách

Cố Lãm gọi Tịch Du rời giường, cậu lồm bồm hai tiếng, lảo lộn không phương hướng tiếp tục ngủ. Cố Lãm cũng để tùy cậu rúc trên giường, tới nhà bếp làm bữa sáng.

Qua một đêm, vết sưng đỏ trên chân anh đã giảm bớt, đi lại còn có chút đau đớn nhưng không quá nghiêm

trọng. Chỉ là vết bầm trên khóe miệng ngày càng sâu.

Cố Lãm sợ cậu lo lắng, nếu như Tịch Du hỏi tới, anh thật không biết phải nói thật hay giả vờ ngớ ngẩn để lừa cậu. Cố Lãm hầm cháo, hẹn giờ xong thì trở về phòng thay đồ, vốn định nhắc nhở cậu ngủ dậy nhớ ăn sáng rồi mới đi làm, nhưng Tịch Du mở mắt ra, ho khan một tiếng, thanh âm nghẹn lại: “Anh Cố Lãm, em đau đầu.”

Đặt tay lên trán cậu, nhiệt độ có chút không thích hợp. Anh nhượng mày, cậu sốt rồi.

Cố Lãm suy nghĩ một chút, đi xin nghỉ cho mình.

Cho Tịch Du uống thuốc hạ sốt, để phòng ngừa, anh dùng cách hạ nhiệt độ vật lý, lau người bằng cồn.

Hiện tại không phải mùa cảm cúm, Cố Lãm đương nhiên không biết Tịch Du ốm là vì tối hôm qua chờ anh, cậu đã ngồi trên mặt đất rất lâu, lo lắng hãi hùng dễ sinh bệnh.

Cháo đã nấu xong, vốn định để Tịch Du ăn chút lót dạ, nhưng cậu không muốn ăn. Tuy đã tỉnh lại, nhưng tinh thần vẫn mệt mỏi chậm chạp, lại bị Cố Lãm dỗ đi ngủ.

Trước khi thiếp đi, Tịch Du còn nắm chặt tay Cố Lãm, muốn anh không rời khỏi cậu.

Cố Lãm chẳng đi đâu, chỉ thành thật ngồi ở trên giường bên người Tịch Du. Anh dùng cánh tay rảnh rỗi thỉnh thoảng sờ trán cậu, mặc dù không thấy quá rõ ràng nhiệt độ đã giảm hay chưa.

“Xin lỗi, Du Du, sau này sẽ không khiến em sợ như thế nữa.” Cố Lãm nói nhỏ bên tai Tịch Du.

Điện thoại di động rung lên giục người tiếp máy, Cố Lãm mở điện thoại của Tịch Du.

“Du Du, Cố Ý đã về chưa?” Cố Lãm nghe ra thanh âm của Cam ngọt, nhẹ giọng trả lời, “Là tôi đây.”

Giọng nói gấp gáp của Cam ngọt lập tức biến thành nhẹ nhàng, “Anh đi đâu thế, có biết hôm qua Du Du lo cho anh lắm không, còn khóc nữa đó.”

Nỗi lo lắng bất lực của Tịch Du, Cố Lãm có thể hiểu được. Nhìn cậu ốm yếu nằm trên giường như thế, anh âm thầm tự trách mình.

“Không có việc gì thì tôi cúp máy đây.” Không để Cam ngọt nói thêm câu nào, Cố Lãm lập tức nhấn tắt máy.

Tịch Du đói quá nên tỉnh lại. Tối hôm qua không ăn cơm, sáng nay cũng không ăn, giờ tới trưa, tất nhiên là đói bụng.

Hiệu quả của thuốc rất nhanh, khi cậu tỉnh lại, Cố Lãm vẫn ngồi ở trước mặt, khóe miệng mỉm cười hỏi có phải cậu đói hay không.

Tịch Du nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh múc cho em bát cháo.” Cố Lãm đứng dậy rồi trở lại, ngồi xuống.

Hâm lại một lần, có chút nóng, Cố Lãm thổi thổi rồi đưa tới bên miệng Tịch Du. Cậu há miệng, xuýt xoa một tiếng, chậm rãi nuốt. Trên mặt cậu bình tĩnh không có biểu tình gì, cả người đầy vẻ chán chường.

Ăn được năm, sáu thìa, Tịch Du từ bỏ, không nói gì, chỉ lắc đầu.

Mới ăn một chút sao no được, Cố Lãm dỗ cậu ăn thêm, Tịch Du nhú mào lắc đầu, thực sự không ăn nổi. Anh bỏ bát vào chậu rửa xong, khi trở về phòng, Tịch Du vẫn duy trì một tư thế, gương mặt tái nhợt, có vẻ yếu đuối vô lực.

Cố Lãm bảo cậu ngủ thêm một lát, Tịch Du cũng lắc đầu, chỉ ngây ngốc nhìn anh. Môi mỏng khẽ mấp máy: “Tối hôm qua em mơ một giấc mơ.”

Cố Lãm lặng im, cậu tiếp tục nói: “Em bảo anh dừng lại, nhưng anh vẫn chạy về phía trước, em muốn bắt lấy anh, nhưng không thể nào bắt được.”

“Em chẳng thấy anh đâu nữa, em không tìm được anh.” Đúng là một cơn ác mộng, mà nguyên nhân có lẽ là do cả ngày hôm qua Tịch Du không liên lạc được với Cố Lãm, trực tiếp ảnh hưởng trong mơ.

Cố Lãm nắm lấy tay Tịch Du, để cậu cảm nhận được nhiệt độ của anh. Tay kia xoa đi những giọt nước mắt trên mi đang tuôn rơi.

Anh cúi xuống, in lên khóe miệng cậu một nụ hôn nhẹ nhàng. Tịch Du nghiêng đầu, chủ động vươn đầu lưỡi vào, dây dưa với lưỡi Cố Lãm.

Cho tới tận khi không thở nổi, cậu mới lưu luyến mà buông ta. Tịch Du thút tha thút thít cầu xin: “Anh Cố Lãm, sau này đừng dọa em có được không?”

Tuy rằng anh mới chỉ biến mất một ngày không xuất hiện, nhưng khi không hề liên lạc, Tịch Du vẫn vô cùng lo sợ. Trong cuộc đời cậu đã có quá nhiều điều ngoài ý muốn không thể chịu nổi.

Cố Lãm nặng nề “ừ” một tiếng.

Nhìn thời gian, không còn sớm nữa, Cố Lãm vẫn phải đi làm. Tịch Du muốn để Cố Lãm tới công ty, một mình cậu ở nhà cũng không sao.

Cố Lãm lưu luyến không rời, cuối cùng cũng chịu đi. Tịch Du nhìn cánh cửa đóng chặt, xoa xoa đôi mắt đau xót. Cậu yếu đuối ngồi dậy, tạm thời không muốn mở máy tính, dùng điện thoại vào QQ. Cam ngọt đang onl, Tịch Du nói cho cậu ta biết Cố Lãm đã trở về, cũng để cậu khỏi lo lắng.

Cam ngọt nói sáng sớm cậu ta đã gọi điện xác nhận rồi. Nghe thấy thanh âm của Tịch Du, Cam ngọt hỏi có phải cậu ốm hay không. Tịch Du thành thật trả lời tình hình của mình, bị Cam ngọt đặt cho biệt anh “em trai Đại Ngọc(1)”.

Bệnh nói đến là đến, chẳng báo trước gì cả, bình thường dù rèn luyện sức khỏe thế nào cũng không thay đổi được thân thể gầy yếu, về điểm này, Tịch Du cũng không có cách nào khác.

“A? Anh muốn tới nhà tôi chơi?” Cam ngọt đột nhiên nói ra tin này khiến Tịch Du bất ngờ.

“Bạn tôi phải tới chỗ cậu thi đấu nên tôi định tiện thể đi theo, cậu còn nợ tôi bữa cơm, nếu bị ốm vậy đổi địa điểm thành nhà cậu là được rồi.”

Tịch Du đồng ý, dù sao sau khi uống thuốc, đến trưa, cơ thể cậu đã khỏe lên nhiều. Cam ngọt nói đến lúc đó sẽ bàn tiếp, một lát nữa cậu ra sẽ xuất phát đến sân bay.

Tịch Du nhồm dầy, tuy vẫn thấy choáng váng, nhưng rất nhanh đã ổn định lại. Nghĩ rằng thân thể mình hẳn không có gì trở ngại, cậu có thể dẫn Cam ngọt ra ngoài chơi, người ta đến nhà mình, Tịch Du cũng không biết lấy gì ra tiếp đãi.

Cậu lên kế hoạch, có thể tìm một chỗ uống trà, tâm sự với nhau.

Sau đó cũng không có chuyện gì làm, Tịch Du quyết định nằm nghỉ ngơi dưỡng sức, mở tiếng chuông đi động tới cỡ to nhất để tránh nhỡ cuộc gọi, cài đặt báo thức một tiếng sau.

Đồng hồ sinh học khiến cậu tự nhiên tỉnh, mới ngủ có 45 phút. Một lát sau, Cam ngọt gọi điện tới, nói rằng cậu ta đã tới sân bay, đang đón taxi tới chỗ Tịch Du.

Đại khái mất khoảng nửa tiếng đi đường, Tịch Du ước lượng thời gian, thấy đến giờ mới đi ra cửa đón khách.

Cậu gọi điện cho Cố Lãm, báo tin Cam ngọt tới. Cố Lãm bảo Tịch Du cùng Cam ngọt nhớ phải chú ý thời gian, đừng đi chơi quá muộn. Anh xem tình hình lát nữa không biết có nên tới gặp họ không, hai người

thần kinh thô này đi chơi với nhau, quả thật có chút đáng lo.

Tịch Du kiểm tra khóa cửa lần cuối, điện thoại di động cùng tiền đã mang đủ, xác nhận xong mới thoải mái mà đi.

Xa xa đã thấy ở cửa thang máy có rất nhiều người, Tịch Du dừng xe ở một chỗ, chờ bọn họ vào thang máy rồi, cậu mới tới trước cửa thang.

Khi có đông người, Tịch Du ngại vào thang máy, sợ sẽ chiếm diện tích.

Ra khỏi tòa nhà, ánh mặt trời chói chang chiếu vào có chút khó chịu, Tịch Du nhắm mắt, tìm một chỗ râm mát chờ Cam ngọt.

“Nè!” Một tiếng nói đột nhiên phát ra từ phía sau, Tịch Du đang chăm chú xem di động giật mình hoảng sợ. Cậu xoay người lại, vỗ ngực, giả vờ giận nói: “Bị anh dọa tới mất hồn rồi!”

Về ngoài của Cam ngọt không khác mấy trong ảnh, tuy rằng cậu ta nói đó ảnh chụp từ hai năm về trước. Bởi vì thời tiết rất nóng, cậu ta chỉ mặc một cái áo ba lỗ mát mẻ, phía dưới mặc quần sóc dài tới đầu gối, trên đầu đội mũ thể thao. Da thịt lộ bên ngoài rất trắng trẻo, chẳng sợ phơi nắng sẽ đen.

Cam ngọt ngại ngừng xoa đầu: “Tôi có bôi kem chống nắng rồi.”

Một điều mà chỉ có con gái mới hay để ý, từ miệng Cam ngọt nói ra, Tịch Du cũng thấy hơi mất tự nhiên.

Đi máy bay rồi lại ngồi xe, Cam ngọt nói cậu ta rất mệt, muốn tới nhà Tịch Du nghỉ ngơi đã rồi đi chơi. Tịch Du thấy vậy cũng tốt. Cam ngọt chủ động nắm lấy tay cầm đẩy xe cho cậu, dưới sự chỉ đường của Tịch Du, cùng tới nhà của cậu và Cố Lãm.

“Bạn của anh đâu?”

Sau khi tham quan nhà xong, Cam ngọt mới ngừng ngó nghiêng khắp nơi, trả lời: “Cậu ta trực tiếp tới nơi thi đấu rồi.”

“A.” Tịch Du lấy ra nửa quả dưa hấu trong tủ lạnh để tiếp khách.

“Không bổ ra sao?” Cam ngọt nhìn nửa quả dưa được đặt trước mặt mình cùng với cái thìa Tịch Du đưa ra.

“A.” Tịch Du lại xoay người đi lấy dao gọt hoa quả. Bởi vì bình thường Tịch Du ăn dưa hấu thường ăn nửa quả nên cũng quên phải bổ ra.

Cam ngọt lắc đầu cười trong lòng, nghĩ Du Du ở ngoài đời thật đúng là ngốc nghếch đáng yêu. Ánh mắt cậu ta nhìn tới hình dáng Tịch Du đang ngồi trên xe đẩy, lại có chút đáng tiếc.

Nghỉ ngơi xong, hàn huyên xong, Cam ngọt hỏi vùng quanh đây có cửa hàng trang sức có thể mua quà không. Tịch Du tò mò hỏi nguyên nhân, Cam ngọt thoải mái nói muốn tặng quà chiến thắng cho bạn mình.

Tịch Du cảm thấy kỳ quái, còn chưa có kết quả, Cam ngọt sao có bản lĩnh đoán trước tương lai?

Cam ngọt tự tin ngập tràn: “Cậu ta lợi hại như vậy, khẳng định có thể lấy được giải thưởng. Cậu không biết thôi, cậu ta thực sự rất trâu bò...” Cam ngọt hứng thú dào dạt kể về người bạn kia giỏi thể này giỏi thể kia, khen tới mức từ trên trời xuống đất không có ai sánh bằng.

Tịch Du cảm thấy có chút mờ ám trong đó, Cam ngọt bị cậu nhìn chăm chăm, vội vàng ngậm miệng, ngượng cười.

Thật sự là càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Cửa hàng bán trang sức, đầu tiên Cam ngọt chọn một cái nhẫn, bởi vì giá cả khá ổn, thiết kế không tệ, mà còn khá vừa tay. Tịch Du nhắc nhở: “Anh xác định tặng nhẫn sao?”

Vốn tưởng cậu ta chỉ thử thôi.

Cam ngọt suy nghĩ một chút, đúng nha, nhẫn thì bạn gái cậu ta sẽ tặng, cậu tặng có gì thú vị chứ, mà có tặng thì cậu ta cũng sẽ không đẹp. Cuối cùng, Cam ngọt tặng một món quà liên quan tới máy tính, một con chuột quang không dây. Bởi vì trên mặt chuột trùng hợp khắc chữ CS, giống tên viết tắt của cậu ta, là một món quà rất ý nghĩa.

Tịch Du phát hiện, Cam ngọt mua quà xong thì có chút không yên lòng.

“Du Du, cậu chờ tôi chút.” Nói xong câu đó, Cam ngọt vội vã chạy về cửa hàng trang sức.

Tịch Du đoán, chắc Cam ngọt vẫn muốn mua cái nhẫn kia, cũng không biết quan hệ của Cam ngọt với bạn cậu ta là thế nào.

Trong lúc chờ, đột nhiên có một kẻ dáng vẻ lưu manh tới trước mặt cậu nói: “Này, đồ tàn phế, cản đường quá đấy!”

Tịch Du rất miễn cảm với mấy chữ như “tàn phế”, người trước mắt mặc áo sơ mi màu sắc rực rỡ, trên cổ còn khoa trương đeo vòng vàng lớn không biết vàng thật hay vàng giả, cánh tay lộ bên ngoài còn có hình xăm kín tay trông khá kinh khủng, bộ dạng lưu manh, vừa nhìn đã biết là một kẻ thô tục.

Tuy đúng là vị trí của Tịch Du cản nữa con đường, nhưng rõ ràng nửa bên kia còn trống. Tịch Du không lên tiếng, di xe sang một bên, bánh xe không hiểu kẹt cái gì, không chịu động đậy.

Thời tiết nóng bức, mặt người nọ bị phơi nắng tới đỏ bừng, tính tình táo bạo không nhịn được nổi giận. Cánh tay hất vung lên, dùng sức rất lớn đẩy xe ra, với hấn mà nói, chỉ cần xóa bỏ chướng ngại vật, ai quan tâm xe đẩy có làm sao không.

Hắn từ trên cao liếc xuống Tịch Du, “hừ” một tiếng rồi nghênh ngang rời đi.

Tịch Du bị đẩy ngã xuống đất, xe đẩy đáng thương đổ ở một bên, bàn tay quẹt vào mép bồn hoa, bị rách da, có chút đau đớn. Tịch Du ngồi dậy, vươn tay muốn kéo xe đẩy lại đỡ mình, nhưng thể lực không chống đỡ nổi, cậu ngã thêm lần nữa. Động tác này có chút khó khăn, Tịch Du thử vài lần, càng ngày càng gấp trái lại càng không được. Trước cửa cửa hàng có nhiều người đi lại, nghỉ chân vây xem, nhưng không ai tới giúp đỡ. Tịch Du lo lắng không biết làm sao, rốt cục cũng có người qua đường tốt bụng đỡ cậu dậy ngồi lại vào xe đẩy.

“Cảm ơn.” Tịch Du cảm kích nói, tốp năm tốp ba người đứng đó xem đường như thấy đã hết náo nhiệt, cũng bỏ đi.

“Anh bạn nhỏ, bố mẹ của cháu đâu?” Một chú thấy tình huống của Tịch Du, nghĩ rằng chắc chắn cậu không ra đường một mình.

Tịch Du nói dối là họ sẽ mau tới, lại nói thêm một câu cảm ơn. Cậu phải đi bụi bặm trên ống quần, tiếp tục chờ Cam ngọt.

Sao lại chậm như vậy?

“Tiên sinh, cuộc họp bị muộn rồi.”

Tài xế nhắc nhở nói, bọn họ đã dừng xe ở đây hơn 10 phút, chẳng biết người đàn ông này đột nhiên bảo hắn ngừng lại làm gì.

Người được gọi là “Tiên sinh” thu hồi vẻ mặt khinh thường, ra lệnh tài xế xuất phát.

59. Chương 59: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (2)

Người đàn ông kia hơi nghiêng đầu, ánh mắt khép hờ thích ý nhìn chằm chằm Tịch Dương, nhả từng chữ: “Không, thả.”

Bàn tay người nọ nắm tay anh nóng rực, ánh mắt cũng lộ ra ham muốn tình dục bất thường. Anh giãy dụa nhưng người này dùng mười phần sức lực giữ chặt cổ tay anh, thậm chí còn tạo thành vết bầm tím.

Tiếng chân phía sau ngày càng gần, cho tới tận khi chúng chạy tới sau Tịch Dương mới kiên dè dừng lại.

Vương Tử Duệ kéo người ôm vào trong lòng, khi Tịch Dương giãy ra muốn trốn thoát, hắn ghé sát vào lỗ tai anh đe dọa: “Em là muốn bị một đám kia đè sao?”

Tịch Dương bất động. Cứ giải quyết được đám phiền phức kia rồi nói sau, Tịch Du sáng suốt nghĩ. Những người đó đứng tại chỗ không tiến tới, hiển nhiên là có chút cố kỵ người này.

Vương Tử Duệ nhàn nhạt quét mắt nhìn chúng: “Phương thiếu gia, bé cưng của tôi không làm phiền các người chứ?” Thanh âm rõ ràng mà đanh thép.

Bé cưng! Tịch Dương ở sau lưng xiết chặt nắm đấm nhẫn nhịn.

Trước khi Phương Chính kịp trả lời, Vương Tử Duệ đã mạnh mẽ kéo Tịch Dương bỏ đi. Phương Chính nhìn theo bóng lưng họ, trong lòng không cam, nhưng kẻ thức thời mới là trang tuần kiết, Vương Tử Duệ là người mà chúng không thể đắc tội.

Vương Tử Duệ trực tiếp kéo người vào trong thang máy, bấm vào tầng cao nhất. Cổ tay còn bị người ta nắm chặt, đi lên theo thang máy, trong lòng Tịch Dương có chút hoảng loạn.

“Anh muốn mang tôi đi đâu...”

“Câm miệng!” Lời còn chưa nói xong đã trực tiếp bị Vương Tử Duệ thô bạo cắt đứt.

Vương Tử Duệ cố gắng kiềm nén khô nóng phía dưới bụng dâng lên, MB chết tiệt, dám bỏ thuốc hắn.

Ra khỏi thang máy, trên hành lang chật hẹp, Vương Tử Duệ lôi kéo người vào trong. Tới cửa một căn phòng, hắn mở một phát, chạy ào vào, trực tiếp ném người lên giường.

“Này, anh bị thần kinh à?” Tịch Dương chửi âm lên, thật đúng là tự bán mình mà.

Vương Tử Duệ từ trên cao nhìn xuống anh, trong mắt lóe ra tia sáng sắc bén khi thấy con mồi. Hắn kéo cái cà vạt đang thắt chặt của mình, từng cúc áo bị cởi ra để lộ da thịt ửng đỏ rần rần.

Tịch Dương đứng dậy, lại bị hắn dùng sức mạnh kéo lại, tê liệt ngã xuống giường. Chịu không nổi sự dâm man của người này, Tịch Dương hô to: “Tiên sinh, anh bình tĩnh một chút!”

Vương Tử Duệ lấy từ trong ví ra một tờ tiền giấy màu đỏ, ném trước mặt Tịch Dương, “Theo tôi một đêm.”

Cách làm chà đạp lên tự tôn của người ta như thế, Tịch Dương đương nhiên không chịu phối hợp, huống hồ anh vốn không phục vụ loại này, sao có thể để yên cho người đàn ông kia muốn làm gì thì làm.

Tịch Dương tùy tiện cầm tiền, xé rách nó trước mặt Vương Tử Duệ, “Có tiền thì giỏi lắm sao? Đại gia nhà mày cút đi!”

Vương Tử Duệ bỗng thấy bị kích thích ra hứng thú, cúi người lấy tay đặt trước ngực anh, dán sát miệng vào tai anh thầm thì: “A~ Hóa ra em thích bị cưỡng ép. Đúng lúc tôi cũng thích loại này.”

Thật vất vả mới đè nén được cảm giác buồn nôn xuống lại bị khơi lên.

Người đàn ông này, sức lực thật con mẹ nó lớn!

“A...A”

Tịch Dương thở gấp gấp, mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không giữ được bình tĩnh nữa, hai tay hai chân cùng dùng hết sức để thực hiện ý đồ chạy trốn khỏi người đàn ông đang giam cầm mình. Nhưng hắn đã bị kích thích, nhờ vào ưu thế vị trí, hắn thành thạo giữ chặt Tịch Dương đang lộn xộn.

“Ngoan, nghe lời.”

Tiếng nước dâm mỹ vang lên, Tịch Dương nghe thấy mà thẹn cực kỳ. “Cút... Mày, ngoan con mẹ nó... Buông ra.” Thanh âm bị đánh tan thành tiếng kêu vụn vặt từ trong miệng phát ra, không hề có chút tính uy hiếp.

Vương Tử Duệ chỉ cảm thấy càng tới gần người nọ, thân thể sảng khoái giống như chạm vào khối băng, có thể giảm bớt khô nóng khó chịu trong cơ thể. Lực đạo trên miệng cũng nặng thêm, trong miệng Tịch Dương tràn ngập mùi hương xa lạ của đàn ông, ánh mắt ngập nước khẩn cầu: “Anh... Buông...”

Thanh âm run rẩy càng khiến người ta yêu thương.

Đôi mắt Vương Tử Duệ sâu thêm vài phần, sau đó không chút thương tiếc xé rách quần áo của người ta.

“Nghe lời, tôi sẽ làm em thoải mái.”

Vương Tử Duệ gấp gấp muốn phát tiết, còn chưa làm tốt chuẩn bị đã thẳng lưng đâm vào. Ngón tay Tịch Dương hung hăng cào cào sau lưng hắn, vạch ra từng vết.

Dần dần, cảm nhận được thanh âm của mình từ thống khổ chuyển thành rên rỉ vui sướng, Tịch Dương cắn chặt miệng, thấy thẹn vô cùng.

Sự sung sướng dâng tràn khiến anh căng chặt người, nước mắt cũng không nhận được mà chảy xuống.

Thanh âm mang màu sắc đậm mỹ rõ ràng liên tục vang lên, trong phòng tràn đầy mùi vị tình sắc phiêu tán.

Thân thể giống như bị xé rách, nhưng vẫn mang theo cảm giác thoải mái khiến người ta không thể nào quên.

Thẳng tới lần chạy nước rút cuối cùng, Tịch Dương khàn khàn gầm lên một tiếng rồi vô lực ngã mê man. Người đàn ông kia cũng thỏa mãn ngủ bên cạnh anh.

60. Chương 60: Bắt Cóc

Khi Cam ngọt trở về, trên tay còn cầm theo một cái túi nilon lớn, bên trong chứa đầy bia Thanh Đảo màu xanh. Tịch Du không biết Cam ngọt đột nhiên mua cái này làm gì.

Tay cậu ta hơi lơ lên, Tịch Du tinh mắt phát hiện trên ngón tay Cam ngọt đeo cái nhẫn lúc này.

Cam ngọt đưa túi cho Tịch Du để cậu ôm, còn mình ra phía sau thản nhiên ung dung đẩy xe đi.

“Đã nghĩ ra muốn đi chỗ nào chưa?” Thu hồi ánh mắt nhìn mãi chiếc nhẫn, Tịch Du hỏi.

“Quay về nhà cậu đi.” Khí trời rất nóng, chẳng có tinh thần đi chơi, Tịch Du nghĩ vậy cũng tốt, nhẫn tin bảo Cố Lãm buổi tối trở về tiện thể mua thức ăn, mời Cam ngọt một bữa.

Về tới nhà, Cam ngọt gấp gáp lấy một chai bia ra, đặt ở trên bàn, điện thoại di động còn phát ra âm thanh nhạc không lời buồn bã bi thương tới nẫu lòng, hoàn toàn không giống phong cách của Cam ngọt.

Tịch Du nghĩ, cậu ra ngoài với cậu ta, gần như một tắc cũng không rời, đâu thấy cậu ta chịu đả kích gì đâu.

Cam ngọt lấy bia ra, vui sướng uống vài ngụm, rồi lại cầm một chai ý hỏi Tịch Du có muốn uống hay không. Tịch Du lắc đầu, lo lắng hỏi cậu ta làm sao vậy.

Cam ngọt lộ ra bộ dáng khổ sở đau đớn, liên tục thở dài, lại cầu nhàu. Sau khi uống hết vài ngụm lớn, cậu ta cố sức bóp lon bia bẹp dí, phát ra tiếng “ba”, rồi không đầu không đuôi than thở: “Du Du, tôi thật hâm mộ cậu.”

“Ặc, hâm mộ cái gì? Hâm mộ tôi biết vẽ tranh, anh cũng không tệ mà, có thể hậu kỳ.”

Cam ngọt liên tục lắc đầu. “Hâm mộ cuộc sống sinh hoạt tình cảm hạnh phúc hoàn mỹ của cậu.”

Uống xong một lon, Cam ngọt lại mở thêm lon khác. Tịch Du đếm đếm, Cam ngọt hình như định uống một hơi hết sáu lon bia, đây là chán sống rồi, hoàn toàn mượn rượu giải sầu.

Nhưng mà rượu vào lời ra. Tịch Du thấy Cam ngọt uống tiếp dường như đã mơ màng lắm rồi, liền bắt đầu tìm trọng tâm câu chuyện, hỏi cho rõ nguyên nhân. “Thế nào, anh đang yêu thầm sao?” Nếu không sao phải hâm mộ phương diện kia, chắc là một mình cô đơn rồi.

“Tôi thích một người.” Cam ngọt mặc dù không say cũng thành thật trả lời, hình như muốn có người nào đó để tâm sự một chút. Tịch Du nghĩ, Cam ngọt tới đây gặp mặt, chắc hẳn muốn tìm tri âm. Tuy trên QQ có thể nói chuyện, gọi điện thoại cũng được, nhưng không thể nào hiệu quả bằng trực tiếp mặt đối mặt.

“Thầm mến?” Bộ dạng đau khổ thế này, chắc chắn là tiết mục tôi thương hán nhưng hán chẳng thương tôi.

Cam ngọt thất bại nói tiếp: “Yêu đàng hoàng mà!”

Kiểu người thẳng thắn như Cam ngọt, yêu ai thì nói rõ tâm ý của mình với đối phương cũng là bình thường. “Chẳng qua người kia không thích anh chứ gì.”

Cam ngọt nắc một tiếng, còn nói đã đói bụng, Tịch Du lấy một gói bánh quy động vật đưa cho cậu lót dạ. Cam ngọt vừa bóc bánh quy vừa nói: “Cậu ta là thẳng nam, làm sao thích tôi được.”

Cậu nói tiếp, Tịch Du không biết phải nói thế nào nữa rồi. Thẳng nam không dễ bề, nhưng nhìn bộ dạng đau khổ của Cam ngọt, cậu hiển nhiên không thể khuyên Cam ngọt buông tay.

“Cậu ta biết tôi thích mình, còn tiếp tục làm bạn tốt với tôi, chẳng hay tôi có bao nhiêu đau khổ. Tôi đúng là không có lòng tự trọng, không muốn làm rõ ràng với cậu ta, tối thiểu còn có thể làm anh em.” Cam ngọt tự ngược cắn một miếng bánh quy lớn, lại uống vội một ngụm bia, bị sặc luôn. Tịch Du vỗ vỗ bờ vai cậu, nhắc cậu cẩn thận.

Có lẽ cứ để mặc Cam ngọt tự thoát khỏi khổ sở ái tình cũng là một biện pháp không tệ. Loại sự tình, người ngoài cuộc không thể góp ý kiến, phải là tự bản thân mình tốn thời gian nghĩ thật kỹ.

“Có phải chính là người bạn đang thi đấu của anh không?” Tịch Du đoán.

Cam ngọt gật đầu: “Trước đó không lâu, cậu ta chia tay với bạn gái. Tôi rất vui vẻ, đã sớm thấy khó chịu với bạn gái của cậu ta, chỉ là một cái bình hoa.”

“Ừ.” Tịch Du đáp, biểu thị mình đang nghe.

Cam ngọt từ vẻ gian xảo chuyển về ủ rũ: “Nhưng chia tay thì sao, cậu ta không thích tôi, không thích chính là không thích, yêu thẳng nam quá đau khổ, hu...”

Lần trước vì chuyện Cố Lãm khiến Tịch Du khóc trước mặt Cam ngọt, lần này hai người đổi ngược. Hơn nữa Cam ngọt tính tình thẳng thắn, không vui liền khóc lớn, khóc đến tê tâm liệt phế, cũng may ở nhà hiệu quả cách âm rất tốt, có thể để mặc cậu ta khóc lóc, Tịch Du không ngăn cản.

Cứ như thế giằng co một hồi, tiếng khóc nhỏ dần.

“Quả Cam, anh ngủ một giấc đi, buổi tối anh Cố Lãm về sẽ làm đồ ăn ngon cho anh.” Tịch Du thấy mặt Cam ngọt đỏ ửng, hẳn là đã mệt mỏi lắm rồi, trực tiếp để cậu ta nằm trên sofa, dỗ cậu ta ngủ.

Cam ngọt khép hờ mắt, bất mãn lắm bầm một tiếng: “Đừng thân mật trước mặt tôi đó!” Sau đó dựa vào thành ghế sofa, ngủ vù vù.

Tịch Du tắt nhạc trên điện thoại, trong nhà yên tĩnh đi nhiều.

Trong phòng khách đầy mùi bia, Tịch Du mở cửa sổ thông gió, dọn dẹp rác trên bàn, rất nhanh đã trở lại sạch sẽ.

Khi cậu đang định trở về phòng chơi máy tính, tiếng nhạc chuông không phải của cậu vang lên. Là điện thoại của Cam ngọt.

Âm thanh kêu rất lâu, rất kiên nhẫn. Tịch Du nghĩ một chút, tự mình nghe máy, nhờ đâu có việc quan trọng thì sao.

Vừa mới nghe, người bên trong đã trực tiếp nói: “Quả Cam, buổi tối ban tổ chức mở tiệc khánh công, cậu muốn tới không?” Tịch Du muốn từ chối bởi cậu dự định giữ Cam ngọt ở lại ăn tối. Đối phương hẳn là tên thẳng nam trong miệng Cam ngọt, thấy thái độ của hắn với Cam ngọt không tệ, Tịch Du nghĩ lại, nên giúp họ một chút, cậu liền trực tiếp bảo người kia tối đưa Cam ngọt đi.

Thực ra Tịch Du muốn xảy ra chuyện “mượn rượu làm càn”, trong tiểu thuyết có rất nhiều. Nhưng Cam ngọt say rượu rồi, còn có thể cưỡng bức người kia sao? Tay chân nhỏ như vậy.

Tiếng chuông vang lên, Tịch Du mau chóng thúc xe tới mở cửa, rốt cục cũng có thể thấy được khuôn mặt thật của người này, không biết người Cam ngọt thích là người thế nào.

Đối phương thân thể cường tráng, trên mặt không có biểu tình, nhưng thật ra khi thấy Tịch Du thì có chút hơi buông lỏng nắm tay, chắc là không ngờ bạn của Cam ngọt là người tàn tật, nhưng mà rất nhanh

đã khôi phục lại bộ dạng nề nếp bình thường. Điều này làm Tịch Du có ấn tượng đầu tiên với hắn là một người không dễ ở chung. Có thể xếp vào thuộc tính mặt than, rất phù hợp với Cam ngọt là người hoạt bát, thích ồn ào, có thể bù trừ cho nhau.

Tịch Du ngẩng đầu nhiệt tình cười với hắn: “Quả Cam ở bên trong, uống hơi nhiều rượu.”

Người kia theo Tịch Du đi vào, thấy Cam ngọt chôn đầu ngủ say trên sofa, bởi vì trời nóng mà trên trán đổ mồ hôi, tư thế ngủ rất xấu còn mạnh mẽ vung tay múa chân.

Vùng xung quanh lông mày hắn nhú lại, chau mày.

Tịch Du giải thích: “Sợ anh ấy cảm lạnh nên tôi không mở điều hòa.”

Người đàn ông kia nhàn nhạt đáp một tiếng, quay người nọ về phía mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai gò má Cam ngọt, muốn đánh thức cậu ta dậy.

Cam ngọt vung tay muốn đuổi cái tay đáng ghét kia đi, mơ hồ oán giận “Phiền quá!” rồi tiếp tục gặp gỡ với Chu Công.

Từ đầu đến cuối, Tịch Du có cảm giác mình bị bỏ qua một bên. Người này thật quá khó ở chung, nếu hắn ta không mở miệng, Tịch Du cũng không tiếp lời.

Người kia nhìn chung quanh một chút, không biết hắn muốn tìm cái gì. Khi Tịch Du muốn hỏi, chỉ thấy hắn cầm lấy cái mũ của Cam ngọt, lôi cậu ta nửa đứng dậy, đội mũ vào.

“Bạn họ, tôi đưa người về trước, hôm nay làm phiền bạn rồi.” Thanh âm người nọ bình tĩnh hòa hoãn, lộ ra cảm giác xa cách, điều này làm Tịch Du nghĩ mình đã nghe lầm giọng nói gọi tới điện thoại của Cam ngọt lúc nãy, hoàn toàn là khác nhau một trời một vực.

“Vâng, đi đường cẩn thận.”

Đầu Cam ngọt gối lên vai người ta, hắn một tay ôm lấy lưng cậu, một tay ông lấy đầu gối, thoải mái bế Cam ngọt đi.

Tịch Du tiễn họ ra ngoài, nhìn theo bóng lưng người nọ, trong lòng lẩm bẩm: “Thật là, thế mà lại bế kiểu công chúa.”

Vừa đóng cửa lại, chuông cửa bỗng vang lên.

Tịch Du nghĩ hôm nay thật bận rộn.

Cậu mở cửa ra, nhìn người đứng ở cửa, âu phục giày da, nghiêm nhiên mang bộ dáng vệ sĩ, Tịch Du nghĩ hẳn là đi nhầm nhà.

Nhưng cậu vẫn lễ phép hỏi: “Xin hỏi anh là ...”

Người này mang vẻ mặt nghiêm túc, nói rõ: “Phiền cậu đi cùng tôi một chuyến.” Bởi vì hắn có nhiệm vụ đưa người này vào trong xe, cũng không nói rõ phải dùng phương thức nào. Nếu mềm không được thì dùng cứng.

Có người kỳ quái tìm tới cửa, bộ dạng nhìn qua đã biết không phải người tốt, Tịch Du đâu có ngu, làm sao ngoan ngoãn đi cùng hắn.

Chỉ là rõ ràng địch mạnh ta yếu, chân cậu lại không tiện, cửa lớn rộng mở, muốn trốn cũng trốn không thoát.

“Có chuyện gì chứ?” Thái độ lần này của cậu có chút tức giận rồi.

“Cái này, cậu cứ đi theo tôi tự nhiên sẽ rõ.” Người trả lời làm động tác mời rất nghiêm trang.

Điện thoại di động không ở trên người, giờ quay xe trở về phòng là không thể, lẽ nào thực sự cậu phải chịu thua sao?

Tiếng chuông vui tại bất thành linh vang lên, giống như nắm được cọng rơm cứu mạng, Tịch Du không quan tâm lập tức thúc xe nhanh chóng chạy vào nhà, nhưng nào ngờ giữa chừng bị chặn lại.

Người đàn ông kia trực tiếp đẩy xe, mạnh mẽ hướng ra ngoài. Nơi này là chung cư, Tịch Du biết chỉ cần hô to nhất định sẽ gọi được người tới.

“Cứu tôi với... Ừm...” Miệng cậu bị bịt lại, Tịch Du nức nở, hung hăng cắn một miếng, nhưng người kia nhất định không buông tay.

Trong miệng cậu có mùi máu nhân nhát, làm người ta thấy buồn nôn.

Cảm thấy sự tình không ổn, Tịch Du hoảng loạn quơ tay, thậm chí dùng móng tay cắt ngón của mình cào vào da thịt hắn. Người đang gặp nguy hiểm có thể phát ra lực rất lớn, nắm tay cậu đánh vào người đàn ông kia cũng mạnh hơn nhiều.

Tịch Du giãy dụa dữ dội, tên kia thực sự bị cậu làm phiền, sợ người bên dưới chờ sốt ruột sẽ trách mình, đành phải dùng nửa sức không chút thương tiếc tát cậu một cái.

Tịch Du cảm thấy má mình đau đớn, đầu cũng choáng váng theo, dù sao hôm nay mới khỏi bệnh, thân thể cậu còn rất suy yếu.

Bị ăn đòn một chút, cậu ngoan hơn nhiều. Hắn ta không chờ thang máy, trực tiếp ôm lấy người cấp tốc nhắm về phía cầu thang.

61. Chương 61: Giải Quyết

Tịch Du híp mắt, bảo trì bình tĩnh đáng giá người ngồi đối diện. Khi cậu bị đưa vào trong xe, tỉnh táo lại đã thấy có một người đàn ông nghiêm chỉnh ngồi đây.

Tịch Du thấy người này mặc âu phục sang trọng quý giá, chỉ nhìn cũng biết rất đắt tiền, qua đó có thể biết được đây là người như thế nào. Người đàn ông trước mặt bộ dáng mập mạp, có bụng bia, nút áo trên bụng còn căng ra sắp đứt. Ông ta tầm bốn mươi tuổi, trên người có sự khôn khéo của thương nhân, tóc được cắt tỉa tỉ mỉ như là có nhà thiết kế chuyên nghiệp xử lí, dù nhuộm đen nhưng vẫn không che giấu được dấu vết thời gian, lộ ra mái tóc pha sương.

“Cậu khỏe không?” Thanh âm phát ra thu hút sự chú ý của Tịch Du, giọng của người này không tệ, nhưng hơi khàn khàn khiến người nghe không rõ ông ta đang nói gì.

Nhân mô cầu dạng(1), Tịch Du cười nhạt trong lòng, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. “Khỏe cái gì mà khỏe, tôi tuyệt không khỏe.”

Đối phương dùng phương thức không khách khí như thế, chẳng cần biết ông ta là ai, ấn tượng đầu tiên đã rất xấu rồi.

Trên mặt ông ta vẫn mang vẻ trang trọng cứng rắn cùng nghiêm túc, không để ý tới thái độ của Tịch Du, cười lạnh nói: “Còn tưởng Cố Lãm giỏi thế nào, lại tìm một mặt hàng như vậy.”

Anh Cố Lãm? Tịch Du híp mắt, quan sát đường nét khuôn mặt người này, vẫn nhìn không ra. Nhưng xem tình hình, Tịch Du có thể đoán phân nửa thân phận ông ta.

Cậu thân nhiên đáp: “Hai người nhìn qua chẳng giống nhau chút nào. Một người dễ nhìn, tao nhã, lịch sự. Một người thì... Quên đi, không nói nữa, tự ông ngấm lại trong lòng cũng hiểu.” Tịch Du nhún nhún vai, dù sao bộ dạng của đối phương thật đúng là làm người ta không dám khen tặng.

Năm tháng đúng là con dao mổ heo vô tình khiến người ta già đi, người đàn ông kia cũng hiểu, cho dù có bỏ bao nhiêu tiền chăm sóc, nếp nhăn trên mặt cùng sự suy giảm thể chất vẫn luôn nhắc ông ta tuổi đã không còn trẻ rồi.

Người đàn ông kia nhú chặt mày: “Thật đúng là vô giáo dục.”

Tịch Du dùng ánh mắt kiên định nhìn lại, thua người tuyệt đối không thua khí thế.

Bố mẹ cậu mất sớm còn bị người ta lôi ra mắng, Tịch Du chẳng thèm quan tâm ông ta lớn hơn tuổi mình còn là bố của Cố Lãm, trong lòng vốn đã tức giận, không còn hòa nhã đối đáp nữa. “Dùng phương thức cứng rắn này đưa tôi đi, vậy giáo dục của ông đâu?”

Cậu không muốn tốn thời gian cùng người này nữa, trực tiếp hỏi thẳng ý đồ của ông ta: “Rốt cuộc ông...” Con người run lên, ánh mắt cậu vội vàng hướng ra ngoài cửa sổ nhìn, là bóng dáng lo lắng hoảng hốt của Cố Lãm.

Tịch Du biết, Cố Lãm đã phát hiện ra cậu không ở nhà.

Tịch Du vội vàng mở cửa, thế nhưng không thể mở được, xem ra đã bị tài xế khóa chết. Tịch Du hô lớn: “Mau mở cửa ra!” Thấy Cố Lãm đứng chân nhìn xung quanh, Tịch Du liên tục đập cửa xe, trong miệng còn hô to, mong anh có thể cảm nhận được. Nhưng Cố Lãm chỉ liếc mắt qua chỗ này một cái rồi đi về hướng khác, cách chỗ của Tịch Du ngày càng xa.

Sự vui mừng khi thấy Cố Lãm thoáng cái đã bị lo lắng thay thế, Tịch Du nhìn người đàn ông ung dung kia, hít vào thở ra nhưng thực sự không nhìn được, cậu túm lấy cà vạt của ông ta, kéo mạnh: “Mau mở cửa!”

Người đàn ông này không ngờ Tịch Du ngoài mặt trông nhu nhược mà có thể như vậy, nhưng lại không muốn so đo với cậu thật không ra thể thống gì, tùy ý Tịch Du kéo mình, vẻ mặt vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh thản. Ông ta nói: “Xem ra không thấy cậu đâu, nó rất lo lắng cho cậu.”

Tịch Du hiểu rất rõ cảm giác này, trước đó không lâu bản thân cậu mới trải nghiệm. Cho dù ở cách rất xa, Tịch Du vẫn có thể thấy được khuôn mặt lo âu gấp gáp của Cố Lãm.

Thế nhưng người đàn ông trước mặt đưa cậu tới đây, mục đích gì cũng không nói, chẳng hiểu có ý đồ gì.

Giữ một động tác quá lâu, tay cậu có chút đau xót, người này vẫn bày vẻ mặt nhàm chán, Tịch Du thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

Cứ như vậy, ông ta ra lệnh cho tài xế lái xe.

Lúc này Tịch Du mới thấy sợ hãi, với trạng thái thân thể của bản thân, bị mang đi rồi sẽ khó mà thoát được. Cậu hoảng loạn vô thức, dùng đầu hung hăng đập mạnh vào cửa sổ xe.

Tiếng bốp bốp rất mạnh, trên trán cậu đã đổ ứng, trong mắt toát lên tia máu đỏ phẫn nộ: “Mở cửa!” Tịch Du đã bất chấp tất cả, thấy ông ta vẫn không phản ứng gì, cậu lại đập thêm vào cái vào cửa. Cậu không

tin nếu mình xảy ra chuyện gì, ông ta còn có thể ăn nói với Cố Lãm, thà rằng chịu đau chịu khó mà đạt kết quả còn hơn.

Người đàn ông kia bày vẻ ghét bỏ, nghĩ thật phiền, ra lệnh cho vệ sĩ ngồi ở ghế phụ lái giải quyết cậu. Tay nắm cửa xe hơi buông lỏng, chốt cửa đã bị mở. Tịch Du lập tức nhân cơ hội đẩy cửa xe xông ra ngoài. Vì chân không có sức, thân thể cậu ngã thẳng lên mặt đất, bị những mảnh đá nhỏ cào xước cũng không ngoảnh lại.

Tịch Du liều mạng hô to: “Anh Cố Lãm! Anh Cố Lãm!” Tiếng nói như xé giọng, chỉ hy vọng Cố Lãm còn chưa đi xa có thể nghe thấy.

Tên vệ sĩ hằm hằm tới gần, khi tay hắn đang định chém xuống cổ Tịch Du, người đàn ông kia đột nhiên bảo hắn dừng lại.

“Du Du!”

Nghe được thanh âm của Cố Lãm, Tịch Du thở phào nhẹ nhõm, bao nhiêu đau đớn mệt mỏi thoáng cái biến mất sạch. Cố Lãm ôm lấy cậu, kiểm tra từ trên xuống dưới, khi nhìn đến vết sưng đỏ trên đầu, trong mắt anh không chút che giấu đau lòng luyến tiếc.

Tay anh nhẹ nhàng xoa, Tịch Du kêu đau một tiếng.

Từ đầu tới cuối, Cố Lãm chẳng hề liếc mắt nhìn tới người đàn ông trên xe, cho tới tận khi ông ta chủ động lên tiếng: “Cố Lãm, sao dám tỏ thái độ với bố như thế?”

Cố Lãm dừng bước, quay người lại, khẽ cười đứng lên, tiếng cười kia không chút ấm áp nào. “Cố Chính, ông không xứng.” Giống như hận không thể mau chóng rời khỏi nơi dơ bẩn này, Cố Lãm bước đi không quay đầu lại.

Tịch Du bị nhiễm bầu không khí áp lực xung quanh người Cố Lãm, lén lút kéo cổ áo anh, mềm nhũn kêu: “Anh... Cố Lãm...”

“Gì?” Khi Cố Lãm cúi đầu cười, từng sợi tóc mềm mại theo gió phiêu lãng, cả người tràn đầy sự dịu dàng, khác hẳn một trời một vực với Cố Lãm vừa rồi.

Trong lòng Tịch Du có rất nhiều câu hỏi nhưng không dám nói ra, sợ làm anh không vui, vì thế cậu lắc đầu: “Không có gì, về nhà đi.”

Sau đó cậu thanh thản an tâm dựa vào lồng ngực rộng lớn của anh.

Nghe xong chuyện Tịch Du nóng nảy đập đầu vào cửa xe, Cố Lãm nghiêm túc giáo dục cậu đây không phải

là cách làm sáng suốt, chẳng lẽ vừa rồi người ta giờ sủng ra trước mặt cậu, cậu còn tiến lên chịu chết sao.

Tịch Du định ngụy biện một phen, lúc đó nóng ruột đã làm vậ quên mất có thể đập vỡ đầu mình. Cậu bấu môi, lại thấy trên quần áo của Cố Lãm phủ không ít bụi khiến cho cả bộ âu phục chỉnh tề đầy nếp nhăn, rất chật vật. Cậu biết anh đã rất sốt ruột đi tìm cậu.

Tịch Du muốn chuyển đề tài khác thoải mái, nói rằng: “Không ngờ tình tiết cũ rích trong tiểu thuyết lại xảy ra với em.” Nhìn thấy sắc mặt Cố Lãm ngày càng xấu, Tịch Du không biết làm gì khác hơn là cười gượng ha ha vài tiếng giả vờ ngớ ngẩn để lừa cho qua chuyện.

Cố Lãm kéo chân cậu lên, vết rách da bởi mấy hòn đá không quá rõ ràng nhưng nhìn rất ngứa mắt.

“Anh Cố Lãm, người kia...” Tịch Du cẩn thận rụt rè hỏi, tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Cố Lãm, thấy không thích hợp thì ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Ông ta là một tên căn bã ích kỷ.” Xem ra quan hệ của anh Cố Lãm với người đó không phải xấu bình thường, mà là vô cùng xấu, xấu đến tột cùng. Dù sao Cố Lãm dùng ý kiến cá nhân đánh giá tiêu cực về người thân của mình thế, nhất định ông ta đã làm chuyện gì đó rất xấu.

“Mà, ông ta...”

Cố Lãm bồi thuốc xong cho cậu, đặt sang một bên. Anh thở hắt ra, nói: “Mẹ anh sinh anh ra chưa được năm tháng, ông ta lại ở bên ngoài nuôi bồ nhí. Mẹ anh không chịu nổi, sau đó tự sát, ông ta liền cưới bồ nhí về làm vợ. Khi đó anh còn nhỏ, chỉ đành chịu đựng, sau này kinh tế độc lập liền rời khỏi nơi đó. Anh chưa từng coi ông ta là bố mình, vốn đối với ông ta mà nói, anh cũng chẳng là gì. Nhưng mà đứa con trai vợ bé ông ta sinh ra bị tai nạn giao thông chết, ông ta không muốn giao sản nghiệp của mình cho người ngoài, liền nghĩ tới anh.” Cố Lãm hơi hột kể về chuyện của mình, tựa như nhân vật bên trong là một người xa lạ.

Tịch Du xoa xoa tóc Cố Lãm, giống như anh thường dỗ dành cậu, an ủi anh: “Ừ, người xấu như vậy, chúng ta đừng quan tâm đến ông ấy.”

Cố Lãm vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên vết sưng hồng trên trán Tịch Du, “Tối hôm qua không về cũng bởi vì ông ấy. Ông ta tìm người nhốt anh lại. Anh sợ em lo lắng nên nhảy cửa sổ ra ngoài.”

“A? Cửa sổ tầng mấy?”

Cố Lãm thật thà nói, dù sao mình cũng không việc gì, “Tầng 3, không sao.”

Tịch Du giả vờ hung ác quát: “Đừng coi thường tầng 3! Anh không nghĩ nhảy xuống sẽ chết ...”

Chữ phía sau còn chưa nói ra, Cố Lãm đã dùng tay bịt miệng cậu lại. Trong lòng Tịch Du cũng mắng mình nói lung tung, thức thời ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sau đó cậu lo lắng, bố của anh Cố Lãm không phải một người dễ đối phó. Từ sau khi ở bên Cố Lãm, tất cả mọi việc đều thuận lợi, trên đường tự nhiên lại lòi ra một người như tể, cậu nói rõ sự lo âu trong lòng mình với Cố Lãm.

Cố Lãm chẳng chút băn khoăn, kiên định nói: “Anh biết ông ta là loại người gì, ông ta sợ nhất cái gì.”

Khi thiện đấu với ác, những kẻ miệng hùm gan thỏ như thế, đối phó rất đơn giản.

Tịch Du đi tắm, Cố Lãm dặn cậu đừng dính nước vào trán. Tịch Du qua loa vâng vâng dạ dạ rồi đóng cửa phòng tắm lại.

Cố Lãm đi tới bên cửa sổ, sau khi nghe được tiếng nước vang lên trong phòng tắm, mới nhấn điện thoại.

Vốn anh không muốn làm phiền chú Chu nữa, nhưng mà tìm ông ấy cũng là phương pháp nhanh gọn nhất.

Chú Chu lẩn lộn trong giới xã hội đen, bên ngoài là một ông chú ôn hòa, nhưng thật rất thủ đoạn rất độc ác, người trong giới đều rất nể phục ông. Trong thành phố A, ông dẫn theo một bang anh em lẩn lộn rất vui vẻ. Cố Lãm quen biết ông chỉ là ngoài ý muốn. Khi ông ấy bị thương ngã ven đường, anh tình cờ cứu được, còn tốt bụng đưa người vào bệnh viện, gia đình ông ấy không liên hệ được, anh đành phải chờ người tỉnh lại.

Người trong giới xã hội đen rất trọng tình nghĩa, chú Chu vẫn luôn nhớ ơn cứu mạng của Cố Lãm, nói anh sau này có gì cần đều có thể đi tìm ông. Vốn Cố Lãm nghĩ mình chẳng có việc gì cần ông giúp, không ngờ tính cả lần này đã là lần thứ hai nhờ ông.

Đồng thời, đều là vì Tịch Du.

Đối với chú Chu mà nói, giải quyết phiền phức này đơn giản như một bữa ăn sáng, chỉ cần gây áp lực thích hợp với Cố Chính, một kẻ sợ chết như ông ta nhất định không dám làm gì.

Sau khi hàn huyên một lúc, Cố Lãm ngắt máy, vừa lúc Tịch Du tắm xong vui vẻ hát vang.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, dường như cậu đã ném phăng chuyện mình suýt chút nữa bị bắt cóc ra sau đầu. Thực đúng là thần kinh thô, nhưng mà, cũng nhờ thần kinh thô này, bao nhiêu phiền não cậu đều quên rất nhanh.

*Chú thích:

(1) Nhân mô cầu dạng: người làm giống chó.

62. Chương 62: Giày Vò

Trái ót: Du Du ơi~

Du lai du khứ: Ặc, cô muốn gì?

Tịch Du biết, Trái ót khách khí như vậy là có chuyện muốn nói hoặc muốn nhờ vả.

Trái ót: *Chỉ tay* Có một vai chủ dịch thụ rất hợp với cậu.

Du lai du khứ: Tôi là trang trí = =

Trái ót: Thực sự không định thử xem sao? Thanh âm đáng yêu như vậy, không muốn làm CP với đại thần à _ Cậu không hâm mộ đồ kị với người ta à?

Du lai du khứ: Không có gì phải hâm mộ (_)

Cố Lãm đã sớm là của mình, về phần phối kịch làm CP với người khác, tất cả đều là tưởng tượng không có thật, để các fan CP tự lẫn qua lẫn lại thôi.

Trái ót: Được rồi, cậu đã không muốn tiếp, tôi đành phải êm dịu lẫn đi thôi.

Nhưng cô chưa thực sự từ bỏ ý định, xác nhận lại lần nữa.

Trái ót: Thực sự không tiếp sao?

Du lai du khứ: Ừ, tôi không có hứng thú với phối âm, tôi chỉ thích vẽ tranh ~()/~ Chúc cô sớm ngày tìm được người phù hợp.

Trái ót: Ừ *ôm quyền*

Tịch Du tiếp tục vẽ bức tranh vốn nên gửi cho chuẩn bị hôm qua, dự tính đêm nay phải hoàn thành. Cố Lãm tắm xong đã lên giường rồi, tựa ở đầu giường xem tạp chí.

Tịch Du quay đầu lại liếc mắt hô lớn: “Anh Cố Lãm! Tóc anh còn chưa khô.”

Cố Lãm buông tạp chí xuống, sờ sờ tóc mình, “Sắp khô rồi.”

“Sấy nữa đi!” Anh không thấy nước cứ chảy ròng ròng kia sao?

“Giúp anh sấy đi!” Cố Lãm đứng dậy lấy máy sấy ở cách đó không xa, giơ về phía Tịch Du, ý bảo cậu phục vụ.

Tịch Du bị Cố Lãm dùng ngữ khí hờn dỗi nhàn nhạt làm cho nổi da gà, quyết đoán lắc đầu, hơn nữa cậu còn việc quan trọng phải làm.

“Tranh còn chưa vẽ xong, ngoan, anh tự sấy đi.” Tịch Du phối hợp thành bộ dạng người lớn dõ dành trẻ nhỏ. Cố Lãm hé miệng cười.

Tịch Du quay đầu tiếp tục vẽ, chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền tới tiếng máy sấy ồn ào, chờ khi Tịch Du tô màu hoàn thành tranh, thanh âm máy sấy đã không còn.

QQ của Tịch Du để ẩn, sợ bị quấy rối sẽ kéo dài poster tới ngày mai.

Đồng hồ dưới góc màn hình máy tính trôi nhanh từng phút, đợi tới khi Tịch Du viết xong tên và danh sách thành viên lên poster là hoàn thành, muốn đuổi người một chút, đột nhiên lại bị thanh âm của Cố Lãm dọa giật mình.

“Giờ có thể đi ngủ rồi chứ?”

Tịch Du thở dốc vì kinh ngạc, cậu cho rằng anh đã ngủ rồi. Chỉ thấy anh vẫn duy trì tư thế như trước, không biết có phải vẫn luôn ngồi như vậy hay không, chẳng biết mỗi sao?

Tịch Du đáp: “Vâng, em gửi poster cho hậu kỳ là xong.”

Cậu kiểm tra lại poster lần cuối, lưu thành hai file PSD và JPG xong mới mở hòm thư QQ bỏ quên đã lâu ra, gửi cho chuẩn bị.

Ha~ Lại lấp xong một hố. Mỗi lần hoàn thành một poster, cậu cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tịch Du đẩy xe tới bên mép giường, xe đẩy cao hơn mặt giường một chút, rất tiện cho Tịch Du lên giường. Cậu ngồi ở đuôi giường, mỉm cười nhìn Cố Lãm, hai cánh tay giang ra làm tư thế “Ôm em một cái”.

Thân thể Cố Lãm hơi nghiêng về trước, chỉ có một cự li rất ngắn, mau chóng dễ dàng ôm Tịch Du lên đùi.

Tịch Du khê động thân, lại cảm thấy không thích hợp, sau đó mặt đỏ ửng lên.

Như vậy đã...

Cố Lãm tất nhiên nhận ra phản ứng của Tịch Du, nhưng không nói gì thêm. Anh đặt cậu lên giường, cho chân vào chăn, tắt đèn phòng ngủ.

Động tác liền mạch lưu loát.

Trước mặt tối đen, bên tai có thể nghe được tiếng thở dốc thô thô. Cố Lãm không có động tĩnh gì. Tịch Du nghĩ: Anh Cố Lãm không tới phòng tắm giải quyết một chút sao? Cậu lo lắng có phải Cố Lãm cứ chịu đựng như vậy mãi không?

Ở phương diện này, thực ra từ trước tới nay đều là Cố Lãm chủ động, da mặt Tịch Du tương đối mỏng. Từ khi hai người gặp gỡ, dường như chuyện này không thường làm, Cố Lãm không yêu cầu, Tịch Du cũng không chủ động.

Chỉ là vừa rồi thấy Cố Lãm lập tức phản ứng như vậy, có phải đang gián tiếp nói rằng tính sự của hai người ít tới đáng thương không? Vì thế mà thân thể anh Cố Lãm trở nên đói khát như vậy. Thế nhưng giờ cái gì anh ấy cũng không yêu cầu mình, có phải đang thương cậu hôm nay vừa trải qua nhiều chuyện đáng sợ hay không?

Tiếng quả lắc đồng hồ tích tắc vương vấn, Tịch Du nghĩ tới sự dịu dàng, nhẫn nại, rộng lượng của Cố Lãm.

Cũng như phương diện dục vọng này mà phải nhịn thì nhất định rất đau khổ rồi.

Hai bàn tay đặt bên ngoài xoắn lại rồi thả lỏng, thả ra lại xoắn lại, đủ thấy nội tâm Tịch Du quẩn quít do dự thế nào.

Tịch Du trở mình một cái. Trong bóng tối, thanh âm quyen rũ của Cố Lãm truyền tới. “Làm sao vậy?”

Cậu hít hơi, bỗng nhiên quay người lại, tay lung tung sờ soạn xuống dưới, cũng may một phát trúng luôn.

Cố Lãm thở gấp.

“Du... Du, buông tay.” Thanh âm anh có chút đau đớn.

Tịch Du giả vờ bình tĩnh, rộng lượng nói: “Anh Cố Lãm, em giúp anh làm.”

“Quá cố sức rồi.” Trong thanh âm mang theo run rẩy.

Tịch Du vội vàng buông tay, hóa ra cậu quá khản trương nên xiết hơi chặt. Trước khi Cố Lãm kịp lên tiếng, bàn tay Tịch Du lén lút mò vào trong quần lót, rứt rề sờ sờ nơi nào đó.

Trong phòng vang lên tiếng thở dốc khàn khàn. Cố Lãm nghiêng người, hai tay túm lấy gáy Tịch Du, di động sang bên đó.

Khi môi cậu bị cắn nuốt, Tịch Du bị phân tán lực chú ý, tay trở nên không nhúc nhích.

Cố Lãm ngo ngoáy đầu lưỡi tán loạn trong miệng Tịch Du, dây dưa khiến cậu chẳng trốn được đi đâu, nước bọt giao hòa, phát sinh thanh âm ướt át. Cầm Tịch Du bị nước bọt chảy ra dính vào ngực ngáy, muốn vươn tay gỡ.

Cố Lãm ngăn cản cậu, nói: “Tay em đừng dừng lại.”

“Vâng.” Tiếng ngậm khê mang theo dục vọng đáp lại, Tịch Du tiếp tục bắt tay vào làm việc.

Người bên cạnh động kịch liệt, sau đó thở ra một hơi thật dài, thích ý đến cực điểm.

Cố Lãm xiết chặt lấy hai má cậu, tần suất quấy nhiễu trong miệng ngày càng nhanh cùng với tiếng rên rỉ tuyệt vời của Tịch Du.

Bởi vì không nhìn thấy, Tịch Du cảm nhận được thân thể mình ngày càng miễn cưỡng.

Cậu cảm giác được có cái gì đó ướt át đảo qua cảm mình, cổ, vị trí trước ngực bị ma sát chung quanh, tê dại vô cùng. Tịch Du hưởng thụ cảm giác thoải mái này, trong miệng cũng không chút nào che giấu sự vui sướng.

Đây là thời khắc hai người gần gũi trần trụi, giao hòa với nhau, cậu chỉ cần hưởng thụ ngọt ngào anh mang tới là được.

“Mạnh một chút.” Giọng mũi Tịch Du rầu rĩ vang lên, ngại Cố Lãm quá nhẹ nhàng. Tịch Du thấy mình có phải ngày càng nóng hay không, thân thể rất nóng, rất nóng.

Ngọn lửa tình ái ngày càng bùng cháy, muốn dừng cũng không dừng được.

Cố Lãm cách quần lót liếm láp vật nhỏ giữa hai chân Tịch Du, đã có thể cảm nhận được bên trong quần ướt át, Tịch Du đưa tay nắm lấy tóc anh.

Cậu ngẩng đầu nhìn trần nhà trong đêm tối.

A...

Ừm...

Là tiếng thở dốc rên rỉ vong tình.

A~

Tịch Du cảm nhận được nơi chật hẹp kia, Cố Lãm đã tiến vào bên trong, ma sát cọ động.

Vật kia của anh chà xát ngày càng sưng to, nóng rực, Tịch Du trực tiếp cảm nhận được chút đau đốn bỏng rát.

Không giống với lần đầu tiên tiến vào, Tịch Du nghĩ rằng rất đau. Nhưng trong nháy mắt, cảm giác kích thích đã che lấp sự đau nhức kia.

Sự dễ chịu khoan khoái dâng lên. Dưới sự khiêu khích của Cố Lãm, thân thể cậu càng ngày càng thoải mái, theo tần suất gia tăng vào vào ra ra của anh, tiếng ngâm nga của cậu càng thêm ngọt ngào.

Hưng phấn tới quên hết tất cả...

Thân thể Tịch Du cong lên, cậu phát ra tiếng thở nhẹ mê ly, mệt mỏi ngã thẳng vào giường. Cố Lãm cũng nằm xuống một bên nghỉ ngơi.

Qua một hồi, Tịch Du thấy Cố Lãm không có hành động gì, nhắc anh: “Anh Cố Lãm, tắt.”

Cố Lãm khoác tay lên người cậu, nhẹ giọng nói: “Không bắn vào trong, ngày mai hãy tắt.”

Hai người mệt mỏi rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp.

...

Tiếng côn trùng ngoài cửa sổ vang lên liên tục, có chút đáng ghét. Hơn nữa mỗi lần Tịch Du sắp ngủ, thân

thể cảm thấy thật nặng nề, đột nhiên run rẩy một chút cũng làm cậu tỉnh lại, khiến cậu không thể nào ngủ tiếp.

Đầu Tịch Du ảm đạm đau đớn, cậu xoa hai mắt mình, ép buộc mình mau ngủ, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Trên đùi truyền tới cảm giác đau nhức râm ran khó hiểu, Tịch Du muốn lấy tay xoa mà với không tới. Đường như có chỗ nào đó bị rách da, có chút đau.

Vốn chỉ hơi nhức nhối, Tịch Du cũng không để ý tới. Nhưng càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Phần thân dưới từ lâu đã sớm mất cảm giác giờ đột nhiên thấy đau.

Lúc đầu, Tịch Du tự chịu đựng. Đã hơn nửa đêm, cậu không muốn gọi Cố Lãm dậy. Nỗi đau như kim chích, đây là cảm giác của Tịch Du.

Cứ như chân cậu có lỗi giác vậy. Tịch Du lo lắng nhìn chân mình, vội vàng vỗ vỗ Cố Lãm, muốn đánh thức anh.

“Anh Cố Lãm, chân em đau quá.” Thanh âm Tịch Du gấp gáp nghẹn ngào, mang theo chút sợ hãi.

Cố Lãm vội mở đèn, xốc chăn lên, chỉ thấy dưới ánh đèn sáng sữa, trên đùi Tịch Du nổi đầy gân xanh, lộ ra ngoài có chút dữ tợn kinh khủng.

“Anh Cố Lãm, em đau!” Tịch Du dùng tay trái bấu chặt tay phải, muốn giảm bớt đau đớn. Nước mắt không kiềm nén nổi chảy ra ngoài, làm gối đầu ẩm ướt.

Sao đột nhiên lại đau? Chẳng phải chân cậu đã mất cảm giác sao? Cố Lãm lo lắng, nắm chặt hai tay Tịch Du, không để cậu tự làm thương bản thân.

“Em đau, em đau!” Tịch Du hô to lên, vùng vẫy muốn giãy tay ra.

Thế nhưng giờ đang là nửa đêm...

Dưới cơn hoảng loạn, Cố Lãm nghĩ tới Thẩm Thiên. Bản thân anh không lưu số điện thoại của Thẩm Thiên, nhưng Tịch Du có.

Cố Lãm an ủi Tịch Du tỉnh táo lại, lấy điện thoại ra, vội vàng gọi đi.

Cũng may rất nhanh đã có người nghe máy, Cố Lãm nói thẳng tình huống bây giờ, Thẩm Thiên bảo anh dùng nước nóng kích thích chân cậu, có thể giảm đau đớn, ngày mai đưa cậu tới bệnh viện khám.

Nói lời cảm ơn xong, Cố Lãm mau chóng xuống giường lấy chậu nước nóng, cũng không sợ tay mình bỏng rát, nhanh chóng vắt khăn chườm lên chân cậu.

Tiếng khóc của Tịch Du nhỏ dần, thân thể cứng ngắc xiết chặt. Mũi cậu sụt sịt, vì nước mũi khiến cậu không thở được nên khó chịu.

“Du Du, hiện tại có đỡ hơn không?”

Tịch Du khẽ gật đầu, dường như có tác dụng thật, Cố Lãm mới thở phào nhẹ nhõm. Anh giúp cậu thay nước ba, bốn lần, lần qua lần lại một phen, Tịch Du mới khá hơn nhiều.

Người dưới thân phát ra tiếng hít thở đều đặn, nước mắt trên mặt đã bị thổi khô, sắc mặt cậu có chút tái nhợt, trên mũi còn dính nước mũi, rất chặt vật. Cố Lãm giúp cậu lau khô mặt, cho chân cậu vào chăn.

Chậu rửa mặt với ga trải giường đặt trên mặt đất, Cố Lãm để đèn giường mờ nhạt, cũng tiến vào chăn đi ngủ.

63. Chương 63: Kết Thúc

Ngày hôm sau, Tịch Du cũng không thấy dễ chịu hơn là mấy.

Cậu nằm trên giường bệnh, tùy ý để Thẩm Thiên làm các quy trình kiểm tra, trực giác khiến cậu cảm thấy cảm giác hai chân rất nặng nề.

“Đau không?”

Tịch Du lắc đầu.

“Ở đây?”

“Không cảm giác.”

Tịch Du đánh giá sắc mặt của Thẩm Thiên, không buồn không vui, khiến cậu không đoán được tình hình tốt hay xấu.

Thẩm Thiên đi tới bên Cố Lãm nói gì đó, Tịch Du cũng ngoái đầu theo. Chỉ thấy Cố Lãm nhíu mày, trái tim Tịch Du cũng đập nhanh dị thường.

Cố Lãm lại nhìn về phía cậu, Tịch Du dùng ánh mắt bảo anh cứ tiếp tục nói chuyện với Thẩm Thiên.

Trong lòng cậu lo lắng vô cùng, có chuyện gì mà không thể nói với đương sự chứ? Tuy rằng biết Thẩm Thiên với Cố Lãm trò chuyện xong, anh nhất định sẽ báo bệnh tình cho cậu.

Thẩm Thiên khoác tay lên vai Cố Lãm, vỗ vài cái, sau đó rời đi.

Cố Lãm vừa đi tới, Tịch du đã vội vội vàng vàng hỏi: “Anh Cố Lãm, làm sao vậy? Thẩm Thiên nói cái gì?”

Cố Lãm không trực tiếp trả lời vấn đề của cậu, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân, hỏi: “Có cảm giác không?”

Tịch Du hỏi một đằng, Cố Lãm lại trả lời một nẻo, cậu đành phải đảo qua loa, “Không.”

“Du Du, ra nước ngoài chữa trị chân đi.” Cố Lãm đột nhiên nói.

Tịch Du sửng sốt, chớp mắt một cái: “Hả?”

“Thẩm Thiên nói dây thần kinh ở chân em chưa hoại tử hoàn toàn, hôm qua xuất hiện phản ứng đau đớn là hiện tượng tốt.”

Tịch Du khó che giấu được sự sung sướng đang dâng tràn, khiếp sợ hỏi: “Có thật không...”

Dù chưa nói hết cậu, nhưng trong lòng Cố Lãm hiểu rõ, tiếp tục nói: “Giáo sư của Thẩm Thiên là chuyên gia nghiên cứu phương diện này, ông ấy nói có 90% cơ hội giúp em hồi phục, đi lại bình thường, tuy không thể khỏe hoàn toàn được.”

Đối với Tịch Du mà nói, có thể bước đi đã là tốt lắm rồi. Tin tức tốt đẹp này tới quá nhanh khiến Tịch Du có chút kinh ngạc, khó tin.

“Chỉ là, anh Cố Lãm không thể đi cùng em.”

Tịch Du mờ mịt mở to hai mắt, thốt lên, “Vì sao?”

Cố Lãm giải thích nói: “Giáo sư của Thẩm Thiên là một người kỳ quái, luôn tiến hành phương thức trị liệu bí mật với bệnh nhân ông ấy phụ trách, bởi vì hoàn cảnh và con người có thể ảnh hưởng tới bệnh tình.”

Tịch Du trầm mặc, nhúu mày nhìn Cố Lãm, “Mất bao lâu thời gian?”

“Phải xem tình huống cụ thể mới biết được, có thể là nửa năm, có thể là một năm, thậm chí lâu hơn.”

Mày cậu nhăn càng sâu, dường như quá mệt mỏi, cậu nằm xuống, chui cả người trong chăn, chỉ lộ ra bên ngoài cái đầu nhỏ. Cậu thấp thỏm hỏi: “Ngày nghỉ cũng không nghỉ sao?”

Nghe xong câu Tịch Du nói, Cố Lãm khẽ nở nụ cười: “Cho tới khi nào em khỏe lại mới có thể thả em ra.”

Tịch Du tức giận nói: “Vậy có khác gì ngồi tù đâu.”

Cố Lãm xoa đầu cậu, trấn an: “Ngoan.”

“Có thể mang điện thoại di động không?”

Cái này Cố Lãm chưa nghe Thẩm Thiên nói tới, suy nghĩ một chút, nửa chắc nửa không đáp: “Chắc là có.”

Tịch Du thở phào nhẹ nhõm, may mắn nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Tính tình trẻ con của cậu khiến Cố Lãm bật cười, khoe môi vẽ nên đường cong hoàn hảo.

Về đến nhà, cửa nhà mở rộng, Tịch Du còn cho rằng có trộm, để Cố Lãm đi vào nhìn trước.

Hóa ra Tịch Dương đã đi công tác trở về, mặc dù so với dự định thì còn sớm vài hôm. Có lẽ Cố Lãm đã thông báo nên thoát nhìn cả người Tịch Dương hưng phấn cực kỳ, còn liên tục nhiệt tình hỏi Tịch Du một đồng lớn “Em có vui không? Cuối cùng cũng có thể chữa chân rồi.”, so với cậu còn kích động hơn.

Trên bàn cơm, Tịch Dương càng không ngừng gấp thức ăn cho Tịch Du, còn hỏi: “Ngày mai mấy giờ xuất phát?”

Tịch Dương vừa nói thế, Tịch Du mới phát hiện mình chưa từng hỏi Cố Lãm thời gian đi, “Ngày mai?” Cậu quay đầu hỏi Cố Lãm.

Cố Lãm thản nhiên gật đầu, “Buổi chiều ngày mai, một giờ bay.”

Chiếc đĩa lạch cạch rơi xuống mặt bàn, Tịch Du nhặt lên tiếp tục ăn cơm. Tịch Dương ở một bên còn không ngại an ủi cậu đừng quá nhớ nhà, cứ lo dưỡng bệnh là được.

Trở về phòng, Tịch Du không nói tiếng nào vào nhà vệ sinh, Cố Lãm đuổi theo sát phía sau. Chờ khi cậu ra ngoài, Cố Lãm đã an vị trên giường.

Tịch Du đi qua, đối mặt với anh. Cậu rầu rĩ không vui nói: “Sao lại đi sớm như vậy?”

Cố Lãm dịu dàng hỏi ngược lại: “Thế nào, không muốn sớm thoát khỏi xe lăn của em sao?”

Tịch Du đương nhiên lắc đầu. “Anh có tiễn em tới bên kia không?”

“Anh đưa em tới sân bay, Thẩm Thiên sẽ đi cùng em.”

Tịch Du xiết lấy quần áo của mình, “Sao anh không đi với... em chứ?” Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Cố Lãm, Tịch Du nói càng ngày càng nhỏ.

Cậu thật sự rất muốn dính chặt lấy anh.

Cố Lãm nghĩ tới giáo sư của Thẩm Thiên, thở dài: “Không cho phép người nhà đi cùng.”

Hơn nữa, công ty mới thành lập của Cố Lãm vừa bắt đầu đi vào hoạt động, có mấy đồng nghiệp là tình nguyện theo anh từ nơi khác về làm ăn, không thể để liên lụy họ. Cố Lãm chỉ có thể nói anh cũng không muốn rời khỏi cậu, nhưng vừa nghĩ tới một ngày nào đó trong tương lai, Tịch Du sẽ đi về phía mình, đứng trước mặt anh, trong lòng anh cũng cảm thấy chờ mong.

Tuy rằng anh không thể chứng kiến quá trình kia, nhưng kết quả tốt đẹp lại làm anh càng thêm mong ngóng.

Tối buổi tối, Tịch Du mở máy tính, bắt đầu trình bày với các chuẩn bị về poster chưa xong, còn tới nói lời tạm biệt với đám bạn trong xã đoàn và nhóm nhỏ, nói rõ lý do ra nước ngoài chữa bệnh, phải mất một thời gian lâu không thể lên QQ.

Cố Lãm giúp Tịch Du sắp xếp hành lý, dọn dẹp xong thì khóa lại đặt ở một bên.

Tịch Du cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà chơi máy tính, tắt máy, đẩy xe tới trước mặt Cố Lãm.

Sắp phải chia ly, Tịch Du cũng cảm thấy như Cố Lãm. Hai người hận không thể từng giây từng phút đều ở bên nhau, lần này vì tình huống đặc thù mà phải chia xa, ai mà buông tay được.

Cố Lãm cùng Tịch Du nhìn nhau, động tình hôn môi đối phương.

Tịch Du dựa đầu lên vai anh, ngửi ngửi, thấp giọng nói: “Anh Cố Lãm, anh phải kiên trì chờ em về.”

Hai thân thể kề sát vào nhau, ôm thật lỳ, nói ra biết bao nỗi lòng khôn xiết.

Thời gian không chờ đợi bất cứ ai, tiếp tục đi về phía trước.

Khi máy bay lượn trên không trung, Tịch Du nhìn ra ngoài cửa sổ, không phản ứng sự hỏi han ân cần của Thẩm Thiên, đem tất cả oán hận vì Cố Lãm không thể đi cùng mình đổ lên đầu anh ta.

Thấy Thẩm Thiên cười tươi xán lạn, Tịch Du không khỏi hoài nghi: “Thẩm Thiên, có phải anh giả trò quỷ gì không?”

Thẩm Thiên không hề chột dạ, trên mặt vẫn vô cùng nghiêm túc, giơ hai tay lên phát thệ: “Đương nhiên không có, em nghĩ anh xấu lắm sao, biết rõ hai người yêu nhau thắm thiết, anh nào dám thêm phiền chứ.”

Tịch Du giả vờ tàn bạo đánh anh ta, muốn từ đôi mắt sáng ngời kia tìm ra manh mối, nhưng Thẩm Thiên vẫn lộ bộ dáng công chính liêm minh.

Chẳng qua bao lâu, Tịch Du thông thả tỉnh lại, vươn vai giãn gân cốt, cảm giác ngủ dậy cả người đều thoải mái.

Sắp tới nơi rồi, Tịch Du lấy điện thoại đã tắt máy từ lâu trong túi ra, hận không thể lập tức xuống đất gọi điện cho Cố Lãm.

“Tới rồi.” Thẩm Thiên nhắc nhở nói.

“Ừ.” Hai người chờ sau khi tắt cả hành khách đi ra mới ra ngoài, tránh phải chen chúc, thừa dịp này, Tịch Du muốn gọi điện thoại cho Cố Lãm.

Thẩm Thiên quay đầu lại thấy Tịch Du đang cầm điện thoại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, “Cố Lãm không nói với em là không được dùng điện thoại à?”

“Hả?”

Thẩm Thiên giải thích: “Giáo sư của anh tính tình cổ quái, em cứ coi như phải vào doanh trại quân đội huấn luyện đi, tạm thời không được sử dụng thiết bị liên lạc.”

Tịch Du vốn ngại phiền phức nên không mang máy tính xách tay, nào ngờ giờ được thông báo ngay cả điện thoại cũng không được dùng.

Rõ ràng là dưỡng bệnh, sao lại phải đi chịu sự tra tấn tinh thần thế này?

Tịch Du thở dài, thỏa hiệp nói: “Trước để em gọi điện thoại cho anh Cố Lãm đã.”

Thẩm Thiên rất thức thời đi ra chỗ khác, nhưng vẫn lo lắng nhìn Tịch Du, trong mắt mang theo tình cảm âm áp. Người ở đầu dây bên kia dường như có vạn lời muốn nói, nhất thời không thể kết thúc được, Thẩm Thiên kiên trì đợi, bỗng nhiên bắt đầu thấy cô đơn.

Đã quen sống một mình, lại đột nhiên rất muốn tìm ai đó cùng ở bên nhau, giống như Tịch Du với Cố Lãm vậy.

Tịch Du lưu luyến ngắt máy, nghĩ có khi tới nửa tháng nữa cũng không thể liên lạc với Cố Lãm, trong lòng dâng tràn cảm giác khổ sở.

Những ngày không có điện thoại di động, không có máy vi tính, không có anh Cố Lãm phải trôi qua thế nào đây

Cuối cùng cậu còn đăng một cái weibo rồi mới tắt điện thoại.

Du lai du khứ: *Ngoan ngoãn ở nhà chờ em, nhất định phải nhớ em nhiều, em cũng sẽ nhớ anh o((> <))o @Cố Ý*

Đi gấp, cậu quên không xử lý nợ nần trong vòng phối, cũng không nói một tiếng với bạn bè, ngược lại về phía anh Cố Lãm đã thu xếp ổn thoả, vậy cũng yên tâm.

Thẩm Thiên thấy Tịch Du xong rồi, vì vậy đi qua đẩy xe. Anh bảo cậu không cần lo lắng, những ngày tri liệu cũng không buồn chán lắm.

...

Tịch Du kéo hành lí chậm rãi đi ra từ sân bay, đoàn người phía sau vội vàng đi qua đi lại, Tịch Du vẫn chậm rì rì đi tới. Bước từng bước trầm ổn lại ung dung thoải mái, dường như đang du ngoạn thành phố A vậy.

Cuối cùng cũng có thể đặt chân lên mảnh đất quê hương một lần nữa, lần này trở về, Tịch Du không báo trước cho Cố Lãm, định để anh bất ngờ.

Muốn nghe anh gọi tên cậu bằng giọng nói dịu dàng ấy. Hận không thể lập tức bay về nhà, muốn kể hết cho anh biết bao “dẫn vật” trong gần bảy tháng trời xa cách.

Gọi một chiếc taxi trống, Tịch Du mở cửa xe ngồi vào. Không biết giờ Cố Lãm đang đi làm hay ở nhà.

Tịch Dương đã sớm danh chính ngôn thuận tới ở chỗ Vương Tử Duệ, vậy nên nhà của cậu và anh trai tự nhiên thành mái nhà của cậu và Cố Lãm.

Nếu anh không ở nhà, Tịch Du muốn làm một bữa cơm ngon. Trong lúc chữa bệnh, cậu đã nghiên cứu thực đơn trong sách báo, cũng hiểu biết nhiều hơn về kỹ thuật nấu nướng.

Cậu rất muốn mau chóng có thể nhìn thấy người đàn ông của mình vui sướng kích động, chỉ cần tưởng tượng thôi, cả mặt mày cậu đều toát lên vẻ hạnh phúc, tràn ngập ý cười.

Vẫn là nơi mình quen thuộc, cửa nhà hàng xóm đối diện vẫn dán chữ “Phúc” cũ kĩ còn chưa xé bỏ, bên trong nhà bọn họ còn có thể nghe được tiếng sữa ầm ĩ của Vương Tài.

Đi tới cửa, khi cậu đang định tra khóa vào ổ, chợt phát hiện cửa chỉ khép hờ.

Có tiếng TV truyền ra, lẽ nào anh Cố Lãm đang ở nhà?

Tịch Du đặt hành lý ở cửa, nhẹ chân nhẹ tay đi vào. Trong phòng khách vang lên tiếng cười giòn giã, trên ghế có rất nhiều người.

Tất cả đều là con gái. Tịch Du cho rằng mình đã đi nhầm nhà, nhưng nhìn lại đúng là nhà mình mà.

Không biết ai là người đầu tiên phát hiện ra Tịch Du, chỉ thấy trong phòng khách náo nhiệt đột nhiên truyền ra tiếng kêu to: “Du Du!”

Tịch Du nhận ra, là Trái Ớt. Còn có Không tỷ, cô bé Tương Tư, còn một người cậu không nhận ra.

Trái Ớt hưng phấn nhào qua, Tịch Du thiếu chút nữa không chịu nổi trọng lượng của cô mà ngã xuống.

Vuốt lông Tịch Du: “Không tệ, không tệ, cuối cùng cũng cao hơn tôi!” Trái Ớt vui mừng nói, “Chân không sao rồi chứ?”

Tịch Du gật đầu, “Đi tương đối chậm, sẽ có chút thọt chân, sau này có thể đỡ hơn.”

Trái Ớt xoa nắn mặt cậu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó: “Mau trốn đi, thần tượng sắp trở về rồi!”

“Không cần trốn.” Tương Tư nhắc nhở, lấy tay chỉ ra cửa.

Tịch Du lập tức xoay người.

Cố Lãm đứng ở cửa, một tay xách túi đầy rau dưa, tay kia kéo hành lý của Tịch Du, trên mặt nở nụ cười dịu dàng nhìn cậu.

Thời khắc trao nhau ánh mắt thâm tình...

“Chàng là gió, em là cát, quần quít triền miên tận chân trời...” Âm nhạc đột nhiên vang lên.

Bầu không khí lãng mạn hoàn toàn bị nhạc tin nhắn của Trái Ớt phá hủy, cô còn giả như không việc gì giật dây người ta: “Lúc này chẳng phải hai người nên ôm nhau một cái tình cảm sao?”

Trực tiếp bị hai đương sự lơ luôn.

Tịch Du vào nhà bếp giúp Cố Lãm, để đám con gái tiếp tục ầm ĩ trong phòng khách.

“Sao các cô ấy lại tới đây?”

Cố Lãm thái thức ăn bỏ vào nồi, đảo qua đảo lại, “Offline gặp mặt đó.”

“Khăng định là Trái Ớt tổ chức, đúng kiểu của cô ấy.” Dùng đầu ngón chân để nghĩ của biết.

“Về đây cũng không báo anh một tiếng, anh có thể tới sân bay đón em.”

Tịch Du làm nũng nói, bĩu môi: “Em muốn làm anh bất ngờ mà.”

Cố Lãm dọn thức ăn lên đĩa, tắt bếp. Tịch Du cũng buông đồ trong tay.

“Du Du, anh rất nhớ em.” Cố Lãm nói với cậu, ngữ điệu nặng nề. Hơi thở ấm áp của anh phả lên mặt Tịch Du, trong không gian nhỏ hẹp này, thức ăn nóng hổi trên bàn còn tỏa khói, trái tim cậu ấm áp nhảy lên, Tịch Du mở to đôi mắt sáng tinh, khoe miệng khe gương lên, thâm tình và chân thành.

Cậu đến gần hơn, càng sát vào người Cố Lãm, chóp mũi hai người gần như dán sát vào, nhỏ giọng thăm thì: “Anh Cố Lãm, em cũng rất nhớ anh.”

Đầu nghiêng sang một bên, liếm lên đôi môi khô của Cố Lãm, làm ướt nó.

Ánh dương ngoài cửa dịu dàng phủ xuống, chiếu vào hai người, cảnh tượng tuyệt đẹp như tranh.

Tách tách——

Trái Ớt thỏa mãn nhìn hình ảnh trong điện thoại di động, lén lút dò xét, nhẹ nhàng vỗ ngực mình, may mà không bị phát hiện.

Rồi cô nhẹ chân nhẹ tay trở về phòng khách, thần không biết, quỷ không hay.

Duy chỉ có hai người trong nhà bếp còn đang hôn nhau say đắm, bù đắp biết bao tháng ngày lẻ loi cô đơn một mình...

Hoàn Chính Văn

64. Chương 64: Phiên Ngoại 01

Ông chủ lớn Cố Lãm đưa Tịch Du vào công ty. Vì vậy, Tịch Du coi như thoát khỏi kiếp thất nghiệp. Mặc dù cậu không có bằng tốt nghiệp đại học, nhưng thực lực và kinh nghiệm của cậu thì mọi người đã rõ như ban ngày.

Tịch Du làm cùng phòng với Cố Lãm, là Cố Lãm để một khoảng trống cho cậu. Thế nên mới có cảnh, ông chủ lớn đang phải vùi đầu làm việc cực khổ, Tịch Du sau khi xem xong động tư liệu liên quan tới công việc hợp tác của công ty, liền cười châm chọc rồi lên weibo chơi.

Lúc cậu vừa mới về, trên weibo đã lâu không đăng nhập, có tới n fan + n tin nhắn + n bình luận + n phát lại, con số khổng lồ khiến cậu dùng đến cạ pin laptop để đọc.

Cho dù bây giờ cậu không đăng weibo mới, cá fan vẫn gửi bình luận hỏi thăm dưới cái weibo cuối cùng của cậu. Tịch Du lưu tâm quan sát, đều là những ID mỗi ngày siêng năng như vậy.

Vì vậy, Tịch Du đăng lên một cái mới.

Du lai du khứ: *Chào mọi người, đã lâu không gặp, hôm trước tôi đã về nhưng quên không đăng weibo. Mọi người, moah moah <(3)> Kèm hình minh họa, đoán xem đó là ai? [Ảnh Cố Lãm chăm chỉ làm việc]*

YY: *Du Du rốt cục cũng lên weibo rồi, moah moah~ () Người trong ảnh công như thế khẳng định không phải cậu.*

YY: *() Người trong ảnh công như thế đương nhiên không phải cậu.*

YY: *() Người trong ảnh công như thế sao có thể là cậu.*

...

Phía dưới đều nói như vậy, ngữ khí ngày càng tăng.

Thật đúng là đám fan bướng bỉnh mà.

Du lai du khứ: (> <) *Không cần các cô nhấn mạnh, tôi vốn là thụ mà //* Du lai du khứ: *Chào mọi người, đã lâu không gặp, hôm trước tôi đã về nhưng quên không đăng weibo. Mọi người, moah moah <(3)> Kèm hình minh họa, đoán xem đó là ai? [Ảnh Cố Lãm chăm chỉ làm việc] [Phát]*

Tuy khi bị hỏi về vấn đề công thụ, các thụ thường giả vờ nghiêm túc nhấn mạnh mình là công. Nhưng ở phương diện này, Tịch Du lúc nào cũng thành thực.

So với Cố Lãm, cậu đương nhiên là người bị đè. Tưởng tượng một chút, nếu như để cậu đè Cố Lãm, sẽ chỉ càng làm cậu thấy mất tự nhiên, hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Tịch Du nhấn mở topic CP của cậu và Cố Lãm.

900L: Lật trang o(*)

901L: Gần đây chẳng có tài liệu gì.

902L: Cũng không biết bao giờ Du Du mới trở về, đại thần nhất định rất cô đơn, weibo chưa từng đăng gì mới.

903L: Du Du xa cách đại thần 170 ngày, đại thần rất cô đơn.

...

940L: Du Du xa cách đại thần 171 ngày, đại thần rất cô đơn.

...

963L: Du Du xa cách đại thần 172 ngày, đại thần rất cô đơn.

...

Mỗi một ngày đều có người tới đăng một lần. Tịch Du nghĩ, lâu CP đáng thương như vậy có khác gì các CP đã tốt nghiệp đâu(1). Cậu cũng lên trả lời một cái.

1000L: Ngày thứ ba Du Du trở về, đại thần không cô đơn ~()/~(Du lai du khứ)

Nhanh tay gửi đi mới nhớ ra mình dùng acc thật, quên đi, tùy họ thôi. Thân mật ngọt ngào chính là để cho người khác ước ao mà.

Mắt thấy Cố Lãm muốn đi tới, Tịch Du vội vàng tắt trang web, nhưng như vậy vẫn không thể che giấu được tiêu đề “Này, đến YY đi” được thu nhỏ trên màn hình.

Giờ tắt đi cũng không còn kịp nữa, Tịch Du chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, tránh bị lôi đuôi.

Cố Lãm từ phía sau ôm lấy cậu, nắm tay cậu điều khiển chuột, Tịch Du cho rằng anh muốn làm gì đó, quay đầu sang cảnh cáo anh đừng xằng bậy, không biết các fan YY rất kinh khủng hay sao.

Cố Lãm đột nhiên hôn lên miệng cậu một cái, hai tay đặt lên bờ vai cậu, tư thế của hai người trở nên vô cùng mờ ám.

Giữa người yêu với nhau đã sớm hình thành nên sự ăn ý, Tịch Du biết Cố Lãm muốn làm gì, tuy rằng hai người đã lâu chưa làm, nhưng cũng phải biết trông hoàn cảnh. Da mặt Tịch Du luôn mỏng, hơn nữa xa nhau đã lâu, trong lòng cậu cũng muốn lắm. Chỉ là, anh Cố Lãm à, có thể về nhà rồi hãy làm không?

“Anh Cố Lãm, giờ đang đi làm.” Tịch Du nhắc nhở nói.

Cố Lãm thản nhiên như không “ừ” một tiếng, sau đó lôi kéo Tịch Du đẩy cửa một gian phòng khác. Tịch Du không biết trong phòng làm việc của Cố Lãm còn có nơi này.

Là một phòng nghỉ tương đối nhỏ, có giường, tủ và một cái TV.

Khi làm việc mệt mỏi có thể lên giường nghỉ ngơi, chuẩn bị một căn phòng như vậy cũng là chuyện bình thường. Nhưng Tịch Du nghĩ rộng ra rằng Cố Lãm làm như vậy là có dụng ý khác.

Cậu nhìn xung quanh, bên trong còn một cánh cửa khác, hẳn là nhà vệ sinh. Tịch Du bị Cố Lãm đè lên, ngã xuống giường, muốn vùng dậy lại bắt đắc dĩ bị anh đè xuống, giam trong lòng.

“Anh Cố Lãm, chúng ta... cứ chờ... tối...A!”

Tại Tịch Du bị hôn đổ ỉng, cảm giác tê dại đã lâu không thấy quay trở về toàn thân, chỉ chốc lát sau, cậu đã mềm nhũn nằm úp sấp trên giường, tùy ý để Cố Lãm thích làm gì thì làm.

Tay anh bắt đầu không thành thật, luồn vào áo T shirt, lộ ra da thịt trắng nõn mịn màng. Anh trực tiếp hướng tới xoa nắn hai khỏa mập mạp trên người cậu, ngay từ đầu Tịch Du còn có thể chịu đựng không kêu, dù sao cũng không chắc chắn rằng cửa phòng làm việc đã đóng kín hay chưa, thật sự rất sợ có người đột nhiên tiến vào.

Cửa căn phòng này mở rộng, từ vị trí của Tịch Du có thể nhìn thấy cửa văn phòng, luôn luôn có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có người đẩy cửa ra. Nghĩ như vậy cậu càng thấy kích thích giống như hai người yêu đương vụng trộm.

Nhưng dần dần, dưới sự hầu hạ của Cố Lãm, Tịch Du không nhin nổi nữa, cho phép bản thân nhỏ giọng rên rỉ.

Hai thân thể lâu ngày không âu yếm nhau, chỉ ma sát đây đó, thoáng cái đã dâng nhiệt độ nóng bỏng. Cố Lãm có vẻ có chút gấp gáp, Tịch Du cũng vô cùng muốn anh tiến vào.

Trước mặt người yêu không cần phải xấu hổ che giấu dục vọng của mình.

Bởi vì muốn làm liền làm nên trong phòng không có sẵn bôi trơn, trước tiên Cố Lãm hầu hạ Tiểu Du Du đã, để cậu thả lỏng thoải mái, bắn ra một ít chất dịch thay thế chất bôi trơn.

Phía sau của Tịch Du lúc nào cũng chặt, Cố Lãm thường phải làm tiền hí cẩn thận. Một ngón tay, hai ngón tay, chậm rãi đâm vào.

Tịch Du được anh yêu thương đến cả người đỏ ửng. Song song với khai thác bên dưới, Cố Lãm dây dưa với đầu lưỡi của cậu, liên tục quấn quít vòng quanh, liếm cắn không ngừng. Tịch Du chủ động dán sát vào lồng ngực anh, chủ động đòi hỏi nụ hôn từ anh. Khóe miệng cậu chảy ra chỉ bạc, vô cùng ám muội.

Hai đầu lưỡi quấn lấy nhau lộ vẻ si mê, say đắm.

“Du Du, em đến.”

Tịch Du gật đầu, trên mặt mang theo chút khấn trương. Cố Lãm hôn lên trán cậu một nụ hôn trấn an, sau đó liền lật người cậu lại, bản thân anh nằm xuống dưới, để Tịch Du ngồi trên người mình, đâm vào cậu.

Mới đầu tiến vào, Tịch Du thấy đau nhức, vừa muốn rời khỏi đã bị Cố Lãm đè chặt vai, không cho lùi bước.

Tịch Du cũng không muốn ngừng lại, nuốt ngụm nước bọt, khẽ nhếch môi thở dốc rồi ép mình đè xuống.

Càng tiến vào, phía dưới dường như hoàn toàn bị hút lấy, khó chịu sưng lên.

“A...” Tịch Du rên một tiếng, hoàn toàn cho cái gì đó của Cố Lãm đi vào.

“Tự mình động đi em.” Trước đây khi chân cậu chưa khỏe đều là Cố Lãm chủ động. Lần này làm tư thế cưỡi ngựa, Tịch Du cũng có thể tự mình làm. Cậu chậm rãi nhấc người lên, trên mặt có chút cứng ngắc đau đớn. Nhưng sự phấn khích sôi trào trong máu, muốn đòi lấy tất cả của người đàn ông bên dưới mình.

Cố Lãm đang nằm ở dưới mình, tinh tường nhìn từng dáng điệu động tình của mình. Tịch Du quay mặt sang một bên muốn che giấu. Tình cảm mãnh liệt như tia lửa phát ra khi hai thân thể chạm vào nhau, trong mắt Tịch Du đã xuất hiện tơ máu quuyền rũ.

Khí tức của Cố Lãm cũng bắt đầu hỗn loạn.

Tịch Du nhắm mắt lại.

Cố Lãm bắn ra trong thân thể cậu. Tịch Du mệt mỏi tê liệt ngã xuống bên người anh.

“Mệt quá đi...” Tiếng nói khàn khàn mang theo chút dư vị dịu dàng, làm cho giây phút này như là mãi mãi.

Tắm rửa xong, hai người đi ra, trên mặt Tịch Du vẫn còn mặt đỏ ửng chưa lui, đi đường lại càng khập khiễng.

“Em muốn đổi phòng làm việc.” Tịch Du kháng nghị với ông chủ.

Cố Lãm cười vô cùng dịu dàng: “Anh thấy phòng này rất tốt, không cần đổi.”

“Em là đi làm, không phải đến để anh...” Càng nói về sau càng nhỏ tiếng. Tự nhiên Cố Lãm bước tới ôm chầm lấy thắt lưng của cậu, kéo cậu ra ngoài. “Quảng cáo của công ty C chuẩn bị xong chưa, tiến hành tới đâu rồi?”

Trọng tâm câu chuyện thoảng cái bị đẩy sang mặt công việc, Tịch Du còn chưa kịp chuyển theo, rồi đột nhiên ý thức được mà hét lớn: “Sao anh không nhắc em sớm?” Cậu chỉ vừa mới đọc xong chi tiết yêu cầu của công ty C, còn chưa kịp bắt tay vào làm. Tịch Du lập tức quăng Cố Lãm lại, trở về chỗ ngồi của mình liều mạng đẩy nhanh tiến độ.

Cậu đi cửa sau vào công ty, nếu không có thành tích tốt, sẽ bị người ta xem thường. Tịch Du dồn hết tâm tư vào hoàn thành công việc.

Khi cậu thu dọn xong, uể oải về tới nhà, tắm rửa xong xuôi, Tịch Du ghé vào trên giường nghỉ ngơi, Cố Lãm ở trước máy vi tính ghi âm.

Anh để loa ngoài. Tịch Du nghe vào tai trái cho ra tai phải, cũng lưu ý được đoạn tán ngẫu của họ. “Tiểu Nghệ, đại thần, phần H hai người muốn làm hiện trường không?” Hình như là đạo diễn đang hỏi.

Tịch Du chưa nghe thấy Cố Lãm trả lời, nhưng lại nghe được thanh âm rất thụ chắc là của Tiểu Nghệ đáp, “Hiện trường đi, không có ai đối cùng, tôi không thể thu âm tốt được.”

“Ý kiến của đại thần thế nào?” Thanh âm của chuẩn bị rõ ràng mang theo chút hưng phấn.

“Tôi thế nào cũng được.” Trả lời rất dứt khoát.

“Được, mời hai người cứ thỏa thích thử dốc đi, coi như không có ai vậy xem là được rồi.”

Tịch Du nhẹ nhàng rón rén đứng dậy, được làm, anh dám ở trước mặt cậu H với người khác, hứ, là thu âm H. Có em ở đây, xem anh thu âm thế nào.

Phần vai của Tiểu Nghệ đã bắt đầu đối rồi, còn có lời kịch trong đoạn đối thoại, đại khái là khúc dạo đầu trước H.

Tịch Du chạy qua, đứng ở phía sau Cố Lãm. Anh liếc mắt một cái liền quay đầu đi.

Trong lòng Tịch Du nổi lên ý xấu, đặt tay ở trên eo anh. Cậu nghĩ kĩ rồi, nếu như Cố Lãm dám rên “a a ưm ưm”, cậu sẽ...

“Anh buông... A~” Người trong máy tính đã bắt đầu rên rỉ, Tịch Du sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Đột nhiên cả người mất trọng lượng, trái tim nhảy một cái, là cậu bị dọa sợ rồi. Tịch Du ngã xuống giường, còn chưa kịp phản kháng sự đè ép của Cố Lãm, toàn thân đã bị anh khiến cho vô lực.

A ha ha ha...

“Đừng cù em, buồn lắm! Anh Cố Lãm, em sai rồi, em sai rồi. A~” Tiếng kêu như mỗ heo vang vọng khắp căn phòng.

Đầu kia của YY, thụ thử hỗn hển một hồi mới phát hiện thanh âm của đại thần không đuổi kịp, đột nhiên im ắng, mặc cho chuẩn bị gọi thế nào cũng không đáp lại.

“Ha ha ha, hửn là tiểu thụ nhà đại thần ghen tị rồi, khụ khụ.” Chuẩn bị tùy tiện lấy cớ để tiễn mọi người đi. Không nghe được hiện trường H rồi, chuẩn bị tiếc đứt ruột cơ hội trời cho đáng quý.

*Chú thích:

(1) Fan CP đã tốt nghiệp tức là CP đó đã tan vỡ.

65. Chương 65: Phiên Ngoại 02

Khi Cố Lãm lái xe đi ngang qua cửa hàng bánh ngọt, Tịch Du bảo anh ngừng xe, bởi vì trong nhà không có đồ ngọt, cậu muốn mua bánh ga tô mang về.

Tịch Du để Cố Lãm chờ mình trên xe, tự vào mua bánh. Khi cậu vào cửa hàng, người rất đông, xếp hàng mãi mới tới phiên cậu.

“Hai miếng Black forest, một miếng Tiramisu, hai miếng Mousse, hai cốc trà sữa Chocolate, mang về.” Tịch Du tùy tiện chọn mấy món, mua quá nhiều để hết hạn sẽ rất lãng phí.

Xách vài túi nilon nhỏ, sau khi kiểm tra cẩn thận xem túi có bị đứt không, Tịch Du mới ra khỏi cửa hàng.

Đúng lúc đó có người bước vào, Tịch Du nghiêng sang một bên nhường đường.

Xung quanh bỗng chốc trở nên có chút xấu hổ. Liễu Tây Dương thốt ra hai tiếng “Du Du”, Tịch Du lại chỉ bình thản gật đầu, sau đó lướt qua hắn mà đi ra ngoài.

Liễu Tây Dương còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được, dù sao giờ bọn họ đã là người xa lạ.

Sợ Cố Lãm chờ lâu sốt ruột, Tịch Du bước mau hơn. Ngồi vào xe, Tịch Du lập tức báo cho Cố Lãm biết mình mua món gì, còn nhấn mạnh rằng cậu đã mua cả phần cho anh, để anh thấy cậu quan tâm anh nhiều tới nhường nào, vẻ mặt háo hức chờ anh khen cậu.

Cố Lãm nhận lấy cốc trà sữa Tịch Du đã cầm ống hút, uống một ngụm nhỏ rồi đặt trên đế tròn để cốc trên ô tô.

“Ngày mai anh sẽ đi công tác.”

Cố Lãm vừa nói như thế, Tịch Du hoàn toàn không ngờ tới.

Cậu vỗ ngực: “Xin tổ chức cứ yên tâm, em sẽ... ăn hết những món này!” Trong lòng lại tự thầm nhủ: Ha ha, những cái bánh này đều thuộc về mình hết. Tất nhiên, suy nghĩ trẻ con như vậy cậu làm sao có thể để lộ trước mặt anh Cố Lãm được.

Cố Lãm thì lại nghĩ tới một việc khác, gần đây Tịch Du mê phim kinh dị. Trong lúc vô tình thấy trên weibo có danh sách đề cử phim kinh dị, dù cậu nhát gan vô cùng nhưng vẫn không chống lại được lòng hiếu kỳ, tiếp tục xem. Mỗi khi xem xong, cậu lại nghi thần nghi quỷ, bị dọa cho chết khiếp.

Mấy ngày nay Cố Lãm đều bị kéo đi xem cùng cậu. Phim kinh dị hay ở chỗ mỗi khi tới đoạn gay cấn kinh

khủng, sẽ có hiệu ứng âm thanh nhắc nhở cậu, báo trước rằng trên màn hình sẽ xuất hiện cảnh đáng sợ. Tịch Du trực tiếp nhắm mắt lại, để Cố Lãm miêu tả cảnh diễn ra cho cậu, không dám tự mình xem màn hình.

Vì vậy, khi Cố Lãm nhìn thấy trên phim có gì, anh sẽ kể lại đơn giản. Như là, một nữ quỷ tóc tai rối tung chui ra từ trên mặt đất, cả người đầy máu, một mắt lòi ra, đứng ở phía sau nhân vật chính, nhân vật chính không phát hiện ra, nữ quỷ vỗ vai hắn một cái. Nhân vật chính đột nhiên quay đầu lại.

A! Hai tiếng thét chói tai vang lên, kèm theo âm nhạc đột ngột. Một là của nhân vật chính trong phim, một là của Tịch Du.

Thiếu chút nữa Cố Lãm cũng bị Tịch Du dọa sợ luôn, dù sao người bên cạnh mình đột nhiên hét lớn trực tiếp tạo thành lực mạnh đánh thẳng vào lỗ tai anh.

Tịch Du vừa hung hăng chà đạp quần áo của Cố Lãm vừa hô to “Quá kinh khủng rồi, dọa chết người rồi.” Cố Lãm buồn bực lắm, em đâu có xem phim, tự tưởng tượng lung tung cũng có thể bị dọa đến thế cơ đấy.

Sức tưởng tượng của con người là vô tận, ai biết được hình ảnh hiện ra trong đầu Tịch Du là cái gì.

Chịu sự kích thích của phim ảnh, mỗi đều khi muốn đi vệ sinh, Tịch Du đều phải đánh thức Cố Lãm, cho dù mở hết đèn, một mình cậu vẫn sợ hãi.

Người nhát gan thường cảm thấy rất hứng thú với phim kinh dị, Cố Lãm từng nói với Tịch Du, dù em thật sự muốn xem phim cũng đừng cho rằng nó có liên quan tới cuộc sống ngoài đời. Ví dụ như mấy phim như Bên gối có mặt người , Nửa đêm đừng soi gương , Phía sau có người đều là bối cảnh vườn trường, ký túc xá, chuyện ma trên chuyến tàu đêm gì đó, Tịch Du sống rời xa mấy hoàn cảnh này, không liên quan gì tới cậu thì có thể miễn cưỡng xem.

Nhắc tới điều này, Cố Lãm thật lo lắng Tịch Du ở nhà một mình không dám ngủ, sẽ ảnh hưởng tới thân thể nghỉ ngơi, cái được không bù nổi cái mất, liền đề nghị cậu tới nhà Tịch Dương ở vài ngày.

Tịch Du nghĩ một chút, lấy lý do hiện tại cậu đã sớm quên sạch mấy phim kinh dị cậu xem hôm trước, có thể ở nhà một mình.

Cố Lãm nửa tin nửa ngờ nhìn cậu, quan sát nét mặt của Tịch Du, thấy không có gì dị thường, nhưng anh vẫn lải nhải: “Không dám ngủ một mình nhất định phải tới nhà Tịch Dương.”

“Vâng, em đã biết.”

Một đêm trước khi Cố Lãm đi công tác, anh biến thành anh quản gia dong dài nhắc nhở một đồng lớn cần chú ý, càng nói càng nhiều, còn muốn liệt kê ra, chỉ sợ Tịch Du quên mất.

Cậu vội vàng bảo anh dừng lại, dù sao bây giờ cậu đã khác xưa rồi, chí ít về mặt ăn uống, cậu có thể nấu cơm, không đến mức khiến bản thân chết đói.

Hiếm khi có ngày nghỉ, thế mà Cố Lãm phải đi công tác, đón chuyến bay sáng sớm. Tịch Du vốn muốn tiễn anh, còn cố ý đặt đồng hồ báo thức, nhưng khi đồng hồ kêu, cậu không nhìn được nhấn tắt, tiếp tục quay về với giấc ngủ, chốc lát sau đã ngủ say như chết.

Cố Lãm vốn không muốn phiền phức cậu đi tiễn, thất xong cà vạt, anh dịu dàng hôn lên trán cậu một cái rồi mới xách hành lý đi.

Tịch Du bị quấy rối lắm bầm vài tiếng, trở mình đè chặt chăn.

Khi cậu tỉnh lại, rửa mặt xong thì ăn sáng bằng bánh ga tô, hiếm khi có ngày nghỉ, cậu không có tiền đồ tiễn hành ru rú trong nhà cả ngày. Vừa lên QQ, Cam ngọt đã gửi rất nhiều tin nhắn tới, ava nhấp nháy liên tục.

Cam ngọt: Đáng ghét TUT

Cam ngọt: Lại thân mật!

Cam ngọt: Tôi bị kích thích rồi *gào khóc*

Cam ngọt: Tôi cũng muốn thân mật tình cảm ()

...

Tịch Du đã từng nghe Cam ngọt nói qua từ sau khi tên trai thẳng hacker chia tay bạn gái, mấy cô gái tốt thổ lộ với hắn ta đều bị từ chối, không có tâm tư quen bạn gái, còn nói thẳng bọn họ đừng mơ mộng.

Du lai du khứ: Thân mật cái gì?

Các tin nhắn trước của Cam ngọt đều là gửi offline, giờ Tịch Du vừa lên mạng, Cam ngọt lập tức kích động trả lời.

Cam ngọt: Tự cậu đi xem weibo đi!

Cố Ý mới đăng weibo, thời gian là sáng sớm.

Cố Ý: *Đi công tác vài ngày, tự chăm sóc bản thân cho tốt nha =3= @ Du lai du khứ*

Được rồi, không thể nghi ngờ là thân mật ân ái O(*//// //*)q

Du lai du khứ: Anh còn chưa theo đuổi được trai thẳng sao? Cũng tại anh không bẻ cong được hấn thôi.

Cam ngọt: Du Du!!!!

Cam ngọt: *Gào khóc* *ôm*

Du lai du khứ: Làm sao vậy?

Tịch Du chỉ thấy Cam ngọt biểu hiện như vậy hấn là thất tình rồi, lẽ nào thật sự thất bại? Không thể nào. Cho dù thất bại, Cam ngọt đã từng trải qua nhiều khó khăn như vậy còn có thể đứng lên, làm sao lần này lại nghiêm trọng như vậy?

Cam ngọt: Hấn nói hấn thích tôi, hấn nói hấn thích tôi!!!

Du lai du khứ: (° °) Vậy không phải tốt sao? Anh nên vui vẻ mới phải.

Cam ngọt: Tôi không thể tin được, sao có thể dễ dàng cong như vậy chứ? Cứ ảo ảo thế nào ấy.

Tên trai thẳng mình thích đã lâu, theo đuổi đã lâu, đột nhiên dùng một cái bị mình bẻ cong, còn nói thích mình, đây rõ ràng là kết quả tốt, nhưng Cam ngọt lại vô cùng băn khoăn.

Du lai du khứ: Nhìn dáng vẻ của hấn không giống người thích tùy tiện nói đùa.

Cam ngọt: Hấn thổ lộ với tôi, tôi sợ tới mức bỏ chạy ngay lập tức.

Du lai du khứ: Sặc, sao anh có thể vô dụng như vậy?

Điện thoại di động đột nhiên rung lên, là Cam ngọt gọi tới.

Bên trong phát ra tiếng khóc vừa khoa trương vừa có chút thâm trầm, Cam ngọt thút tha thút thít nói: “Du Du~ Cậu phải thu lưu tôi.”

“A?”

“Tôi tới thành phố A rồi, sắp tới dưới nhà cậu.”

Người này, trốn thật đúng là xa.

“Tôi rồi cứ trực tiếp lên đi, tôi ở nhà.”

Ngắt điện thoại, lúc này Tịch Du mới phát hiện Cam ngọt chỉ dùng điện thoại để đăng nhập QQ. Qua một hồi, Cam ngọt tới, hai tay trống trơn, chắc là lúc bỏ trốn quá gấp gáp, không kịp thu thập hành lý.

Nhìn thấy Tịch Du, cậu ta có đối tượng để dốc bầu tâm sự, Cam ngọt quần quít hỏi Tịch Du: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” May mà đây là cuối tuần, còn có thể trốn ở đây hai ngày giảm xóc rồi trở về.

Tịch Du nhéo Cam ngọt một cái, chứng minh cậu ta không có nằm mơ. Nhưng Cam ngọt vẫn lâm vào nỗi lòng bồn khoăn khó tin của mình “Trước đây đâu có bị mình bẻ cong, sau giờ lại cong rồi?”.

“Có thể là lâu ngày sinh tình không?” Tịch Du suy đoán.

“A a! Tôi còn nghĩ giống như mơ.” Cam ngọt nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra, sau đó thẳng thắn mặc kệ, “Quên đi, đến lúc đó rồi tính.”

Tịch Du lôi mấy món điểm tâm mua hôm qua ra chiêu đãi Cam ngọt. Máy tính của Cố Lãm để ở nhà, vì vậy cũng lấy ra cổng hiến cho cậu ta chơi.

Hai tên trạch nam cứ thế ngoan ngoãn ở nhà tự chơi với nhau.

Trái Ớt vòng vo weibo một hồi rồi tag Tịch Du vào. Biết là Tịch Du thích xem nên chia sẻ cho cậu.

Series phim kinh dị Nhật Bản Sau khi xem hết, tất cả đều tiêu luôn.

Là bức tranh của một bộ phim, trên tranh không thấy gì kinh khủng, để phòng ngừa vạn nhất, Tịch Du đọc kỹ bình luận phía dưới của Trái Ớt.

Sợ đến tiểu ra quần, ghê quá

Một chút cũng không thấy kinh khủng mà.

@XX Xem hộ tôi bên trong là cái gì?

Ai nha~ Ôi mẹ ơi, bị cái rương dọa sợ rồi.

Làm sao đây, buổi tối không ngủ được.

...

Tuy rằng hình như rất đáng sợ, nhưng Tịch Du vẫn không nhịn được lòng hiếu kỳ, nhấn vào xem.

Trên poster có hình vẽ và chữ, trông không tệ.

Nam nhân vật chính muốn chia tay với nữ nhân vật chính, cô gái mỉm cười đồng ý, xách hành lí trong phòng hai người thuê đi, chỉ để lại một cái rương. Người con trai hỏi đó là cái gì, cô gái nói chẳng phải lúc sinh nhật, anh muốn một cái máy tính sao, tặng quà sớm cho anh. Cô gái đi rồi, để cái rương lại. Người con trai thở dài một hơi, gọi điện thoại cho người khác. Hóa ra người con trai này ngoại tình, bồ của hắn không nghe máy, nhưng cái rương lại rung lên. Người con trai thấy bên kia rương có vết máu, hơn nữa cái rương một mực rung động. Vì vậy hắn hiếu kỳ nhòm vào bên trong rương qua lỗ hổng...

Tịch Du xem tới đây, phía dưới để trống hình ảnh, cậu biết đây là dùng để giảm xóc trước phần đáng sợ cuối cùng. o()o Thế nhưng Tịch Du không dám xem tiếp.

Cậu đi gọi Trái Ớt, có thể cô bạn đã xem qua.

Du lai du khứ: Bên trong rương là cái gì?

Trái Ớt: Không kinh khủng lắm đâu, chỉ có chút đáng sợ thôi.

Du lai du khứ: Cô kể tôi nghe đi mà.

Trái Ớt: Lá gan đừng bé như vậy chứ, ngoan, tự xem đi, tôi đâu có thấy ghê.

Du lai du khứ: Lá gan tôi bé hơn của cô nhiều lắm, cô trâu bò như vậy __

Trái Ớt: (^)

Du lai du khứ: Nè, mau nói cho tôi biết đi, là cái gì vậy?

Trái Ớt: [Trả lời tự động] Xin chào, hiện tại tôi có việc, một lát nữa sẽ liên hệ lại với bạn.

Du lai du khứ: A a a! Quỳ hẹp hời.

Vốn phía dưới weibo có khoảng hơn một nghìn bình luận, nhưng Tịch Du không dám nhấn vào bởi vì hình ảnh sẽ bị phóng to. Tuy rằng có thể kéo chuột để xem bình luận, Tịch Du chỉ sợ đang kéo thì nhìn thấy hình ảnh cuối phim, kích thích còn lớn hơn nữa.

“Quả Cam, tới xem ảnh.” Tịch Du không biết lá gan Cam ngọt có đủ lớn hay không, cũng không định hỏi, nếu như nói rõ với Cam ngọt là muốn cậu ta giúp đỡ, lỡ đâu Cam ngọt cũng nhát gan không dám nhìn, Tịch Du sẽ không biết được rốt cuộc trong rương là cái gì.

Vậy nên, Cam ngọt đáng thương bị Tịch Du lợi dụng.

Nhưng rất không may...

Cam ngọt bị Tịch Du gọi, theo phản xạ ngó sang nhìn màn hình máy tính, lúc này Tịch Du đã kéo chuột xuống, mắt cũng đã nhắm lại.

“Du Du!” Cam ngọt rống to hơn, “Cậu dọa tôi làm gì?”

Tịch Du lập tức lẩn chuột lên trên. Được rồi, đã không còn hình ảnh. Cậu khẩn cấp hỏi Cam ngọt rốt cuộc đã thấy điều gì.

“Có một con mắt nhìn chăm chăm tôi, làm tôi sợ muốn chết. Du Du, tôi sợ nhất mấy thứ này.” Cam ngọt bị dọa không nhẹ, tới giờ còn chưa bình tĩnh.

“Thực sự rất kinh khủng sao?”

Cam ngọt mãnh liệt gật đầu. Tịch Du không dám nhìn, thấy phản ứng của Cam ngọt, trong đầu bắt tri bất giác tưởng tượng ra hình ảnh đó.

Nhòm vào trong rương, có một con mắt nhìn chăm chăm cậu...

A!

Tịch Du lắc đầu, không nên tưởng tượng nữa.

Hai người chơi tới tận buổi tối, Cam ngọt khen ngợi tay nghề của Tịch Du vài cậu rồi muốn đi tắm. Cũng may Tịch Du có quần lót mới, không cần phiền phức ra ngoài mua.

Cam ngọt vào nhà tắm, Tịch Du lên mạng thấy weibo của Cam ngọt.

Cam ngọt không ngọt: @ Du lai du khú thật là xấu xa. Cho tôi xem hình ảnh kinh khủng như vậy, hừ hừ hừ.

YY: Σ(" Không ngờ gan Cam ngọt nhỏ như vậy, là ảnh gì thế?

YY: Xoa cảm, chúng ta là người theo khoa học chủ nghĩa xã hội nha, đừng tưởng tượng lung tung.

Trái ót: Du Du không dám nhìn nên cho anh nhìn đó, Quả Cam, anh thật quá đáng thương.

YY trả lời Trái ót: Là cái gì vậy?

Trái ót trả lời YY: [[Link](#)]

YY: (_ ///) Đâu có gì kinh khủng. Không phải chỉ là một con mắt có thêm chút tơ máu thôi sao, rất bình thường mà.

YY: Con trai cũng có người nhát gan nha _ Quả Cam, mau chóng tìm tiểu công tới hộ giá đi.

...

Âm nhạc mơ hồ truyền tới, đồng thời có tiếng kêu sợ hãi của Cam ngọt.

Tịch Du đứng ở ngoài cửa phòng vệ sinh, hỏi Cam ngọt làm sao vậy. Cam ngọt run rẩy hô: “Du Du, cậu tắm với tôi đi. Tôi sợ lắm, đều là tại cậu.”

“Ặc, được rồi.”

Thực ra Tịch Du cũng sợ, bởi cậu không nhìn thấy ảnh nên có thể tưởng tượng xa vời. vì vậy, hai thụ thụ nhát gan cứ thế giúp đỡ nhau tắm rửa cho xong.

Đợi tới buổi tối đi ngủ, Cam ngọt đề nghị bật đèn ngủ. Tịch Du đồng ý, sau đó kéo rèm cửa sổ lại thật kín.

Cam ngọt gọi một cuộc điện thoại, chính là khi cậu tắm có người gọi nhờ, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cậu sợ hãi. Điện thoại vừa kết nối, Cam ngọt đánh phủ đầu mắng mỗ người kia chẳng phân biệt được thời điểm gọi điện tới dọa cậu sợ mất mật.

Tịch Du nghe được giọng điệu hờn dỗi nũng nịu của cậu ta, hẳn người kia là anh chàng hacker.

Cam ngọt nói chuyện với hần ta rất lâu, Tịch Du nhân cơ hội coi thanh âm của Cam ngọt như tiếng hát ru, một chỗ sau đã ngủ mất.

Vậy nên tới khi Cam ngọt ngất máy, phát hiện Tịch Du đã ngủ rồi, sau khi hô nhỏ một tiếng tạm biệt, Cam ngọt cũng mau chóng nhắm mắt.

Trong đầu cậu ta lại hiện ra hình ảnh con mắt kia, Cam ngọt không khỏi phiền não tĩnh lại, nhưng không thể gọi Tịch Du dậy theo. Cậu ta mắng Tịch Du trong lòng một lúc: làm người ta sợ muốn chết, bản thân lại ngủ thật ngon.

Không có cách nào khác, Cam ngọt đành phải gọi điện thoại đi quấy rối người khác.

“Cậu nói chuyện phiếm với tớ đi, bạn tớ đang ngủ, tớ có chút sợ.”

— Ừ, lần sau đừng xem mấy thứ kia, cậu nhát gan.

“Tớ bị bạn gài bẫy mà, sớm biết là thứ dọa người như thế, tớ tuyệt đối không xem. Cậu có vẽ hả hê nhỉ?”

— Muốn tớ hát ru cho cậu ngủ không?

“Cậu hát toàn sai, khó nghe muốn chết.”

—

“Được rồi, cậu hát đi.”

...

Chẳng qua bao lâu, tiếng hít thở đều đều của Cam ngọt vang lên.

Tu tu tu, cuộc trò chuyện kết thúc.

Khi thức dậy, Tịch Du và Cam ngọt đều mang vành mắt đen thui, có thể thấy đêm qua ngủ không hề ngon. Nguyên nhân là cái gì, trong lòng hai người đều biết rõ ràng.

“Du Du, tôi phải đi về.”

“A? Nhanh vậy?”

“Còn tiếp tục ở đây thì cả hai chúng ta đều bị hù chết!”

Tịch Du biết nhất định là Cam ngọt đang giận hôm qua cậu cho cậu ta xem cái thứ đó. Nhưng lại thấy Cam ngọt bổ sung: “Thực ra là hấn ra bảo tôi mau trở về.” Cam ngọt có chút xấu hổ quay đi.

Tịch Du lập tức hiểu ý: “Vậy hóa ra anh là kẻ thấy sắc quên bạn!”

“Chính là ở phòng ngủ của tôi náo nhiệt hơn. Du Du, cậu ở một mình phải cẩn thận!” Cam ngọt trước khi đi còn không quên kích thích Tịch Du đang cô đơn, sau đó liền “không chút lưu luyến” mà rời đi.

Tịch Du buồn chán trừng mắt nhìn theo bóng lưng Cam ngọt.

(^) Hừ, tôi cũng có thể tìm anh Cố Lãm của tôi.

Tịch Du lập tức gọi điện thoại cho Cố Lãm, anh vừa nghe máy, cậu đã vội vàng hỏi lúc nào anh mới về.

“A? Ngày kia?”

— Lại xem phim kinh dị hả?

Cố Lãm dù sao cũng hiểu rất rõ Tịch Du.

“Vâng.” Hu hu ~~~~(>_<)~~~~

— Thu thập quần áo sang nhà Tịch Dương đi.

“Vâng.”

66. Chương 66: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (3)

Khi Tịch Dương tỉnh lại, toàn thân đều đau đớn, muốn ngồi dậy mà hai tay không có chút sức lực nào. Anh dụi đôi mắt nhập nhèm, nhìn căn phòng xa lạ mới giật mình sao mình lại ở chỗ này.

Trong đầu chợt hiện ra chuyện tối hôm qua, sắc mặt anh càng thêm tái nhợt hiện vẻ bệnh trạng, còn cố gắng chống đỡ thân thể ngồi dậy.

Vết tích trên người, cảm giác dinh dính bên dưới, không giây phút nào là không nhắc nhở Tịch Dương chuyện tối qua.

Không ngờ lại bị một người đàn ông cường bức, nực cười vô cùng. Tịch Dương muốn khóc cũng không khóc nổi, tủi thân khôn cùng.

Quần áo rơi trên mặt đất đã chẳng còn cái nút nào, Tịch Dương nhặt lên mặc vào, nếp nhăn trên áo càng khiến anh trở nên chật vật. Tịch Dương chịu đựng đau đớn đứng dậy, từng bước đi tới cửa.

Anh nghe được tiếng nước trong phòng tắm. Mặc kệ thế nào, anh cũng không muốn gặp lại người đàn ông kia, chỉ có thể nhân cơ hội này bỏ trốn.

Ngay cả dũng khí đối chất với hắn cũng không có.

Thế nhưng vận tay nắm một hồi vẫn không mở được cửa ra, cánh cửa này bị khóa từ bên trong rồi. Có một chỗ để quẹt thẻ, hẳn là cần thẻ cảm ứng.

Anh ba bước thành hai bước(1) tìm kiếm khắp trên giường, cả bộ âu phục đặt trên tủ đầu giường cũng vô tình bị rơi xuống mặt đất.

Cạch cạch—

Cửa phòng tắm mở ra.

Người đàn ông kia ngáp một cái đi tới, bên hông chỉ quần một cái khăn lông dài, lộ ra nửa người trên, dáng vẻ cực kì thoải mái, nhìn thấy Tịch Dương cũng thản nhiên như không có việc gì. Điều này giống như hung hăng tát cho Tịch Dương một cái bạt tai vậy.

Anh hối hận lắm, lẽ ra anh không nên tới nơi này, để xảy ra chuyện không thể nào thay đổi được.

Vương Tử Duệ nhàn nhạt liếc mắt nhìn âu phục trên mặt đất, không quan tâm lắm, ngược lại lấy ví tiền từ trong túi áo vest ra, tiếp tục hành vi ngày hôm qua.

“Cậu muốn bao nhiêu tiền, trên người tôi không có nhiều tiền mặt cho lắm.”

Cách làm nhất quán của kẻ có tiền đây mà.

Tịch Dương khinh miệt cười, chỉ ra cửa: “Mở cửa.”

Vương Tử Duệ mắt đícc tai ngơ, trăm phần trăm vững tin rằng chỉ bằng một mình Tịch Dương không thể nào mở được cánh cửa kia. Hắn tựa vào cái gối ở đầu giường, cầm điều khiển từ xa xem tin tức buổi sáng.

Đối với kiểu giả ngu này, Tịch Dương nghiêng răng nghiêng lợi lần nữa ra lệnh hắn mở cửa.

Nào ngờ Vương Tử Duệ đột nhiên nói ra một câu: “Cậu muốn về nhà trong cái bộ dạng này để em trai mình thấy sao?”

Tịch Dương nghe ra vấn đề then chốt: “Làm sao anh biết tôi có em trai?” Đúng lúc kênh chuyển tới tiết mục ẩm thực, phát ra tiếng xào rau, chẳng hợp với bầu không khí lúc này giữa hai người.

Vương Tử Duệ khen một câu “Trông thật ngon”, rồi lập tức đáp trước khi Tịch Dương tức giận: “Hôm qua cậu ấy gọi điện cho cậu, tôi nói cậu ở lại nhà của tôi, không quay về.”

Tịch Dương kiểm tra điện thoại, đúng là có nhật ký cuộc gọi, kéo dài 18 giây.

Quan sát thấy vẻ mặt Tịch Dương đã thả lỏng, Vương Tử Duệ bổ sung: “Trong ngăn tủ có quần áo, hẳn là cậu sẽ mặc vừa.”

Tịch Dương hướng tới tủ, nhưng cũng không phải là anh đã thỏa hiệp. Chỉ là anh không thể mang bộ dạng chật vật này về nhà, sợ em trai sẽ truy hỏi, tiền lẻ trên người chẳng biết đã mất từ lúc nào, không một xu dính túi thì không thể mua quần áo để thay.

Trong ngăn tủ có rất nhiều áo sơ mi, Tịch Dương không biết là trong phòng này vốn có hay do đại thiếu gia kia mua đến. Anh tùy tiện cầm một cái áo, đi vào phòng tắm.

Nước lạnh xối xả, át đi giọt lệ mơ hồ trên khóe mắt. Nương theo tiếng nước, Tịch Dương nhỏ giọng khóc. Trong lòng anh không chỉ hận bản thân mình quá xui xẻo, cũng oán giận mình quá vô dụng.

Đây chính là sự khác biệt giữa người nghèo và người giàu. Bọn họ đối xử với kẻ yếu, không tốn chút sức nào cũng có thể chà đạp dễ dàng.

Bởi vì phòng tắm dùng cửa xoay, không thể nào khóa được, nên khi Tịch Dương nhận ra trong không gian nhỏ hẹp này có người thứ hai xâm nhập thì đã không còn kịp nữa rồi.

Một mặt thảm hại yếu đuối của mình cứ như thế bị lộ trước mặt người khác, Tịch Dương lập tức bình ổn tâm trạng, nâng cao khí thế.

“Anh đi ra ngoài.”

Vương Tử Duệ ý bảo điện thoại của anh đang rung.

Là Tịch Du gọi tới! Tịch Dương đoạt lấy, tắt vòi hoa sen đi. Người đàn ông kia không ra ngoài, Tịch Du đành dùng khăn sơ sài che đi bộ phận quan trọng, sau đó nghe máy.

“Du Du.”

...

“Ừ, một lát nữa anh sẽ về.”

...

Kết thúc cuộc gọi, tên kia vẫn chưa đi, Tịch Dương cau mày.

Bỗng nhiên thấy hần lần đầu tiên lộ ra một nụ cười mỉm khiến Tịch Dương nổi da gà: “Tiểu Dương, yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

Tiểu Dương? Cái nick name buồn nôn đó là sao vậy?

Chịu trách nhiệm? Nực cười, tuy rằng vô duyên vô cớ bị đàn ông cưỡng bức là do hần sai, nhưng Tịch Dương không phải đàn bà, đâu thêm hần phải chịu trách nhiệm.

“Chỉ cần anh rút xa một chút là được.” Tịch Dương lách qua người Vương Tử Duệ ra ngoài, dù sao anh đã tắm qua rồi, nhanh chóng mặc quần áo vào, lần nữa nắm lấy tay nắm cửa, không hề trở ngại mở ra.

Tịch Dương chạy trốn thật nhanh, thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Vương Tử Duệ vừa bước ra khỏi nhà tắm nhìn ý vị sâu xa theo bóng lưng dần biến mất của Tịch Dương.

Tịch Dương vội vội vàng vàng trở về nhà, đúng lúc Tịch Du đang mang dụng cụ vẽ tranh đi ra, thấy được bộ dạng như ma đuổi của Tịch Dương.

“Du Du, anh có chút mệt mỏi, muốn ngủ một giấc.” Không kịp nói gì thêm, Tịch Dương lập tức trở về phòng.

Tịch Du “vâng” một tiếng, đi về phía sô pha phòng khác, không để ý tới tư thế bước đi không bình thường của Tịch Dương.

Tịch Dương đúng là về phòng ngủ, toàn thân rã rời, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát. Anh nghiêng người nằm trên giường, hai chân cuộn lại, co người thành một vòng, đôi mắt chưa xót. Tịch Dương lập tức nhắm mắt lại.

Trong đầu vẫn chẳng thể nào thoát khỏi bóng ma tối hôm qua. Tịch Dương cố sức lắc đầu, ép buộc bản thân phải quên đi.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn phát ra tiếng thở đều.

Phòng ngủ trở nên tĩnh lặng, có thể nghe được âm thanh rèm cửa phát phơ theo gió. Tịch Du nhẹ chân đi vào, thấy Tịch Dương ngay cả quần áo cũng chưa thay đã đi ngủ. Dưới bầu mắt anh có vành mắt đen sì, Tịch Du biết anh trai nhất định rất mệt mỏi. Lúc này, cậu chỉ mong có thể mau chóng kết thúc kì thi vào trường đại học, tìm việc làm thêm, giúp anh trai san sẻ gánh nặng.

Tịch Dương ngủ rất say, Tịch Du giúp anh thay quần áo cũng không khiến anh tỉnh lại. Nút áo sơ mi vừa cởi ra, khi cậu đang định quay người lấy áo ba lỗ trong tủ, cổ tay chợt bị Tịch Dương nắm chặt, có chút nóng rát.

Tịch Du thấy miệng Tịch Dương mấp máy, nhưng với khoảng cách của họ vẫn không thể nghe rõ Tịch Dương đang nói gì. Vì vậy, Tịch Du ghé sát vào nghe.

“Dừng... động... vào tôi... Buông...tôi...” Tiếng cầu xin yếu ớt vang lên, nước mắt chảy ra không hề báo trước.

Thân thể anh giật giật, làm lộ một bên áo. Trên da thịt trần trụi trắng nõn là vết tích xanh tím lẩn lộn. Tịch Du biết đây là dấu hôn, lại liên tưởng tới những lời anh vừa nói, cậu lập tức đoán được phần nào.

Đang định đánh thức anh trai dậy, giúp anh thoát khỏi ác mộng, cậu muốn hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nào ngờ chuông cửa đột ngột vang lên, tiếng chuông rất gấp gáp. Tịch Du đành phải đi mở cửa trước.

Cửa vừa mở ra, một người đàn ông mặc âu phục giày da đứng thẳng tắp, trên mặt khẽ mỉm cười. Sau khi thấy có người mở cửa, hắn chào hỏi nói: “Là Du Du phải không? Xin chào, anh đến tìm Tiểu Dương.”

*Chú thích:

(1) Ba bước thành hai bước: ý chỉ hành động khẩn trương, gấp gáp.

67. Chương 67: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (4)

Khi Vương Tử Duệ bước vào, chẳng có chút khách khí của người ngoài, hỏi Tịch Du một câu xem phòng Tịch Dương ở đâu rồi trực tiếp đến đó luôn.

Cho tới giờ Tịch Du chưa từng gặp người này, cũng lo lắng đi theo sau.

Thấy rõ tình hình trên giường, Vương Tử Duệ đặt tay lên trán Tịch Dương, đưa ra một kết luận: Tịch Dương sốt rồi.

Vương Tử Duệ cũng không biết Tịch Dương đã rửa sạch sẽ bên trong chưa, để đảm bảo an toàn, hắn tất nhiên muốn kiểm tra một phen. Tịch Du ở đây, Vương Tử Duệ không thể trực tiếp làm gì, vì vậy hắn phải tìm biện pháp bảo cậu ra ngoài: “Tiểu Dương bị sốt, có thuốc hạ sốt không?”

Tịch Du gật đầu, nói sẽ đi tìm rồi ra khỏi phòng, theo thói quen kéo cửa lại, chỉ là khép hờ, không đóng hẳn.

Vương Tử Duệ muốn tranh thủ trước khi Tịch Du quay lại để kiểm tra một chút, nhưng vừa định tháo dây lưng của Tịch Dương, anh mơ mơ hồ hồ nửa tỉnh nửa mê giây nữa.

Tịch Dương kịch liệt phản kháng: “Anh đừng động vào tôi!” Sau đó tiện tay vớ lấy cái gối bên cạnh ném vào hắn, có cái gì ném cái đó, ngay cả điện thoại di động cũng ném, rơi xuống mặt đất, không biết có hỏng hay không.

“Tiểu Dương ngoan, để em giúp em kiểm tra xem có bị thương không.” Vương Tử Duệ tính tình tốt dễ dàng anh.

Tịch Dương đúng là ngoan ngoãn nằm im, nhưng càng gay go hơn. Nước mắt của anh không nhịn được trào ra, trong mắt Tịch Dương chứa đầy ưu thương.

“Anh!” Tịch Du đẩy cửa tiến vào, ngồi bên giường giúp anh lau nước mắt.

Thấy rõ động tác của Vương Tử Duệ, lại liên tưởng tới những lời nói mớ của Tịch Dương, Tịch Du nhìn ánh mắt của Vương Tử Duệ, không chút khách khí, còn mang theo sự khinh thường.

“Mời anh ra ngoài trước.”

Được rồi, bị cả hai anh em nhà này ghét bỏ rồi. Vương Tử Duệ nhún vai. “Có gì cần cứ gọi.”

Dưới sự giám sát của Tịch Du, Vương Tử Duệ đành phải thành thật đi ra ngoài.

Ngồi bên bàn ăn, chẳng biết được tình hình bên trong thế nào, Vương Tử Duệ buồn chán nghịch điện thoại. Tự nhiên nghĩ tới gì đó, hần nhẩn tin cho thằng bạn xấu của mình.

Lúc đầu mày theo đuổi Tiểu Hảo Tử nhà mày thế nào?

Sống chết bám lấy.

Bốn chữ, lời ít ý nhiều. Vương Tử Duệ tinh tế thương thức, sau đó chậm rãi nghĩ tới mình và Tịch Dương, ngẫm lại cũng không tệ.

Thằng bạn lại nhắn một tin khác.

Bị quần lấy tới mức bó tay, phải chấp nhận thôi. Then chốt là da mặt phải thật dày.

Ừ, biện pháp này được đó. Vương Tử Duệ vui vẻ sung sướng tiếp thu.

Trong phòng, Tịch Dương uống thuốc xong, nói với Tịch Du rằng anh không sao, để cậu về phòng học bài. Tịch Du sao có thể dễ dàng bị đuổi đi như vậy, xem tình trạng của Tịch Dương, cậu đã đoán được phân nửa.

“Anh, có phải là người kia làm hay không?” Thực ra Tịch Du không cần hỏi cũng biết.

“Du Du, em ra ngoài đi. Anh mệt lắm.” Tịch Dương tinh thần sa sút nói.

Thấy bộ dạng ốm yếu của Tịch Dương, Tịch Du hết cách, bất đắc dĩ phải ra ngoài. Cửa phòng vừa động, Tịch Dương nhào tới khóa bên trong rồi lại ngã xuống giường.

Tịch Du thấy người nọ vẫn mặt dày ngồi trong nhà mình, ra lệnh đuổi khách, đuổi người ta ra ngoài. Vương Tử Duệ nhìn cánh cửa đang đóng chặt, nhưng vẫn phối hợp, không dây dưa lằng nhằng mà lập tức rời đi.

Ngày hôm sau, Tịch Dương vẫn đi học như thường, mặc dù thân thể còn khó chịu, năm ba ít tiết, không cần xin nghỉ, hơn nữa xin nghỉ có thể ảnh hưởng tới học bổng, cái được không bù nổi cái mất.

Cuối cùng cũng xong hai tiết buổi sáng, Tịch Dương vừa đi vừa lên mạng xem trang web giới thiệu ở thành phố A, tìm kiếm một công việc phù hợp. Công tác ở quán bar, Tịch Dương đã xin nghỉ rồi, không bao giờ muốn tới đó nữa.

Đột nhiên, trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày da, Tịch Dương tránh sang một bên muốn nhường đường, người nọ vẫn đi sang chắn đường cậu. Tịch Dương đành phải ngừng đầu, con người cơ rút.

Gặp phải người anh không muốn thấy rồi.

Là Phương Chinh. Từ xa Phương Chinh đã thấy Tịch Dương, có chuyện ngày hôm qua rồi, giờ hẳn chẳng chút xấu hổ đứng trước mặt anh.

Nhìn ở góc độ của hắn, tình mắt có thể thấy được dấu hôn vẫn còn trên cổ Tịch Dương, mặc dù đã nhạt đi rất nhiều. Xem ra Tịch Dương cùng Vương Tử Duệ quan hệ không đơn giản, trong lòng Phương Chinh tính toán.

Ông nội Vương Tử Duệ là quân nhân thế hệ trước, từng chiến đấu trên chiến trường, vì Tổ Quốc mà lập không ít chiến công, mặc dù đã về hưu nhưng vẫn vô cùng vinh quang, rất có danh tiếng ở thành phố A. Quan hệ giao tiếp rộng rãi, có người nói còn giao du sâu xa với xã hội đen, hầu như là hắc bạch đều có chân. Vương Tử Duệ từ nhỏ đã là cô nhi, là cháu trai duy nhất, ông nội hắn tất nhiên bao bọc trong lòng bàn tay.

Mặc dù hắn ham chơi thành tính, nhưng tính tình vẫn tốt, dù sao hắn cũng thương ông mình tuổi tác đã cao, làm chuyện gì kích thích đến người già thì không ỗn.

Phương Chinh là trong gia đình thương nhân, bố hắn cũng từng bảo hắn tận dụng khả năng xây dựng quan hệ với Vương Tử Duệ, chắc cũng không muốn đơn giản đắc tội với người như vậy, thế nên mới phải kiêng kị Vương Tử Duệ. Nhưng hắn không nuốt trôi, con cóc dâng đến miệng còn để hực hết lần này tới lần khác.

Đó căn bản là bị coi thường mà.

Phương Chinh không biết quan hệ giữa Tịch Dương và Vương Tử Duệ tới mức nào, nhưng ngẫm lại, Vương Tử Duệ là hoa hoa công tử, hắn sẽ không quan tâm tới Tịch Dương, vì vậy mới thử thăm dò.

“Tịch Dương, có phải cậu đang thiếu tiền không? Còn phải nuôi em trai nữa. Tôi trả tiền bao cậu, giá tùy cậu đặt.”

Phương Chinh lúc nào cũng tin rằng thói đời ngày nay, có tiền không lấy là đồ ngu.

Tịch Dương lại chỉ nhàn nhạt trả lời: “Đó cũng phải là tiền sạch sẽ tôi mới lấy, cậu cứ giữ lại tiền của mình đi.” Nói xong, anh trực tiếp bỏ đi, không tiếp tục dây dưa cùng hắn.

Phương Chinh làm sao từ bỏ ý đồ. “Cậu!”

Tin tin—

Tiếng còi ô tô nặng nề vang lên cách đó không xa, cắt đứt lời hắn.

Vương Tử Duệ nhô đầu ra từ cửa sổ xe.

“Tiểu Dương, lên xe đi, anh mời em ăn.” Trong giọng nói mang theo ý lấy lòng và chiều chuộng.

Tịch Dương trực tiếp mặc kệ Vương Tử Duệ, bỏ đi không quay đầu lại. Sự xuất hiện của Vương Tử Duệ khiến Phương Chính phải ngừng lại, nếu không chẳng phải sẽ thành cố ý khiêu khích sao.

Tình trạng giữa tịch Dương và Vương Tử Duệ thật giống như đôi tình nhân giận dữ nhau.

Vương Tử Duệ vội vàng xuống xe đuổi theo, còn rất tốt bụng nói với Phương Chính: “Tên nhóc này thật là, tính tình càng lúc càng khó chiều.” Hắn tạm biệt Phương Chính rồi chạy mau theo người ta.

Một câu như thế trực tiếp tuyên bố chủ quyền, Vương Tử Duệ biết Phương Chính kiêng kỵ mình vài phần.

Mà vừa rồi đúng là tịch Dương muốn bỏ mặc Vương Tử Duệ.

Đi ra khỏi cổng trường, vừa lúc thấy có quán cơm muốn tuyển nhân viên, mặc dù không viết rõ yêu cầu, tịch Dương vẫn dự định hỏi thăm xem sao. Nếu như có thể làm thêm ngay gần trường học thì thật tiện.

Cửa hàng khá đông khách, ông chủ ở quầy hàng vội vàng viết sổ sách, tịch Dương không tìm được cơ hội hỏi han.

“Bạn học, tùy tiện ngồi đi, bên kia có ghế trống.” Anh bị nhầm thành khách hàng. Vừa lúc buổi trưa, người tới ăn cơm đông đúc, tịch Dương thông cảm ngồi đợi, khi ông chủ ngẩng đầu lên liền vội vàng hỏi: “Ông chủ, ở đây cần tuyển thêm nhân viên sao?”

“Đã tuyển được rồi.” Ông chủ lạnh nhạt trả lời, sau đó hét to kêu người trong bếp động tác nhanh lên một chút.

Tịch Dương thất vọng than một tiếng rồi đi ra.

“Tiểu Dương, em muốn tìm việc sao?” Vương Tử Duệ đã đuổi tới nơi, thản nhiên như không sóng vai đi cùng anh.

Tịch Dương cúi đầu trầm tư, không nhìn hắn.

Vương Tử Duệ tiếp tục tự quyết định: “Tới nhà của anh làm đi, tiền lương tuyệt đối cao, còn rất nhẹ nhàng.” Thanh âm hắn huyền ảo liên tục. tịch Dương dừng chân, trừng mắt nhìn hắn.

Vương Tử Duệ vô tội nháy mắt mấy cái, kiên trì chờ anh nói.

“Vị tiên sinh này, anh có phiền hay không?”

“Ặc, Tiểu Dương, hình như em còn chưa biết tên anh, anh là Vương Tử Duệ.”

“Tôi không cần biết tên anh.” Đương nhiên cậu không muốn bị người ta trông thấy, nhưng Vương Tử Duệ muốn theo, Tịch Dương lại không đuổi được, chẳng thể làm gì ngoài mặc kệ hắn ta theo.

Rất nhanh đã đi tới cửa hàng bán hoa nơi anh làm thêm.

Để kiếm tiền, Tịch Dương không chỉ làm một việc. Công tác ở quán bar tiêu rồi, giờ chỉ còn việc này.

Có lẽ là họa vô đơn chí. Khi Tịch Dương tới, đang định đeo tạp dề lên, ông chủ cửa hàng hoa đã kéo anh sang một bên, ngại ngùng giải thích: “Bạn học này, vợ của tôi đã giúp tôi tìm một nhân viên toàn thời gian, cậu xem, cửa hàng của tôi nhỏ như vậy, không cần quá nhiều người làm.”

Ý tứ nhấn nhủ rất rõ ràng.

Ông chủ đưa Tịch Dương tiền lương nghỉ việc, còn mang theo chút áy náy.

“Cảm ơn ông chủ chiều cố.”

Tịch Dương định quay về nhà, vừa vặn vẫn có cái đuôi ở đằng sau. Bám đuôi cũng phải có mức độ chứ, tên này chắc hẳn da mặt quá dày hoặc bị mất trí nhớ tạm thời rồi.

Thấy hắn, anh lại nghĩ tới chuyện không vui. Khi thang máy vừa mở ra, Tịch Dương lập tức chạy vào, điên cuồng nhấn nút đóng cửa, e sợ người phía sau đuổi tới.

Vương Tử Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, dù có tới cửa nhà chắc cũng chỉ bị sập cửa vào mặt thôi. Hắn đành hẹn bạn tốt ra uống rượu, thuận tiện hỏi xin chút kinh nghiệm.

...

Từ đó về sau, mỗi ngày, Tịch Dương đều có một cái đuôi chạy theo. Anh đi tới đâu, người kia cũng tới đó.

Tính cách hắn ta thay đổi 180 độ, Tịch Dương thật bó tay hết cách, hết lần này tới lần khác chửi ầm lên mà hắn vẫn thản nhiên như không, vẫn làm theo ý mình.

Hôm nay, hết tiết học, bên ngoài trời mưa to. Tịch Dương xem dự báo thời tiết, may mà anh có mang ô. Mà người đứng hành lang hai tay trống trơn, Tịch Dương nhìn có chút hả hê. “Hừ, lần này thì không theo được rồi.”

Tịch Dương thoải mái đi trên đường về nhà. Tiếng mưa rơi róc rách trên tán ô, vang lên cùng tiếng nước theo bước chân đi về phía trước. Chợt anh nhận ra có hai tiếng chân đan xen.

Tịch Dương liếc mắt nhìn xem đã thấy cái bóng của người phía sau. Vương Tử Duệ đã theo đuôi anh vài ngày, ấn tượng vô cùng khắc sâu, cho nên Tịch Dương chỉ cần dựa vào thân hình cũng có thể đoán được người nọ là Vương Tử Duệ.

Hắn không mang ô, đội mưa mà đi.

“Không sợ cảm mạo sao?” Tịch Dương nhỏ giọng lầm bầm một tiếng. Nhưng ác giả ác báo, tiếp tục mưa nữa, khẳng định hắn sẽ ốm.

Không phải anh muốn đi theo sao? Tôi cho anh theo. Tịch Dương nổi lên tâm tư đùa giỡn, cố ý đi đường vòng thật lâu, đường về nhà vốn chỉ 15 phút, anh đi thành nửa giờ, hơn nữa ngay cả cái bóng nhà cũng không thấy đâu.

Ngay từ đầu, đúng là Tịch Dương rất đặc ý, nhưng càng về sau, niềm sung sướng trả thù dần dần biến mất.

Dầm mưa nửa tiếng đồng hồ, liệu có xảy ra chuyện gì không? Tịch Dương bắt đầu lo lắng.

Vì vậy, Tịch Dương đặc biệt rẽ vào khu phố buôn bán, nhìn kỹ một chút có thể thấy bước chân của cậu đã chậm lại.

Đi tới đường nhỏ, người phía sau cũng nhắm mắt đuổi theo.

“Không biết trong cửa hàng có bán ô không?”

Tịch Dương cuối cùng vẫn là mềm lòng, nghĩ ra không thể cứ để hắn ta đi theo mình như vậy. Trong lòng vừa dao động, đã di chuyển về phía sau, đi tới trước mặt Vương Tử Duệ.

“Này, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

68. Chương 68: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (5)

“Tiểu Dương, nếu như anh nói anh thích em thì sao?” Thích thì sẽ nói thẳng, đó là tính cách của Vương Tử Duệ. Cứ giấu diếm, người ta sẽ mãi mãi không biết được, vậy chẳng phải lãng phí một đoạn tình cảm sao?

Đương nhiên, Vương Tử Duệ chuyên nghiệp như vậy đã chứng minh được điều đó rồi, điển hình của sống chết bám lấy.

“Nếu như là vì chuyện lần trước, tôi không cần chịu trách nhiệm.” Tịch Dương chẳng thể nào hiểu nổi, sao anh lại bị người này quần riết không tha, dây dưa kì lạ. Về bề ngoài của Tịch Dương dù không quá khó coi, nhưng cũng không tính là quá đẹp, lẫn trong đám đông cũng không nổi bật.

Anh không biết, có những người yêu anh vì khí chất.

“Là anh cần em chịu trách nhiệm với anh. Thực ra đó cũng là lần đầu tiên của anh.” Bình thường mặc dù Vương Tử Duệ ăn chơi đàn đúm, nhưng không sa đoạ(1), cũng coi như giữ mình trong sạch.

Tịch Dương nghe giọng điệu ám ức của hắn, rất là mất tự nhiên. “Đại ca, là anh đùa tôi, không phải tôi đùa anh, được không?” Sự thật chứng minh, muốn nói chuyện tử tế với Vương Tử Duệ là không có khả năng. Thực đúng là thần kinh mới nói lời vô ích với hắn, Tịch Dương đỡ trán.

Vương Tử Duệ lại mừng rỡ vô cùng vì được thấy một mặt tính cách mới này của Tịch Dương. Thẳng thắn rất đáng yêu, đúng là hắn nhận được báu vật mà, trên mặt vui tươi hơn hở.

Tịch Dương dứt khoát không phí thời gian cùng hắn nữa, trực tiếp về nhà.

Cho tới tận khi vào đến hàng hiên, người phía sau vẫn duy trì khoảng cách không quá xa như cũ.

Dù sao cũng là theo dõi người ta, tốt xấu gì cũng phải mang ô đi chứ.

Cuối cùng vẫn là Tịch Dương mềm lòng, thấy khổ nhục kế của đối phương rất có hiệu quả. Tịch Dương thở dài, xoay người nói với Vương Tử Duệ: “Trước lên thay quần áo đi, sau đó tôi cho anh mượn ô, rồi biến về đi.”

“Được!” Vương Tử Duệ dứt khoát gật đầu, ba bước thành hai bước đuổi theo anh, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Ở góc Tịch Dương không thấy, Vương Tử Duệ vỗ vỗ gương mặt vì dầm mưa quá lâu mà cứng ngắc của mình, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như lại sốt thêm lần nữa thì thật tốt.”

Có thể thấy, để theo đuổi được Tịch Dương, Vương Tử Duệ sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Vừa tiến vào, Tịch Du đang ở nhà, khi nghe thấy tiếng mở cửa, cậu lập tức vọt ra từ trong phòng. Bởi vì thấy mấy ngày nay Tịch Dương có chút kì quái, tuy rằng cậu ở ký túc xá, nhưng vẫn bớt thời gian về nhà ở, cẩn thận chú ý động thái của Tịch Dương.

Kết quả vừa gặp đã thấy gương mặt đáng ghét kia. Anh trai lại thản nhiên như không mời người ta vào nhà, còn lấy quần áo cho hắn ta thay.

Hắn bắt chuyện với Tịch Du, còn Tịch Dương thì bận rộn vào bếp nấu cơm.

“Này, rốt cuộc anh là ai?” Tịch Du trừng mắt nhìn hắn.

Chính là người này phát sinh quan hệ với anh trai, hiện tại cậu đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra với anh cậu. Tịch Du không dám trực tiếp hỏi anh, đành phải ở đây nói lời khách sáo với tên kia.

Vương Tử Duệ đến gần cậu, đôi mắt nhìn xa xa dán chặt vào bóng lưng Tịch Dương đang bận rộn nấu nướng, sau đó ghé sát vào Tịch Du mà nói: “Kim chủ của anh trai em, em hiểu ý là gì không?”

Sau đó hắn đi vào phòng vệ sinh thay quần áo, chỉ để lại Tịch Du đang ngẩn ngơ ngẫm nghĩ ý nghĩa sâu xa trong câu hắn nói.

“Kim chủ?!” Tịch Du đã đọc không ít tiểu thuyết đam mỹ, tất nhiên hiểu được ý của từ đó.

Kim chủ đều là các công tử ăn chơi có tiền, muốn đùa giỡn tình cảm của người khác! Tịch Du không biết có phải Tịch Dương mang nỗi khổ tâm gì khó nói hay không, nhưng anh cứ giấu diếm cậu, chẳng lẽ là để cậu bớt lo lắng hay sao?

Khổ nỗi Tịch Du không biết anh trai bị người đàn ông kia nắm thóp cái gì, lại chẳng thể hỏi thẳng, như vậy sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Tịch Dương. Nhớ lại lần trước mê man, Tịch Dương lộ ra sự yếu ớt, Tịch Du không thể nói cho anh biết được.

Cậu tựa ở cửa, có thể thấy rõ được bóng lưng gầy yếu của Tịch Dương.

“Anh, anh với hắn có quan hệ gì?” Tịch Du tỏ vẻ tò mò hỏi.

Tịch Dương bình thản đáp: “Bạn bè.”

“A.” Thật đúng là đáp án vạn năng.

“Anh...” Tịch Du còn muốn hỏi tiếp, lại bị Tịch Dương ngắt lời: “Em về phòng trước đi, bao giờ ăn anh gọi.”

Nói lảng sang chuyện khác nha. Tịch Du vâng lời trở về phòng, bắt đầu ở trong lòng mắng tên Vương Tử Duệ là đồ khốn kiếp.

Vương Tử Duệ cởi quần áo, nhưng lại dùng nước lạnh tắm rửa, chà xát thân thể mình. Sợ Tịch Dương chờ lâu sốt ruột, hắn tùy tiện mặc lấy quần áo của anh.

Quần áo của Tịch Dương, Vương Tử Duệ mặc vừa khít. Có hương chanh nhàn nhạt, hắn ngửi ngửi, phảng phất như thấy mùi hương thơm ngát trên người Tịch Dương.

Vương Tử Duệ nghĩ sau khi hắn thích Tịch Dương, hắn đã trở thành đồ biến thái rồi. Các thể loại phương pháp dâm tiện đều dùng cả.

Tịch Dương vẫn bận rộn trong nhà bếp. Vương Tử Duệ đắc ý nâng cằm, mắt hí quyến rũ: “Được đó, vợ của anh đúng là người hiền lành, so với Tiểu Háo Tử nhà thằng kia còn giỏi hơn.”

Tiểu Háo Tử nhà thằng kia ngày nào cũng hết ăn lại nằm, ăn ngủ ngủ ăn, sống chả khác gì heo. So với nó, hình tượng của Tịch Dương trong nháy mắt trở nên vĩ đại hơn nhiều. Đương nhiên, đây vốn là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”.

Tịch Dương cảm thấy mình bị người ta nhìn chăm chăm, khi vừa quay đầu lại, quả nhiên không sai. Bị anh bắt gặp, Vương Tử Duệ vẫn thản nhiên như không bước vào, nói “Cảm ơn.”

Tịch Dương không đáp lại, bỏ tương cà lên đĩa, định đặt lên bàn cơm. Vương Tử Duệ xông tới tích cực nhận lấy, ý muốn giúp đỡ. Cái đĩa bị hắn mạnh mẽ đoạt mất, Tịch Dương còn có thể từ chối sao.

Bộ dạng Vương Tử Duệ ra sức lấy lòng khiến anh có chút buồn cười. Tịch Dương thấp giọng nói thầm “Đồ ngốc”, rồi tiếp tục xào thức ăn.

Vì thế, Vương Tử Duệ cứ mặt dày mày dạn ở lại trong nhà họ đợi cơm. Thực ra là hắn đang muốn kéo dài thời gian, kéo tới khi Tịch Dương chủ động đuổi người.

Sự thật chứng minh là lần này Vương Tử Duệ sai rồi.

“Chờ mưa ngớt rồi hãy về, ăn cơm đi.”

A? Vương Tử Duệ kinh hỉ nhìn Tịch Dương, biểu tình khó tin sững sờ thật buồn cười. Tịch Du đang tắm, Vương Tử Duệ cùng Tịch Dương ngồi chờ.

Người kia trầm mặc, Vương Tử Duệ đành phụ trách mở đầu câu chuyện.

“Tiểu Dương, tới nhà anh làm việc đi, rất nhẹ nhàng.”

“Anh có thể gọi là Tịch Dương không?”

“À, Tịch Dương. Anh thực sự muốn giúp em, có cửa sau cho em đi, sao em không đi? So với mấy việc đứng trên đường phát tờ rơi còn thoải mái hơn mà, Tiểu Dương.”

“Hơn nữa em xem, lần trước em làm ở quán bar, quá nguy hiểm.”

“Tôi thấy anh cũng rất nguy hiểm.” Tịch Dương bổ sung.

“Á... Ha ha ha...” Vương Tử Duệ kinh ngạc cười. Không có biện pháp, ấn tượng đầu tiên đã không tốt rồi, khó mà khiến người ta tin tưởng mình.

“Tiểu Dương, anh rất nghiêm túc theo đuổi em, anh muốn giúp em.”

Lời tỏ tình nói nhiều sẽ thành giả dối, những lời nói ấy sao có thể dễ dàng nói ra, ai biết được cảm tình này có thể duy trì được bao lâu.

Tịch Dương vẫn lấy lặng yên để đáp lại, Vương Tử Duệ cũng không giận. “Chừng nào em muốn làm thì cứ nói với anh, anh đang tìm cơ hội để có thể ở bên em.” Lời nói dè dặt cẩn thận, lại chân thành thâm tình.

Có một người lấy lòng anh như vậy, hứa hẹn với anh như vậy, Tịch Dương vốn dễ mềm lòng, rất dễ sinh ra đồng cảm. Nhưng người này là Vương Tử Duệ, khởi đầu của hai người không hề tốt đẹp, vậy nên Tịch Dương không thể chấp nhận.

Mặc kệ là hân thật lòng hay giả dối.

Ngày ấy, Vương Tử Duệ muốn khiến mình bị cảm lạnh, dưới cái nhìn khinh bỉ của Tịch Du cùng sự trầm mặc của Tịch Dương, hân ử rũ đi về.

Khi tắm rửa, các dấu vết nhọt nhọt trên thân thể anh tùy ý đều có thể thấy được, không ngừng nhắc nhở về cái đêm hoang đường đó. Khi ấy, bị một người đàn ông xa lạ làm cho điên loạn, rên rỉ phóng dăng, Tịch Dương chỉ cảm thấy sung sướng, không che giấu được dục vọng sản sinh trong thân thể. Tịch Dương là một người đàn ông bình thường, tất nhiên sẽ có phản ứng. Khi anh biết mình thích đàn ông, anh hiểu con đường này vô cùng khó đi. Trong vòng đời lẩn quẩn này, không có tình cảm nào kéo dài mãi mãi, bởi vì không có pháp luật ràng buộc, bọn họ có thể không kiêng nể điều gì.

Tịch Dương từng mong đợi những câu chuyện cổ tích quá sức đẹp đẽ, chờ mong có một người ở bên anh mãi mãi, coi như đó là một loại hy vọng xa vời. Có hy vọng này, Tịch Dương có thể kiên nhẫn chờ người đó xuất hiện.

Thế nhưng, Vương Tử Duệ đã xuất hiện, chẳng chút gì giống người đàn ông trong mơ của anh. Tịch Dương chỉ mong ước cuộc sống chồng chồng ấm áp bình thường, Vương Tử Duệ đương nhiên không thích hợp. Tịch Dương nghĩ anh cùng hẳn là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Tuy nói coi như bị chó cắn một phát, nhưng bị đề rồi chẳng lẽ còn ăn vạ. Thực chất Tịch Dương vẫn là một người rất ngây thơ, lần đầu tiên chẳng phải nên trao cho người mình thích nhất hay sao. Trong giây phút mơ hồ đánh mất cái lần đầu quan trọng ấy, đó chính là ấn tượng tồi tệ nhất.

Tịch Dương lấy tay nhẹ nhàng xoa lên dấu hồng hồng, xoa thế nào cũng không mất được.

Tịch Du có bài tập muốn hỏi Tịch Dương, gọi anh vào phòng mình. Tịch Dương kiên trì giảng cho cậu, nhưng Tịch Du không yên lòng, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy? Em không hiểu à?” Tịch Dương nhạy cảm nhận ra.

Tịch Du tùy tiện phụ họa, gật đầu: “Vâng.”

Tịch Dương yêu thương xoa xoa đầu cậu: “Anh giảng lại cho em lần nữa.” Tịch Dương học chuyên ngành Tiếng Anh, bài tập môn Tiếng Anh của Tịch Du đối với anh mà nói rất đơn giản.

Cuối cùng Tịch Du vẫn muốn nuốt hết lời muốn nói vào bụng, tuy rằng là anh em ruột, nhưng vẫn có những bí mật nhỏ không muốn người khác biết.

Tan học, Tịch Dương hiếm khi bị chủ nhiệm gọi lại. Nhìn vẻ mặt của ông, Tịch Dương có chút bất an hỏi.

“Tịch Dương à, trợ cấp học bổng năm nay của em có chút vấn đề, vậy nên không thể cấp.”

“Vì sao?”

Tiền học bổng, chỉ cần thành tích học tập tại trường đạt điều kiện nhất định, ngoại trừ số tiền học bổng còn có thể xin trợ cấp vì hoàn cảnh gia đình. Số tiền khá khả quan, Tịch Dương đương nhiên phải cố gắng có được.

Giáo viên chủ nhiệm thở dài, giải thích: “Đều cho thầy, mấy hôm trước mới phát hiện bỏ sót bảng điểm của em, bên phòng hành chính tổng hợp không ghi lại, hiện tại tiền đã phát rồi, không thể bổ sung.”

Vậy nên dù cho tức giận, buồn bực thế nào, nguyên nhân là thầy chủ nhiệm sơ ý, Tịch Dương chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tịch Dương nói đã biết, giáo viên chủ nhiệm khuyên can, xin lỗi mãi, sau đó mới lắc đầu rời đi.

Phần tiền của năm học này, Tịch Dương rất tiếc nuối. Số học phần ở trường còn chưa đủ, dù sao cũng còn lâu mới tốt nghiệp, anh chỉ có thể tìm việc làm thêm. Tịch Dương rất mong mình có thể mau chóng tốt nghiệp, đến lúc đó cầm bằng đi xin việc, chi tiêu của hai anh em cũng có thể dư dả hơn.

Phía trước có một góc rẽ, ở đó có người nói chuyện, Tịch Dương vốn làm như không có việc gì đi qua, thế nhưng lại nghe được tên mình, bước chân bỗng chững lại.

“Giờ Tịch Dương theo Vương Tử Duệ rồi, mày còn dám cùng cậu ấm kia cướp người sao?”

Tịch Dương nghe ra giọng nói của Phương Chính.

“Ai, theo người giàu có, tương lai rộng mở.” Có người nói.

“Mày thì biết cái gì, chỉ là một con vịt, chờ người ta chơi chán thì bỏ.”

“Con đàn bà dâm dăng kia mày còn muốn dâm, đói khát đến thế cơ à?”

“Đến lúc đó cái động phía sau kia dùng tiện lắm.”

Tiếng cười hèn hạ vang vọng khắp đại não, Tịch Dương không muốn nghe tiếp nữa, xoay người loạng choạng lánh sang hướng khác.

Trên đường cái, có một người mắt hờn mắt vía bước đi. Bước chân người đi đường vội vã lướt qua, chỉ hiểu kỳ thản nhiên thoáng nhìn, chẳng có ai quan tâm trạng thái tinh thần của một người qua đường xa lạ.

Tin tin—

Tiếng còi xe đột nhiên vang lên, Tịch Dương bị giật mình tỉnh táo lại.

Chiếc xe kia đã mở cửa, khôi phục sự yên tĩnh trên đường.

“Tiểu Dương, em không sao chứ?” Vương Tử Duệ kiểm tra từ đầu tới chân anh.

Tịch Dương lắc đầu.

“Không muốn sống nữa sao? Đứng ngơ ngẩn trên đường!” Vương Tử Duệ có chút hoảng hốt, may mà hấn đi theo anh, chưa theo đuổi được người tới tay thì không dám lơ lửng.

Tịch Dương giẫy tay ra khỏi bàn tay của Vương Tử Duệ, qua loa giải thích: “Tôi mãi suy nghĩ.”

“Anh đưa em về.”

Tịch Dương không chấp nhận, tiếp tục đi về phía trước. Vương Tử Duệ sóng vai đi cùng anh, thỉnh thoảng còn chú ý tới vẻ mặt của anh.

Sắc mặt có chút tái nhợt, sau này nhất định phải tắm bổ thật kỹ.

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là “lưu luyến bụi hoa nhưng không dính một phiến lá”, ý chỉ người kiêu “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” version ăn chơi, kẻ ăn chơi nhưng vẫn giữ mình cách xa điều xấu, tránh để lại hậu quả =))

69. Chương 69: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (6) – 1

Sắp tới nhà, Tịch Dương đột nhiên dừng lại, gọi tên Vương Tử Duệ.

“Vương Tử Duệ.”

“Có!” Vương Tử Duệ kích động đáp, mừng rỡ trước sự chủ động của Tịch Dương. Trên mặt hắn tươi cười hơn hở, nhưng vì lời nói tiếp theo của Tịch Dương mà xám xịt chán nản vạn phần.

Tịch Dương nói: “Anh đừng quần lầy tôi có được hay không? Tôi không thích anh.”

Vương Tử Duệ cho rằng sự nỗ lực suốt mấy ngày nay của hắn có thể khiến quan hệ giữa hai người chuyển biến tốt đẹp, nào ngờ chỉ là hắn ảo tưởng.

“Tuy rằng chuyện lần trước đối với em mà nói là đáng ghét, nhưng em không thấy được thành ý của anh sao? Đây là lần đầu tiên anh yêu một người đến thế, không thể cho anh một cơ hội sao?” Lời này càng nói càng thấy thô lộ, lúc này Vương Tử Duệ đã có chút mất bình tĩnh, kiệt lực biện giải. Chuyện đã xảy ra không thể nào coi như chưa từng có, hiện thực chính là nhờ đó mà hắn quen được Tịch Dương.

Tịch Dương vẫn lắc đầu.

Vương Tử Duệ không tiếp tục dài dòng, mặt khác chuyển sang thuyết phục Tịch Dương: “Hôm nay trạng thái của em không tốt, nói đều là mê sảng thôi. Anh về trước vậy, em cũng về nhà ngủ một giấc cho khỏe đi.”

Nói xong, Vương Tử Duệ liền quay đi không ngoảnh lại, e sợ Tịch Dương sẽ tiếp tục nói lời tổn thương.

Tịch Dương buồn bã nhìn theo bóng lưng Vương Tử Duệ xa dần, cho tới tận khi biến mất trong tầm mắt mới xoay người vào nhà.

Mấy ngày sau, cả người Tịch Dương đều có vẻ không yên lòng, ngay cả môn chuyên ngành nghe giảng vào tai nọ cũng ra tai kia.

Bàn của Tịch Dương chỉ có hai người, Tịch Dương cùng Phương Chính, ngồi cách nhau một khoảng. Từ sau khi nghe được cuộc đối thoại kia, Tịch Dương cố gắng tránh né Phương Chính, có thể không gặp thì tận lực không gặp, bởi vì hắn là một tên đểu giả.

Tịch Dương ngồi sát tường, muốn ra ngoài phải đi qua Phương Chính. Tan học rồi, Tịch Dương đứng dậy đi ra, vừa lúc Phương Chính rời khỏi chỗ dọn túi.

Tịch Dương thở nhẹ một hơi, khi đi về phía trước, chỉ nghe cách một tiếng, là tiếng cốc vỡ. Anh nhìn lại theo phản xạ, dưới đất có một đồng mảnh nhỏ. Là túi của anh không cẩn thận quệt vào đánh rơi cái cốc.

Người trong lớp nghe được tiếng động đều hướng mắt nhìn về phía họ.

Tuy rằng chỉ là một cái chén, nhưng nếu là Tịch Dương làm vỡ, không thể yên lặng bỏ đi được. Anh kiên trì tới trước mặt Phương Chính hỏi: “Bao nhiêu tiền, tôi đền cho cậu.”

Phương Chính cầm một mảnh vỡ khá lớn lên, vuốt ve hoa văn bên trên, nhú mày nói: “Tịch Dương, cậu không đền được đâu. Đây là đồ cổ, vận chuyển từ nước ngoài về đây.”

“Cậu đùa sao?” Dừng một cái cốc còn chơi đồ cổ.

“Tôi có mang theo hóa đơn đây, cậu muốn xem không?”

Tịch Dương liếc mắt nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, đã thành mảnh vụn rồi, đương nhiên không nhìn ra hình dạng gì nữa.

Phương Chính quả thực lấy hóa đơn ra. Giá là mười lăm vạn.

“Tuy rằng chúng ta là bạn học, nhưng đó cũng là báu vật, sau này còn có thể tăng giá, bị cậu làm hỏng như vậy, chẳng khác nào vứt đi. Tịch Dương, ngại quá.” Phương Chính tranh thủ đổ thêm dầu vào lửa, nhìn có chút hả hê.

Tịch Dương xiết chặt nắm tay, bạn bè trong lớp đang râm rì thầm thì với nhau. Tịch Dương không biết

Phương Chinh có phải cố ý giăng bẫy chờ anh nhảy vào hay không. Anh tiện tay cầm lấy một mảnh nhỏ, “Nó đáng giá như vậy, tất nhiên tôi sẽ đền cho cậu.”

Ra khỏi trường học, Tịch Dương đặc biệt tìm tới cửa hàng cầm đồ, chủ hàng là một ông già đeo kính, thoát nhìn rất đáng tin. Tịch Dương đưa mảnh vỡ cho ông ta, nhờ ông giúp giám định giá trị một chút.

Mặc dù chỉ là mảnh vỡ, nhưng người trong nghề vẫn có thể suy đoán được.

Ông chủ lấy kính lúp ra, kiểm tra cẩn thận, thỉnh thoảng lại cau mày. Tịch Dương kiên trì chờ ở một bên.

“Hoa văn trên mảnh vỡ này rất nhỏ, sờ bề mặt rất trơn bóng, dựa vào chữ trong con dấu hẳn là triều nhà Minh.” Ông chủ cân nhắc một phen, Tịch Dương nghe đã biết anh xong đời rồi.

“Cái này đại khái bao nhiêu tiền.”

“Ông nghĩ ít nhất cũng phải trên mười vạn, bởi vì nó bị vỡ nên không thể nói chính xác.”

Cũng không dưới mười vạn sao, Tịch Dương cầm mảnh vỡ lại, cảm ơn sự giúp đỡ của ông, gục đầu rời đi.

Khi quay lại cổng trường, Vương Tử Duệ đột nhiên nhảy ra. “Tiểu Dương, em đi đâu thế, anh còn tưởng em đi mất rồi.”

“Không có gì, tôi phải về đây.”

“A.” Vương Tử Duệ cứ theo thường lệ tự động đi theo anh.

Trong lòng Tịch Dương tràn đầy ảo não, nhức nhối. 15 vạn không phải con số nhỏ, nhưng lại mất oan uổng như thế. Một lần vung ra nhiều tiền như vậy, số còn lại sẽ chẳng còn bao nhiêu. Tiền bố mẹ gửi ngân hàng cùng phí bồi thường vốn đã dùng gần hết, lại xảy ra chuyện bực mình này.

Cho tới khi về tới nhà, Vương Tử Duệ định tự động rời đi, miễn cho bị người ta đuổi đánh, nào ngờ lại được gọi lại.

“Vương Tử Duệ.”

“Hả?”

Trái tim Vương Tử Duệ đập rất nhanh, sợ rằng em ấy lại muốn nói mấy lời đáng ghét.

Tịch Dương nhìn Vương Tử Duệ mãi mới chịu mở miệng: “Công việc lần trước anh bảo, giờ còn không?” Nói xong, anh còn mắt tự nhiên dời ánh nhìn đi, không dám nhìn Vương Tử Duệ.

Cuối cùng vẫn phải nhờ tới hần ta.

Nhưng với Vương Tử Duệ thì đó là vinh quang: “Còn chứ, lúc nào cũng được.” Tuy rằng không biết sao đột nhiên Tịch Dương lại thông suốt, nhưng đây tuyệt đối là chuyện tốt.

“Tôi muốn làm.”

“Không thành vấn đề.” Vương Tử Duệ thoải mái đáp ứng, đang định nói thêm gì đó, Tịch Dương lại nhắc nhở: “Nhưng anh cũng đừng vì thế mà mơ tưởng.”

...

“A.”

Kỳ thực Vương Tử Duệ nghĩ để Tịch Dương tới dọn dẹp nhà hần là được rồi, rồi sẽ trả tiền lương cho anh, tất nhiên là bao ba bữa một ngày. Nói làm liền làm, anh theo Vương Tử Duệ trở về nhà hần.

Khi tới nơi, nhìn cả căn phòng bừa bộn như ổ chó khiến Tịch Dương hiểu ra tại sao Vương Tử Duệ cần một người tới dọn dẹp đến vậy. Không có lửa làm sao có khói.

Bỏ cơm tối đã mua vào trong tủ lạnh, anh định quét tước dọn dẹp xong mới làm.

Đi tới phòng khách, Tịch Dương thu dọn đơn giản một lượt, rất nhanh đã sạch sẽ. Vương Tử Duệ cũng bắt đầu tiếp cận, muốn giúp anh, nhưng Tịch Dương ngăn cản hần.

Vương Tử Duệ ngượng ngùng cười: “Vây được rồi, anh trở về phòng, tránh cho em mất tự nhiên.”

Tới khi Vương Tử Duệ quay lại, từ nhà bếp truyền tới mùi hương thơm phức ngon miệng. Tịch Dương đã nấu xong cơm, rửa tay sạch sẽ, cầm lấy túi, nói với Vương Tử Duệ: “Tôi về đây, ngày mai trở lại dọn dẹp sau.”

Vương Tử Duệ không tìm được cố giữ người lại, đành phải “ừ” một tiếng, nhìn theo bóng người xa dần, sau đó ăn vội ăn vàng mỹ thực do Tịch Dương làm như hổ đói.

Từ sau khi Tịch Dương nhận công việc ở nhà Vương Tử Duệ, tới bữa trưa cũng tới nấu cho hần ăn, tiện thể ăn luôn ở đó. Không biết vốn là thói quen sinh hoạt của Vương Tử Duệ không tốt hay là hần cố ý quấy rối anh, mỗi lần tới nhà hần đều rất bẩn thỉu, bừa bộn.

Được rồi, làm việc nhiều, nhận tiền của người ta mới thấy an tâm. Hôm nay Vương Tử Duệ không có nhà, khi Tịch Dương dọn dẹp tới phòng ngủ, nhìn thoáng qua thấy trên tủ đầu giường có một khung ảnh.

Hôm qua anh quét dọn đâu có thấy cái này. Ảnh chụp trong đó là một bên mặt Tịch Dương đang cầm chổi quét rác trong nhà hắt, chẳng biết bị Vương Tử Duệ chụp trộm lúc nào đem đóng khung.

Đây chắc là cố ý bày ra cho anh nhìn mà. Tịch Dương buồn bực úp sấp khung ảnh xuống, nhắm mắt làm ngơ.

Chờ tới khi Tịch Dương làm xong bữa trưa, Vương Tử Duệ mới gọi điện nói có việc không thể về, nhưng muốn Tịch Dương chờ hắt về mới được đi. Tịch Dương chỉ ăn uống đơn giản, không biết Vương Tử Duệ đang bày trò gì, cũng may chiều nay anh không có tiết học. Xem TV một lúc, nhàm chán tới mức buồn ngủ, anh nghĩ Vương Tử Duệ hắt sẽ không về sớm, liền nằm trên sofa chợp mắt một chút.

Chẳng biết qua bao lâu, trong thoáng mơ hồ choáng váng, anh nghe được tiếng mở cửa. Tịch Dương vẫn nằm ngủ, không mở mắt ra.

Cảm giác như có người đứng bên anh, môi chạm vào môi. Lông mi Tịch Dương run rẩy, sau đó khôi phục bình tĩnh. Chờ khi tiếng chân xa dần, tiếng đóng cửa vang lên, Tịch Dương mới dùng đầu ngón tay vuốt ve miệng mình, rồi ghét bỏ lau lau. Hai ma đã có chút ứng hồng.

Nghe thấy tiếng Vương Tử Duệ đi ra rồi, Tịch Dương mới đuổi người đứng dậy. Thấy Vương Tử Duệ, anh giả vờ như không có việc gì nói: “Anh đã về rồi, không có chuyện gì thì tôi về trước, buổi tối lại qua.”

Vương Tử Duệ giữ người ở lại, “Tiểu Dương, ở nhà anh cũng có thể đọc sách mà, dù sao buổi chiều em cũng rảnh.”

Kỳ thực Tịch Dương muốn về thư viện trường tự học, anh nói. “Sẽ làm phiền anh.”

Vương Tử Duệ nhún vai: “Anh không thấy phiền, chẳng lẽ em lo lắng anh sẽ làm gì em sao?”

Thực ra Vương Tử Duệ ở trước mặt Tịch Dương đã rất ngoan ngoãn rồi, ngoại trừ vừa rồi, lúc khác đều rất nghiêm chỉnh. Như là để chứng minh điều mình vừa nói, Vương Tử Duệ lập tức về phòng, thể hiện rằng anh sẽ không quấy rối em.

Từ nhà Vương Tử Duệ tới trường cũng rất xa, chẳng thà tiết kiệm thời gian đọc sách, sắp tới kỳ thi cuối kì rồi.

Từ khe hở cửa phòng ngủ, Vương Tử Duệ có thể thấy được tình hình trong phòng ngủ, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Đọc sách một hồi, Tịch Dương thấy Vương Tử Duệ bước ra từ trong phòng, tai đang nghe điện thoại nói gì đó với người bên kia, trên mặt lộ ra vẻ có lỗi khi làm phiền. Hắn lấy từ trong ngăn bàn thủy tinh ra một phần tài liệu.

Về mặt Vương Tử Duệ nghiêm túc vô cùng: “Cậu nói với khách hàng một tiếng, tối đa chỉ có thể giảm 3%, không được thì hủy bỏ hợp tác.”

...

“Hỏi tôi làm sao bây giờ, chuyện đơn giản như vậy mà cậu cũng không giải quyết được, ngày mai không cần đi làm nữa.” Sau đó, Vương Tử Duệ ở trước mặt Tịch Dương rất phong độ ngắt máy.

70. Chương 70: Vương Tử Duệ X Tịch Dương (6) – 2

“Hỏi tôi làm sao bây giờ, chuyện đơn giản như vậy mà cậu cũng không giải quyết được, ngày mai không cần đi làm nữa.” Sau đó, Vương Tử Duệ ở trước mặt Tịch Dương rất phong độ ngắt máy.

Tịch Dương thấy bộ dạng hắn làm việc thì rất kinh ngạc. “Không ngờ anh làm kinh doanh.” Anh chưa từng chính thức bước chân vào xã hội, vậy nên thấy bộ dáng vừa rồi của Vương Tử Duệ rất chi là oai phong.

Được người ấy khen, Vương Tử Duệ đắc ý vô cùng, lưng đứng càng thẳng. “Tiểu Dương, không phải em rất ghét anh sao?”

Tịch Dương ghen lời, đó là hai chuyện khác nhau, sao có thể nhập làm một?

“Tôi muốn đọc sách.” Ở trong địa bàn của người khác, Tịch Dương vẫn hạ lệnh đuổi khách.

Vương Tử Duệ nghe mà đắc ý, xách mông về phòng, trước khi vào trong còn không quên để lại một câu: “Tiểu Dương, em thật đáng yêu, anh thích em chết mất.”

Trước khi Tịch Dương phát hỏa, Vương Tử Duệ lập tức trốn vào phòng. Hắn ngồi trên giường, vỗ vỗ ngực, lấy màn hình đen của điện thoại soi bóng mình: “Không sai, trông rất cool.”

Vương Tử Duệ biết mình còn phải nỗ lực hơn nữa, tiếp tục tìm hiểu sâu hơn tính cách của Tịch Dương. Trước mặt hắn, Tịch Dương rất cẩn thận, đề phòng. Vương Tử Duệ không khỏi ước ao có thể nhìn thấy một Tịch Dương giống như trước mặt Tịch Du, nói chuyện cười đùa, thoải mái tươi vui.

Biết đâu ở bên cạnh nhau lâu, những hồi ức không vui trước đây sẽ dần chìm xuống, thay vào đó là hình tượng một Vương Tử Duệ tốt bụng nghiêm túc. Tịch Dương có thể bình yên ở bên Vương Tử Duệ cũng là

một việc khá khó tin rồi.

Thế nhưng, cứ không lạnh cũng không nóng thế này, Vương Tử Duệ thua chắc. Từng bước tiếp theo đều tiến hành theo lời thẳng bạn xấu, thấy hiệu quả khá tốt, lần này, hắn lại đề ra cho Vương Tử Duệ một chiêu rất quen thuộc.

Hôm nay, Tịch Dương chờ Vương Tử Duệ cùng nhau trở về ăn cơm tối. Khi Tịch Du không về nhà, Tịch Dương cố chịu đựng ăn chung với Vương Tử Duệ.

Khi hắn trở về, còn dẫn theo một người. Trang phục có vẻ lưu manh, rất ảo lả, Tịch Dương lập tức đoán ra thân phận của hắn, hai mày nhíu lại.

“Phòng tắm ở bên kia, em qua tắm trước đi.” Vương Tử Duệ nói với người nọ, người đó cũng không chút ngại ngần tự nhiên vào phòng tắm.

“Cơm nấu xong rồi, tôi về trước đây.”

“Tiểu Dương, em không ăn à?”

“Ừ, tôi có việc.”

“À, vậy đi đường cẩn thận.”

Lần đầu tiên Vương Tử Duệ đối xử lạnh nhạt như vậy, chờ khi anh đi rồi, hắn mới khẩn cấp gọi điện thoại cho thẳng bạn mình: “Thân Tử, hình như Tiểu Dương có chút không vui.”

...

“Thật đó! Nhỡ đâu chữa lợn lành thành lợn què, khiến em ấy ghét tao thì sao?”

...

“Được rồi, tao sẽ kiểm tra tình hình.”

Có kết quả, Vương Tử Duệ mới nhận ra sự tình nghiêm trọng tới cỡ nào. Hai ngày liền ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu, thậm chí tới trường học hay tới nhà anh cũng không có.

Xong đời, lẽ nào hắn miệng thối đã nói trúng sao?

Gọi điện thoại cho anh, vẫn là tắt máy. Người này nếu như một mực muốn tránh né hẳn, phải mất công lắm mới tìm được anh. Vương Tử Duệ chưa từ bỏ ý định vẫn ẩn lại dây số đó, sau n lần nghe giọng nữ lạnh nhạt máy móc kia, cuối cùng anh cũng nhấc máy.

“Tiểu Dương, em đã ở đâu?”

...

Lúc này Vương Tử Duệ mới biết em trai của Tịch Dương bị tai nạn xe cộ, hơn nữa rất nghiêm trọng, cuống cuồng chạy tới bệnh viện, Tịch Du đã ngủ rồi, còn có một nam sinh khác chăm sóc.

Tịch Dương mệt mỏi về nhà, Vương Tử Duệ nhìn vành mắt đen xì của anh, muốn để anh ngủ một giấc cho lại sức. Tịch Dương chỉ yên lặng về phòng, đắp chăn, ngủ.

Vương Tử Duệ đứng ở cửa, nhìn chiếc chăn khe run. Đến gần, hẳn an ủi nói: “Tiểu Dương, muốn khóc thì khóc đi, anh sẽ không chê cười em.”

Vừa dứt lời, một cái gối bay ra. “Từ khi gặp anh, chẳng có chuyện gì tốt cả.” Tiếng nói có chút ghen lại, Tịch Dương tức giận.

Vương Tử Duệ ngượng ngùng sờ sờ mũi mình, vô tội biết bao. “Đúng, anh biết.”

“Anh thì biết cái gì? Chân của Du Du bị liệt rồi, không đứng lên nổi. Anh thì biết cái gì chứ?!”

Vương Tử Duệ yên lặng, để Tịch Dương trút giận. “Sao lại thành như vậy?” Tịch Dương thì thào tự nói, triệt để không nhìn Vương Tử Duệ.

Hắn chỉ ngồi ở một bên, cho tới khi truyền tới tiếng hít thở đều đặn của anh, hẳn mới giúp anh vén chăn, nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài.

Thời gian này, do bị chuyện của Tịch Du ảnh hưởng, tâm tình của Tịch Dương càng ngày càng trầm. Ngoài trừ thu dọn nhà cửa cho Vương Tử Duệ, làm xong cơm tối, anh đều dành thời gian ở bên Tịch Du.

Vương Tử Duệ nhìn rất đau lòng, nhưng không thuyết phục được anh.

Tinh thần Tịch Dương không yên, làm việc cũng có chút không tập trung. Cái bát trong tay anh vỡ tan, Tịch Dương theo phản xạ ngồi xuống nhặt lên, Vương Tử Duệ lập tức nắm tay anh, miễn cho anh bị mảnh vỡ đâm vào tay.

Vương Tử Duệ muốn giúp anh tỉnh táo hơn. Hắn đã tới bệnh viện thăm Tịch Du, trạng thái tinh thần của

cậu khá tốt. Hậu quả của tai nạn chẳng thể nào thay đổi được, cái duy nhất có thể đổi thay chỉ có tâm trạng của bản thân thôi.

Cho tới tận khi Tịch Du xuất viện, tình hình của Tịch Dương mới có chuyển biến tốt đẹp, trước mặt Vương Tử Duệ cũng tươi cười nhiều hơn, thân thiết hơn vài phần. Điều này làm Vương Tử Duệ tràn đầy tin tưởng rằng mình đã thành công tiếp cận anh.

Nhưng tới khi nghỉ hè, Tịch Dương vẫn làm thêm, năm thứ tư đại học cơ bản không cần đến trường, nửa học kỳ đầu không đi học có thể ra ngoài tìm đơn vị thực tập, Tịch Dương cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Lượng công việc của Vương Tử Duệ tăng lên, làm ông chủ lớn chỉ có thể ngoạn ngoạn ngồi cả ngày trong phòng làm việc, tự nhiên không thể lúc nào cũng quần quýt lấy Tịch Dương, giúp Tịch Dương vừa vui mừng vừa yên tĩnh.

Cứ như thế qua kỳ nghỉ hè, quan hệ giữa Tịch Dương cùng Vương Tử Duệ hầu như không có tiến triển gì, huống chi Tịch Dương còn bận rộn chuyện tốt nghiệp, nào có thời gian quan tâm tới Vương Tử Duệ.

Có câu nói: “Duyên phận trời định.” Đơn vị thực tập mà Tịch Dương tìm vừa lúc là của nhà Vương Tử Duệ. Phát triển tình yêu văn phòng không phải rất lãng mạn sao?

Vì vậy, nhân viên trong công ty dường như mỗi ngày đều có thể thấy ông chủ của họ xách mông như điên chạy theo lấy lòng anh nhân viên thực tập.

Tuy rằng Tịch Dương không có tình yêu sét đánh với mình, nhưng Vương Tử Duệ cũng tin vào lâu ngày sinh tình, giữa hai người không có tình địch gì hết, điều này chứng minh cơ hội của hắn rất lớn.

Trước đây rất lâu Vương Tử Duệ đã chủ động thổ lộ, chẳng biết có phải Tịch Dương đã quên hay không, hắn quyết định chờ thời cơ thổ lộ lại lần nữa.

Khi Tịch Dương nấu cơm: “Tiểu Dương, em có biết anh thích em lắm không?”

Khi Tịch Dương xối cơm: “Tiểu Dương, em thích anh không?”

Khi Tịch Dương bưng thức ăn ra bàn: “Tiểu Dương, em nói chút gì đi, anh theo đuổi em rất khổ cực.”

Tịch Dương một mực làm bộ không nghe thấy, Vương Tử Duệ một mực đổ lỗi cho tình thế bất buộc, hắn nghĩ mình đã cố gắng đủ lâu rồi. Khi dọn dẹp xong hết nhà Vương Tử Duệ, Tịch Dương phải đi về, bởi vì Tịch Du nghỉ học ở nhà, Tịch Dương lo lắng, không dám bỏ cậu một mình.

“Em lo thừa rồi đó. Tình trạng của Du Du không phải rất tốt sao?”

“Tôi vẫn phải về.” Có thể thấy được, ở chỗ Vương Tử Duệ chẳng có gì cho anh lưu luyến cả, hẳn thấy mình thật thất bại. Người đi, chỉ để lại hẳn một mình than thở trong lòng: “Chí ít cũng phải mời anh tham dự sinh nhật của em chứ.”

Tịch Du nhấn tin cho hẳn, nói hẳn phải chuẩn bị quà sinh nhật cho anh trai cậu. Chạy theo Tịch Dương, lượn lờ trước mặt Tịch Du, thiện cảm của Tịch Du đối với Vương Tử Duệ cũng chậm rãi tăng lên, có đôi khi còn giúp hẳn bày mưu tính kế, dù sao hẳn cũng thu phục được nhà mẹ đẻ rồi. Nhưng thằng nhóc này dám nói với hẳn gần đây có người theo đuổi Tịch Dương, khẳng định là bịa đặt. Hẳn lúc nào cũng bám dính theo anh, sao có thể xuất hiện người mơ ước Tiểu Dương của hẳn được.

Tới sinh nhật, Vương Tử Duệ không mời mà tới, phát hiện thầy có kẻ khả nghi, trong đầu nghĩ lẽ nào Tịch Du nói thật.

Cho tới khi tiệc tan người đi, Vương Tử Duệ mới tìm một cơ hội thích hợp.

“Tiểu Dương, quà sinh nhật của anh còn chưa tặng cho em.”

Tịch Dương nói: “Không sao.”

“Anh vẫn muốn tặng em.”

Tịch Dương buồn bức không hiểu hẳn cởi cúc áo làm gì.

“Anh tặng bản thân cho em.” Dựa vào ưu thế chiều cao cùng thể lực, Vương Tử Duệ nhanh chóng áp chế Tịch Dương lên sofa.

Đầu lưỡi thẳng tiến vào trong miệng Tịch Dương. Anh nức nở hé miệng, nhắc nhở hẳn Tịch Du còn ở trong phòng.

Vương Tử Duệ cố ý chọn lúc này, hẳn biết Tịch Dương nhất định sợ hãi Tịch Du bất gặp hoàn cảnh của họ.

Tịch Dương đẩy hẳn, bộ dạng vừa ngăn trở vừa nghênh đón, tiếng thở dốc khiêu gợi khó tả truyền ra từ trong miệng, mà dưới thân anh còn có phản ứng. Gương mặt Tịch Dương đỏ bừng, Vương Tử Duệ đột nhiên ôm lấy anh vào phòng.

Tịch Dương sợ ngã, đành phải xấu hổ ôm lấy cổ hẳn.

“Bảo bối, chúng ta vào phòng ngủ.”

Két một tiếng, cửa phòng ngủ Tịch Dương đóng lại. Anh được đặt nhẹ nhàng xuống giường, đã không còn

là cưỡng bức nữa, mà là ngâm nga rên rỉ lên giường.

Bầu không khí đột nhiên có chút nặng nề, lắng đọng. “Tiểu Dương, cho anh một câu trả lời đi. Em thích anh không?”

Không thể ép buộc người ta quá mức, buông lỏng thích hợp, làm mình trông có vẻ đáng thương một chút để đối phương sinh ra cảm giác áy náy, lúc này mới thừa thắng xông lên.

Tịch Dương trầm mặc không nói. Vương Tử Duệ nghĩ: Hình như thổ lộ yêu thích gì đó khiến Tịch Dương hơi khó xử rồi, có thể chuyển sang phương pháp tiện hơn.

Tịch Dương vốn đang lặng im, đột nhiên nghe Vương Tử Duệ kêu to một tiếng, ngẩng đầu lên, trên môi cảm thấy mềm mại. Anh mở to hai mắt.

“Anh hôn em. Nếu như em không đẩy em ra, vậy chứng tỏ em thích anh.” Vừa rồi trong phòng khách, Vương Tử Duệ chỉ cậy mạnh cường hôn, giờ hẳn không ép buộc anh.

Lần thứ hai làn môi hòa vào nhau, Tịch Dương chỉ hơi nghiêng đầu, cự tuyệt không qua rõ ràng. Tới khi Vương Tử Duệ thử thăm dò với đầu lưỡi vào, đầu lưỡi ngây thơ của Tịch Dương đáng thương né tránh.

Nhưng Tịch Dương vẫn không đẩy hẳn ra.

Trong tầm mắt, lông mi của Tịch Dương nhẹ nhàng rung động.

Lẽ ra nên thử làm vậy sớm! Trong lòng Vương Tử Duệ rít gào.

Thả Tịch Dương ra, Vương Tử Duệ cầm một vật trong tay, đeo vào tay Tịch Dương. Khi buông ta, trên ngón áp út của Tịch Dương đã có thêm một chiếc nhẫn.

Vương Tử Duệ ầm ập mà thỏa mãn mỉm cười: “Tiểu Dương, cuối cùng cũng bắt được em.”

71. Chương 71: Phiên Ngoại Về Chồng Chồng Cam Ngọt (sở Tống X Trần Thành)

Trả lời câu hỏi lấy mật mã.

Khi Cam ngọt mở máy tính ra, cậu phát hiện nó đòi mật mã, ngẫm lại cũng biết là ai giả trò quỷ.

Đầu dây bên kia vừa nhấc máy, Cam ngọt lập tức mắng to: “Sở Tổng, đồ khốn kiếp nhà anh, mau nói mật mã cho tôi biết!”

Cam ngọt đã thử rất nhiều password nhưng vẫn không đoán ra. Huống hồ đối với tên Sở Tổng am hiểu kỹ thuật hack chuyên nghiệp mà nói, chút giở trò này thực chất làm sao dễ dàng tìm được mật mã chính xác.

“Dưới góc màn hình có chỗ để đăng kí, mau bấm vào.”

Cam ngọt nhìn xuống, cuối cùng cũng tìm thấy ở góc dưới bên phải. Sắp xếp màu sắc và kiểu chữ nhạt như vậy ai mà thấy được. Cam ngọt nhấn vào đó, đột nhiên toàn bộ màn hình biến thành màu xanh da trời. Ngay sau đó, đột nhiên xuất hiện một hình người chibi. Tất nhiên Cam ngọt rất quen thuộc với hình ảnh nào, là bức tranh Q mấy hôm trước có một em gái tặng cho cậu mà, Cam ngọt còn đăng lên weibo khoe.

Cậu buồn bực không biết Sở Tổng giở trò gì, thằng bé trong màn hình nhắc cậu nhấn chuột.

Vì vậy, Cam ngọt không nhịn được bấm vài cái.

Xuất hiện đoạn đối thoại.

CS(1): Muốn chơi máy tính sao? Trả lời hết các câu hỏi, đáp án chính xác, như vậy thì cậu có thể mau chóng mở được máy tính. Nếu như trả lời sai, sorry, trong vòng 24 tiếng tới cậu không thể mở máy.

Đầu Cam ngọt đầy hắc tuyến.

Mở máy tính chơi còn phải thử thách trí lực?

Nhưng nếu mở thì có thể dùng máy tính rồi. Vì thế, Cam ngọt nhấn chọn: “Chuẩn bị xong rồi.”

Câu hỏi thứ nhất: Xin hỏi tên của bạn?

==# Hỏi cái quái gì vậy, sao 250(2) thế?

Cam ngọt gõ tên mình vào.

Đáp: Trần Thành

Câu hỏi thứ hai: Bao nhiêu tuổi?

Đáp: 23

Câu hỏi thứ ba: Giới tính?

Quá coi thường chỉ số thông minh của cậu rồi ==

Đáp: Đi tè đứng.

Nhưng vậy mà cũng qua = = Cam ngọt đến với câu hỏi số bốn.

Câu hỏi thứ tư: Xin hỏi tính cách của bạn thế nào?

Đáp: Anh đây rất phong độ!

Cam ngọt nhấn xác định mà không thấy phản ứng gì, lẽ nào đáp sai?

Được rồi.

Đáp: Ngạo kiều.

Câu hỏi số năm: Tính cách người ấy?

Cam ngọt nghĩ, mấy câu hỏi này sao nhìn quen mắt thế nhỉ?

Ờ ờ ờ! Đây chẳng phải một trăm câu hỏi phỏng vấn hay có khi hết thức tiểu thuyết sao? Tên Sở Tổng làm cái này, hơn nữa, không phải hai người đáp qua đáp lại sao, còn có tới 100 trăm thì đáp tới khi nào OTZ

Cam ngọt dự định tốc chiến tốc thắng.

Đáp: Mặt than.

Đáp án sai X.

Đáp: Dịu dàng!

Câu hỏi thứ sáu: Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Đáp: Khai giảng năm nhất đại học, trên xe bus, hân giúp tôi bê đồ.

Câu hỏi thứ bảy: Ấn tượng đầu tiên về người ấy?

Đáp: Bạn học tốt bụng nhiệt tình giúp đỡ người.

Câu hỏi thứ tám: Thích điểm nào của người ấy nhất?

Đáp: Mệt quá, tôi không muốn trả lời.

Đáp án sai X.

Đáp: Cái gì cũng thích, đâu cũng thích!

Hệ thống thông báo: Ngài đã nhận được chức năng Thảm bay, trực tiếp bay tới câu hỏi số năm mươi mốt.

Xin hỏi ngài là công hay thụ?

Sao thoảng cái đã nhảy cóc nhanh như vậy QAQ Tuy nói Cam ngọt rất muốn trả lời hết một trăm câu, thế nhưng nghe người ta nói năm mươi câu phía sau rất gì đó gì đó nha.

Cam ngọt nhắn một tin nhắn qua.

Cam ngọt: Anh yêu *nghiến răng nghiền lợi* anh có thể trực tiếp cho em mật mã không (nổi giận bùng bùng, vùng nầm dầm)

Sở Tổng rất nhanh đã trả lời.

Sở Tổng: Đang bận.

A a a a! __

Câu hỏi thứ năm mươi mốt: Xin hỏi ngài là công hay thụ?

Đáp: Ông đây là công công công.

Đáp án sai X.

Đáp: Công.

Đáp án sai X.

Đáp: Thụ TUT

Hệ thống thông báo, phía dưới gồm các câu hỏi linh hoạt, hệ thống có thể giúp ngài đưa ra đáp án thích hợp.

Câu hỏi thứ năm mươi chín: Trong tình huống lí tưởng, mỗi tuần nên H mấy lần?

Đáp: 0

Đáp án sai X.

Đáp: 1

Đáp án sai X.

Đáp: Tốt nhất là ngày nào cũng làm, mỗi đêm bảy lần!

Câu hỏi thứ sáu mươi mốt: Nơi miễn cảm nhất của bản thân?

Đáp: Lỗ tai.

Câu hỏi thứ sáu mươi bốn: Nói thẳng, ngài thích H không?

Đáp: Thích.

Câu hỏi phụ: Vì sao?

Cam ngọt nhấn xác định, qua sáu mươi bốn câu hỏi, ngay khi phía dưới xuất hiện thêm câu hỏi, cậu cảm thấy hệ thống này hình như được nhân hóa.

Đáp: Bởi vì... Rất thoải mái.

Câu hỏi phụ: Vì sao thoải mái?

Đáp: Hấn khiến tôi rất sướng, được chưa?

Hệ thống thông báo: Có thể =w=

Câu hỏi thứ tám mươi ba: Trong tất cả lần H cho tới nay, ngài nghĩ nơi nào hưng phấn nhất?

Cam ngọt chống cằm nghĩ một chút, phòng tắm, phòng ngủ, trên thảm, còn có bàn học... A.

Đáp: Phòng tắm.

Câu hỏi số tám mươi tư: Từng chủ động quyến rũ người ấy chưa?

Đáp: Không, đều là hấn chủ động.

Câu hỏi phụ: Sau này có dự định chủ động quyến rũ người ấy chứ?

Đáp: đương nhiên không, tôi rụt rè như vậy.

Câu hỏi thứ chín mươi tư: Ngài thích hôn môi ở chỗ nào của người ấy?

Đáp: Lỗ tai.

Câu hỏi thứ chín mươi lăm: Khi H thì chuyện gì có thể lấy lòng đối phương nhất?

Đáp: Nói với hấn là em yêu anh. Sở Tổng, anh là đồ khốn kiếp! Cần phải ép tôi nói ra sao!!!

Hệ thống thông báo: Sở Tổng nói, em cũng là bé vô lại.

Câu hỏi thứ một trăm: Xin hãy nói một câu với người yêu của ngài.

Rốt cục cũng tới câu cuối cùng.

Lúc đầu Cam ngọt định đánh vào khung trả lời là em yêu anh, nhưng nghĩ câu này quá bình thường, không mới lạ nên xóa đi.

Tuy rằng trong phòng chỉ có một mình cậu, nhưng khi gõ chữ vào, Cam ngọt vẫn thẹn thùng đỏ mặt.

Đáp: Anh yêu, cả đời =w=

Hệ thống thông báo: =w=

Đang khởi động Windows...

A ha ha, trả lời xong câu hỏi đúng là có thể mở máy tính rồi. Sở Tổng dám ngáng chân cậu. Cam ngọt mau chóng đăng nhập QQ, nhận tài liệu đạo diễn gửi tới, sau đó báo lại tiến độ kịch.

Thấy trung tâm chăm sóc khách hàng của weibo, Cam ngọt cũng tiện tay đăng kí, xóa đi tên tài khoản của mình, đăng lên tên một người.

Cam ngọt ngậm mì ăn liền, nhìn cảnh phòng ngủ lộn xộn liền tiện thể quét dọn một hồi. Tới khi ngồi vào máy tính lần nữa, cậu mở diễn đàn vòng phối xem có tin gì mới không.

Topic: Fan cương thi cũng thật đáng yêu.

Fan cương thi hay chính là các fan ảo trên weibo, có thể dùng tiền để mua lượng follower, tăng độ nổi tiếng. Fan cương thi thường bị mọi người ghét, rất có xu thế bị dìm.

Cam ngọt cố ý vào xem một chút, bởi vì quá nhàn rồi buồn chán nên cậu từng giúp bạn mình bán hàng online, đẩy mạnh tiêu thụ fan cương thi. Đương nhiên, Cam ngọt có thể kiếm được lợi nhuận, tuy rằng mỗi lần chỉ 1 đồng đã ngừng phát triển. Không có biện pháp, người nghèo mà.

Cam ngọt không cho rằng đầu năm nay còn có người thích fan cương thi hơn cậu?

Lâu cao nhất, là năm chữ in thể Tống màu đỏ thẫm, lâu chủ rít gào: Con mẹ nó, tôi thật thích a a a a a!

1L: Lâu chủ bình tĩnh đi, chẳng lẽ bị fan cương thi kích thích rồi.

2L: Vậy nên hỏi chân tướng đâu?

3L: Mẹ nó, nhà tôi bị đứt mạng. Ảnh đây~ tự xem đi, không cần cảm ơn tôi! (LZ)

[Ảnh chụp màn hình]

CS: *Đột nhiên bị fan cương thi follow rồi, sao mà xóa rồi còn tăng lên?*

Bình luận:

Tôi là fan cương thi 1017: *Anh yêu à, sao anh lại coi em như fan mà xóa bỏ?* ____

CS trả lời Tôi là fan cương thi 1017: *Bạn là?*

Tôi là fan cương thi 1017 trả lời CS: *1017 1017 là sinh nhật em đó! Đồ đểu.*

CS trả lời Tôi là fan cương thi 1017: *Em, em nói em tìm được việc mới, chính là cái này?!*

Tôi là fan cương thi 1017 trả lời CS: *Đúng đúng.*

CS trả lời Tôi là fan cương thi 1017: *Quên đi, cũng không trông cậy vào em ra ngoài kiếm việc làm. Em cứ ru rú trong nhà đi = =*

Tôi là fan cương thi 1017 trả lời CS: *He he, chỉ chờ những lời này của anh thôi, em lập tức xóa bỏ acc này.*

CS trả lời Tôi là fan cương thi 1017: *Ừ ^ _ ^*

4L:....

5L:....

6L: 4L, 5L xin hãy dùng chữ Hán bác đại tinh thâm trực tiếp biểu đạt tâm tình mà các bạn muốn biểu lộ đi, dùng kí hiệu quá thâm ảo rồi.

7L: Cuộc trò chuyện tràn đầy tình cảm. Theo ảnh trên mà lục lại weibo, po chỉ quan tâm tới tiểu thụ nhà anh ấy thôi. Trung khuyến công X ngạo kiều thụ.

8L: Following – 1. Lượng fan: 100. Ừm, đây là tình yêu sâu cỡ nào chứ. Hơn nữa, vậy xem weibo của tiểu thụ, dường như rất đáng yêu.

9L: Cam ngọt không ngọt, chẳng phải là hậu kỳ của giới vông phối kia sao?

10L: = = Thật đúng là, vẫn tưởng cậu ấy còn độc thân, hóa ra đã thoát đoàn rồi!

11L: Lần trước còn thấy cậu ấy oán giận Cổ Ý và Du Du thân mật ngọt ngào, Quả Cam cũng cùng tới thân mật đi __

Sở Tổng không dùng weibo, weibo của hắn là do Cam ngọt đăng kí hộ. Chỉ là không ngờ hôm nay hắn lại onl weibo nên cậu mới mở acc fan cương thi đi quấy rối một phen, kết quả diễn ra màn vừa rồi.

Khi Sở Tổng trở về, Cam ngọt đang gõ bàn phím bùm bùm, thanh âm lớn tới nỗi đứng ở cửa cũng nghe được. Sở Tổng tựa ở cửa phòng ngủ, liếc nhìn người bên trong, nói: “Xem ra anh không nên cài đặt để em dễ mở máy.”

Cam ngọt gần đây say mê lên mạng chơi game, chơi rất nghiện, thế nên chỉ để ý tới máy tính, coi người bên cạnh như người tàng hình. Cũng may ban ngày, Sở Tổng phải ra ngoài đi làm, có thể chịu đựng được. Nhưng tới buổi tối vẫn còn chơi, hắn không chịu nổi.

Cam ngọt quay đầu liếc mắt nhìn hắn, rồi lại dời đường nhìn lên màn hình.

“Sở Tổng, mấy câu hỏi đó qua biên thái... A, đồ khốn, sao lại mất máu rồi, quá vô dụng mà.”

Hắn hoàn toàn bị lờ.

Cam ngọt chỉ lo theo chân đội ngũ mau chóng đánh phó bản, lực chú ý hoàn toàn đặt vào game, vậy nên chờ tới khi bụng cảm thấy man mát đã quá trễ rồi.

“Anh làm gì thế, Sở Tổng!” Sở Tổng thò tay vào trong áo ngủ rộng thùng thình của Cam ngọt, ngón tay chậm rãi vuốt ve trên dưới, hướng về phía trước. Khi chạm vào một điểm thì mang theo ý xấu ngắt nhéo một chút. Cam ngọt ăn đau, “ưm” một tiếng, phát ra tiếng thở dốc rên rỉ động tình.

Sở Tổng quay ghế dựa máy tính của Cam ngọt một vòng, hướng về phía mình. Hai người dán sát vào nhau, chóp mũi chạm chóp mũi, có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương.

Đôi môi Cam ngọt hơi mở, Sở Tổng nghiêng đầu, đầu lưỡi trực tiếp tiến vào miệng Cam ngọt.

Tiếng nhạc bùm bùm trong máy tính triệt để bị lờ.

Hôn thỏa mãn, Sở Tổng mới thả người ra, Cam ngọt sờ sờ làn môi có chút tê dại.

“Ban ngày ban mặt, rèm cửa còn chưa đóng đâu.”

Sở Tổng nhìn cửa sổ, đứng dậy kéo rèm vào. Rõ ràng là ban ngày, nhưng trong phòng ngủ bị rèm che, thoáng chốc trở nên tối sẫm.

“Sở Tổng, ban ngày tuyên dâm là không tốt... A, anh liếm tai em làm gì?”

Vành tai của Cam ngọt có thể cảm thấy được sự ướt át, lỗ tai là bộ vị mẫn cảm nhất của Cam ngọt, cho dù là người khác lấy tay xoa bóp, cậu cũng không chịu nổi.

Sở Tổng cười xấu xa, nhẹ nhàng cắn thêm chút. Hắn cười nhẹ, dưới sự kinh ngạc của Cam ngọt, dễ dàng ôm cậu lên.

“Này, anh thực sự muốn tuyên dâm giữa ban ngày sao?” Cam ngọt giãy dụa, thấy Sở Tổng thực muốn dùng tư thế này, cầu xin tha thứ, “Trước cho em đi làm cơm đã, nếu không lát nữa sẽ không có sức.”

“Không phải em vừa ăn mì xong sao?”

“Sao anh biết?” Cam ngọt thốt lên, lập tức nghĩ tới lúc nãy trong miệng mình vẫn còn vị mì, Sở Tổng không nghĩ thấy mới lạ.

“Vậy để em đi tắm đã.”

“Tắm?” Sở Tổng lặp lại một lần, thoáng buông lỏng.

Cam ngọt nhanh chân đứng dậy, chạy về phía phòng tắm. Cậu cũng không phải mượn có tắm rửa, mà thực sự tắm luôn. Chỉ là đang tắm rửa thì thấy cửa bị đẩy ra.

Bởi vì cửa phòng tắm mô phỏng theo thiết kế kiểu Nhật, chỉ có tay kéo, không thể khóa.

Thấy Sở Tổng đến gần, Cam ngọt vội vàng cản người. “Anh tới làm gì, mau đi ra!”

Sở Tổng tới trước mặt Cam ngọt, bốn phía phủ mờ sương, cậu nghe được âm thanh bình tĩnh của hắn: “Phòng tắm, là nơi làm em hưng phấn nhất, đúng không?” Âm cuối vang lên, còn mang theo ý xấu.

Khi cả người bị đè lên bởi một khối nhiệt độ khác, Cam ngọt theo trọng lực mà tựa vào tường gạch men sứ.

Địa phương mẫn cảm của cậu bị bờ môi Sở Tổng dán sát vào, chỉ là lần này, Cam ngọt nghe được thanh âm của hắn, trầm thấp mê hoặc: “Em yêu, cả đời.”

*Chú thích:

(1) CS: Sở Tổng (ChữSòng)

(2): 250 = đồ ngọc

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-den-yy-di>